

Có Giỏi Bể Thẳm Tôi

Contents

Có Giỏi Bể Thẳm Tôi	2
1. Chương 1: Hứa Huy	2
2. Chương 2: Cao Phú Soái Xem Mắt	6
3. Chương 3: Ngô Cảnh An	13
4. Chương 4: Mối Quen	20
5. Chương 5: Phát Triển	26
6. Chương 6: Ăn CƠM	33
7. Chương 7: Tâm Sự	41
8. Chương 8: Tửu Hương	48
9. Chương 9: Cháo Ngũ Cốc Thơm Ngào Ngạt	54
10. Chương 10: Tin Nhắn	60
11. Chương 11: Phán Bội	66
12. Chương 12: Cha Ngô	78
13. Chương 13: Hứa Người Bình An	82
14. Chương 14: Xin Lỗi	88
15. Chương 15: Hòa Hảo	93
16. Chương 16: Kết Giao Bạn Bè	99
17. Chương 17: Ca Hát	106
18. Chương 18: Trắc Trở Sống Lại	113
19. Chương 19: Nam Điếu Ti Xem Mắt	120
20. Chương 20: Vận Đào Hoa Nở Rộ	126
21. Chương 21: Vu Tiểu Thanh	133
22. Chương 22: Không Thích Hợp	139
23. Chương 23: Trốn Tìm	145
24. Chương 24: Phương Tiểu Thiên	151
25. Chương 25: Cự Tuyệt Mm*(mm: Muội Muội, Em Gái)	156
26. Chương 26: Thất Tình	162
27. Chương 27: Thầm Mến Sâu Sắc	168
28. Chương 28: Đổi Vị	175
29. Chương 29: Tổ Tình	181
30. Chương 30: Thương Tổn	189
31. Chương 31: Xé Rách	195
32. Chương 32: Sinh Bệnh	200
33. Chương 33: Tưởng Lộ	207
34. Chương 34: Thị Trấn T	211
35. Chương 35: Con Dâu Hoặc Rẻ Hiền	217
36. Chương 36: Về Nhà	224
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Hứa Huy (thượng)	232
38. Chương 38: Phiên Ngoại Hứa Huy (hạ)	239
39. Chương 39: Tấn Công	247
40. Chương 40: Cố Gắng	253
41. Chương 41: Da Mặt Dày	258

42. Chương 42: Bám Riết Không Tha	263
43. Chương 43: Yêu	270
44. Chương 44: Đánh Người	276
45. Chương 45: Đối Đối Tượng	282
46. Chương 46: Khiêu Khích...	287

Có Giỏi Bể Thằng Tôi

Giới thiệu

Tên gốc: Hữu chúng bài trực ngã Thường thì Hứa Huy hay bị mọi người nói là một nhị thế tổ*, bị nói như vậy nhưng gã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gioi-be-thang-toi>

1. Chương 1: Hứa Huy

Có người nói Hứa Huy là một nhị thế tổ, gã cũng không giận, cười cười, thở ra một hơi thuốc thật dài, nói, nhị thế tổ có gì không tốt, này chứng minh của cả nhà tôi phong phú. Còn có gì làm người ta vui vẻ hơn điều này?

Cho nên mới nói, Hứa Huy cũng nổi tiếng cuồng ngạo.

Ông nội từng là thị trưởng thành phố S, bà nội gã làm phó chủ tịch hội phụ nữ nhiều năm liền, cha gã là chủ tịch công ti bất động sản lớn nhất thành phố S, nhà mẹ đẻ gã có một chuỗi khách sạn liên hợp khắp toàn quốc

Gia thế như vậy, tại nơi này cũng coi như hiển hách.

Vì thế nhị thế tổ Hứa Huy ở trong chờ đợi nóng bỏng của một nhà giàu trẻ, ngậm khóa vàng mà sinh ra

Cô gã nói: mệnh Hứa Huy tốt, tinh mắt, khi đầu thai nhất định là đã soi đèn pin mới tìm được nhà này.

Dì gã nói: đã tìm cao nhân tính cho Hứa Huy một quẻ, đây là mệnh đại phú đại quý, cho nên, chúng ta không thể bạc đãi nó. Ai dám khi dễ nó, liền cho hắn đẹp mặt.

Mẹ gã nói: được rồi được rồi, mọi người cũng đừng thổi phồng nó nữa, nó cái gì cũng không phải, chỉ là tâm can bảo bối của Kim Mỹ Tuyên chị thôi.

Bà nội gã đã sớm mua đủ bộ trang sức vàng, tại lễ trăm ngày của Hứa Huy, trên tay trên chân trên cổ gã, tất cả đều là ánh vàng rực rỡ. Tên nhóc kia lười biếng mà tựa vào sofa, hơi ngẩng đầu về phía máy ảnh, biểu tình này của gã bị người một nhà nói đây là biểu thị tương lai gã ắt thành quý nhân.

Vì thế, một Hứa Huy ngây thơ hồn nhiên, trong quá trình trưởng thành dần trở thành ngạo mạn, bá đạo, ích kỷ.

Khi gã hai tuổi, gã kéo tóc chị họ con cậu, bé con đau khóc hơn nửa ngày, bà gã ôm cháu trai vàng ngọc vào ngực, vỗ mông thịt của gã nói, tiểu bại hoại, sao lại nghịch ngợm thế hả. Bà đánh đòn nha, ôi ôi, tiểu bại hoại, sao lại đánh mặt bà, được được được, bà không đánh cháu không đánh cháu. Đùa cháu thôi! Ha ha ha... Bà nói này Tình Tình, Huy Huy là em, cháu nhường cho em chơi, kéo cái mái tóc thì có đau bao nhiêu, nhìn cháu khóc kìa, thật không có tiền đồ. Nhìn xem, dọa em cháu rồi kìa, thật là. Nào, Huy Huy, chúng ta không chơi cùng chị nữa, bà đem cháu đi xếp hình, được không?

Khi gã ba tuổi, Hứa Huy nhìn bạn bè mang túi sách đi nhà trẻ, cũng ồn ào đòi đi. Sau khi đi một lần, Hứa Huy không đồng ý, nói thế nào cũng không chịu đi nữa, hết khóc lại nháo, ông nội thở dài nói thôi kệ đi, trong nhà cũng không thiếu người trông, không đi thì không đi, bây giờ ở nhà trẻ cũng không thiếu chuyện không hay. Lại nói, ngồi xe đi đi về về cũng lo lắng, thôi thì chơi ở nhà đi! Gian phòng bên cạnh không phải người ta muốn bán sao, mua về làm thành cái phòng đồ chơi cho Huy Huy chơi vài năm đi, đợi lớn một chút rồi tính.

Khi gã năm tuổi, khách đến nhà tặng lễ mừng, Hứa Huy đem đứa cháu nhà người ta đánh cho máu mũi chảy ròng, tiếng khóc chấn động khiến cho cô gã đang chơi mạt chược phải bỏ bài, sốt ruột hốt hoảng chạy đến, vừa chạy vừa kêu, ai trêu Huy Huy khóc, muốn chết sao? Đến phòng khách mới thấy, vị khách già một bên lau máu mũi cho cháu nội, một bên đánh mông nó, ai bảo cháu nghịch ngợm, xứng đáng, những thứ này đều là đồ chơi của anh trai, sao lại có thể tranh với anh hả. Thật là đứa nhỏ hư, nhanh, mau nhận lỗi với anh. Ngài Hứa, thật sự xin lỗi, Lượng Lượng nhà tôi không hiểu chuyện, làm Tiểu Huy sợ rồi. Tôi thay nó giải thích với ngài, thật là, ngài xem, làm ồn ào thế này, ôi, tôi cũng không biết nên nói thế nào cho phải. Cô gã vỗ ngực, thở một hơi, nói, làm con sợ muốn chết, còn tưởng là Huy Huy khóc, không có việc gì không có việc gì, vào nhà tiếp tục đánh, ôi, bài kia của tôi là tự tiếp đấy, các người cũng đừng có không tính nhé. Khi bảy tuổi, Hứa Huy học lớp một, bởi vì lên lớp nghịch ngợm gây sự bị cô giáo trẻ dùng bút bi gõ vào lòng bàn tay một cái, về đến nhà, Hứa Huy đem chuyện này nói cho mẹ nghe. Ngày hôm sau, cô giáo từ trong phòng hiệu trưởng khóc chạy ra, nghe nói là bị điều đến vùng sâu vùng xa dạy học. Lúc gần đi, còn phải đứng trước mặt một đám nhóc con giải thích với Hứa Huy.

Khi mười tuổi, Hứa Huy bị bạn bè cười nhạo vì điểm thi thấp, giận dữ mà về nhà tố cáo với cha mẹ. Vài ngày sau, mấy đứa chê cười gã đều bị chuyển tới ban khác. Trong những cuộc thi sau này, dù hần trốn học chơi game mà không tới, bài thi của gã vĩnh viễn vẫn đạt tiêu chuẩn.

Mười ba tuổi, Hứa Huy vừa lên năm nhất sơ trung, đã thành “đại ca” nổi tiếng trong trường, bên dưới còn vô số “tiểu đệ”, dù đi đến đâu, phía sau đều có cả đồng người. Hứa Huy cảm thấy rất có thể diện.

Mười lăm tuổi, Hứa Huy thích một nữ sinh hơn gã hai tuổi, ngày nào cũng chạy đến trường trung học quấy rầy con người ta, có vài tên còn đồ nhìn gã không vừa mắt, thừa dịp tối trời trùm bao tải đánh gã mấy gậy. Liên thành một cái trọng án ở địa phương lúc đó, sau gần ba mươi sáu giờ đã phá được án. Tám học sinh trung học tham gia vụ án này toàn bộ đều phải vào trường giáo dưỡng. Hứa Huy nằm trên giường bệnh nghe được tin vẫn chưa hết giận, tiêu tiền mua vài người trông coi trường giáo dưỡng kia, lấy danh nghĩa đi thăm vào tự mình đánh cho những kẻ kia kêu cha gọi mẹ.

Khi gã mười bảy tuổi, Hứa Huy dẫn đám đàn em đánh nhau với một bang phái nhỏ trong địa phương ở bên ngoài KTV, sau đó bị bắt vào đồn cảnh sát, cha gã xanh mặt lĩnh người về. Sau khi trở về, Hứa Huy

ăn cái tát đầu tiên trong đời. Điều này làm bà gã đau lòng đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ với con trai. Cô gã an ủi vỗ vỗ bả vai cha gã, khuyên nhủ thấm thía: “Anh, anh cũng đừng gấp gáp, Tiểu Huy cũng trưởng thành rồi, đánh cũng không phải biện pháp, em thấy, chỉ cần nó về sau không giết người phóng hỏa, buôn lậu thuốc phiện, haiz, tóm lại là không làm việc phạm pháp, những cái khác cứ mặc nó thôi. Nhà chúng ta có gì mà không lo được đâu.”

Từ đó về sau, trong lòng Hứa Huy có một cái mốc, chỉ cần không phạm pháp, dù gã có lật trời cũng là chuyện đánh rắm.

Hứa Huy tốt nghiệp đại học xong, cha gã an bài gã vào công ty, đi chín về năm. Được nửa tháng, tiểu thiếu gia đã hết sạch kiên nhẫn.

(đi chín về năm: công việc ổn định, sáng chín giờ đi chiều năm giờ về)

Không thèm xin nghỉ, gã liền đi theo vài thằng bạn du sơn ngoạn thủy, trong lúc đó, trợ lý gọi điện đến, gã một mực không nghe, chỉ cách ba năm ngày mới gọi cho người chiều chuộng gã nhất là bà nội để báo bình an.

Nửa tháng sau về đến nhà, bị cha gã mắng té tát, tính thiếu gia của gã nổi lên, cãi lại hai câu, cha gã giờ tay thiếu chút nữa đánh vào mặt gã. May mà cứu tinh bà nội đúng lúc xuất hiện, mới tránh được trận “bạo lực” này.

Sau đó, cả nhà cô gã dì gã đều đến đây, náo loạn vài giờ mới cho qua được việc này.

Tiểu Huy chỉ là một đứa nhóc choai choai, không hiểu chuyện, chờ vài năm nữa, chờ nó lớn thêm một chút, kết hôn rồi, liền ổn định. Trẻ con mà, làm sao chịu được nhiều trói buộc như thế. Sau đó Hứa Huy cứ đặc ý như thế, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới mà đi làm như thế.

Cha Hứa Huy nói: “Tên nhãi này chính là đồ ăn chơi trác táng điển hình!”

Mẹ Hứa Huy nói: “Huy Huy nhà ta đẹp trai ghê!”

Cô Hứa Huy nói: “Huy Huy là nhân trung chi long, tương lai chúng ta đều phải nhờ hần cả đấy.”

(nhân trung chi long: rồng giữa loài người, chỉ người tài giỏi, nổi bật)

Dì Hứa Huy nói: “Huy Huy hiện tại chính là con rء vàng chạm tay có thể bồng toàn thành phố đấy. Mọi người không biết chứ, mỗi lần con đi gặp mặt, một nhóm các bà các mẹ đều muốn con giúp mấy người đó giới thiệu Huy Huy với con gái họ đấy.”

Cậu Hứa Huy nói: “Tiểu Huy là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng chắc chắn sẽ nổi tiếng, tương lai không

chừng còn là quý nhân đấy.”

Chú Hứa Huy nói: “Không phải, để Tiểu Huy xuất ngoại du học vài năm, mấy đứa nhỏ, nên đi ra ngoài rèn luyện một phen cũng không có gì không tốt.”

Bà Hứa Huy nói: “Huy Huy là thịt đầu quả tim bà.”

Cuối cùng, ông Hứa Huy gõ quả trứng đầu rồng, giương mặt than hắng giọng nói rằng: “Hứa Huy cũng đến tuổi lập gia đình rồi, tìm cho nó vài cô gái thích hợp, làm quen trước đi.”

Vì thế, việc yêu đương của Hứa Huy liền bị đem lên mặt bàn.

Một câu “thích hợp” của cụ Hứa nói rất nhẹ nhàng, nhưng khó cũng chính là ở một câu “thích hợp” này.

Thích hợp này cũng phải xét nhiều phương diện.

Một, bối cảnh gia đình, muốn tìm nhà xứng đôi với thân phận nhà bọn họ, trong thành phố này mặc dù không nhiều lắm, cũng vẫn có mấy nhà.

Hai, văn bằng học thức, cô gái này không chỉ phải có gia đình tốt, còn phải có tri thức tu dưỡng, tốt nhất văn bằng này còn phải là thật, đỡ sau này làm mất mặt nhà họ Hứa bọn họ.

Ba, phẩm tính giáo dưỡng, điểm ấy cũng rất quan trọng, nhà họ Hứa bọn họ muốn tìm cháu dâu tuyệt đối phải đủ tam tông tứ đức, hiếu thuận cha mẹ chồng, quen quản việc quản gia, phải là người tốt nhất đốt đèn ***g cũng tìm không thấy.

Căn cứ vào ba nguyên tắc kia, Hứa Huy yêu đương vài năm rồi cũng không đem “người tốt nhất” nào về nhà.

Bản thân gã đối với việc này cũng không gấp, quan tâm làm quái gì mấy quy tắc, Hứa đại thiếu gã chỉ nghe theo bản sắc đàn ông của bản thân, chỉ cần khuôn mặt đáng người ok, yêu đương cứ nói, em út cứ chơi.

Ngày Hứa Huy sinh nhật hai mươi sáu tuổi, gặp được một cô gái làm gã động tâm, bị gã tạm gọi là chân mệnh thiên nữ.

Mà chân mệnh thiên nữ này, vừa vặn đúng là Lâm Giai Giai.

Hôm đó sinh nhật gã, cả ông bà cha mẹ cô dì chú bác nhà gã đều kéo nhau tới thuyết giáo gã.

Huy Huy, cháu đã trưởng thành rồi, nên nhanh chóng tìm một cô gái đứng đắn, nhanh nhanh để ông bà ôm chắt chù.

Huy Huy, con xem, hiện tại cháu với người ta yêu nhau, tối thiểu cũng phải qua lại vài năm, lại thêm vài năm nữa là đã ba mươi, haiz, việc này đừng trì hoãn nữa. Huy Huy, không phải mẹ giục con, con xem, người bạn học của con năm nay vừa sinh thêm đứa thứ hai, còn con thì ngược lại, ngay cả bạn gái cũng không có, thật là làm mẹ tức chết.

Mọi việc nên như thế, từ từ...

Hứa Huy nghe mà lỗ tai phát đau, gã còn muốn một cái sinh nhật vui vui vẻ vẻ, giờ lại bị cả nhà nã pháo, này mà còn là sinh nhật gì nữa!

Từ trong bữa tiệc cả nhà tụ tập trốn ra, Hứa Huy lập tức ra khỏi cổng, lười phải nghe những lời lải nhải nghìn bài một điệu kia, hại gã cả ăn cũng không no.

Tìm một quán rượu ngồi xuống, vừa mới gọi xong đồ ăn đã thấy tên bạn Liêu Thăng Anh không biết từ góc nào xông ra, nhìn gã cười âm hiểm.

Ông nội Liêu Thăng Anh lúc còn trẻ là thủ hạ của ông Hứa Huy nhiều năm, quan hệ hai nhà cũng không tồi, đi lại thường xuyên. Liêu Thăng Anh từ hồi còn còi truồng đã cùng Hứa Huy đi gây sự khắp nơi, đến giờ đã là hai mươi mấy năm tình cảm, muốn nói hiểu biết của hắn đối với Hứa Huy, phải gọi là phóng cái rắm cũng biết là thơm hay là thối. <ins class="adsbygoogle">

2. Chương 2: Cao Phú Soái Xem Mắt

Hứa Huy không kiên nhẫn quay đầu đi, tiếp tục đùa nghịch di động, “Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, không nói không rắm thì yên tĩnh mà ăn cơm của mày đi.”

Liêu Thăng Anh bình thường quen đùa nghịch cùng gã, cũng không so đo, đặt mông ngồi xuống đối diện, chọn vài món ngon nhanh chóng ăn.

“Không phải nói hôm nay mày ăn sinh nhật cùng mấy ông bà già sao, sao lại một mình chạy đến đây ăn mảnh?”

Hứa Huy vừa nghe hắn nhắc tới việc này liền nổi giận, đem những lời lải nhải vừa rồi thuật lại một lần, cuối cùng tổng kết lại một câu, “Đàn ông hai mươi sáu tuổi còn chưa kết hôn có phải đều nên bắn chết?”

Liêu Thăng Anh cười rũ ra, vừa cười vừa nói, “Nhà mày quá phong kiến, anh trai tao đã ba mươi hai, ông bà già nhà tao còn chưa bao giờ nói ổng một câu.”

Hứa Huy lắc đầu không thể tin, “Mẹ nó, thật hâm mộ anh trai mày.”

“Với cái tiêu chuẩn cao như mặt trăng của nhà mày, mày có thể tìm được vợ mới là có quý.”

“Đó là tiêu chuẩn của bọn họ, liên quan quái gì đến tao. Chỉ cần tao thích, quan tâm mấy tiêu chuẩn kia làm gì, cứ thế mang về nhà là được.”

“Ha ha, không sợ ông bà già băm mày ra?”

“Muốn băm tao còn phải bước qua bà nội tao đã, một nhà còn trông vào tao nối dõi tông đường đấy, ai dám đụng đến tao?”

“Thôi đi, nhìn mày kiêu ngạo kìa. Nói thật, nhiều năm như vậy, mày thật chưa bao giờ coi trọng ai sao?”

Hứa Huy nghĩ nghĩ, từ con bé “mối tình đầu” kia đến giờ, tính tính cũng chưa đến mười ngón tay, gã ưa đùa giỡn, với phương diện kia cũng không phải thiếu hứng thú, nhưng lại không ưa nuôi tình nhân. Luôn cho rằng dạng phụ nữ gì cũng dễ như trở bàn tay, lên giường cũng đều là một cảm giác đó, dần dần cũng không ham thích. Chỉ khi nào có nhu cầu mới đi tìm vài cô, không bao lâu liền chia tay, cho nên mỗi lần yêu đương đều không lâu dài.”Coi trọng thì cũng có, chỉ là chưa đến mức muốn đem về nhà. Bị một đứa con gái buộc lại có phải là ngốc không, khẳng định tao còn chưa chờ được kết hôn đã chán.”

Liêu Thắng Anh lườm gã một cái, “Quý phong lưu!”

Hứa Huy khinh thường mà hừ một tiếng, “Mày thì tốt hơn tao chỗ nào?!”

Liêu Thắng Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, tinh thần tỉnh táo.”Ha ha, tao nói này, nếu mày muốn tìm một cô có thể mang về báo cáo kết quả công tác, tao có biết một người.”

Hứa Huy cau mày nghĩ, đầu óc tên này làm sao vậy, nói này giờ vẫn không hiểu, gã nói muốn tìm một cô khi nào?

“Bạn à, em gái này cũng không phải loại phổ thông đâu, không dám nói ngàn năm khó gặp, cũng là trăm năm mới tu thành, muốn suy nghĩ một chút không?”

Mẹ nó, ra là một bạch cốt tinh!

Hứa Huy lắc đầu, tỏ vẻ không tin. “Trong tay mày mà có mặt hàng tốt gì, hàng tốt mày còn có thể đem cho tao không, tao cũng không định ăn đồ thừa của mày.”

“Sao có thể thể được, tao là có gan nghĩ xấu không có gan làm bậy, cộp mẹ nhà tao còn không lột da tao

ra.”

“A, không nhìn ra mà còn sợ vợ nha!”

“Không đông dài với mà, cô gái kia tao đã gặp rồi, khá tốt, là bạn học đại học của Thiển Nhi, mặc dù không thể gọi là khuynh quốc khuynh thành, cũng coi là chim sa cá lặn. Chủ yếu là khí chất kia tuyệt đối không thể chê. Gọi là cái gì ấy nhỉ, “yên lung hàn thủy nguyệt lung sa”, đúng, chính là câu này, nếu đã thấy cô ấy, liền mặc kệ những nước kia trăng kia, cô ta vừa đúng đó, liền đẹp đến như mộng ảo vậy, như khói như lụa ấy, aiz, tao cũng không nói nữa, mà gặp sẽ biết.”

(Khói ***g nước lạnh trăng ***g cát: Trích từ bài thơ Bạc Tần hoài của Đỗ Mục

Bạc Tần Hoài

Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia

Thương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa

— Bản Dịch của Trần Trọng San —

Thuyền Đâu Sông Tần Hoài

Khói trùm nước lạnh, trăng ***g cát

Thuyền đậu Tần Hoài, cạnh tửu gia.

Cô gái không hay buồn nước mất,

Bên sông còn hát Hậu Đình Hoa)

Hứa Huy run rẩy xoa da gà trên người, “Làm khó mà còn có thể nặn ra được một câu thơ.”

Liêu Thắng Anh ném chiếc đĩa, dựa vào lưng ghế, sờ sờ cái bụng tròn xoe, “Cô ta cái gì cũng tốt, chỉ là mệnh không tốt lắm. Sinh ra ở nông thôn, trong nhà cũng không có tiền, vất vả cố gắng thi lên đại học cho

rằng có thể đổi vận, ai biết lại bị phân đến quặng mỏ W, mà cũng biết chỗ kia đi, cái quặng mỏ ở ngoại ô thành phố ấy. Cho nên nói, đầu năm nay không có tiền không có quan hệ, muốn làm gì cũng khó. Mấy cái này còn không phải là một câu nói của mây thôi à. Tao nghe Thiến Nhi nói lúc vừa nhận được thông báo chuyện này, cô ta còn không thềm chảy một giọt nước mắt, có cá tính nha. Aiz, vốn tao không dám giới thiệu cho mây, nhưng Thiến Nhi cả ngày quần lầy tao muốn tao tìm một người tốt chút giới thiệu cho cô ta, hai người là bạn tốt, cô ấy cũng không muốn nhìn bạn bè khó khăn, muốn giúp một chút. Tao nói, bạn bè của tao tùy cô ấy chọn, cô ấy lại đi coi trọng mây, nói điều kiện của mây tốt nhất, để Giai Giai từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng. Tao nói người nào mà không được, nhìn tiêu chuẩn của nhà mây đi, Giai Giai không xứng đâu. Nhưng Thiến Nhi không nghe, nói cái gì mà hiện tại lưu hành cái gì mà motif tình yêu cô bé lọ lem, biết đâu mây lại thích. Liều chết liều sống quần lầy tao muốn tao giới thiệu. Thế nào, bạn, muốn gặp hay không, mây nói một câu coi! Hứa Huy nghĩ thầm rằng bạn bè của gã cũng thật là tốt, ngay cả ý tưởng coi gã là rùa vàng cũng nói trắng ra như thế, loại làm quen này, ai còn dám đi! Hứa Huy nhìn mây, “Còn nói muốn tao mang về báo cáo kết quả công tác, người như vậy, tao làm sao đem về! Cửa còn chưa vào đến, đã bị mẹ tao đánh ra.”

“Ha ha, cứ cái kiểu của nhà mây, người bình thường còn ai dám đến, mây còn định đi tìm con gái nhà thị trưởng thật đấy à? Mây nha, chủ yếu là còn chưa gặp Giai Giai, bảo đảm mây gặp xong sẽ không nói thế, mẹ mây dù là lấy pháo ra nổ cũng không đuổi được mây ra.”

Hứa Huy bị hấn chọc cười, cười cười nói: “Thực sự tốt đến như thế? Đi đi, vậy đi gặp xem, tao còn muốn nhìn xem khói này lửa này là bộ dáng gì.”

Hứa Huy bên này mới vừa buông ly nước, đã thấy Liêu Thắng Anh lấy điện thoại di động ra liên lạc với bạn gái, bảo lập tức đưa người đến quán cà phê gần đó.

Hứa Huy nhướng nhướng mây, “Động tác của mây cũng quá nhanh đi, sao phải vội vậy?”

Liêu Thắng Anh liếc gã một cái, “Còn không phải là sợ mây đổi ý sao, sớm thấy sớm xong, hài lòng hay không là ý của mây, dù sao trách nhiệm của tao đã xong.”

Hứa Huy nói: “Mây làm bà mối cũng quá thiếu trách nhiệm đi!”

“Tao còn chưa lấy tiền công mai mối đâu!” Liêu Thắng Anh lau miệng, thúc gã nhanh chóng thanh toán, lại kêu gã đi sang quán cà phê bên cạnh.

Cảm giác lần đầu tiên thấy Lâm Giai Giai của Hứa Huy là, thực sự có chút rạo rức nha.

Cái gì gọi là “Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc” Hứa Huy xem như được linh hội sâu sắc.

(Trích trong Kinh loạn li hậu, thiên ân lưu Dạ Lang ức cự du thư, hoài tặng Giang Hạ Vi thái thú lương tể –. Có ý tứ là giống như phù dung mới lộ ra khỏi nước trong, tươi đẹp đầy chất phác, tựa như trang sức không hề được tạo hình, đeo gọt. Tức là tự nhiên là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất.)

Tóc buộc đuôi ngựa, mặt không son phấn, mặc một cái áo gió đơn giản thanh lịch, Lâm Giai Giai trông sạch sẽ thanh thuần như giọt sương mai vậy.

Hứa Huy sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên nhìn một người phụ nữ đến gần người.

Liêu Thắng Anh đẩy đẩy cánh tay gã, cười trộm, “Làm gì vậy, không chào hỏi đi!”

“A?” Hứa Huy lấy lại tinh thần, xấu hổ mà cười cười, “Ngại quá. Tôi là Hứa Huy, xin chào.” Nói xong, vươn tay phải.

“Ha ha” Trần Thiến đứng bên cạnh Lâm Giai Giai nhin không được cười ra tiếng, Liêu Thắng Anh cũng phải dờ trán, “Bạn à, có thể đừng như vậy được không, mày tưởng đang tiếp lãnh đạo đây à?”

Mặt Hứa Huy thoáng cái đỏ thẫm, ngại ngần thu tay về, khụ khụ hai tiếng, “Xin lỗi.”

Gã cũng dọa người quá đi, bình thường dạng mỹ nữ nào còn chưa thấy, một Lâm Giai Giai thế mà có thể làm gã trở thành như vậy.

Đáng chết!

Liêu Thắng Anh ở bên cạnh tiếp lời, “Giai Giai, em đừng để ý, bạn của anh chỉ đang hồi hộp thôi, không có cách nào, nó còn chưa bao giờ thấy qua người đẹp như vậy đâu.” Hứa Huy thật muốn lấy cốc cà phê trên bàn ném vào cái miệng rộng của hắn.

Trên mặt Lâm Giai Giai từ đầu tới cuối vẫn luôn mỉm cười thản nhiên, “Không sao. Xin chào, em là Lâm Giai Giai.”

Hứa Huy không thể không thừa nhận mỹ nữ chân chính không chỉ khuôn mặt xinh đẹp, cả giọng nói cũng giống như hoàng oanh xuất cốc thanh thúy dễ nghe. Mà Lâm Giai Giai thực sự có thể gọi là một mỹ nữ tiêu chuẩn.

Nói xong, bốn người lần lượt ngồi xuống.

Trần Thiến cười nói: “Cũng không thể trách Hứa Huy như vậy, thật sự là Giai Giai của chúng ta rất xuất chúng. Nhớ năm đó ở trường học, cô ấy chính là đệ nhất mỹ nữ toàn học viện danh xứng với thực, người theo đuổi xếp hàng từ ký túc xá tới tận ngoài cổng trường còn dư. Còn có người trường khác nghe tiếng đến gặp cô ấy, cũng không phải em khoa trương, Hứa Huy anh cũng thấy đấy, phàm là người lần đầu gặp Giai Giai, đều phản ứng như vậy.”

Lâm Giai Giai hơi quay mặt đi, rũ mắt gọi “Trần Thiến.”

Biểu tình vẫn vẫn đậm phong khinh như vậy, xem ra khích lệ như này đối với cô mà nói cũng là bình thường như ăn cơm.

(mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Xuất phát từ thơ Trình Hạo- Xuân nhật ngẫu thành: Vân đậm phong khinh cận ngộ thiên, Bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên. Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.)

Hứa Huy cũng cười, “Anh cùng tuổi với Thắng Anh, về sau cũng gọi em là Giai Giai, được không?”

Lâm Giai Giai liếc mắt nhìn gã, “Được.”

Liêu Thắng Anh vừa nhìn Hứa Huy giả vờ đứng đắn đã muốn cười, “Thôi nào, mọi người đều là bạn bè, không gọi tên thì gọi là gì, Lâm tiểu thư? Hứa tiên sinh? Không được, Thiển Thiển, mau xoa giúp anh, da gà anh đều nổi lên cả rồi.”

Trần Thiển cười vỗ vỗ cánh tay hắn.

Hứa Huy không để ý tới trêu chọc của hắn, tiếp tục nói, “Giai Giai năm nay vừa bắt đầu đi làm sao?”

“Không phải, đã được một năm.”

“Nghe Thắng Anh nói em làm việc ở quảng mỗ, làm gì ở đó vậy?”

“Làm ở nhà máy điện tại quảng mỗ, chủ yếu là việc xét nghiệm.”

Hứa Huy có vẻ không hiểu, hỏi Liêu Thắng Anh bên cạnh, “Ở quảng mỗ còn có nhà máy điện à?”

Liêu Thắng Anh bĩu môi, “Nhà máy điện nhỏ, mấy cái quảng mỗ đều có, cũng không phát được bao nhiêu điện, thuần túy là lãng phí tài nguyên. Qua vài năm nữa, quốc gia đều sẽ chính đồn bỏ đi.”

Hứa Huy gật gật đầu, Trần Thiển lại nói tiếp, “Em đã đến chỗ của bọn họ, vừa nghèo vừa loạn, một cái khách sạn cũng không có. Giai Giai của chúng ta mỗi ngày phải cùng năm người khác ở một phòng, mỗi người thời gian đi làm đều không giống nhau, không ngày nào có thể ngủ ngon. Anh xem, Giai Giai gầy đi kìa.”

Chẳng biết tại sao nhìn ý bảo vệ của Trần Thiển khiến Hứa Huy nghĩ tới tú bà ở kỹ viện, mở miệng ra là “Hong Nhi của chúng ta...” “Tiểu Hương của chúng ta...” “Vị đại gia này, nên trân trọng Kiều Kiều nhà ta nha!...” Hứa Huy cúi đầu uống cà phê, giấu đi nụ cười trộm.

Lúc này Lâm Giai Giai liền mở miệng, “Cũng không đến nỗi như cậu nói, địa phương nhỏ có cái hay của

địa phương nhỏ. Nơi đó có rất nhiều đồ ăn vặt mà trong thành thị không có, người ở đó cũng có tình nghĩa, hàng xóm láng giềng thân thiết, không giống như ở thành phố nhà nhà đều là cửa chống trộm lạnh như băng, không ai biết ai. Hơn nữa ông chủ của mình ở đó cũng không tồi, cho nên, cũng không cảm thấy khổ sở lắm.”

Lời Lâm Giai Giai nói giống như một dòng nước mát chảy xuôi trong lòng Hứa Huy, hân giương mắt đánh giá cô gái này một lần nữa, chỉ thấy tim mình đập thành thịch.

Trên mặt Lâm Giai Giai từ đầu tới cuối vẫn treo nụ cười mỉm thản nhiên, cô không giống những cô gái bây giờ cố tình ra vẻ đáng yêu hay hoạt bát táo tợn, bỏ đi phần mạnh mẽ, cô tựa như một đóa hoa nhài trắng trong không vương bụi trần.

Hương hoa nhàn nhạt, mang theo thanh nhã và điền đạm.

Gã nhớ tới một câu nói không biết đã từng đọc qua trong cuốn sách nào, ngôn ngữ của cây hoa nhài – thanh thuần, trinh tiết, chất phác, cùng với... mê người.

Hứa Huy tựa hẳn vào ghế dựa thả lỏng thân thể, nhìn không chuyển mắt vào gương mặt mê người của cô gái đối diện.

Gã nghĩ, nói không chừng, gã thật sự trúng độc của cây hoa nhài này rồi.

Ngay đêm đó, Hứa Huy gọi điện thoại cho Liêu Thắng Anh, hỏi tư liệu về Lâm Giai Giai.

Mặc dù bị huynh đệ trêu chọc một phen, gã cũng không để ý, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, đây là đạo lý mọi người đều biết, không có gì đáng xấu hổ.

Ngày hôm sau Liêu Thắng Anh đến nhà, đem những tin tức biết được từ Trần Thiển nói cho gã, cuối cùng vỗ vỗ bả vai gã nói lời thăm thía: “Bạn à, hành động phải nhanh. Quốc bảo này mà để người khác giành trước, mày còn không nhục chết.”

Hứa Huy tự tin tung hứng chìa khóa xe trong tay, miệng treo một nụ cười đắc ý: “Yên tâm, cả thành phố S này còn chưa có cái gì mà tao không lấy được, mày chờ tin tốt của tao đi!”

Vì thế, Lâm Giai Giai thuận lý thành chương mà thành ứng cử viên số một cho vị trí người yêu lý tưởng của Hứa Huy. <ins class=

3. Chương 3: Ngô Cảnh An

Nhân sinh Ngô Cảnh An là một con đường không hề trôi chảy.

Lúc anh còn rất nhỏ cũng có một gia đình đầy đủ hạnh phúc, khi đó cha mẹ còn không cãi nhau mỗi ngày. Cha anh chiều nào tan làm cũng đều mang thức ăn ngon về, mẹ anh thì thích nhất là ôm lấy anh mà hôn, không phiền không chán mà gọi anh là “tâm can bảo bối”.

Nhưng hạnh phúc này chỉ duy trì được đến khi anh lên lớp bốn.

Có một ngày cha mang một đứa nhỏ từ bên ngoài về, nói đó là em trai anh. Mẹ anh bị chấn động không thể tiếp thu đứa con riêng này, vì thế từ đó về sau, mỗi ngày bọn họ đều khắc khẩu.

Quan hệ của anh cùng đứa em xa lạ kia cũng không tốt.

Hai người tự nhiên đều bài xích lẫn nhau, cho dù ngủ cùng một phòng, bọn họ hầu như cũng không hề liếc mắt tới đối phương một cái. Ngày ngày cứ như vậy mà qua, mấy năm sau, đến lúc anh lên trung học thì không chịu nổi chuyện mỗi ngày đều phải nghe cha mẹ cãi nhau, lựa chọn trọ ở trường.

Cũng là khi đó, anh biết được tính hướng của mình khác với người bình thường.

Thời gian hẹn hò với Tỉnh Trình kia, phần ngọt ngào và thống khổ chiếm ngang nhau.

Sau khi bị bắt buộc phải come out, anh bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, tốt nghiệp trung học xong, mẹ anh mất rừng rừng đem anh đến trường dạy nghề, cũng tại ngày anh nhập học, cha mẹ làm thủ tục ly hôn.

Phải một năm sau Ngô Cảnh An mới được mẹ cho biết, là bởi vì mẹ gặp được một người tốt, muốn kết hôn.

Anh tham dự hôn lễ của mẹ, tại một thành phố khác, người đàn ông kia lớn hơn mẹ anh bảy tám tuổi, bộ dạng mặt mũi hiền lành, không có việc gì cũng rất hay cười.

Có lẽ là một người tốt, từ đáy lòng anh chúc phúc cho mẹ.

Từ nhà mới của mẹ về, anh đến thăm cha một lần.

Nói là đến thăm, kỳ thật ngay cả mặt mũi cũng không gặp. Ra mở cửa chính là người em cùng cha khác mẹ Ngô Thường, vừa nhìn thấy là anh liền lạnh mặt hướng vào phòng trong kêu một tiếng, “Là Ngô Cảnh An.”

Trước kia khi còn ở dưới một mái nhà còn biết gọi anh một tiếng “anh trai”, hiện tại trực tiếp gọi thẳng tên.

Cha ở trong phòng không biết đang làm gì, vừa nghe là anh đến, liền quát to, “Bảo nó cút đi, tao còn ở đây một ngày thì đừng nó nghĩ bước vào cửa nhà này, đồ khốn kiếp, đừng làm Ngô gia ta mất mặt, Ngô Hạo tao không có đứa con trai như nó.”

Ngô Thường quay mặt lại đối diện với anh, trên mặt hơi cười, biểu cảm kia giống như đang nói: “Xem đi, tao đã biết là sẽ thế này mà.”

Ngô Cảnh An quay lưng bước đi, tám năm sau đó, anh chưa từng bước chân về đó một lần.

Quen biết chú Cẩm cũng là ở giai đoạn suy sút kia, khiến anh một lần nữa ôm hi vọng với cuộc đời.

Khi đó anh mỗi ngày cùng một đám hồ bằng cầu hữu đi tiệm net ở ngoài trường chơi game, đến rạng sáng mới về. Chú Cẩm buổi sáng mở một quán bán đồ ăn ở trước cổng trường, Một chén mì nóng hằm hập, trên thả cải bẹ cùng hành thái, chỉ vài hộp là anh đã ăn xong, sau đó về ký túc xá ngủ bù, trốn học thường như cơm bữa.

(Hồ bằng cầu hữu: Bè mà không phải bạn, bạn xấu)

Có một ngày anh từ tiệm net đi ra, đầu vô cùng đau đớn, khó khăn về đến cửa trường học liền té xỉu trên mặt đất.

Tỉnh lại ở bệnh viện, là chú Cẩm cùng một người đàn ông khác cùng đưa anh tới.

Sốt 40 độ, anh lại hoàn toàn không biết, còn có thể chơi game cả một đêm ở tiệm net.

Chú Cẩm rất kích động, “hoa chân múa tay” không ngừng, anh thì một chút cũng không hiểu, cuối cùng vẫn là người đàn ông trên mặt có vết sẹo vẫn luôn im lặng ngồi bên cạnh giải thích.

” Cậu ấy nói, chờ cháu hạ sốt, phải đánh cháu một trận.”

Ngô Cảnh An cả kinh, nghĩ thầm rằng, chẳng lẽ mình có hôm nào ăn cơm chưa trả tiền? Vì thế muốn đánh mình?Chú Cẩm ở lại bệnh viện chờ anh truyền hai bình nước, sau đó anh cứ mơ hồ như thế mà về nhà bọn họ.

Chú Cẩm cùng người đàn ông kia thuê một gian trong đại viện, phòng ở không nhỏ hơn nữa tiền thuê nhà cũng không mắc, chỉ là xa trung tâm thành phố chút.

Chú Cẩm thu thập giường xong ra lệnh cho anh lên giường nghỉ ngơi, Ngô Cảnh An còn nghi hoặc mà xem xét hai người, cuối cùng vẫn nằm lên giường.

Anh xin phép trường học nghỉ ba ngày, hai ngày sau đều là chú Cẩm cùng anh đi truyền dịch, chỉ còn người đàn ông kia mở quán bán hàng.

Chú Cẩm người câm tâm không câm, tuy rằng không nói được, vẻ mặt của chú, tay của chú cũng giống như người khác nói không ngừng, làm cho anh một khắc cũng dừng hòng nghỉ ngơi.

Từ từ, anh cũng có thể hiểu được một chút ý tứ của chú.

Chú Cẩm không điếc, có thể nghe anh nói chuyện, vì thế liền không ngừng kéo tay áo anh ý bảo anh nói.

Ngô Cảnh An có chút phiền, “Có cái gì hay mà nói!”

Chú Cẩm lại khoa tay múa chân một phen, thấy vẻ mặt anh không kiên nhẫn, liền lấy giấy bút viết ra.

“Nói chuyện cháu vì cái gì không chăm chỉ học, đêm nào cũng quậy phá bên ngoài, đến rạng sáng mới về, làm chính mình sinh bệnh cũng không biết. Người nhà cháu đâu? Không ai quản cháu sao?”

Vừa thấy hai chữ “người nhà”, Ngô Cảnh An liền tức giận, “Chú quản cũng rộng quá đấy.”

Kích động lên, anh liền muốn nhổ dây truyền dịch, chú Cẩm thấy thế, gấp đến độ nắm cho anh một cái, anh ngã trở về trên ghế, đầu còn có chút choáng.

Chú Cẩm dường như tức giận, thở dốc không ngừng, ánh mắt nhìn giống như muốn đem anh ăn luôn.

Thời gian sau đó “chú Cẩm” triệt để thành “chú Cẩm”

Về đến nhà, Ngô Cảnh An nói muốn đi, chú Cẩm không nói gì, ngược lại người đàn ông vẫn luôn im lặng kia nói, ăn cơm tối xong rồi đi!

Cơm nước xong, chú Cẩm rửa chén, người đàn ông kia đưa Ngô Cảnh An về trường học.

Dọc đường đi, người ấy nói rất nhiều chuyện.

Chú Cẩm từ khi sinh ra đã là người câm, khi còn bé không hiểu, sau này khi nghe bạn bè đùa cợt mới hiểu được mình không giống những người khác.

Chú Cẩm có một đứa em trai nhỏ hơn sáu tuổi, chú rất thương đứa em này, lần đầu tiên nghe em gọi “mẹ” chú cực kỳ vui, bởi vì em trai không giống mình, em trai có thể nói chuyện.

Bởi vì là một người câm, chú Câm không được đi học, mỗi ngày nếu không cắt rau cho heo thì cũng theo người lớn làm việc, về nhà liền chơi với em trai, đùa cho em trai không ngừng nói chuyện.

Chú Câm thích nhất là nghe người khác nói.

Sau khi em trai đến trường, chú thường xuyên trộm đi đến cửa phòng học nghe giáo viên giảng bài, dụng tâm ghi nhớ, trở về dùng que gỗ vạch lên mặt đất viết viết.

Em trai cầm bài thi đầy vết gạch chéo bằng mực đỏ, chú Câm đem bài thi xóa đi, tự mình làm lại, đem cho anh hàng xóm nhìn. Người nọ nhìn xong sững sốt nửa ngày, nói thầm giáo viên gì kỳ vậy, rõ ràng toàn làm đúng rồi, sao còn gạch nhiều như vậy.

Thành tích học tập của em trai chú không tốt, sau khi tốt nghiệp trung học liền vào trường dạy nghề, nói là để tìm việc làm.

Chú Câm cũng đi theo hẳn, tại gần trường học của em trai thuê phòng mở quán bán đồ ăn sáng.

Ai ngờ em trai chú cũng giống Ngô Cảnh An, cả ngày không học vẫn không nghề nghiệp chỉ dầm mình trong tiệm net, đánh nhau với người ta, cuối cùng chết ở trước cổng trường.

Chú Câm giống như phát điên, trực trước cổng trường gặp ai cũng hỏi ai giết em trai chú, làm trường học sợ tới mức báo cảnh sát, đem chú đuổi đi. May mà vụ án giết người của em trai chú điều tra rất nhanh, là mấy tên côn đồ, bởi vì em trai chú tán tỉnh bạn gái tên thủ lĩnh, lại khiêu khích hắn, vì thế bị người chặn đánh ở trước cổng trường, vốn định dạy dỗ một chút, ai biết gây gộc không có mắt, đánh vào gáy hắn, người cứ như vậy mà chết.

Người trong nhà chú Câm đem di thể em trai chú về, lưu lại chú Câm ở đó.

Chính là có ý giận chó đánh mèo với chú.

Chú Câm không khóc cũng không làm ầm ĩ, an tĩnh mà lưu lại trong thành phố, giã dạy sinh tồn.

Người đàn ông kia nói đến đây liếc nhìn Ngô Cảnh An một cái, cảm khái: “Cậu ấy chắc là coi cháu như em trai, không hy vọng tương lai cháu cũng đi lên con đường này.”

Ngô Cảnh An yên lặng nghe xong câu chuyện này, chào người đàn ông kia trở về trường học.

Đêm hôm đó, anh nằm trên giường ở ký túc xá suy nghĩ rất nhiều.

Cuối tuần lúc anh trở lại nhà chú Câm, cười cười bảo muốn cạo cạo, chú Câm không hề cho anh sắc mặt

hòa nhã, anh không giận cũng không đi, ngồi ngay vào chỗ của mình.

Lại nói nhà chú Cẩm rất giản dị, hai phòng, một phòng dùng làm phòng ngủ một phòng làm phòng khách, trong phòng khách ngoài cái bàn cùng một vài thứ lung tung thường dùng cũng không có gì trang trí.

Ngô Cảnh An lại chú ý tới phòng ngủ chú Cẩm chỉ có một cái giường.

Vì thế lúc ăn cơm, anh nhìn ánh mắt hai người liền phát hiện có chút không đúng

Cơm nước xong, anh lôi kéo chú Cẩm tán gẫu.

Anh nói, chú Cẩm viết.

“Các chú, là quan hệ kia à!”

Chú Cẩm nhìn anh một cái, nghĩ nghĩ, viết, “Phải.”

Ngô Cảnh An không nghĩ rằng chú ấy thừa nhận trực tiếp như vậy, những lời khách sáo định nói mắc lại trong cổ họng.

Anh dừng nửa ngày mới lại hỏi, “Các chú, ở cùng nhau bao lâu rồi?”

“Từ nhỏ đã quen biết, lớn lên cùng nhau, dần dần, liền ở cùng một chỗ.”

Từ nhỏ đã quen biết? Ngô Cảnh An nghĩ thầm, khó trách người đàn ông kia hiểu rõ mọi chuyện của chú Cẩm như vậy, thì ra, bọn họ cũng coi như trúc mã trúc mã.”Hai người, cùng một chỗ, hạnh phúc không?”

Hạnh phúc, cái từ này, rất mơ hồ. Dù là một người nói rằng hẳn đang hạnh phúc, cũng có thể chỉ là nhất thời. Không ai có thể hạnh phúc cả đời, thời gian sẽ mang đến đủ loại đau khổ, sẽ đem cái từ này đả kích đến biến hình, cuối cùng vỡ thành bột phấn, theo gió mà bay mất.

Dù là trong tình yêu khác phái, hạnh phúc cũng không duy trì được bao lâu, hướng hồ là đồng tính luyến ái.

Nhưng chú Cẩm thật sự viết hai chữ “hạnh phúc”, nét chữ cứng cáp, kiên định vô cùng.

Chú Cẩm là thật sự cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc này thể hiện tại mỗi một ngày mỗi một giờ.

Người đàn ông kia họ Trương, ở cùng thôn với chú Cầm, khi còn bé vì không để người khác bắt nạt chú Cầm, ba ngày hai lượt đánh nhau với những đứa trẻ khác. Bị thương, chú Cầm sẽ chạy đến trên núi hái chút thảo dược thông thường đắp cho hẳn.

Khi chú Cầm đi theo em trai vào thành phố, người ấy cũng đi theo, nói là tìm anh họ ở thành phố tìm việc làm.

Vết sẹo trên mặt người đàn ông kia là vì giúp em trai chú Cầm mà bị người ta chém, từ đó về sau chú Cầm luôn cảm thấy mình nợ người ấy.

Sau khi chú Cầm bị người nhà bỏ lại ở thành phố, người ấy liền dọn lại đây ở cùng chú Cầm.

Tình cảm có lẽ chính là từ lúc ấy mà sinh ra. Bây giờ hai người họ giống như vợ chồng lâu năm, đã quen có nhau.

Hai người cùng kinh doanh một quán đồ ăn sáng, người kia giúp chú Cầm lau mồ hôi trên mặt, chú Cầm lại đem cho người kia một ly trà nóng.

Buổi chiều rảnh rỗi, người kia sẽ đấm lưng cho chú Cầm, chú Cầm giúp người kia bóp vai.

Chạng vạng, người kia cùng chú Cầm đi công viên gần đó tản bộ, người kia thích chạy chậm hai vòng, chú Cầm thì vừa tập ở máy thể hình vừa chậm chậm chờ.

Hạnh phúc, chính là trong sinh hoạt từng ngày từng giọt từng giọt tích lại.

Ngô Cảnh An bị chút hạnh phúc nho nhỏ này làm cho kinh ngạc.

Buổi tối nằm ở trên giường trần trọc, trong đầu toàn là nghĩ đến sinh hoạt của chú Cầm cùng người đàn ông kia.

Lúc cùng Tĩnh Trình yêu đương anh vẫn còn nhỏ, nhưng anh cũng đã từng nghĩ đến ý tưởng này.

Về sau bị bắt tách ra, anh cũng từ từ quên đi cảm giác này.

Người yêu đồng tính sao có thể lâu dài, anh ôm ý nghĩ này mà dạo chơi nhân sinh.

Sinh hoạt tùy ý, kết giao với vài người, không được vài ba tháng liền chia tay, sau đó lại tiếp tục tìm người có duyên.

Thời điểm không yêu đương thì ở tiệm net, ngày ngày phóng túng mà qua.

Nếu không gặp chú Cẩm, anh nghĩ có lẽ mình sẽ tiếp tục sống như vậy, không tin người, không tin tình yêu, tận hưởng lạc thú trước mắt.

Nhưng chuyện của chú Cẩm và người đàn ông kia khiến anh hiểu ra, vì vậy mà nghĩ nói không chừng thực sự có thể tìm được một người như vậy, một người đồng ý cùng anh sống cả đời. Vậy nên, anh thay đổi. Gọi là chú Cẩm, kỳ thật chú cũng không già, cũng chỉ hơn ba mươi, lớn hơn anh mười tuổi. Ngô Cảnh An nói hay để con kêu chú là anh đi, chú Cẩm không chịu, kiên trì muốn anh gọi là chú.

Từ đó về sau Ngô Cảnh An thường hay đến nhà chú Cẩm, có khi là để cạo cạo, khi đông khách thì giúp bọn họ.

Sau khi anh tốt nghiệp trường nghề bị phân đến quặng mỏ W làm việc ở một nhà máy điện nhỏ, tiền lương không cao, nhưng giá cả ở nơi này cũng rất thấp, cuộc sống cũng không đến nỗi.

Lúc tan làm anh sẽ ngồi xe hai giờ về nhà, thuận tiện đến thăm chú Cẩm và chú Trương.

Nhoáng một cái đã bảy năm, hiện giờ Ngô Cảnh An vẫn lẻ loi một mình.

Người ở nông thôn tương đối giản dị, truyền thống, có lẽ rất nhiều người cả đời cũng không biết trên đời còn có chuyện đồng tính luyến ái này.

Có khi anh cũng sẽ buồn bực, chú Cẩm sẽ vỗ vỗ tay anh, ra dấu bảo “Đừng nóng vội, rồi cháu cũng sẽ tìm được một nửa của mình thôi.”

Ngô Cảnh An không biết có nên tin tưởng câu chuyện cổ tích này hay không.

Một năm trước có một nữ sinh rất xinh đẹp được phân tới trong xưởng, rất nhiều đồng nghiệp nam lớp trước lớp sau đều cố gắng ở lại trong xưởng chỉ để nhìn thấy bóng dáng cô ấy.

Đôi lúc người quá nhiều, Ngô Cảnh An chưa về được, sẽ đốt một điếu thuốc, kẹp trên ngón tay chậm rãi hút, nhàm chán mà nhìn bộ dáng buồn cười của bọn họ.

Vốn là anh cùng mỹ nữ kia không có việc gì để xuất hiện cùng nhau, cô ấy là một kỹ thuật viên, còn anh thì chỉ là một công nhân xử lý nước phổ thông.

Sau lại trong xưởng xảy ra chút chuyện, đoạn thời gian này chất nước rất không ổn định, bởi vì cô ấy còn chưa có kinh nghiệm thực tế gì, nhất thời chưa tìm được ra nguyên nhân, vì thế chủ động xin đi giặt giặt mà xưởng xưởng làm một thời gian.

Cấp trên cho phép cô tự chọn người cùng làm, mà cô thì chọn cùng Ngô Cảnh An hợp tác.

Đồng bào nam trong xưởng một đám trừng đỏ mắt, hận không thể ăn thịt anh để thay thế vào.

Ngô Cảnh An trong những ánh mắt ăn thịt người kia, vỗ vỗ ống tay áo không vương chút bụi mà đi vào phòng trực ban.

Bản thân Ngô Cảnh An cũng hiểu, Lâm Giai Giai sợ dĩ chọn mình, là bởi trong một đám người vây quanh cô như xem khỉ trong vườn thú, chưa từng có anh.

Anh không có ý gì với cô, cô cũng không quan tâm đến anh.

Hai tháng làm cùng nhau, bình an vô sự.

Cho đến một ngày, anh vừa nhận ca được một lúc, Lâm Giai Giai vừa đi lấy mẫu mới trong nồi hơi, cánh cửa thủy tinh của phòng trực ban bị người kéo mở, anh ngẩng đầu.

Một người đàn ông anh tuấn đẹp trai như ngôi sao thần tượng đi tới, trên mặt còn treo nụ cười tao nhã mê người.

Ngô Cảnh An cứ ngơ ngác mà nhìn hấn như thế, trái tim đập chệch mất một nhịp.

Trong nháy mắt đó, anh cảm thấy mình đã bị khuôn mặt này mê hoặc. <ins class="adsbygoogle">

4. Chương 4: Mới Quen

Trời tháng ba nói lạnh không lạnh nói nóng không nóng, Ngô Cảnh An mặc một cái áo len mỏng, khoác áo gió, tay kẹp điều thuốc đi ra ngoài ăn bữa cơm, trở về đã nóng đến toát mồ hôi, liền cởi áo khoác cầm trên tay.

Mùa này cây hai bên đường vẫn chỉ có thân cây nhánh cây trơ trụi, ngược lại mảnh đất trống trước xưởng đã mơn mơn rau xanh làm cho tâm tình người xem thoải mái.

Chỉ là một mảnh đất nhỏ, nhưng chủng loại cũng có rất nhiều, nào cải thìa rau cúc, cộng hoa tỏi non linh tinh, làm anh ngạc nhiên là còn có cây tẻ thái.

(Cây tẻ thái:

Um tùm một mảnh, màu lá xanh nhạt ở dưới ánh mặt trời tùy ý lớn lên, anh nhìn mà không khỏi sinh ra một phen phiền muộn.

Khi còn bé, mẹ anh thích nhất là làm bánh bao nhân thịt heo với cây tể thái, mở vung lên, hơi nước nóng mang theo mùi cây tể thái nồng đậm đập thẳng vào mặt, Ngô Cảnh An một lần có thể ăn đến năm cái, mẹ vuốt cái bụng tròn xoe của anh, cười nói, Tiểu An nhà ta ăn thành con heo mập mất rồi.

Những hồi ức tốt đẹp này, không bao giờ còn có thể trở lại.

Thu hồi ánh mắt, anh cất bước đi vào phân xưởng.

Sau khi trêu ghẹo đồng sự trực ban một phen, anh đội mũ bảo hộ đi kiểm tra khắp nơi một lượt sau đó trở lại phòng trực ban.

Lâm Giai Giai nghe một cú điện thoại liền vội vàng đi khỏi, Ngô Cảnh An tựa đầu trên bàn híp mắt suy nghĩ, có chút mệt mỏi.

Mông mông lung lung, anh dường như về lại thời thơ ấu vô ưu vô lự, tan tâm cha trở về mua cho anh một gói đồ ăn vặt thật to, anh cao hứng cười trên cổ cha kêu to đi nào đi nào, mẹ đem một khay bánh bao thịt heo cây tể thái đi ra từ phòng bếp, anh vui vẻ ăn liền năm cái, ăn đến nỗi bụng như muốn nứt ra.

Ngay lúc ý thức anh đang mơ hồ, đột nhiên, cửa thủy tinh phòng trực ban bị người đẩy ra, anh cả kinh mãnh liệt ngồi thẳng dậy.

Một người thanh niên anh tuấn đẹp trai như ngôi sao thần tượng đi tới, trên mặt còn treo nụ cười tao nhã mê người.

Ngô Cảnh An cứ ngỡ ngác mà nhìn như thế, trái tim đập chệch mất một nhịp.

Trong nháy mắt đó, anh cảm thấy chính mình đã bị khuôn mặt này mê hoặc.

Người thanh niên đẹp trai kia mặc một thân quần áo hàng hiệu, nhìn qua là biết không cùng cấp bậc với cái áo gió của anh, lịch sự chào hỏi.

“Xin chào.”

Ngô Cảnh An lẳng lặng đáp lại gã, “Chào cậu.”

“Tôi tìm Lâm Giai Giai, cô ấy hôm nay không đi làm sao?”

Một câu triết để tưới tắt ảo tưởng của Ngô Cảnh An, anh cúi đầu dãi ra vài giây đồng hồ, tưởng niệm nhất kiến chung tình còn chưa có thành hình của bản thân.

Lại là một thằng nam chỉ yêu mỹ nữ, tốt thôi, là anh nghĩ nhiều.

Khi ngẩng đầu, trên mặt anh đã treo lên nụ cười tương tự, “Lâm Giai Giai vừa đi khỏi, cậu đứng chờ đây mười mấy phút hoặc không thì ra cửa quẹo phải, đến phòng điều khiển hỏi một chút là có thể tìm được cô ấy. Ngữ khí của anh khách khí mà xa lạ, với một gã trai thẳng, còn có thể thế nào?”

Anh đẹp trai nghĩ nghĩ bèn ngồi xuống đối diện Ngô Cảnh An, “Tôi ngồi đây chờ cô ấy thôi.”

Ngô Cảnh An nói “Tùy cậu.” xong liền cúi đầu nghịch điện thoại di động, bên trong lưu sẵn mấy cuốn tiểu thuyết huyền huyền anh đã đọc mấy cái cuối tuần rồi vẫn chưa xong. Kỳ thật anh cũng không phải quá thích, chủ yếu là để giết thời gian. So với mấy người cùng ký túc xá cả ngày trừ thời gian đi ngủ còn thì hầu như đều ôm di động đọc tiểu thuyết thì anh vẫn còn tốt chán, nhất là lão Trần, tẩu hỏa nhập ma đến mức một tay bế con một tay cầm di động hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, hẳn cũng không sợ đem con ném đi mất.

Tiểu thuyết còn chưa nhìn được mấy, chợt nghe người bên cạnh nói “Cậu làm cùng ca với Lâm Giai Giai à?”

Ngô Cảnh An trong bụng nghĩ người này hỏi vô nghĩa, không cùng ca tôi chẳng lẽ còn đến đây làm thần giữ cửa sao!

Anh dời tầm mắt từ điện thoại di động sang, cười lịch sự với đối phương, “Ừ, được hai tháng.”

Đối phương gật gật đầu, nhìn anh một chút, sau đó quay sang đánh giá căn phòng, “Mọi người ở đây là làm những gì vậy?”

Ngô Cảnh An biết mình không thể đọc tiểu thuyết tiếp được rồi, dứt khoát cắt di động tán gẫu với gã, “Cô ấy chủ yếu phụ trách xét nghiệm chất nước, còn tôi thì xử lý nước, tuy nói cùng ca, kỳ thật cũng không liên quan đến nhau nhiều.” Chỉ thiếu nói ra câu giữa chúng tôi không có quan hệ gì, cậu đừng hiểu lầm.

Anh đẹp trai lại gật gật đầu, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Quên giới thiệu, tôi tên Hứa Huy, là bạn Lâm Giai Giai.”

Ngô Cảnh An chớp mắt, không nói thẳng là bạn trai, xem ra còn trong giai đoạn theo đuổi, “Tôi là Ngô Cảnh An, anh gọi một tiếng lão Ngô như bạn bè tôi là được.”

Hứa Huy liếc anh một cái, lão Ngô này không hề khách khí, nhìn không có vẻ già hơn gã, lại bảo gã gọi là lão Ngô, rõ ràng là muốn áp trên đầu gã đây mà, cái từ này gã không thích, cũng đừng hòng gã gọi.

“Trông cậu cũng không lớn tuổi, gọi như vậy không phải già đi sao.”

Ngô Cảnh An không nghe ra gã đang đùa cợt, cười nói “Gần ba mươi, cũng không nhỏ, bạn cùng phòng cùng tuổi với tôi đã học tiểu học rồi, còn không già gì nữa.”

Hứa Huy cũng cười, “Mấy người ở đây kết hôn sớm.”

Ngô Cảnh An nhìn cách ăn mặc của gã đã biết gã không phải người ở đây, nghe gã nói vậy liền thuận miệng hỏi, “Cậu ở đâu?”

“Trong thành phố.”

“Chỗ nào vậy?”

Hứa Huy nhìn anh một cái, “Hào Cảnh.”

Ngô Cảnh An ở trong lòng huyết sát một cái, mẹ nó, phần tử hủ bại.

Tại thành phố S không ai không biết Hào Cảnh, năm đó vừa bắt đầu giao dịch giá phòng cao nhất toàn thành phố. Một bạn học của anh đập nôi bán sắt khó khăn mua một phòng ở Hào Cảnh, không ở được mấy tháng đã bán, người khác hỏi hần sao lại bán, hần lòng đầy căm phẫn mà mắng: Các người nhìn vào tiểu khu một chút, một dãy Bentley, LandRover, Mercedes, mẹ nó không có chiếc nào ít hơn trăm vạn, cả tiểu khu chỉ có mình tôi cưới hai cái bánh xe đi qua cổng, cả nhân viên an ninh cũng không thèm nhìn thẳng, áp lực này, kích thích này, ông đây thật sự không ở nổi nữa, ai muốn tới thử ông đây sẽ để rẻ cho. Xem ra Lâm Giai Giai này còn rất có năng lực, khó trách toàn xưởng hơn một trăm khẩu toàn đàn ông cô không coi trọng ai, thì ra sớm câu được tướng mập này, “Đoạn đường kia thật tốt, nghe nói năm nay giá nhà lại tăng nữa rồi.”

“Chắc thế!” Hứa Huy thần nhiên đáp lại.

Nhất thời không tìm ra đề tài nào thích hợp hơn, Ngô Cảnh An lại cúi đầu nghịch di động.

Một lúc sau Lâm Giai Giai trở về, nhìn thấy Hứa Huy đầu tiên là sưng sốt, cởi mũ bảo hộ bỏ trên bàn, “Sao anh lại tới đây?”

Hứa Huy đứng lên, cười đáp, “Lần trước nghe em nói, ở đây không tồi, đã định đến xem, nếu có thời gian thì dẫn anh đi thăm một chút.”

Ngô Cảnh An cố gắng nhin cười, may mắn đang cúi đầu, dù miệng kéo đến mang tai cũng không ai nhìn thấy.

“Nơi này không tồi”, một gã nghĩ ra.

Lâm Giai Giai nói, “Chỉ là em vừa mới nhận ca.”

Hứa Huy nói tiếp, “Không sao, anh chờ em tan tầm.”

“Phải đến tám giờ.”

“Anh không vội.”

Lâm Giai Giai không nói gì nữa, đem mẫu nước trong tay từng cái xét nghiệm, sau đó đến trước bàn làm việc ghi lại số liệu, Hứa Huy đứng một bên nhìn những con chữ xinh đẹp của nàng, lại càng thêm hài lòng vài phần.

Phòng xét nghiệm này có hai cái ghế, Ngô Cảnh An ngồi một cái, Lâm Giai Giai ngồi một cái, Hứa Huy một người cao mét tám đứng ở kia làm người ta thấy không được tự nhiên.

Vì thế Ngô Cảnh An ngồi không yên, anh nghĩ giả sử anh mà còn không thức thời ngồi đây thêm lúc nữa phỏng chừng tướng mạo kia thật sự có thể lấy ánh mắt làm kiếm đâm chết anh.

Ngô Cảnh An tìm cái lý do rồi quang minh chính đại mà trốn việc.

Ngày hôm sau, tướng mạo kia lại đến, Ngô Cảnh An bắt đắc dĩ nhường vị trí lần thứ hai.

Ngày thứ ba, tướng mạo lại không mời mà tới, vừa vặn Lâm Giai Giai không ở trong phòng, Ngô Cảnh An có lệ mà nói chuyện với gã hai câu.

“Mọi người ở đây có gì chơi vui không?”

“Ở đây kém xa trong thành phố, đối diện siêu thị có hai quán karaoke, còn lại thật không tìm ra chỗ ăn chơi nào nữa.

“Vậy cậu bình thường thích làm gì, chẳng lẽ nhốt mình trong nhà xem TV?”

“Cũng không khác mấy”, Ngô Cảnh An không nói mình không ở đây, với một người xa lạ không tất yếu phải nói sâu như vậy, “Chỉ là xem kênh thể thao, lúc không có việc gì cùng hàng xóm trong tiểu khu xuống dưới lầu đánh bóng rổ, bọn họ còn thích chơi game online, tôi thì không thích lắm.”

“Cậu thích bóng rổ?” Hứa Huy mỉm cười nhìn anh một cái.

“Phải, không có việc gì thường đánh chơi.”

“Hôm nào rảnh cùng luyện vài hiệp.”

“Được thôi.”

Lâm Giai Giai xuất hiện cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, Ngô Cảnh An tự giác đứng dậy cầm cốc của mình đi ra cửa. Ngày thứ tư, tướng mập rạng rỡ mà đi vào phòng trực ban, lấy từ túi áo ra hai tấm vé cho Ngô Cảnh An.

Ngô Cảnh An cảm mới biết, là trận bóng rổ ở sân vận động thành phố, nghe nói vé vào cửa đã sớm bán sạch.

“Nhờ bạn bè lấy được, có rảnh cậu rủ bạn cùng đi xem đi!” Hứa Huy vẫn treo nụ cười chiêu bài kia, trong mắt Ngô Cảnh An lúc này lại không có cảm giác không hòa hợp, ngược lại có chút hương vị kim quang lờ lờ.

“Thế này sao được.” Ngô Cảnh An vờ khách sáo.

Hứa Huy trong lòng mắng thầm, giả dối, miệng lại nói, “Không có gì, coi như kết giao bạn bè.”

Ngô Cảnh An không khách khí nữa, hai mắt tỏa sáng mà đem hai tấm vé đặt trong túi áo, chỗ ngồi này, nghe nói đến ba trăm tám một vé đấy, người bạn này kết được, rất đáng giá.

Anh quyết định, từ hôm nay trở đi, không gọi người ta là tướng mập nữa, phải là cao phú soái!

(cao phú soái: nghĩa như mặt chữ, cao to, giàu có, đẹp trai)

Xét đến đạo lý há miệng mắc quai, anh nhân tiện đem chút hiểu biết liên quan đến sở thích của Lâm Giai Giai toàn bộ cấp cho cao phú soái đại nhân.

Cao phú soái thật hài lòng, khoe miệng kéo lên một độ cong mê người, ánh mắt kia, thực sự làm cho Ngô Cảnh An có chút mơ màng.

Đáng tiếc, là trai thẳng, nếu là cong, anh còn nghĩ...

Ngô Cảnh An trừng mắt, quyết đoán chặt đứt ảo tưởng, dù là cong, giá trị con người kia, cũng không phải loại mà bình dân chúng có thể mơ tưởng.

Huống chi, điều anh hướng tới là giống như chú Cầm cùng với chú Trương, tình cảm có thể ở bên nhau cả đời.

Mà người trước mặt này, đừng nói là đồng tính, dù là kết hôn rồi, trăm phần trăm cũng là một kẻ ưa ngoại tình.

Ngày thứ năm, cuối tuần.

Ngô Cảnh An trở lại nhà gần ngoại ô thành phố, đây là phòng năm năm trước anh mua, khi đó giá phòng còn chưa quá đáng như bây giờ. Cũng mệt mẹ anh có tầm nhìn, sau khi anh tốt nghiệp chưa tới hai năm liền bảo anh mua phòng ở trong thành phố.

Lúc ấy anh còn chưa cho là đúng, nghĩ thầm rằng gấp cái gì, chờ đi làm vài năm nữa kiếm thêm ít tiền lại nói.

Mẹ anh kiên quyết không đồng ý, với tiền lương của con, chờ thêm mười năm nữa cũng chẳng có gì thay đổi, phòng ở vẫn nên sớm mua, con không biết, mẹ cùng chú ấy ở đây phòng ở đã bắt đầu tăng giá rồi, nói không chừng phòng ở chỗ con cũng sẽ tăng thôi, nhanh mua đi, đỡ phải về sau cả vợ cũng không lấy được.

Mẹ anh đem toàn bộ tiền lấy được khi ly hôn với cha đem cho anh, anh khi đó trong lòng còn ngạo khí, thật sự không muốn, mẹ anh nóng nảy, mẹ vì cái gì muốn cùng cha con xé rách mặt đời tiền, còn không phải là vì con, mặc kệ tương lai con muốn cùng ai trải qua, có phòng ở coi như có chút nắm chắc. Tốt hay không, có chỗ để đi thì không phải sợ gì hết, sau này già rồi trừ bỏ phòng ở con còn có thể trông cậy vào ai. Nghe mẹ, không sai đâu. Tiền cha con sao con lại không cần, để lại để hấn cho đứa con hoang kia à, con có gốc không thể? <ins class="adsbygoogle">

5. Chương 5: Phát Triển

Anh ngốc, anh quả thật rất ngốc, về điểm này anh đến bây giờ còn phải cảm kích mẹ anh minh thần võ, một câu mắng tỉnh anh đồng thời cũng đem phòng mua luôn, với tiền lương hiện tại cùng giá phòng bây giờ, anh phải không ăn không uống ba mươi năm mới mua được nhà.

Ngô Cảnh An không quá thích thu dọn nhà, anh quy kết, là một đại lão gia không nên nhiều chuyện như đàn bà vậy. Trên bàn, tủ để giày, TV, máy tính bàn kết một lớp bụi thật dày, anh cũng làm như nhìn không thấy. Thật sự không chịu được, cũng phải ngày nào đó thời tiết đặc biệt tốt, tâm tình đặc biệt vui vẻ mới có thể lau vài lượt. Nhưng có một việc, dù anh có mệt cũng không chê phiền toái, đó là đem chăn phơi nắng.

Cuối tuần anh về nhà, chỉ cần bên ngoài có chút nắng, anh đều phải đem toàn bộ chăn trong nhà ra phơi, tiếp thu ân trạch của mặt trời.

(Chỉ cái ơn lớn, như mưa nhuần tưới khắp nơi.)

Buổi tối ngủ trong chăn gối mềm mại đã phơi nắng thơm tho, cảm giác như ánh mặt trời ở trong chăn lờ ra, đem những tâm tình tối tăm của anh phơi nắng ấm, thoải mái, thật là thoải mái.

Ngày hôm sau, Ngô Cảnh An gọi điện thoại cho Tưởng Lộ, hẹn cậu ta đi sân vận động xem trận đấu.

Đầu kia điện thoại, Tưởng Lộ sững sốt hồi lâu, cuối cùng kêu một tiếng, An Tử, cậu là cha ruột tôi.

Tưởng Lộ là người bạn tốt duy nhất trong vòng của Ngô Cảnh An, bộ dáng không tồi, bởi vì làn da đặc biệt trắng mà bị gọi là “tiểu bạch kiểm”, còn nhớ lúc vừa quen biết, hắn còn tán tỉnh mình. Chẳng qua, hắn đặc biệt điên, đôi khi lên cơn nói hắn giống chó hoang cũng không đủ, không phải dạng phạm phu tục tử như Ngô Cảnh An có thể điều khiển được.

(những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo, yếu ớt. Còn được hiểu là trai bao)

Gặp vài lần, Ngô Cảnh An liền quyết đoán cự tuyệt đề nghị hẹn hò của cậu ta, nói đến mức làm Tưởng Lộ lúc đó ngồi trong quán cà phê khóc lên, mắng anh không có lương tâm.

Mặt Ngô Cảnh An lúc đó, chỉ còn kém không cắm vào trong đống quần tránh đi.

Ai biết ngày hôm sau, cậu ta làm như không có gì gọi điện thoại tới, nói gì mà không thành người yêu thì làm bạn bè, tôi rất thiếu bạn bè, cậu giúp tôi, đồng ý với tôi đi.

Lúc ấy anh nói thế nào giờ đã quên, dù sao sau đó anh liền thật sự cùng hàng này làm bạn bè. Thường hẹn nhau đi chơi bóng, uống chút rượu, dù sao thì một mình cũng tịch mịch.

Tới điểm hẹn, Tưởng Lộ không thể tin được mà vỗ vỗ bả vai anh, “Bạn hữu, cậu thông đồng với phe vé hả?”

“Không.” Ngô Cảnh An không đổi sắc mặt xê dịch về phía trước, né tránh cánh tay cậu ta, “Một...” nghĩ lại có nên gọi Cao Phú Soái là bạn không, nên, dù sao chỉ là một xưng hô không có gì phải rối rắm, “người bạn đưa.”

Tưởng Lộ không tin, “Người bạn kia có ý với cậu hả?”

“Đừng đoán mò!” Không phải có ý với tôi, là có ý với đồng nghiệp tôi.”Vài trăm tệ một vé mà hắn còn đưa cho cậu hai vé, không phải hắn muốn hẹn cậu đi xem bóng, cậu không thích hắn nên hẹn tôi đấy chứ?”

Ngô Cảnh An xem thường, “Cậu có thể đừng viết tiểu thuyết không? Vào sân đi.”

Vé Hứa Huy đưa vị trí thật đẹp, Tưởng Lộ hưng phấn đi theo Ngô Cảnh An đến hàng ghế, sau khi hô to vài tên cầu thủ còn thêm một câu, “Tôi yêu tất cả mọi người.”

Ngô Cảnh An có chút hối hận đã dẫn cậu ta đi xem bóng.

Trước khi trận đấu bắt đầu, như thường lệ, vài mỹ nữ mặc áo xanh tay cầm bông cỏ vũ nhiều màu ra múa cổ động, Ngô Cảnh An không hiểu nổi chính là, Tưởng Lộ là một thuần gay cư nhiên cũng xem tràn ngập hứng thú, tròn mắt sắp lòi cả ra.

Trận đấu rất nhanh đã bắt đầu, Ngô Cảnh An đem lực chú ý chuyển đến sân đấu, theo không khí không ngừng khẩn trương lên, người vẫn luôn bình tĩnh cũng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhiệt tình của Hứa Huy đối với bóng rổ không cao như vậy, hơn nữa biểu hiện của cầu thủ trên sân so với những trận đấu gã từng xem trực tiếp kém quá xa, hiển nhiên trình độ bóng rổ của thành phố cũng chỉ đến thế, vì thế nhàm chán nhìn xung quanh.

Phía bên phải cách gã hơn mười mét là người mà gần đây vẫn gặp mặt liên tục, đang tập trung tinh thần xem trận đấu.

Thật sự là quá nhàm chán, lúc nghỉ giải lao lần thứ nhất gã bèn đi qua chào hỏi.

Ngô Cảnh An đang quay đầu trò chuyện cùng Tưởng Lộ về trận đấu vừa rồi, có người vỗ vai anh, anh phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại.

Quay lại liền bắt gặp ngay nụ cười tỏa nắng rực rỡ của Hứa Huy, “Cậu cũng tới xem à?”

Trong nháy mắt đó Ngô Cảnh An dường như hoa mắt, trong lòng thầm mắng đàn ông quả nhiên đều là động vật yêu bằng mắt, vừa nhìn thấy những thứ xinh đẹp, không thèm quan tâm gã có là cùng một loại người với mình hay không, dù sao tâm tư vẫn phải lung lay một chút.

Ngô Cảnh An đứng lên, tiện tay chỉ chỉ Tưởng Lộ bên cạnh, “Đúng vậy, đi cùng bạn.”

Hứa Huy vừa mới đem tầm mắt chuyển sang người Tưởng Lộ, cậu ta đã gấp gáp chủ động nhiệt tình chào hỏi, “Hi, tôi là Tưởng Lộ, bạn An Tử.”

Hứa Huy gật đầu cười cười, “Xin chào, Hứa Huy.”

Tưởng Lộ cười tươi, “Anh tới một mình sao?”

“Đi cùng bạn,” nói xong, Hứa Huy đem ánh mắt lần nữa đặt trên người Ngô Cảnh An, “Đội trận đấu kết

thúc cùng đi ăn bữa cơm đi, tôi mời.”

Tướng Lộ hưng phấn liên tục nói được, Ngô Cảnh An bình tĩnh mà nói: “Không, lát nữa tôi còn đi gặp vài người bạn nữa.”

Hứa Huy gật gật đầu, “Cũng được, không quấy rầy hai người xem bóng, hẹn gặp lại.”

Tạm biệt Hứa Huy, Tướng Lộ nhìn bóng gã liên tục cảm thán, “Tuyệt đẹp. An Tử, cậu chờ đợi hai mươi tám năm thật có giá trị, hắn còn đẹp hơn cả trăm người yêu trước của tôi, Thượng đế ơi, hắn đẹp trai quá, tôi thích.”Ngô Cảnh An ác ý trong lúc cậu ta cao hứng mà hung hăng tưới một bồn nước lạnh, “Hắn là thằng.”

Miệng Tướng Lộ mở ra còn chưa kịp khép lại liền bị cương lại tại đó, cậu ta oán hận mà ghen ra mấy giọt nước mắt, lại đương trường đem chúng nuốt lại vào trong bụng, nhẫn tâm mà nói, “Tôi muốn bẻ cong hắn.”

Ngô Cảnh An không nỡ đả kích hắn, “Chỉ bằng cậu?”

Tướng Lộ hung hăng liếc anh một cái, sau đó hai tay duỗi ra, ôm chặt cổ hắn, âm nói ra còn mang theo nức nở, “Cậu bắt nạt tôi!”

Vừa vặn khi đó Hứa Huy xoay người, liền thấy được một màn này.

Nhíu mày, tự hỏi hai người này trước công chúng mà đùa cái gì vậy.

Ngô Cảnh An kinh hãi, cuống quýt gỡ hai tay cậu ta ra, Tướng Lộ xuất phát từ tâm lý trả thù, ôm đặc biệt chặt, anh nhất thời tránh không thoát.

Ngô Cảnh An giận, “Còn đùa nữa, lần tới có chuyện tốt đừng hi vọng tôi tìm cậu.”

Tướng lộ vừa nghe vội vàng buông lỏng tay ra, khuôn mặt tuần tú lúm đồng tiền như hoa, “Honey, tôi đùa cậu thôi!”

Ngô Cảnh An âm thầm thề trong lòng, lại có chuyện tốt như thế này thà tìm heo tìm chó cũng không tìm họ Tướng nữa.

Hai ngày cuối tuần chấm dứt, trở lại làm việc, chuyện tốt giữa Cao Phú Soái và Lâm Giai Giai đã truyền khắp toàn xưởng.

Version thiếu nữ: Thật hâm mộ, đây chính là chuyện công chúa bạch tuyết và hoàng tử bạch mã đi, mệnh Giai Giai thật tốt, có thể gặp một người hoàn mỹ như vậy, aiz, hiện tại không phải lưu hành motip cô bé

lọ lem ư, hay là, tôi cũng kiếm một người yêu đương.

Version phụ nữ: Không hiểu mặt lạnh làm sao tìm được tên kia, nghe nói còn là một kim quy tể đấy. Nghe nói người kia ngày nào cũng đến chỗ làm tìm cô ta, lần nào cũng đem theo nào hoa nào quả. Biết vì sao lãnh đạo chúng ta mở một mắt nhắm một mắt không, haiz, nghe nói cậu người ta là một quan lớn trong cục, sếp tổng chúng ta nhìn thấy cậu gã còn phải cúi đầu khom lưng hướng chỉ chỉ là sếp nhỏ xướng chúng ta. Nay, xem ra phen này mặt lạnh xoay người thành phượng hoàng rồi.

(kim quy tể: con rể vàng, đẹp trai, có học thức, giàu có, có địa vị...)

Version đàn ông: Tên dê con khốn kiếp kia từ đâu ra, không chào hỏi một câu liền đoạt cô gái ông đây để ý. Mẹ nó, có tiền là giỏi à, trong thành phố nhiều phụ nữ thế không tìm, chạy vào nơi sơn thôn hoang dã này tìm vợ, có để cho đàn ông khác sống nữa không!!!

Cậu cậu cậu, Ngô Cảnh An, đồ phản đồ! Nói, hấn cho cậu chỗ tốt gì rồi, chỉ có cái cửa cũng trông không tốt, vô tích sự.

Ngô Cảnh An buồn bực, mấy người nghĩ tôi là chó à, còn trông cửa.

Thông qua chuyện này, đồng chí Ngô Cảnh An của chúng ta cảm thán sâu sắc, mạng lưới tin tức của phụ nữ thật cường đại, chỉ hai ngày mà cả bảy cô tám dì nhà người ta làm gì cũng điều ra ra.

Anh sâu sắc kiểm điểm một phen, ừm, mình không làm gì thương thiên hại lý, không cần quan tâm mấy người kia nói gì. Hai phiên trước đều là ca đêm, Cao Phú Soái không xuất hiện, điều này làm Ngô Cảnh An cảm kích sự thông tình đạt lý của gã một phen. Phải biết, hơn nửa đêm mọi người đều trốn lãnh đạo tìm chỗ ngủ, người còn ra cửa là muốn tìm mắng phải không!

Người mặc dù không xuất hiện, điện thoại lại không ít. Ngô Cảnh An thập phần lo lắng, điện thoại Lâm Giai Giai vừa gọi điện vừa sặc, giấy tiếp theo sẽ bốc cháy, hoặc nổ tung.

Ngô Cảnh An đắp áo, đưa lưng về phía cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần, dần dần, cũng không biết là thật sự mệt nhọc hay là Lâm Giai Giai “Ừm ừm nha nha” mềm mại quá mức thôi miên, anh thật sự ngủ.

Thời điểm đổi ca sáng, bốn giờ mười lăm phút Ngô Cảnh An từ trên giường ký túc xá đứng lên. Mất một phút mặc quần áo, hai phút đánh răng, một phút rửa mặt, cuối cùng thêm nửa phút lao ra khỏi tòa nhà chạy vào bãi xe bên ngoài xưởng điểm danh.

“Ngô Cảnh An.”

“Có.”

Quản lý không vui liếc mắt nhìn anh một cái, “Giờ này mới tới!”

Ngô Cảnh An da dày thịt béo, cười cười, “Tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa khéo!”

Chờ đến sáu giờ rưỡi, Ngô Cảnh An nói muốn đi mua điểm tâm, hỏi Lâm Giai Giai muốn ăn gì.

“Không cần.”

Ngô Cảnh An vừa đứng lên, Cao Phú Soái liền tiến vào, nhìn Ngô Cảnh An chuẩn bị đi, giơ túi plastic trong tay, “Tôi mua điểm tâm, cùng ăn đi.”

Ngô Cảnh An ngẩng đầu liếc đồng hồ trên tường một cái, không sai, là sáu giờ rưỡi. Người này tài thật, từ trong thành phố lái xe tới nhanh nhất cũng phải hơn bốn mươi phút. Tính cả thời gian ăn diện và mua cơm, trễ nhất là năm rưỡi người này đã phải rời giường.

Đã là Cao Phú Soái, còn phải dùng cách này theo đuổi phụ nữ sao.

Ngô Cảnh An vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn điểm tâm gã mua đúng là ba phần, hơn nữa kẻ có tiền căn bản không quan tâm chút chuyện nhỏ ấy, đã mua rồi, không nể mặt người ta là không tốt, vì thế liền hào phóng cầm lấy một phần đi bộ ra cửa.

Chín giờ, lúc anh trở lại phân xưởng làm việc, đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm dọa Hứa Huy nhảy dựng, gã chạy vào phân xưởng liền thấy Ngô Cảnh An đang cùng một cái van lớn phân cao thấp.

Hứa Huy đi lên trước hỏi anh có cần hỗ trợ không.

Ngô Cảnh An kéo cổ họng hô một tiếng, “Nói gì thế?”

Hứa Huy cũng đề cao âm lượng lên, “Có cần giúp không?”

Ngô Cảnh An khoát tay, “Không cần, cậu vào nói chuyện phiếm với Lâm Giai Giai đi, đóng kỹ cửa sổ sẽ không ồn đâu.”

Hứa Huy nói, “Giai Giai vừa đi, trong phòng không có ai.”

Ngô Cảnh An không biết nên nói gì tiếp, đành đi nơi khác, tiếp tục làm việc của mình.

Ai biết Cao Phú Soái không chịu nổi tịch mịch, lại đi theo anh, “Cậu vội gì thế?”

Ngô Cảnh An cau mày nghĩ, giờ làm sao giải thích cho người ta hiểu, đây chính là công tác của anh nha, chẳng lẽ tự nhiên đi giải thích với một người bình thường việc làm của mình, lãng phí nước bọt không nói, người ta tuyệt đối cũng nghe không hiểu. Đến cuối cùng không hiểu lại giả vờ hiểu, gật đầu, xoay mặt đi lại quên đoạn đối thoại nhàm chán này ngay. Ngô Cảnh An lựa chọn hai từ ngắn gọn nhất giải thích công việc của mình, “Xử lý nước.”

“A” Cao Phú Soái quả nhiên nghe không hiểu.

Ngô Cảnh An lặp lại một lần, dự định lấy phương thức có lệ như thế mà kết thúc chủ đề này.

Ai ngờ Cao Phú Soái là một kẻ hiếu học không ngại học hỏi người khác, “Xử lý như thế nào?”

Ngô Cảnh An đối mặt với máy trao đổi khí trước mặt trợn trắng mắt, trên trán kéo xuống ba sọc đen, chủ đề này còn chưa dứt sao?

Ngô Cảnh An quay đầu nhìn thẳng gã, trong lòng im lặng đếm đến hai mươi, từ bỏ việc đả kích đối phương.

“Đi, tôi giới thiệu với cậu một chút.” Ngô Cảnh An dẫn Cao Phú Soái đi phòng bơm và chạy tới chạy lui trong gian xử lý nước, để gã hiểu được trọn vẹn quá trình công tác.

Những gì anh nói Hứa Huy tất nhiên là nghe không hiểu, nhưng đi theo anh chạy tới chạy lui lại nhìn anh nghiêm túc giảng giải khiến Hứa Huy đang nhàm chán thấy rất thú vị. Vì thế có chút ác ý mà đặt vài vấn đề nhàm chán, nhìn bộ dáng anh nhăn mày cố gắng tự hỏi, Hứa Huy càng vui vẻ.

Ba tầng lọc cơ học để loại bỏ chất thải, các tầng lọc dùng than xương, quặng ferit, cát thạch anh, các tầng lọc sắp xếp trên xuống theo kích thước hạt từ lớn đến nhỏ...”

“Cát thạch anh là cái gì?”

“Là một loại cát cứng rắn, khai thác từ quặng silicat, thành phần khoáng vật chủ yếu là SiO₂ ... Bla bla bla... Đây là bộ lọc bảo an...”

“Vì sao gọi là bảo an, có phải nếu gặp phải nước còn chưa được lọc sạch, nó sẽ báo nguy?”

Thật hài hước. “Nó được xem như rào chắn lọc cuối cùng, sau khi lọc qua cát thạch anh, than hoạt tính, phải đi loại bỏ những hạt tạp chất cuối cùng bảo đảm... Bla bla bla... Đây là thẩm tích điện tử...”

“TV?”

(Từ “thẩm tích điện tử” mà Ngô Cảnh An nói, nguyên văn trong raw là [Diàn shènxī] điện sấm tích, dịch

ra là electrodialysis sự thẩm tách bằng điện tử, ờm, nó là tên một cái máy nên mình dịch là thẩm tích điện tử, còn từ Hứa Huy nói thì là [Diànshì de] điện thị tích, có nghĩa là TV)

Còn có tủ lạnh nữa kìa, “Điện, sấm, tích, sấm trong thẩm thấu, tích trong phân tích, nó tác dụng là... Bla bla bla... Hai cái bên này là giường âm dương...”

“Giường âm dương, được rồi, tôi thừa nhận tôi lại nghĩ lung tung, chẳng lẽ cậu lần đầu tiên nghe được từ này sẽ không nghĩ đến cái khác sao, ha ha... Thật biết đùa, ai đặt tên cho nó vậy.”

Ông lớn ơi, đừng đùa nữa, “Kỳ thật là âm dương ly tử trao đổi khí, đây chẳng qua là một cách gọi thông tục, tác dụng của chúng là... Bala bala... Hiện tại cậu đại khái đã hiểu chưa?”

Cao Phú Soái chỉ cười cười không nói, ánh mắt của gã giống như xem kịch vui.

Ngô Cảnh An nhìn thấy mình trong mắt gã, vẻ mặt ngơ ngác, cực kỳ nghiêm túc mà chờ đối phương trả lời. Đột nhiên cảm thấy mình thật là ngu.

Anh không vui liếc mắt nhìn Cao Phú Soái, “Cậu đùa tôi à?”

Cao Phú Soái nhịn không được cười ra tiếng, khoác vai Ngô Cảnh An, “Đi thôi, tan làm tôi mời cậu ăn cơm, xem như xin lỗi.”

Một bụng tức giận của Ngô Cảnh An cứ như thế mà tiêu biến, “Sao cậu không hẹn Lâm Giai Giai ăn cơm?”

“Cô ấy nói hôm nay có bạn đến thăm, không đi với tôi.”

Ngô Cảnh An nghĩ, thì ra mình là hàng dự bị bổ sung thay thế. <ins class=“adsbygoogle”

6. Chương 6: Ăn Cơm

Mười hai giờ rưỡi tan tầm, Ngô Cảnh An đứng trước cửa phân xưởng hút thuốc nhìn Cao Phú Soái cùng Lâm Giai Giai tâm tình dây dưa, sau một lúc lâu, mỹ nữ đi về ký túc xá, Cao Phú Soái lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt, đi đến trước mặt Ngô Cảnh An, “Đi thôi!”

Ngô Cảnh An thật sự cũng không quá muốn ăn bữa tiệc này, vì vậy nói rằng, “Sáng sớm đã tới đây cùng cô ấy cho tới bây giờ, không mệt sao? Cậu vẫn nên về nghỉ đi, tôi tự mình đi ăn cơm cũng thể.”

Cao Phú Soái liếc anh một cái, bước chân cũng không ngừng, “Dù mệt hơn cũng phải ăn, đi, đừng khách

khí với tôi.

Nếu người mời khách đã nói thế, Ngô Cảnh An cũng không chối từ nữa, theo gã lên xe.

Hai ngày nay trời nóng nực khác thường, dự báo thời tiết nói nhiệt độ cao nhất lên tới hai mươi bảy độ. Ban đầu Ngô Cảnh An còn không tin, buổi sáng còn mặc áo len, bên ngoài là áo khoác nhẹ, ở trong phòng không cảm thấy gì, vừa ra tới cổng liền nóng đến mức cả áo len cũng cởi ra, chỉ còn một chiếc áo sơ mi nhàn nhúm bên trong.

Ven đường vài cây đào nở đầy hoa trắng, um tùm lại xinh đẹp. Mấy loại hoa mùa xuân khác cũng không cam lòng yếu thế, từ bồn hoa lộ đầu ra, dùng màu sắc rực rỡ quấy rầy mỗi người qua đường.

Mùa xuân xám xịt đã qua, nghênh đón mùa xuân diễm lệ, phủ lên trời đất một màu xanh mơn mớn.

Ngô Cảnh An cảm khái một câu, “Mùa xuân đến rồi!”

Cao Phú Soái cười tiếp lời, “Đúng vậy, mùa xuân đến rồi.”

Mùa xuân, mùa gieo hạt.

Có ai lặng lẽ chôn một mầm mống vào sâu trong bùn đất, không tưới nước không bón phân, mặc nó sinh trưởng tự nhiên, ai biết mùa thu lại thu được cái gì.

Có lẽ, còn không nghĩ sẽ có thu hoạch.

Bên ngoài quảng mỗ có một khách sạn, điều kiện vệ sinh cũng không tồi, Ngô Cảnh An xuống xe xong, câu đầu tiên nói với Cao Phú Soái là “Đợi lát nữa phiên cậu đem tôi trở về.”

Hứa Huy đầu tiên là sững sốt, sau đó cười cười, “Được, đãi ngộ của cậu cũng bắt kịp Giai Giai rồi.”

Ngô Cảnh An không để ý tới đùa cợt của gã, nói giỡn, gã đi ô tô còn phải đi nửa giờ, anh sẽ không làm chuyện ngốc nghếch.

Hứa Huy khách khí hỏi anh muốn ăn gì, anh cũng không khách khí gọi đồ ăn.

Hai đĩa thêm một canh, cộng thêm hai chai bia. Đồ ăn dọn lên, Hứa Huy nhìn thoáng qua ba món đồ ăn trên bàn, “Đủ chưa, nếu không gọi thêm hai món nữa đi!”

Ngô Cảnh An mở bia rót cho cả hai, “Hai người ba món còn chưa đủ sao, thôi, tôi ngoại trừ khi cậu đến

thì nhường chỗ ngồi còn lại cũng không có cống hiến gì, thật sự không cần khách khí.”

Hứa Huy cười cười không nói gì nữa, cầm lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn vào trong bát.

Hai người thực sự có chút đói bụng, cũng chưa nói được hai câu liền vội vàng gấp đồ ăn, chờ đến khi dạ dày lưng lửng, mới thả chậm tốc độ, vừa uống bia vừa tán gẫu.

Hứa Huy nói, “Cậu đi làm được mấy năm rồi?”

Ngô Cảnh An thả lỏng dựa hẳn vào lưng ghế, “Bảy năm, theo quản lý của chúng tôi nói thì là người cũ rồi.”

“Người cũ?”

“Đúng vậy, mới đến là người mới, chúng tôi tự nhiên thành người cũ thôi!”

Hứa Huy cười, “Vẫn luôn làm việc này sao?”

Ngô Cảnh An từ trong ngực lấy ra một điều thuốc ngậm trên miệng, nghĩ nghĩ lại đem một điều tới trước mặt Hứa Huy, cho rằng gã sẽ xua tay nói không cần, ai biết gã không khách khí mà cầm lấy, Ngô Cảnh An sững sốt một giây, nghĩ thầm Cao Phú Soái này cũng thật không làm giá, hạ mình hút thuốc này của mình, nếu gã buổi tối mà tiêu chảy vậy chính là tội lỗi của mình nha!

“Không có cách nào, muốn đổi đến nhà máy điện khác cũng đều là phụ nữ, ai bảo xướng chúng tôi thiếu phụ nữ đâu! Lúc trước thời điểm nhận người, lãnh đạo chắc chắn là một người bảo thủ trọng nam khinh nữ, hai trăm khẩu thể mà chỉ có hai mươi người là nữ, đến cuối cùng cả những việc như xét nghiệm cũng phải mấy đại lão gia làm, có cách nào đâu.”

Hứa Huy nghe anh nói như vậy, không khỏi lại vui vẻ, “Ha ha, rất thú vị.”

“Có gì thú vị, dương thịnh âm suy, phụ nữ một đám đều vợ vắn, vai không thể khiêng tay không thể nhấc. Nói cái gì mà bảo dưỡng giường âm dương dùng đến axit với kiềm không tốt cho da, giao cho đàn ông. Cái gì mà thêm thuốc vào bồn dùng bao muối photphat, bao quá nặng, để đàn ông đi làm. Được rồi, mấy cái đó không nói, nhưng tôi không biết quét tước vệ sinh vì cái gì cũng đều giao cho đàn ông! Cậu biết các cô nói gì không, axit bazơ phía dưới nhiều, rất nguy hiểm, vạn nhất có chuyện gì, tôi là phụ nữ biết làm sao, mẹ nó, chúng tôi là đàn ông da dày thịt béo axit đốt không chết, bazơ ăn không mòn, được, chúng tôi làm, bể amoniac mùi quá nồng, còn có cột khói báo động và nồi hơi bị tuyết rơi dày, chúng tôi là phụ nữ chúng tôi làm không được mẹ, là đàn ông thì mùi amoniac không hun được, bụi không làm gì được, chúng tôi đi làm tôi là phụ nữ tôi không chùi rửa động cơ điện, vạn nhất điện giật phải làm sao, ẹch, đàn ông đến chùi thì nó liền không bình thường mà chỉ giật mỗi phụ nữ không giật đàn ông hay sao cửa sổ rất cao tôi là phụ nữ tôi không lau, lỡ như ngã xuống bị thương tay chân làm sao mà lập gia đình, vậy đàn ông tới lau, ngã gãy tay gãy chân thì có thể lấy vợ sinh con sao, cậu nói xem, còn có lý lẽ gì nữa không?”

Hứa Huy bị lời nói của anh chọc cho cười toe toét, ôm bụng xoa tay, “Đừng, đừng nói nữa, cậu thật hài hước... Ha ha...” Ngô Cảnh An thật không cảm thấy anh nói có cái gì hài hước, đây chính là tiếng lòng của nam đồng bào trong phân xưởng nha!

Hứa Huy xoa xoa cái bụng đau vì cười, cầm cái ly lên uống ngụm bia, lại nghĩ đến biểu cảm buồn cười vừa rồi của Ngô Cảnh An, thiếu chút nữa lại phun ra, may mà gã nghẹn lại được, sặc một hồi lâu.

Ngô Cảnh An tốt bụng đưa cho gã tờ khăn giấy, “Cậu không sao chứ?”

Hứa Huy lắc đầu, cầm khăn giấy lau miệng, “Thôi, chúng ta đổi đề tài.”

Ngô Cảnh An nói, “Chuyện của Lâm Giai Giai tôi thật sự không biết, nếu không tôi giúp cậu hỏi thăm xem ai ở cùng phòng với cô ấy, cậu tìm mấy người kia hỏi một chút.”

Hứa Huy ý vị sâu xa mà liếc mắt nhìn anh, lại dùng ngữ khí ý vị sâu xa mà nói: “Giai Giai ấy à...”

Trực giác Ngô Cảnh An cảm thấy, hai người này, mặt ngoài nhìn không tồi, bên trong hẳn là có chút vấn đề.

Hứa Huy nhìn hai chai bia trống trơn, kêu một tiếng, “Ông chủ, thêm hai chai nữa.”

Ngay sau đó Ngô Cảnh An kêu một tiếng, “Không cần.” Đối diện ánh mắt của gã, “Cậu còn lái xe, đừng uống nữa.”

Hứa Huy cũng không phản bác, gấp một đĩa đồ ăn, trên mặt thêm vài phần mát mát nhàn nhạt.

“Cậu với Lâm Giai Giai, có vấn đề gì à?”

Lời này vừa hỏi ra, anh liền hối hận, mình là cái gì nha, cả bạn bè cũng chưa phải, sao có thể hỏi đến việc tư của gã và Lâm Giai Giai.

Ai biết Hứa Huy không biết có phải có dây nào đó lắp sai, thế mà đem chuyện nói với người còn chưa tính là bạn bè này.

“Nói như thế nào nhỉ, cô ấy ấy à, có vẻ thần bí, không thể nói là tốt cũng không thể nói không tốt, có đôi khi tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi đã đến mức không tồi, đã định tỏ tình, ai ngờ cô ấy lại bảo làm bạn bè rất tốt, nên từ quan hệ bạn bè phát triển lên. Cậu nói xem, nếu cô ấy không có cảm giác gì với tôi, tôi gọi điện thoại cho cô ấy cô ấy lại đều nghe máy, hẹn cô ấy đi chơi cô ấy cũng đồng ý, dù cho mỗi ngày đến chỗ làm của cô ấy cô ấy cũng không cự tuyệt. Tôi quả thật không hiểu cô ấy nghĩ gì.”

Tàn thuốc của Ngô Cảnh An đã cháy đến đầu ngón tay, hai ngón tay liền kẹp lấy nó dập tắt trong gạt tàn.

Nếu quan hệ thân hơn một chút, anh sẽ chỉ vào mũi Hứa Huy chửi: đồ con lợn, con bé này rõ ràng là làm cao mày còn đoán không ra.

Nhưng anh cùng Hứa Huy nói cho cùng cũng chỉ gặp mặt vài lần, một bữa cơm cũng không tăng thêm được bao nhiêu tình cảm, lời này không thể nói.

“Lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, cậu cũng đừng phiền não, nhiều khi, phiền phiền là tốt rồi.”

Ngô Cảnh An cũng coi như hiểu được, Lâm Giai Giai này nhìn mặt ngây thơ, kỳ thật cũng lắm mưu nhiều kế! Hứa Huy với cô ta chẳng qua là “bỏ thì thương, vương thì tội”, có lẽ là đang chờ xem có thể câu được con cá lớn hơn không.

Hứa Huy cũng hiểu là mình nói hơi nhiều, vì thế nhẹ nhàng chuyển đề tài, “Cậu lát nữa về ký túc xá à, sao không trực tiếp về nhà, tôi đưa cậu về?” “Nhà tôi không ở đây.”

Hứa Huy nhướn nhướn mày, “Vậy cậu ở chỗ nào?”

“Trong thành phố, gần bệnh viện trung y bên kia.”

Hứa Huy không nghĩ tới nhà cậu lại cách nhà mình không xa, “Địa thế chỗ đó không tồi, gần tuyến xe công cộng.”

“Mấy năm trước mua, còn như giá phòng hiện tại, dù có một chết tôi cũng mua không nổi.”

Hứa Huy nghĩ tới khoản tiền lương đáng thương của anh, gật gật đầu, “Vậy cậu kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Bạn gái thì sao?”

“Tiền lương khó coi, không dám tìm.”

Hứa Huy cười, “Nếu không tôi giới thiệu cho anh một người?”

Ngô Cảnh An cười lắc đầu, “Thôi, cậu đừng hao tâm tổn trí.” Muốn giới thiệu cũng giới thiệu đàn ông đi!

“Cho tôi số điện thoại của cậu đi, sau này hẹn cậu ra ngoài chơi, đúng rồi, cậu thích ăn cái gì?”

Ngô Cảnh An cười trộm trong lòng một tiếng, những sơn trên hải vị Cao Phú Soái ngài ăn khăng định bình dân tóc húi cua như tôi ăn không tiêu hóa được.

“Không kén ăn, thích nhất là lẩu hoặc đồ nướng.”

Không biết có phải là Ngô Cảnh An lòng dạ hẹp hòi không, anh cảm thấy sau khi mình nói lời này xong, ánh mắt Hứa Huy nhìn anh có chút hương vị khinh thường.

Sao nào, giờ mới nhận ra tôi là điều ti hay sao.

(điều ti: là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại)

“Hôm nào rảnh mời cậu ăn thịt dê!”

Ngô Cảnh An cũng không cho là thật, thuận miệng nói, “Được thôi!”

Cơm rượu no say, trên đường về lại ký túc xá, Ngô Cảnh An mới nhớ tới mấy ngày nay toàn tán gẫu chuyện của mình, cũng không hỏi hấn xem gã đang làm gì. Vừa định mở miệng gọi tên gã, anh đột nhiên tỉnh ngủ, cứng rần đem một nửa chữ “Cao” đã sắp ra khỏi miệng nuốt trở về.

Đáng chết, một hồi Tướng Mập một hồi Cao Phú Soái, danh hiệu đặt rất nhiều, tên thật người ta lại quên triệt để.

Hình như là họ Hứa, Hứa cái gì nha.

Hứa Huy liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái, phát hiện anh đang cau mày trầm tư suy nghĩ cái gì đó.

“Nghĩ gì vậy?”

Ngô Cảnh An xấu hổ cười cười, cũng không thể nói muốn hỏi đại danh ngài là gì đi.

“Ừm, muốn mua chút đồ.”

“Định mua cái gì vậy?”

“Chút đồ dùng hàng ngày ấy mà.”

Hứa Huy nhìn bầu trời sáng sủa bên ngoài, “Cùng đi đi!”

Ngô Cảnh An không hiểu được ý gã, “Cậu nói cái gì?”

Hứa Huy nhìn thẳng phía trước, “Không phải cậu nói muốn đi mua đồ sao, cùng đi đi, tôi còn chưa đi siêu thị ở chỗ các cậu bao giờ.” “Cậu không vội sao?”

“Sao vậy?”

Lòng hiếu kỳ của Ngô Cảnh An lại nổi lên, nhin không được hỏi, “Cậu không đi làm sao?”

Hứa Huy cười, “Cậu coi như tôi không có việc làm cũng được.”

Ngô Cảnh An cảm thán, có một người cha có tiền cmn thật tốt.

Đối với người ở khu vực khai thác mỏ mà nói, mỗi ngày cơm nước xong đi ra tản bộ cũng chỉ có hai địa điểm cố định, hoa viên và siêu thị.

Hơn nữa sắp đến mùa hè, trong siêu thị mở điều hòa càng chật ních những người, nhóm các bà các mẹ mỗi người cầm một cái quạt giấy, ngồi trên ghế nghỉ trong siêu thị nói chuyện phiếm, có đuổi cũng không đi, siêu thị cũng liên nhắm một mắt mở một mắt kệ bọn họ, dần dà người tới hóng mát ngày càng nhiều, cũng có một chút tác dụng kích cầu.

Vào siêu thị, tác phong nông dân cá thể của Ngô Cảnh An thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

“Sữa chua Nhạc Bảo thế mà đến mười một tệ chín, siêu thị ngoài tiểu khu chỗ tôi bán có tám tệ chín, chênh những ba tệ, quá đắt.”

“Những thứ này đã sắp hết hạn sử dụng, còn không chịu giảm giá. Cho nên mới nói, vẫn là siêu thị lớn trong thành phố tốt, giống siêu thị gần nhà cậu đó, đến chín giờ tối rau dưa hoa quả bánh ngọt đồ ăn linh tinh đều chỉ còn nửa giá, giờ đó mà đi là có lời nhất.”

“Rau xanh đã héo rũ, cà thì héo quắt, nhìn không ra là đồ ăn nữa, như này còn không bằng đến chợ mà mua thức ăn còn hơn, cậu nhớ kỹ, về sau đừng mang Lâm Giai Giai đến đây mua đồ. Siêu thị này ý là siêu thị lớn nhất khu vực khai thác mỏ, quá gian thương!”

Hứa Huy không thể tin được mà nhìn người trước mắt chọn ba lấy bốn không ngừng than phiền, “Cậu sống một mình sao?”

Ngô Cảnh An bị gã hỏi thì sững sốt, ngơ ngác mà nhìn về phía gã.

Hứa Huy nhìn mấy thứ rau xanh héo hắt kia, hơi hếch cằm, “Không phải thì làm sao biết mấy việc này.”

Việc này ngay cả mẹ gã, cô gã, dì gã, mấy người phụ nữ này chắc chắn cũng không biết, chỉ có dì Lý phụ trách mua đồ mới có thể rõ ràng. Được rồi, đó là vì nhà gã khác nhà người khác, nhưng con trai những nhà bình thường hẳn cũng sẽ không biết những thứ này, Ngô Cảnh An không chỉ biết, còn biết kỹ càng chính xác tỉ mỉ, Hứa Huy nghĩ chắc hẳn là anh sống một mình.

Ngô Cảnh An thật muốn tát cho miệng mình một cái, ai bảo không giữ được mồm miệng, lại nhải với Cao Phú Soái mấy chuyện lắt nhắt này, bị người ta chê cười có thể trách ai.

Anh ấp úng, “A, là...”

Hứa Huy hỏi, “Cha mẹ cậu...”

Ngô Cảnh An trực tiếp bỏ qua cha, chỉ nói mẹ, “Ở chỗ khác.”

Hứa Huy gật gật đầu, thuận miệng nói: “Nói địa chỉ nhà cậu cho tôi biết, về sau có rảnh đến nhà cậu chơi.”

Ngô Cảnh An nghĩ thầm, người này cũng quá tự nhiên đi, chúng ta là bạn bè sao, còn đòi đến nhà tôi. Tính tiền xong đi ra, Hứa Huy nhìn người trước mặt chỉ cầm một đôi dép nhựa, một chai tương, hai túi mì, một cục xà bông cộng thêm một chai Đại Bảo.

(tên một nhãn hiệu rượu bình dân)

Đây toàn là đồ dùng ở nhà.

Xuống xe Ngô Cảnh An xoay người đóng cửa, trêu chọc lái xe bên trong, “Nhờ phúc của cậu, tôi cũng trải nghiệm được cảm giác có lái xe riêng, cảm ơn nha!”

Hứa Huy cười, “Cuối tuần cậu tan ca ngồi xe của tôi về luôn đi, dù sao cũng tiện đường.”

Ngô Cảnh An sững sốt một chút, cười cười, “Nói sau đi!”

Hứa Huy lái xe đi thật xa, Ngô Cảnh An mới quay đầu lại nhìn thoáng qua,

Dù có thân thiết hơn nữa, người kia cũng chỉ có thể là lái xe của Lâm Giai Giai, mà không thể là của anh.

Điều này, anh biết rõ. <ins class="adsbygoogle">

7. Chương 7: Tâm Sự

Buổi tối Hứa Huy vừa tắm rửa xong đang nằm trên giường liền nhận được cuộc gọi của Liêu Thăng Anh.

“Thế nào, kế hoạch theo đuổi người đẹp đến đâu rồi?”

Hứa Huy xoa xoa tóc, không hứng thú: “Không được tốt lắm.”

Đầu kia điện thoại, Liêu Thăng Anh phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, “Nha, mà cũng có lúc đá phải tấm sắt.”

Hứa Huy châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, “Mày cứ việc cười đi, không có việc gì tao cúp đây.”

“Đừng!!! Mày giỏi, được rồi, không cười mày, tao nói này, mày cố gắng chút đi, đừng tỏ thái độ thiếu gia quá mức, bị người khác đoạt đi xem mày có khóc không?”

“Ai muốn tranh thì cho hấn tranh.”

“Mày có ý gì, nhanh như vậy đã chán, tới tay rồi à?”

Ngắn ngủn hai tuần, Hứa Huy đã cảm thấy không thú vị nữa, Lâm Giai Giai này lúc mới gặp quả thật là đáng kinh ngạc, vẻ mặt thản nhiên kia lại càng làm cho người ta suy nghĩ miên man. Muốn vạch trần mặt nạ của cô ta, để cô ta bộc lộ ra những gì chân thật nhất. Muốn cô ấy vì mình mà thoải mái cười to, muốn nghe cô ấy dùng thanh âm trong trẻo chỉ gọi tên mình gã, “Hứa Huy”.

Nhưng những ý tưởng tốt đẹp đó đều bị thái độ khi xa khi gần của cô mài mòn đến gần như biến mất.

Lâm Giai Giai “lung hàn thủy nguyệt lung sa” sau khi vén tấm màn sa kia ra, lộ ra bản sắc khó coi.

Hứa Huy cũng không phải thiếu niên ngây thơ gì, ít nhiều gì cũng đã từng cùng bạn bè chơi bởi một hồi, dạng con gái gì mà chưa từng thấy. Tưởng Lâm Giai Giai không giống những kẻ bình thường kia, ai ngờ cũng chỉ đến thế.

Cô muốn làm giá với Hứa Huy, muốn xem xét xem còn ai tốt hơn không, chỉ có kẻ ngốc mới đoán không ra.

Hứa Huy đã làm đại thiếu gia mấy chục năm, chỉ có gã đá người ta, làm gì có chuyện gã cam lòng làm người dự bị.

Nhưng hiện tại bảo gã bỏ qua Lâm Giai Giai gã cũng không muốn, giống như Liêu Thắng Anh nói, lần đầu tiên gã đá phải tấm sắt, tóm lại là cảm thấy nếu không theo đuổi được thì trong lòng không thoải mái, hơn nữa ban đầu gã cũng thật sự coi trọng Lâm Giai Giai, còn coi cô là bạn đời lý tưởng, cứ thế buông tay gã cũng thấy tiếc nuối. Gã nghĩ kiên trì thêm một thời gian nữa, nếu đến lúc đó Lâm Giai Giai vẫn cứ thái độ này, Hứa Huy gã cũng không thềm làm kẻ ngốc.

“Thôi thôi, xem cái thái độ yêu đương của mày, đối với Trần Thiến còn được, nếu là người khác ai thềm!”

“Ha ha, tao còn không phải vì muốn tốt cho mày, nói thật xem, hay là mày lại có đối tượng, tốc độ có mới nói cũ cũng quá nhanh đi, cả Giai Giai thế kia cũng không giữ được mày.”

“Đừng tưởng tao cũng giống mày, không có việc gì thì cúp đây!”

“Ôi, đừng, mày ở nhà không, đi ra uống chén rượu đi!” Đầu kia điện thoại Liêu Thắng Anh không còn tinh thần như trước, cảm xúc có chút suy sút.

“Làm sao vậy, lại bị ông già nhà mày đóng băng tài khoản, không có tiền mua rượu?”

“Đừng đoán mò, aiz, là Thiến Thiến.”

“Trần Thiến làm sao?”

“Gần đây cũng không biết cô ấy có chuyện gì, tóm lại chúng tao cãi nhau, việc lớn việc nhỏ gì cũng thế, không có việc gì cũng tìm chuyện gây sự, có khi tao còn hoài nghi hay là cô ấy đến kỳ mãn kinh.”

“Mày thật sự không biết nguyên nhân?”

“A” Liêu Thắng Anh ngẩn người, “Mày biết à?”

Hứa Huy nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói ra, “Đây là tao nghe Giai Giai nói, Trần Thiến đề cập kết hôn với mày phải không?”

Liêu Thắng Anh nghĩ nghĩ, hình như có chuyện như vậy thật, “Hình như, có nói thì phải.”

“Mày còn nói nữa, con gái nhà người ta nói chuyện nghiêm túc với mày, mày thì cái rắm cũng không thả, còn có thể không cãi nhau sao.”

“Kết cái gì hôn cái gì, bọn tao mới bao nhiêu.”

“ Bao nhiêu, mày cũng biết người ta còn trẻ, còn làm người ta lớn bụng hai lần. Thôi, mày cũng hồi tâm đi, Trần Thiên cũng đã theo mày mấy năm rồi, cô ấy cũng không có sự nghiệp gì, một lòng muốn ở nhà giúp chồng dạy con, mày cũng không nhỏ nữa, nên kết thì kết, bao giờ cưới tao đưa mày tiền mừng.”

“Aiz, nói sau đi!”

“Bây giờ tao khuyên mày, còn không quay đầu, đừng chờ người thật sự chạy mất lại tìm tao khóc nhè!”

Cúp điện thoại, Hứa Huy nằm trên giường nhắn cho Lâm Giai Giai cái tin nhắn, “Ngủ chưa?”

Đợi chừng mười phút cũng không có trả lời, gã có chút buồn bực, ném di động lên tủ đầu giường, chuẩn bị đi ngủ.

Ai biết lần qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, thái độ của Lâm Giai Giai làm gã càng nghĩ càng giận, càng giận càng không cam lòng.

Hứa Huy từ nhỏ tới giờ, muốn cái gì cũng dễ như trở bàn tay, Lâm Giai Giai chẳng qua có chút nhan sắc, còn muốn đùa giỡn gã trong lòng bàn tay.

Bỏ qua gã cũng không phải vi phạm pháp luật gì, chẳng qua cô ta cho rằng cô ta còn có thể tìm được người tốt hơn chắc.

Mò tay lên tủ, nhìn màn hình không có tin nhắn, thở dài một tiếng nhét điện thoại xuống gối.

Không có việc gì, lại nhớ tới hôm nay cùng người nọ so chiêu, cái gì TV cái gì giường âm dương, cuối cùng người nọ còn lấy ánh mắt phần hận trừng gã, cậu đùa giỡn tôi à.”Phốc,” gã nhin không được cười ra tiếng.

Lại nghĩ đến lúc ăn cơm, người thanh niên kia vẽ mặt oán giận, một tay kẹp điều thuốc một tay khoa tay múa chân phối hợp biểu tình, trình độ khoa trương chỉ kém không than thở khóc lóc. Cái gì mà tôi là đàn ông da dày thịt béo axit đốt không chết, kiềm ăn không mòn, mùi hun không choáng, bụi không chinh phục được, cái gì mà ngã gãy tay gãy chân không thể cưới vợ sinh con, cuối cùng còn tổng kết, cậu nói, như vậy còn có lý lẽ gì nữa không.

Lần thứ hai nghĩ đến, Hứa Huy vẫn cười đến đau bụng.

Người này, thật thú vị.

Ma xui quỷ khiến, gã cũng nhắn cho người nọ cái tin nhắn.

“Đang ngủ?”

“Không, ai vậy?”

Hứa Huy bật đến mức muốn cắn người, “Hứa Huy, buổi chiều cho cậu số điện thoại, cậu không lưu lại sao?”

“Ấy, ngại quá, quên. Sao vậy, có việc?” Ngô Cảnh An không phải không lưu, mà lưu là Cao phú soái, định nhân cơ hội này hỏi tên gã, sau này đỡ phải làm trò cười.

“Không có việc gì, nhầm chán, cảm thấy cậu rất vui tính, tìm cậu nói chuyện.”

“Thôi, mặc kệ cậu muốn nói cái gì, gọi điện được không, chuyện nhảm tin này một ông già ba mươi thật sự không làm nổi, rất tàn phá ngón tay.”

Hứa Huy nở nụ cười, sau đó gọi điện cho người nọ.

Điện thoại kêu vài tiếng mới có người tiếp, thanh âm bình thản của Ngô Cảnh An rơi vào trong tai Hứa Huy, dù chưa nói gì đã xua tan mọi bất mãn của gã với Lâm Giai Giai lúc này.

“Này!”

“Ừm, sao giờ mới tiếp, không phải vẫn cầm di động sao?”

“Ai biết cậu thật sự gọi tới, người trong ký túc xá đều đang ngủ, tôi chạy ra ngoài nghe.” Ngô Cảnh An một bên mặc áo khoác một bên nghiêng đầu trả lời điện thoại, chạy ra quá vội, cả giày còn chưa đi xong.

“Phiền toái vậy, nếu không tôi cúp nhé?”

“Thôi, đi ra cũng đi rồi, nói gì thì nói đi, đừng nói chuyện Lâm Giai Giai, tôi biết cô ấy cũng mới năm rưỡi, cô ấy biết tôi thì mới chỉ ba tháng, cái gì biết đã nói hết.”

“Yên tâm, cậu muốn nói tôi cũng không cho cậu nói.”

“Thế, cậu muốn nói chuyện gì?”

“Uhm, đúng rồi. Trước kia cậu từng yêu đương chưa?”

Ngô Cảnh An nhắm mắt lại, than nhẹ, “Rồi.”

Không biết tại sao, tiếng thở dài nhợt nhạt này thông qua di động dường như được phóng đại rất nhiều lần, truyền vào tai Hứa Huy đặc biệt vang dội, cũng làm cho gã sinh ra hứng thú, “Nói tôi nghe một chút!”

“Từ thời trung học, làm gì còn nhớ.”

“Trung học? Cậu cũng thật ngây thơ, lâu vậy rồi còn chưa yêu ai khác sao?”

“Có thêm vài lần, đều rất nhanh, không thể tính là yêu.”

“Cậu là không thể quên được người kia đi, quả thật là động vật quý hiếm, đừng có lệ với tôi, chắc chắn còn nhớ rõ, nói nghe chút coi.” Ngô Cảnh An sờ sờ túi áo, trống trơn, lại nhớ tới lúc nãy đem thuốc móc ra thả trên bàn, cũng không muốn quay trở về lấy.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên không trung, giống như thật sự có thể đem khoảng thời gian ngây ngô kia kéo về.

“Là một bạn học tình cảm rất tốt, chúng tôi, hầu như ngày nào cũng ở cùng nhau. Nói đến cũng khéo, tên của tôi và người kia giống nhau, cùng âm khác nghĩa, cũng là vì nguyên nhân ấy, chúng tôi mới quen biết. Người kia rất hướng ngoại, học tập thể thao đều tốt, khi đó người trong ban thích người ấy cũng không ít. Về phần làm sao lại hẹn hò với tôi, tôi cũng không rõ ràng, dù sao, rất tự nhiên mà, liền cứ thế mà cầm tay, sau đó...”

“Hôn?”

Ngô Cảnh An có chút ngượng ngùng, dù sao nói những lời này với một người đàn ông cũng rất không được tự nhiên, “A... uhm, sau lại...”

“Là nụ hôn đầu tiên?”

“Uhm... xem như thế. Sau đó...”

“Cảm giác thế nào?”

“Cảm giác... cũng, cũng được... Nên là... sau đó...”

“Lên giường chưa?”

Ngô Cảnh An lúng túng, anh muốn nhanh chóng chấm dứt đề tài này, nhưng cố tình người này lại cắn chặt không tha, bản lĩnh chen vào lời nói của người khác thật mạnh.

“Này!”

“Có gì mà ngại ngần, lên giường thì lên giường, cũng đâu phải còn mười tám mà thẹn thùng.”

Ngô Cảnh An nghẹn, mặt đỏ thẫm, trong lòng thầm mắng ai mặt dày như cậu. “Chúng ta có thể dừng rồi rằm chuyện này không?”

Hứa Huy tỏ vẻ không việc gì, “Được, dù sao cũng là đã lên giường.”

Ngô Cảnh An hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, tranh cãi qua điện thoại, thật cmn ầu trĩ.

“Nói tiếp đi!”

“Cậu đừng chen mồm vào tôi sẽ nói.”

“Được, tôi không chen, cậu nói đi.”

“... Tôi vừa mới nói tới đâu rồi?”

Hứa Huy cười cười, “Sau đó?”

“Ừm, đúng, sau đó. Sau đó chuyện của chúng tôi bị... bị người lớn hai nhà phát hiện, người kia bị chuyển trường, chúng tôi cứ thế chia tay, nhiều năm như vậy cũng chưa từng liên hệ. Tôi nghĩ, người ấy chắc cũng quên những chuyện kia rồi.”

Hứa Huy không hiểu, “Chẳng qua là một mối tình đầu không có kết quả mà thôi, cậu nhớ lâu như vậy chắc vì là mối tình đầu. Dù sao, mối tình đầu của tôi là cao hay lùn, gầy hay béo tôi cũng không nhớ được.”

Ngô Cảnh An lại thở dài một hơi, trong đêm yên tĩnh phá lệ rõ ràng, “Tóm lại vẫn cho rằng, người ấy, không giống những người khác.”

Đến bây giờ còn tình tường nhớ rõ lần đầu tiên cậu ấy đi đến trước mặt mình, dưới gốc cây hoa quế già nở đầy hoa nơi vườn trường, khuôn mặt tươi cười đẹp trai dường như cũng phảng phất hương hoa.

Cậu ấy nói, thật khéo, tên chúng ta đồng âm.

Một âm giống nhau, giống như có thể khóa lại duyên phận giữa hai người, chỉ là, cho tới hôm nay, vẫn không thể tìm được chìa khóa cởi bỏ nó.”Đang nhớ lại?” Hồi lâu không nghe âm thanh gì, Hứa Huy đoán người nọ lại đang nhìn ánh trăng thương tiếc mối tình dang dở, có thể sẽ hơn được nữa không?

Chỉ là mối tình đầu mà thôi, còn thương cảm lâu như vậy, có còn là đàn ông không!

Ngô Cảnh An thu hồi suy nghĩ, thở dài một tiếng đuổi đi không khí tối tăm, “Được rồi, chuyện cũ của tôi nói xong rồi, nói chuyện của cậu đi.”

“Tôi thì có chuyện gì, mối tình đầu của tôi ngay cả cao thấp gầy béo còn không nhớ rõ, còn biết nói gì.”

Ngô Cảnh An chửi nhỏ một tiếng, cầm thú.

“Cậu nói gì?”

“Trời nắng, tôi nói ngày mai trời nắng.” Tại sao lại thính tai thế không biết!

“Đừng trộm mắng tôi, chúng ta không thân, tôi sẽ giận.”

“...” Còn nhớ là không thân cơ đấy, không thân còn muốn số điện thoại địa chỉ, không thân khuya khoắt còn gọi điện thoại, có bệnh!

“Thôi, tôi mệt rồi, cúp đây.”

Ngô Cảnh An không còn lời gì để nói, nói “được” xong liền đi về ký túc xá, hai ngày nay ban ngày rất nóng, nhưng đến tối vẫn lạnh, anh mặc áo ngủ đứng bên ngoài hồi lâu, đã lạnh run.

“A, đúng rồi, quên nói với cậu, ngày mai tôi không đến.”

Ngô Cảnh An liếc di động một cái, người này cũng thật vớ vẩn, không đến nói với tôi làm gì.

“Muốn tôi chuyển lời với ai kia sao?”

“Chuyển lời cái rắm, chỉ là nói cho cậu một tiếng, ngày mai tự mua đồ ăn sáng đi.”

Ngô Cảnh An buồn bực, “Nói cứ như tôi ngóng cậu đến để cọ cơm ấy.”

Hứa Huy không nói lời nào, cứ cười ha ha không ngừng.

“Cậu cười cái gì, tôi không thiếu hai đồng tiền kia, lần sau cậu tới, tôi trả tiền cơm cho cậu.”

“Sao vậy, lại giận, không ngờ cậu xấu tính thế!”

Có người đối xử với mình như thế, tính tình tốt mới là lạ, “Thôi, Hứa thiếu, lần sau ngài tới, bóng đèn hai ngàn tám trăm wat là tôi liền cứ ở lý đó không đi, xem ngài làm sao.”

“Ha ha, hai ngàn tám trăm wat, cậu còn không nổ mắt! Ha ha...”

Tiếng cười của Hứa Huy trong sáng trong trẻo, như một dòng nước ấm, trong đêm khuya lạnh lẽo tiến vào trong lòng Ngô Cảnh An.

Tóm lại, cảm giác, người này, có chút nguy hiểm. <ins class=“adsbygoogle”

8. Chương 8: Tử Hương

Hai ngày nay Hứa Huy không đến tìm Lâm Giai Giai, Ngô Cảnh An quan sát, sắc mặt Lâm Giai Giai không có một chút biến hóa nào, di động trong túi cô tám giờ liên tục cũng không hề vang một tiếng.

Hai người này, thực sự có vấn đề.

Ngay lúc anh đang nghi hoặc, ngày thứ ba, Hứa Huy lại xuất hiện.

Vẫn là khuôn mặt tươi cười mê người kia, vẫn là động tác tao nhã kia, mở cửa phòng trực ban, dịu dàng gọi tên Lâm Giai Giai. Lúc này, nữ nhân vật chính đang ở đây, Ngô Cảnh An không ngẩng đầu nhìn gã.

Thì ra, tất cả đều là anh nghĩ nhiều.

Chạng vạng sáu giờ tối, đã có nhiều người thu xếp muốn đi mua cơm, quản lý thông báo, có người mời bữa tối.

Tất cả mọi người hoan hô, quản lý, hôm nay chảy nhiều máu nha, có chuyện tốt gì thế.

Quản lý lắc đầu thần bí, không phải tôi, có cao nhân khác, mọi người chờ ăn là được.

Mọi người để bụng đói chờ tới tám giờ rưỡi, lúc tan tầm điểm danh, quản lý vui vẻ ra mặt mà nói, ngày mai cuối tuần, đêm nay ai cũng đừng đi, ở Tử Hương đã đặt sẵn bốn bàn, mọi người cứ thoải mái mà ăn cho no bụng đi! Các đồng chí phụ nữ cũng đừng lo lắng chuyện về sớm, xe trong xưởng sẽ phục vụ trọn gói, đưa mọi người về. Về phần cánh đàn ông, cơm nước xong còn có tặng hai, ai dám chạy chính là không nể mặt tôi. Nghe rõ chưa?

Một đoàn hai mươi mấy miệng ăn cùng kêu lên, nghe rõ! Ngay cả mấy người phụ nữ hay ở nhà cũng có chút hưng phấn, Tử Hương là khách sạn tốt nhất đắt nhất khu quảng mỗ này, ai mà xa hoa như vậy, một hơi đặt liền bốn bàn.

Ngô Cảnh An nhớ tới buổi chiều người nọ đắc ý cười với anh, mở miệng ngậm miệng gọi anh bóng đèn bóng đèn, cuối cùng còn thêm một câu, buổi tối mời anh ăn cơm.

Hừ, vì Lâm Giai Giai, còn lấy cớ!

Một đám người cao hứng thẳng tiến tới Tử Hương, đã thấy chủ nhiệm và bí thư phân xưởng đã ở đó, vì thế thu liễm bớt, cùng nhau chào hỏi.

Một gian có chủ nhiệm, bí thư, quản lý, ba “sếp” thêm một Lâm Giai Giai còn cả tiểu bạch kiểm kia một bàn, những người khác tùy ý.

Tiểu Lệ bàn Ngô Cảnh An nói: “Tôi đánh cuộc, hôm nay chắc chắn là tiểu bạch kiểm kia mời khách.”

Có người không ủng hộ: “Đúng, hẳn mời khách, nhưng cuối cùng nhất định là lãnh đạo chúng ta bỏ tiền.”

“Hừ, vờ vịt, tính cái gì!” Một người đàn ông nói.

“Thôi đi, cậu cũng không chịu soi lại mình, người ta còn hơn cậu cả vạn lần.” Một phụ nữ nói.

“Nha, thì ra là coi trọng hẳn mà không được, nếu không chị cũng thử ăn diện quyền rũ hẳn xem.”

“Sao nào, bản thân không có bản lĩnh theo đuổi Giai Giai liền cho rằng đàn ông khắp thiên hạ đều chết hết. Cậu như thế, tám đời cũng không cưới được vợ.”

“Chị, chị lặp lại lần nữa coi!”

“Một bên ăn của người ta, một bên ngồi đây hùng hùng hổ hổ, như cậu còn không phải gây sự thì gọi là gì, không vui lòng thì đi đi, nếu không, thì đem hóa đơn trả tiền xem, cũng không cần nhìn sắc mặt ai, cả đám chúng tôi đều sẽ gọi cậu một tiếng anh hùng.”

Người đàn ông đập mạnh chiếc đũa vào bàn, vừa định nổi giận, đã có người tới khuyên nhủ, “Thôi, đàn ông không chấp phụ nữ, anh còn chưa nhìn ra sao, qua một đợt này, mấy người phụ nữ đều về phe hẳn cả, ai bảo người ta là hoàng tử, chúng ta là cá đàu.” Ngô Cảnh An cũng nâng chén khuyên nhủ theo, “Đại Cương, cậu nói cậu hoảng cái gì, tôi đây đứng đầu sóng ngọn gió còn chưa hoảng đây này. Chị Lý, chị rộng rãi, đừng chấp hẳn. Mấy kẻ đàn ông trong nhà máy cũng không thoát mái gì, đều là người một nhà, chị không giúp bọn tôi giới thiệu, còn nói lời tổn thương, lão già hai mươi tám như tôi cũng nghe không nổi. Không được, hôm nay chị uống với tôi một chén, ngày mai giới thiệu một cô mười tám cho tôi.”

Người phụ nữ nghe lời này liền vui vẻ, “Lão Ngô nha, chén này của cậu chị khẳng định phải uống, về phần cô mười tám, cảm ơn cậu, chắc chắn sẽ tìm được.”

Mâu thuẫn nhờ hai chén rượu này mà hóa giải, rất nhanh, không khí đã lần thứ hai nóng lên.

Thời điểm cao trào vui vẻ, Cao Phú Soái nâng chén đẩy cửa tiến vào, trên mặt nở nụ cười tao nhã, vừa vào cửa liền giới thiệu một phen.

Đàn ông nhìn thấy gã không quá cao hứng, phụ nữ thì lôi kéo hẳn tới đây ngồi.

Cao Phú Soái khoát tay, đem một cái ghế dựa ngồi giữa Ngô Cảnh An và một người khác.

Người nọ thấy thế, vội đem ghế dịch sang bên cạnh một chút.

Cao Phú Soái sau khi ngồi xuống, cầm cái chén nói với mọi người, “Hôm nay tôi rất vui, có thể quen biết mọi người coi như là duyên phận, Hứa Huy tôi mặc dù không có năng lực gì, nhưng các vị có yêu cầu gì cần hỗ trợ, cứ việc nói với tôi một tiếng, có thể giúp tôi sẽ giúp.”

Đại Cương ghen một bụng lửa, bĩu môi, cố ý nói, “Thật không, Hứa thiếu, em họ tôi muốn tìm một việc làm kiếm sống trong thành phố, cậu xem...”

Hứa Huy rũ mắt nghĩ nghĩ, rất nhanh liền cười nói, “Cũng được thôi, bạn tôi mở quán bar đang cần người, bảo em cậu qua thử xem.”

“Quán bar nào?” Đại Cương vẻ mặt không vui.

“Huy Hoàng.”

Hai chữ vừa ra, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Huy Hoàng là quán bar lớn nhất trong thành phố, chi phí đắt đỏ không thể tả, ngay cả người bán hàng cũng chỉ tuyển người tốt nghiệp chính quy, đãi ngộ tốt đến mức khiến người khác đỏ mắt.

Đại Cương nuốt ực một ngụm nước miếng, tròng lớn mắt không thể tin mà nhìn Cao Phú Soái, lắp bắp: “Thật, thật không?”

Hứa Huy quơ quơ chén rượu trong tay, “Tôi chỉ hỗ trợ giới thiệu, hết kỳ thực tập có thể ở lại không là do bản thân, như vậy được không?”

Đại Cường gật đầu lia lịa, “Được được, quá tốt rồi, Hứa thiếu, anh Hứa, về sau anh có yêu cầu gì cần hỗ trợ, xin cứ việc phân phó, Đại Cường dù chết cũng không từ chối!”

Đại Cường trở mặt như lật sách quả thật có chút trơ trên, chẳng qua, không khí lập tức nóng lên.

Mọi người thay nhau mời rượu Hứa Huy, lại phát hiện gã uống đến uống đi vẫn chỉ là một chén kia.

Có người không đồng ý, tranh nhau rót rượu cho gã.

Hứa Huy đem tay che chén rượu, “Đừng khách khí, tôi không thể uống nữa.””Hứa thiếu, rất không nể mặt nha!”

“Hôm nay cứ uống thoải mái đi, không có việc gì, Hứa thiếu, nếu say mấy người chúng tôi nâng cậu về.”

“Đến, Hứa thiếu, tôi mời cậu.”

Dù người khác oanh tạc thế nào, bàn tay che trên chén của gã vẫn không chút thay đổi, trên mặt vẫn là nụ cười nhất quán, “Mọi người cứ việc uống, tôi không tiếp được, lát còn phải lái xe, không thể uống nữa.”

“Haiz” Đại Cường phát phát tay về không quan tâm, “Tôi còn tưởng có chuyện gì, anh Hứa, anh mà uống say liền ngủ lại ký túc xá chúng tôi đi, sáu cái giường, tùy anh chọn.”

Hứa Huy lắc lắc đầu, “Thật sự không được, lát còn phải đưa Giai Giai về.”

Lời này làm mọi người nhất thời hiểu ra, sau đó là ồn ào cười đùa loạn thành một đồng.

Hứa Huy nhìn thoáng qua Ngô Cảnh An bên cạnh, kê bên cạnh anh, hạ giọng nói, “Uống ít chút, tôi cũng không phụ trách nâng cậu lên lầu.”

Ngô Cảnh An đã uống hơn phân nửa bình rượu trắng, cũng có bảy tám phần say, lúc này nghe Hứa Huy nói như vậy, không hiểu được, quay đầu nhìn gã chờ giải thích.

Hứa Huy gấp một đĩa đồ ăn, liếc về phía Ngô Cảnh An, thấy anh đang nhìn mình, vì thế nghiêng đầu sang, phát hiện vẻ mặt đối phương ngơ ngác.

Hứa Huy nghĩ nghĩ, có chút bực mình mà nói, “Không phải đã nói cuối tuần đưa cậu về nhà, quên rồi?”

Ngô Cảnh An bình tĩnh, cúi đầu xoa xoa ấn đường, “Không phải cậu định đưa Lâm Giai Giai về?”

“Cô ấy lát nữa về rồi, đưa cô ấy về ký túc xá rồi chúng ta về.”

Ngô Cảnh An vốn muốn nói ngày mai cuối tuần, cậu còn đưa cô ấy về ký túc xá, chẳng lẽ còn muốn ngày mai sáng sớm lại đến đón cô ấy vào thành phố hẹn hò.

Nghĩ nghĩ vẫn là nuốt mấy lời này vào trong bụng, bọn họ yêu đương như thế nào, liên quan đếch gì đến mình, còn chờ người ta mắng xen vào việc của người khác sao.

Ăn một lát, phục vụ đem lên một bàn toàn đồ nướng, thịt dê, tôm, nấm hương, rau dưa... đều có đủ.

Bàn đồ ăn đặc sắc làm đầu óc mọi người có chút lơ mơ, Tửu Hương từ bao giờ có phục vụ đồ nướng?

Đồ ăn vừa lên, Hứa Huy ở trước mặt cả bàn quay đầu nói với Ngô Cảnh An, “Không phải cậu nói thích mấy cái này sao, tôi cố ý bảo phòng bếp làm, ném thử hương vị xem, so với mấy quán bên ngoài thì thế nào?”

Ngô Cảnh An lúc ấy đang gấp một miếng thịt nhai ngon lành, vừa nghe gã nói như thế, động tác nhai thịt liền ngừng lại, tầm mắt bốn phía thẳng tắp chiếu về phía anh.

Miếng thịt mỹ vị vừa nhai nhất thời biến thành cái xương cá, nuốt không được, nhổ cũng không xong, xanh mặt xấu hổ vô cùng mà nhìn kẻ khởi xướng.

Người này, đầu óc rút gân hay sao?

Thời điểm Hứa Huy đưa Lâm Giai Giai về cửa ký túc, như dự kiến, Ngô Cảnh An bị mấy người vây lại ở cửa nhà vệ sinh. Một đám mắt đỏ ngầu hung tợn hỏi anh và Hứa Huy rốt cuộc là quan hệ như thế nào.

“Tôi, Ngô Cảnh An, hai mươi tám tuổi, thê, trên có thổ địa dưới có thần tiên, chứng kiến cho tôi, tôi cùng Cao Phú Soái tuyệt đối trong sạch, tay còn chưa cầm, miệng còn chưa hôn, mấy anh ơi, tha cho tôi đi!”

Ngô Cảnh An ngã trái ngã phải, bộ dáng say khướt.

“Nói lung tung cái gì!” Mấy anh kia cũng không nghe anh nói bậy bạ, nắm cổ áo anh muốn đánh, “Nói, hần cho cậu cái gì, cậu đã bán bao nhiêu tin tức của Giai Giai cho hần, đồ phản bội, uống công chúng tôi bình thường đối xử tốt với cậu như vậy, tan việc không về nhà ở lại ký túc xá đánh bài cùng, tên nhãi cậu còn về phe hần, đồ thiếu lương tâm! Cậu có xứng đáng với chúng tôi không hả?”

Ngô Cảnh An mắng thầm trong lòng, là ai đánh bài với ai, một đám ma bài bạc, lúc này lại đẩy trách nhiệm lên người mình.

Ngoài mặt lại không thể nói như vậy, phải biết, lúc này anh đứng còn không vững đấy.

“Ha ha, thật là oan, chuyện của Giai Giai làm sao tôi biết được, có thể bán được tin tức gì, thật là còn oan hơn Đậu Nga, không tin các cậu nhìn, tôi mổ bụng cho các cậu xem!”

“Không bán, không bán hẳn có thể tốt với cậu như thế sao, còn cố ý chuẩn bị đồ nướng cho cậu, không bán sao hẳn biết được cậu thích ăn đồ nướng! Cậu thành thật mà khai ra! Hẳn còn biết chuyện gì, cậu còn chiếm được chỗ tốt gì?”

Ngô Cảnh An híp mắt suy nghĩ nhìn vài kẻ to con uống cũng không khác anh là bao, “Tên kia là cố ý làm cho mọi người nhìn, mục đích chính là ly gián tình cảm huynh đệ chúng ta. Vài người anh em chúng ta nên bảo vệ nhau, tuyệt đối không thể để hắn chia rẽ. Lão Đại của tôi ơi, tôi thật sự không làm gì.” Nói xong, anh nhanh chóng đi lên trước. Lúc này còn không đi thì chờ tới khi nào.

Khi Hứa Huy trở về, Ngô Cảnh An đang ngã vào trên sofa chợp mắt.

Mấy người phụ nữ đều đi rồi, mấy ông tướng mấy bàn kia còn đang chén chú chén anh.

Hứa Huy nửa ngồi xổm bên cạnh Ngô Cảnh An, “Aiz, say rồi à, cậu còn đi nữa không?”

Ngô Cảnh An khoát tay, nói mơ hồ không rõ: “Không đi không đi, đừng phiền tôi!”

Hứa Huy có chút bức bối, một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng như gã có bao giờ bị người xua tay đuổi đi, đứng lên từ trên cao nhìn xuống bề nhẽ: “Ngô Cảnh An, cho cậu ba phút đồng hồ, đứng lên, quá hạn không hầu.”

Ngô Cảnh An trở mình, đối diện với sofa đảo cặp mắt trắng dã, ba phút đồng hồ, cho dù là ba mươi phút ông đây cũng không đứng dậy, mặc kệ!

Hứa Huy tức giận chưa bao lâu đã bị người kéo qua bên kia, cùng đám quỷ rượu vui chơi giải trí đến hơn mười một giờ, quản lý đứng dậy hô to, cùng đi tăng hai.

Ngô Cảnh An bị người lay tỉnh, đứng dậy, mơ mơ màng màng đi ra ngoài, hàm hồ nói: “Không đi không đi, tôi không đi, tôi muốn đi ngủ, đi ngủ, đi ngủ...” Xoay mặt, đầu liền đụng cửa cái “cốp”.

Anh ôm đầu kêu đau, đoàn người bị anh chọc cười, lão Đại khoát tay, “Đừng động đến cậu ta, uống say tới độ này, chúng ta đi, ai cũng đừng hòng tranh mic với tôi, tôi muốn hát cho đủ.” Ngô Cảnh An chia tay mọi người ở cửa khách sạn, mỗi người đi một ngã, trong cơn gió lạnh thảng ba thanh thoi dạo bộ về ký túc xá.

Hứa Huy nhìn anh một cái, lấy điện thoại ra dặn dò vài câu, sau đó nói với quản lý một chút, xoay người chạy chậm vài bước, đuổi theo Ngô Cảnh An đang lảo đảo liêu xiêu.

“Không ngờ tửu lượng cậu kém như vậy.”

Âm thanh đột nhiên vang lên làm Ngô Cảnh An hoảng sợ, anh xoay người liền nhìn thấy Cao Phú Soái về mặt kiêu căng mà đứng ở đằng kia.

Anh dùng sức dụi mắt, Cao Phú Soái kiêu ngạo kia vẫn chưa bị gió thổi đi, thế mới biết được, thì ra không phải ảo giác.

Cao Phú Soái tiến lên một bước, nhẹ nhàng hỏi một câu, “Có đi hay không?”

Gió lạnh thàng ba thổi vào cơ thể làm anh phát run, ngọn đèn ven đường soi rõ đường viền khuôn mặt Hứa Huy, anh cứ thế ngơ ngác nhìn, trong nhất thời có chút hoảng hốt.

Giống như quay trở lại nhiều năm trước kia, cũng có một người, đứng dưới ngọn đèn đường mờ nhạt, dùng thanh âm dịu dàng để nghe hỏi anh, “Có đi hay không?”

Thầm thở dài một tiếng, chôn vùi đoạn ký ức không thể trở lại kia, trở lại hiện thực, anh dùng âm thanh nhẹ đến không thể nghe thấy nói rằng: “Đi thôi!” <ins class=“adsbygoogle”

9. Chương 9: Cháo Ngũ Cốc Thơm Ngào Ngạt

Trong xe Hứa Huy rất ấm áp, Ngô Cảnh An dựa vào cửa sổ xe mệt mỏi muốn ngủ.

Phong cảnh ven đường anh đã nhìn bảy năm, sớm không còn chút hứng thú. Vài năm nay thành thị biến đổi thật nhanh, mấy tòa nhà tòa sau cao hơn tòa trước đột ngột mọc lên, ba năm năm trước phong cảnh còn tiêu điều, giờ sớm đã bị thay thế. Càng ngày càng nhiều nhãn hàng quốc tế nhập vào đô thị, ánh đèn quảng cáo rực rỡ chiếu sáng từng khuôn mặt lạnh như băng.

Trong xe mở một ca khúc nước ngoài du dương, Ngô Cảnh An cảm giác thần trí mình cũng theo giai điệu kia càng bay càng xa.

Xe đi vào tiểu khu, Hứa Huy tắt nhạc, hỏi anh, “Nhà nào?”

Ngô Cảnh An tỉnh ngủ, lắc lắc đầu sờ soạn mở cửa xe, “Cảm ơn cậu, hôm nào rảnh mời cậu ăn cơm.”

Mở mãi, cửa xe vẫn không chút suy chuyển, anh nghi hoặc nhìn về phía Hứa Huy.

Gã không vui liếc anh một cái, “Nói thẳng nhà nào đi, để tôi biết nhà luôn.”

“Biết nhà” cái từ này làm cho Ngô Cảnh An hoang mang, bất quá vẫn thành thật khai báo số nhà.

Xe chạy đến dưới lầu, Ngô Cảnh An cầm đồ của mình lắc la lắc lư xuống xe, “Hôm nay muộn quá rồi, không mời cậu vào nhà nữa, chờ hôm nào có cơ hội đi!”

Hứa Huy cũng xuống xe theo, cười nói, “Thật sự coi tôi là lái xe đấy à?”

Ngô Cảnh An ngây ngô cười không nói.

Hứa Huy khoát tay, “Thôi, cậu vào đi! Số 208 phải không? Tôi nhớ rồi.”

Nói xong gã khom người vào xe, khởi động, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm. Ngô Cảnh An thôi cười, nhìn theo bóng đêm mờ mịt một hồi lâu, mới lên lầu.

Hứa Huy có thói quen dậy sớm chạy thể dục, điều này cũng là do chú hai gã vốn là lính xuất ngũ ban tặng.

Hồi nghỉ hè trung học, gã ở nhà chú một thời gian, mỗi ngày bị ông chú thích chạy bộ này lôi từ trong ổ chăn ra, đi chạy bộ cùng. Mới đầu gã một vạn lần không đồng ý, mới được hai ngày đã la hét đòi về nhà.

Ai ngờ chú hai phát huy tác phong quân nhân, cắt đứt di động internet, giám thị 24/24, bắt gã ở lại đúng một tháng mới thả ra.

Cũng từ lúc đó, gã liền hình thành thói quen chạy bộ, mỗi ngày sáu giờ rưỡi rời giường, chạy quanh tiểu khu bốn mươi phút.

Hôm nay gã đổi hướng, hướng về phía ngoài tiểu khu chạy tới.

Nửa giờ sau gã chạy đến ngoài tiểu khu nhà Ngô Cảnh An, thấy một cửa hàng mở sớm, đi vào mua hai phần đồ ăn sáng, chạy vào tiểu khu gõ cửa phòng 208.

Nếu nói ngày hôm qua Hứa Huy đưa anh về khiến anh kinh ngạc, vậy thì với việc sáng sớm hôm nay gã xuất hiện ngoài cửa, anh chỉ có thể dùng hai chữ kinh hoàng để hình dung.

“Cậu, cậu...”

“Tôi, tôi, tôi là ai, cậu, cậu, cậu không biết sao.” Hứa Huy nhại lại giọng lắp bắp của anh, đẩy cửa ra không mời tự vào.

Ngô Cảnh An đóng cửa, đi theo gã vào phòng khách. “Sao cậu lại tới đây?”

Hứa Huy không phản ứng, thả phần điểm tâm xuống xong liền đánh giá phòng ốc xung quanh.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một lối đi, trang hoàng cực kỳ đơn giản, gia cụ cũng không nhiều, thực sự là chỗ ở dành cho một người.

“Chỗ cậu cũng không tệ, aiz, bạn bè tôi về sau muốn đánh bài gọi họ đến đây đi.”

Ngô Cảnh An có chút buồn bực, “Cậu tưởng chỗ tôi là sòng bài đấy à, là ai nói hai chúng ta không thân thiết?”

Hứa Huy quay đầu nhìn anh, “Hai ngày trước thật sự không quen, nhưng hôm qua mời cậu ăn cơm, làm lái xe cho cậu, cậu còn bảo không thân thiết, đây không phải bạch nhãn lang thì là cái gì?”

(bạch nhãn lang: đồ vô ơn)

Ngô Cảnh An đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua anh say khướt nói cái gì mà cầm tay hôn môi, mặt liền đỏ lên, quay đầu vờ ho hai tiếng, “Tóm lại, không thể dẫn người tới đây đánh bài. Tôi không tổ chức bài bạc, người rảnh rỗi không tiếp.”

Hứa Huy đi nhanh hai bước tiến lên, nghiêng đầu nhìn anh, “Tôi không phải người rảnh rỗi đâu.”

Ngô Cảnh An lười phản ứng gã, xoay người vào phòng bếp.

Từ phòng bếp bay ra mùi thơm, Hứa Huy hít hít, gọi, “Món gì đấy?”

“Cháo ngũ cốc.”

“Cháo ngũ cốc.” Hứa Huy đi theo vào phòng bếp, thấy anh đang đảo cái gì đó đen tuyền trong nồi cơm điện, rướn cổ lên xem xét hồi lâu, “Gồm những thứ gì vậy?” “Các loại hoa màu thêm táo đỏ, long nhãn, hạch đào.”

Hứa Huy dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, “Cậu còn biết nấu cơm?”

Ngô Cảnh An mở lò vi ba, lấy bánh bao ra để nguội một chút, “Vốn không biết, chẳng qua ở một mình, chậm rãi liền sẽ biết.”

Hứa Huy tưởng tượng một chút xem chính mình ở một mình vài năm sẽ làm những gì, cuối cùng lắc đầu, “Mấy chuyện này dù cho tôi có ở một mình mười năm cũng làm không được.”

Ngô Cảnh An khinh thường liếc gã một cái, trong lòng nghĩ, “Đó là bởi vì cậu không bị bức đến hoàn cảnh kia.”

Cháo màu đen nhìn không đẹp lắm, nhưng lại rất thơm, ít nhất gợi lên sâu tham ăn trong bụng Hứa Huy, “Nhìn ăn có vẻ rất ngon?”

“Vài năm đầu ăn cơm ngoài đều ăn đến chán, vì thế học tự làm, dù là đàn ông cũng nên chăm sóc bản thân chút.” Cũng không nói có lần anh ăn được ở nhà chú Cẩm cảm thấy mùi vị không tệ, liền đi theo học làm. Đây là lựa chọn hàng đầu cho bữa sáng ở nhà chú Cẩm, chú ấy luôn thích nấu hai chén cháo đặc như vậy cho mình và chú Trương, mỗi một loại nguyên liệu đều được cân nhắc suy nghĩ.

Ngô Cảnh An hâm mộ chính là những hạnh phúc nhỏ bình thường như vậy, đáng tiếc, nhiều năm rồi, anh vẫn chưa tìm được người cùng mình trải qua sinh hoạt bình thường như thế.

Hứa Huy đồng ý gật gật đầu, xoay người ra khỏi phòng bếp, bỏ lại một câu, “Cho tôi một chén!”

Tay Ngô Cảnh An đang đảo cháo dừng lại, xem xét phần cháo cho một người ăn trong nồi, oán hận cắn răng.

Người này, không biết khách khí là gì!

Hứa Huy vui vẻ thỏa mãn mà uống cháo vừa nấu, hoa màu thêm hạch đào, mùi thơm thật mê người, táo đỏ cùng long nhãn làm thêm một chút vị ngọt, khiến Hứa Huy liên tục tán thưởng.

Gã vừa lòng, Ngô Cảnh An bên này lại bất mãn, có chút phẫn hận mà nhìn người đoạt bữa sáng của mình, da mặt người này sao có thể dày như thế!

“Tôi thấy bên ngoài cũng không có bán máy làm sữa đậu nành như thế này, cậu làm thế nào dùng cái nồi kia làm được vậy?”

Cái nồi kia cái gì, đến nồi cơm điện cũng không biết, đồ tay chân không cần, ngũ cốc không phân.

(tay chân không cần, ngũ cốc không phân: tay chân không siêng năng, ngũ cốc không phân biệt được, tóm lại là lười biếng, không biết gì.)

Hứa Huy kẹp hai cái bánh bao cắn một lần, “Để tôi mua cho cậu, về sau tôi đến chỗ cậu uống, tôi thích mùi vị này, không ngọt cũng không mặn, hợp khẩu vị.”

Ngô Cảnh An liếc gã một cái, nghĩ thầm, toàn nói khoác, vì thế cũng không phản bác.

Ăn xong điểm tâm Hứa Huy bước đi, Ngô Cảnh An nhìn, thấy sắc trời không tối liền đem chăn ra phơi nắng, giữa trưa đi nhà chú Cẩm ăn trưa, lại đem theo bánh bao chú Trương gói về bỏ trong tủ lạnh, sau bữa trưa, Tưởng Lộ gọi điện đến hẹn anh đến cửa X gặp mặt.

Xuống xe, còn cách thật xa Tưởng Lộ đã vẫy tay rồi rít, anh nhìn thiếu niên bên người Tưởng Lộ, coi như hiểu được chuyện gì xảy ra. Tưởng Lộ hưng phấn giới thiệu, “Đây là Trương Tề, bạn mới của tôi.” Cậu ta tiến đến bên tai Ngô Cảnh An nhỏ giọng, “Còn là sinh viên, ngây thơ lắm.”

Ví là bình thường, Ngô Cảnh An khẳng định sẽ dùng ánh mắt khinh thường liếc cậu ta, nhưng lúc này có người ngoài, anh chỉ cười cười chào hỏi Trương Tề.

Ai nói sinh viên thì sẽ ngây thơ, sinh viên bây giờ nói không chừng tâm địa còn gian xảo hơn nhiều người.

Trương Tề bộ dạng không tồi, mặt trái xoan, mũi cao, môi hồng răng trắng, có chút giống nữ sinh. Hơn nữa một đôi mắt đào hoa, lúc nào cũng khiến người ta có cảm giác quyến rũ.

Nam sinh như thế, Tưởng Lộ làm sao lại thấy hấn ngây thơ.

Bình thường người xa lạ gặp nhau ít nhiều có chút câu nệ, nhưng Trương Tề tỏ ra quen thuộc, dọc theo đường đi đến nhà hàng, miệng hấn cũng chưa từng dừng.

Lúc thì nói vài chuyện lý thú trong trường học, lúc lại nói chuyện giữa hấn và Tưởng Lộ, Ngô Cảnh An liếc mắt một cái, nhìn Tưởng Lộ vẫn luôn ngây ngô cười, không khỏi cảm thán, Tưởng Lộ ơi là Tưởng Lộ, cậu cũng có lúc này!

Tưởng Lộ chơi bởi nổi tiếng trong vòng luẩn quẩn này, nhưng Trương Tề này, Ngô Cảnh An lại cảm thấy hấn còn chơi bởi hơn cả Tưởng Lộ.

Đến nhà ăn “Mỹ Vị”, Ngô Cảnh An vẫn đi về phía trước, Tưởng Lộ gọi anh lại, “Đến rồi.”

Ngô Cảnh An kinh ngạc nhìn tám biển hai chữ vàng kia, kéo cánh tay Tưởng Lộ qua, “Ăn ở đây?”

Tưởng Lộ gật gật đầu, “Đi với Tiểu Tề đến ăn ở đây hai lần, hương vị không tệ.”

Ngô Cảnh An hít sâu một hơi, nhăn mày, “Cậu đốt tiền đấy à, một tháng cậu kiếm được bao nhiêu, còn chưa tới cuối tháng đâu, ăn ở đây vài bữa vậy từ giờ tới tháng sau cậu làm sao?”

Tưởng Lộ xấu hổ cười cười, Trương Tề khinh thường liếc Ngô Cảnh An, đứng ở cửa nhà ăn không đi.

“Không có việc gì, thỉnh thoảng đến, ha ha, không sao.”

Ngô Cảnh An nhìn hai người như vậy cũng không nói thêm nữa, đi theo vào.

Bữa tiệc này phải mất đến tiền lương non nửa tháng của Tưởng Lộ, nhìn kẻ ngốc kia còn vô cùng vui vẻ mà khen mùi vị tôm hấp rượu không tệ, lần sau tới ăn.

Cơm nước xong Trương Tề đề nghị đi quán bar vui đùa một chút, Ngô Cảnh An lấy cớ mệt, một mình đi về trước.

Ngồi ở trạm xe bus không người, anh rầu rĩ hút thuốc.

Tưởng Lộ trước giờ chỉ biết chơi đùa người ta, lần này sao lại mắc lầm tên nhãi này, chẳng lẽ nhìn còn đoán không ra hẳn chỉ muốn tiền, người như vậy, biết cái gì là thật lòng!

Còn dám nói ngây thơ, rốt cuộc là con mắt chó nào mù nhìn ra ngây thơ.

Tưởng Lộ ơi Tưởng Lộ, sao cậu lại...

Là cô đơn sao?

Tưởng Lộ cũng đã ba mươi, tuổi mười tám mười chín ưa chơi đùa còn có người mắng cậu quản cậu, theo tuổi lớn dần, tính tình này làm cho tình cảm của cậu ta càng lúc càng không thuận lợi. Cho tới bây giờ, vừa già lại không có tiền, còn có gì hấp dẫn. Vì thế thu hồi tâm tư, muốn tìm một đoạn tình cảm ổn định, nhưng có bệnh thì vãi tứ phương, có thể có kết quả tốt gì.

Thở ra một làn khói thuốc, rất nhanh đã bị gió lạnh đánh tan, biển quảng cáo mờ ảo chiếu lên khuôn mặt cô tịch thanh lãnh, đêm đô thị phồn hoa náo nhiệt như vậy, một người bình thường như anh lại không sao tìm được cách xua đuổi tịch mịch.

Chấp nhất chờ đợi một phần hạnh phúc bình thản, như vậy, là sai sao?

Trên đời này có mấy người được như chú Cẩm và chú Trương, tình cảm giữa đồng tính phần nhiều chỉ là quan hệ vui chơi qua đường, cho dù sống với nhau vài năm, cuối cùng kết thúc vẫn là kết hôn hoặc là chán ghét mệt mỏi muốn tìm người khác.

Không biết trên khắp ngõ ngách trên đời này, còn có ai ngốc nghếch như anh cô độc mà chờ một nửa của mình.

Xe bus dừng lại, anh ném điếu thuốc, đi lên xe, ngồi xuống vị trí quen thuộc bên cửa sổ, một mình. <ins class="adsbygoogle">

10. Chương 10: Tin Nhắn

Ngày hôm sau, Hứa Huy không tới uống cháo như đã nói, Ngô Cảnh An một bên đem sổ cháo đã lỡ nấu nhiều đổ bỏ, một bên thâm mắng bản thân là đồ đầu heo.

Khó trách lại có câu nói, “Dù tình nguyện tin trên đời có quỷ, cũng không nên tin miệng đàn ông.”

Đương nhiên, điều này không bao gồm chính mình. Anh ngoại trừ cùng anh em, lãnh đạo hay vài chị công nhân lớn tuổi tán dóc một chút, đối với những cô gái trẻ ngây thơ kia, nửa câu đùa anh cũng không dám nói, một mình mình cũng liến thoải, không nên làm lầm lỡ cả đời người ta.

Buổi trưa ngủ một giấc, tỉnh lại đã hơn ba giờ chiều, anh thu dọn đồ đạc một chút, đi làm.

Công việc này làm đã lâu, bản thân anh cũng dần lười nhác, cuối tuần về nhà cũng ít, anh cân nhắc nghĩ biện pháp bỏ tiền để được điều về nhà máy điện quang mỏ Q, ở đó gần nhà, còn có xe của xưởng đưa đón, mỗi ngày ngồi xe một giờ là có thể về đến nhà.

Bảy năm ở ký túc xá, anh thật đã chịu đủ.

Buổi tối vừa đến cửa xưởng bị một người đàn ông trung niên ngăn lại, người nọ ấp úng hỏi anh Lâm Giai Giai có phải làm ở đây hay không.

Anh nói phải, người đàn ông kia dừng một chút mới gật gật đầu, nhìn ông ta có vẻ như còn muốn nói gì đó rồi lại không biết mở miệng thế nào. Ngô Cảnh An bèn nói thẳng, “Chúng tôi sắp điễm danh, nếu anh muốn tìm cô ấy thì chờ mười phút, đến phòng trực ban sẽ thấy.” Chỉ chỉ chỗ làm việc của bản thân, nhìn người kia gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, anh xoay người vào phòng điễm danh.

Kỳ quái là sau khi nhận ca người đàn ông kia cũng không tìm đến, Ngô Cảnh An cũng không nghĩ nhiều, kiểm tra thiết bị một phen xong liền tránh ở phòng trực ban ôm di động đọc tiểu thuyết.

Lại ngẩng đầu lên thì đã qua một giờ, Ngô Cảnh An mới phát hiện có chút không đúng.

Từ khi nhận ca xong vẫn không thấy Lâm Giai Giai, hiện tại thời gian lấy mẫu đã qua mà mấy thứ kia vẫn đặt y nguyên trên bàn. Đi đâu cũng không nói một tiếng.

Ngô Cảnh An có chút mót, nghĩ định đi tiểu xong lại gọi điện cho cô hỏi một chút.

Trong phân xưởng không mở đèn lớn, hắt bóng vào bên trong từng ô đen ngòm, không thấy rõ cái gì. Đứng bên thềm tích điện tử giải quyết, vừa kéo quần định rời đi, lại nghe thấy một vài âm thanh đứt quãng nho

nhỏ.

Không giống tiếng mèo kêu.

Ngô Cảnh An vểnh tai cẩn thận nghe, phòng bên ngoài cửa phen xướng khóa, mà phòng bơm lại xa, âm thanh này không xa không gần, khả năng là từ phòng bơm kiểm toan kia truyền đến.

Ngô Cảnh An nuốt nước miếng, nhẹ tay nhẹ chân đánh bạo đi đến.

Sẽ không phải là cái gì không sạch sẽ chứ?

Ngô Cảnh An rất nhanh đã phủ định ý tưởng của mình, làm sao có thể, anh đã ở đây bảy năm, nếu có cái gì, sớm đã thấy, sao có thể chờ tới hôm nay.

Càng tới gần phòng bơm toan kiểm, âm thanh càng rõ ràng.

“Giai Giai.”

Ngô Cảnh An dừng chân, âm thanh này... có chút quen tai.

“Em đừng như vậy, Giai Giai, em biết anh sẽ không chia tay em.”

Linh quang trong đầu Ngô Cảnh An chợt lóe, là giọng của người đàn ông trung niên kia.

Vì thế thở ra một hơi, không phải là cái gì không sạch sẽ là được, về phần Lâm Giai Giai cùng người đàn ông kia ở đây làm gì, anh cũng không tính nghe lén.

Vừa mới nhắc chân định rời đi, chợt nghe giọng Lâm Giai Giai lạnh lùng truyền tới.

“Anh không chia tay tôi, đồng dạng, cũng không chia tay vợ anh.”

Ngô Cảnh An vừa bước ra nửa bước liền dừng tại đó, không thể tin mà nhìn về hướng cánh cửa thủy tinh tối như mực.

Lâm Giai Giai này, rốt cuộc...

Là dạng phụ nữ gì?

“Giai Giai, em đừng như vậy, anh không phải không muốn cùng cô ấy ly hôn, em cũng biết, anh được như bây giờ không dễ dàng, không thể...”

“Không thể vì một người phụ nữ như tôi mà vứt bỏ chức vị giáo sư.”

“Giai Giai, anh biết anh có lỗi với em, có thể, có thể cho anh chút thời gian không?”

“Không cần, giáo sư Trương, anh cứ tiếp tục làm giáo sư của anh, cùng vợ con hưởng phúc đi, về phần người phụ nữ như tôi, cũng không nhọc lòng anh quan tâm, tự nhiên sẽ có người chăm sóc cho tôi.”

“Em nhất định phải lấy tên tiểu bạch kiểm kia đến chọc giận anh sao?”

“Hừ, xem ra tin tức của anh còn rất nhanh, không sai, tôi có một bạn trai, điều kiện của anh ấy rất tốt, trẻ hơn anh có tiền hơn anh, hơn nữa đối với tôi rất tốt, quan trọng nhất là, anh ấy chưa có vợ.”

“Giai Giai!”

“Anh buông, buông ra! Anh bây giờ còn giữ tôi làm gì! Nếu không chia tay được vợ con anh, còn bỏ công chạy tới đây tìm tôi làm gì! Tôi không phải loại đàn bà không ai thèm, anh có tin ngay ngày mai tôi có thể cùng người đàn ông kia kết hôn, anh ta yêu tôi yêu đến muốn chết, so với lão già như anh còn tốt hơn nhiều! Buông ra, buông!” “Giai Giai, anh ly hôn, trở về nhất định ly hôn, em tin anh một lần.”

Lâm Giai Giai chắc là khóc, âm thanh nức nở không ngừng, người đàn ông kia không ngừng dỗ dành cô, cuối cùng cô phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Anh rốt cuộc còn muốn em chờ bao lâu?”

“Giai Giai, Giai Giai, anh yêu em...”

“Uhm...”

Âm thanh kế tiếp thật khó nghe, Ngô Cảnh An rón ra rón rén trở lại phòng trực ban.

Đặt mông ngồi trên ghế, anh ngơ ngác nhìn bàn sắt trước mặt, có chút thất thần.

Lâm Giai Giai, đàn ông có vợ...

Như vậy, Hứa Huy, Hứa Huy vẫn luôn đến tìm cô, tính là gì.

Tiểu bạch kiểm, người đàn ông yêu cô yêu đến muốn chết.

Xem ra anh nghĩ sai, Lâm Giai Giai thả thính với Hứa Huy không phải vì muốn câu cá lớn hơn, mà là lợi dụng gã để bức bách người đàn ông có vợ kia.

Hứa Huy ơi Hứa Huy, cậu tự cho rằng mình là siêu phàm, không có cao phú soái nào hơn nữa, lại không nghĩ rằng ánh mắt mình kém như vậy, coi trọng loại phụ nữ này!

Ngô Cảnh An giận run người, nhìn những đồ vật dùng để xét nghiệm kia cũng thấy tức giận, đá lăn bình lấy mẫu, một tiếng vang thật lớn, bình nhựa đổ, lẫn lông lóc.

Giây tiếp theo, anh lao ra khỏi phòng trực ban, đứng dưới sao trời, há miệng hô hấp không khí bên ngoài.

Trong phòng áp lực đè nén, thật khiến người ta hít thở không thông, nếu không ra, anh sợ mình sẽ làm ra những chuyện ngu xuẩn.

Tựa vào tường lạnh như băng, anh xúc động bấm gọi một dãy số.

Điện thoại kêu vài tiếng mới có người tiếp, âm thanh biếng nhác của người nọ truyền tới, không hiểu sao, trấn an tâm tình xao động của Ngô Cảnh An.

“Gọi điện tới, sao lại không nói gì?”

Ngô Cảnh An tựa đầu vào tường, nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi một câu, “Ở đâu?”

“Hải Nam.”

“Sao lại đến chỗ đó?”

“Hỏi vô nghĩa, đương nhiên là đến chơi, chẳng lẽ đến tảo mộ!”

“Tâm tình không tồi.”

“Rất tốt.”

Ngô Cảnh An dường như bị lấy nhiễm sự vui vẻ của gã, khóe miệng không tự giác cong lên.

Tâm tình vui vẻ là tốt, tâm tình vui vẻ cũng sẽ bớt yêu Lâm Giai Giai một chút, như thế, tổn thương cũng

sẽ không lớn lắm đi!

“Có việc gì không, không có thì tôi cúp đây, chạy cả ngày mệt chết đi được, vừa mới ngủ đã bị cậu điện tỉnh, cậu xem tội nghiệt của cậu sâu bao nhiêu. Thôi, trở về có quà, bye!

Ngô Cảnh An cúp điện thoại, mở to mắt, nhìn lên bầu trời thưa thớt sao.

Trong lúc nhất thời, có chút sâu não.

Nhìn mấy ngôi sao nhấp nháy kia, anh yên lặng hỏi một câu chua rưng rưng.

Hứa Huy, không phải Lâm Giai Giai thì không được sao? Bởi vì sự kiện “Tửu Hương” bày tỏ tình yêu hoành tráng kia, Hứa Huy lần thứ hai nổi danh trong trường, thậm chí toàn quận mở.

Trong mắt phụ nữ, gã nghiêm nhiên thành bạch mã hoàng tử anh tuấn, nhiều tiền. Trong cảm nhận của cánh đàn ông, thì là người liên lạc dũng cảm, sáng khoái.

Lâm Giai Giai cùng Hứa Huy, tuy có người hâm mộ ghen tị, lại cũng không kìm lòng được mà thầm khen, xứng đôi.

Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng, nếu anh hùng này có vẻ đẹp như Phan An, vậy lại càng hoàn mỹ.

Mấy bà tám tụ tập tán gẫu, hai người này gen tốt đẹp về một chỗ, sinh con còn không đẹp như tiên nữ tuấn mỹ như thần.

Ngô Cảnh An bĩu môi, trong lòng suy nghĩ âm u, sinh, khẳng định phải sinh. Con Hứa Huy chắc chắn tuấn mỹ như thần, con Lâm Giai Giai thì chắc sẽ là một đứa nhóc bốn mắt mặt mũi gian xảo, tương tự tâm sinh mà.

Giao ban sớm, Ngô Cảnh An đi vào ký túc xá Khổng Tân, chơi mạt chược.

Chết tử tế không chết, lại để anh sờ soạng mà hồ.

Vừa bắt đầu bốc là quân bài ba vạn, sờ bài quân đầu tiên cũng là ba vạn, anh ôm ba vạn này khóc nửa ngày, vì cái gì mình không tráo bài a!

Ba người kia ngậm điều thuốc nhìn anh suy nghĩ, đứng nói chuyện không đau thắt lưng, không thích thì đánh ra đây!

Ngô Cảnh An cũng không ngốc, trực tiếp đẩy ngã, đưa tiền đây đưa tiền đây!

Đánh không lớn, năm tệ mười tệ, một buổi chiều thắng trên dưới trăm tệ, đủ buổi tối say một chiều.

Lúc uống rượu, di động Ngô Cảnh An vang lên, vừa lấy ra liền thấy chính là kẻ chết dí ở Hải Nam, Hứa Huy.

“Có việc?”

“Nhìn giọng điệu của cậu này, không có việc thì không thể gọi sao?”

Ngô Cảnh An uống một ngụm rượu, cười như không cười mà nói, “Không có việc mà gọi tôi, nhầm số à, đây không phải là mỹ nữ.”

Hứa Huy đầu kia cười càng to, “Mỹ nữ tôi còn đang ôm trong ngực đây này, không thiếu. Đang làm gì mà ồn vậy?”

“Cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm.”

“Xem ra tôi không ở đó cậu cũng rất thoải mái. Thế nào, nhớ anh không cưng?”

Ngô Cảnh An thiếu chút nữa sặc chết, ho hơn nửa ngày mới nói, “À, xem ra cậu hay quên, tôi 28 cậu 26, gọi cậu là anh mà được sao, không sợ giảm thọ à?”

“Ha ha, đồng nghiệp của cậu cùng tuổi với cậu phải không, người ta mở miệng gọi một tiếng anh Hứa vui vẻ đấy thôi! Cậu cũng gọi một câu tôi nghe xem, ngoan, anh thương, ngày mai mang thứ tốt cho cậu.”

Ngô Cảnh An thật muốn cho gã một cục gạch, “Nằm mơ! Không có việc gì cúp đây, tôi còn đang ăn cơm.”

“Thôi, không đùa nữa, đoán xem tôi mang quà gì về cho cậu?”

Nhắc tới Hải Nam, trong đầu Ngô Cảnh An chỉ nghĩ đến một thứ, “Gáo dừa?”

“Nha, cậu được đấy, chúng ta như vậy có tính là tâm linh tương thông không? Chờ đấy, ngày mai tôi tới tìm cậu.” Ngô Cảnh An cúp điện thoại xong, râu rĩ uống thêm một ngụm rượu, còn tâm linh tương thông nữa, cậu uống nước xong còn cho tôi cái gáo, đồ không có lương tâm!

Khổng Tân không mang di động, mượn máy Ngô Cảnh An điện thoại về cho vợ, vừa gọi xong liền thấy một tin nhắn gửi đến, hần không kịp suy nghĩ liền mở ra xem.

“Phụt!” Khổng Tân nhin không được, cười ra tiếng.

Ngô Cảnh An nghi hoặc mà nhìn hần, “Cười cái gì?”

Khổng Tân cố gắng nghẹn cười, một tay xua xua, “Không có gì.” Một tay giấu dưới bàn lén đưa di động cho người bên cạnh.

Người kia không hiểu mà cầm lấy, vừa thấy, còn cười to hơn cả Khổng Tân, lại đưa di động cho người khác nữa.

Người nọ nhìn thoáng qua cũng cười toe toét, hai người ngồi gần đó tò mò bu lại xem, sau đó chỉ vào Ngô Cảnh An cười điên cuồng.

Hai người này cười đến độ làm cho Ngô Cảnh An sợ hãi, một bên gào thét, “Các cậu cười cái gì vậy?” một bên ra sức đoạt lại di động. Màn hình vừa sáng lên, nhìn thoáng qua, tức giận đến nỗi tưởng chừng lực phủ ngũ tạng đều cháy.

Chỉ thấy, trên màn hình, một con heo ngậy ngốc mà đứng, thân hình phì phì mũi tròn tròn, lỗ tai lớn một bên cụp một bên vểnh lên, hai mắt nhỏ xíu trừng lớn nhìn thẳng vào anh, bên dưới còn một hàng chữ, “Thân, giống cậu không?”

Giống em gái cậu!

Ngô Cảnh An thực sự phẫn nộ! <ins class=“adsbygoogle”

11. Chương 11: Phản Bội

Ngày hôm sau người toàn xưởng đều biết có một “Cao Phú Soái” gửi cho Ngô Cảnh An một tin nhắn cực mờ ám, con heo nhỏ rất sống động trong tin nhắn bị người một truyền mười, mười truyền trăm khen thành “thần thú”.

Khi điểm danh có người gọi, “Lão Ngô, sao thân ái nhà cậu không đưa cậu đi làm mà phải đi một mình thế?”

Lúc đi làm có người đi qua trước cửa, “Lão Ngô, Cao Phú Soái kia là ai vậy, bật mí cho mọi người biết chút, bạn bè đảm bảo sẽ giữ bí mật, tuyệt đối không nói ra. Lại nói, thì ra cậu thích kiểu này nha, không phải bình thường cũng nhìn lén anh đây chứ? Ai nha, không được rồi, anh đây phải trở về ăn mặc kín đáo hơn mới được, không thể để cậu xem hết.”

Mấy chị em cũng có người tới trêu chọc, “Đồng chí Cảnh An, chị em thương cậu, chỉ cần, cậu đem thần thú đáng yêu kia cống hiến cho chị em chúng tôi đùa giỡn một chút là được. Ha ha..”

Đồng chí Ngô Cảnh An hít sâu một hơi, không bình tĩnh nổi mà rống, “Cút hết đi cho ông!!!”

Gần mười giờ, đầu sỏ gây tội – đồng chí Cao Phú Soái dắt theo con heo nhỏ thân mến kia lững thững đi đến.

Tình huống lúc đó là như thế này, Cao Phú Soái mang theo một túi đặc sản Hải Nam đi vào phòng xét nghiệm, phòng xét nghiệm đang lú lú đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ thấy đồng chí Cao Phú Soái hơi gọi khoe môi cười cười, giờ giờ gói to trong tay lên, một đám nữ sinh mãnh liệt nhào qua chỗ gã.

Đồng chí Cao Phú Soái khó khăn thoát thân, sửa sang lại kiểu tóc, phóng khoáng mà đi về phía Lâm Giai Giai.

Đưa qua một gói to đẹp đẽ, Lâm Giai Giai mỉm cười nhận lấy. Có cô nhìn qua, mắt sắc nhìn thấy, chỉ nghe một tiếng trầm trồ, đã rước lấy đồng đảo chị em vây xem.

Lâm Giai Giai lại cố từ chối một chút mới nhận, các chị em vây quanh bên người cô nàng khen cô tốt số.

Cao Phú Soái tranh thủ thời gian đi đến bên người Ngô Cảnh An đang ỉu xiu, đá đá ghế dựa anh ngồi, “Nghĩ gì thế, sao ngăn người ra vậy?”

Ngô Cảnh An tức giận đáp, “Nghĩ đến Cao Phú Soái nhà tôi!”

“Cái gì?”

Một nữ sinh lên tiếng giải thích, “Hứa thiếu, anh không biết, ngày hôm qua có một Cao Phú Soái gửi cho lão Ngô một tin nhắn, siêu mờ ám, phía trên là một cái ảnh heo nhỏ, chủ yếu là phía dưới có một hàng, “thân, có giống cậu không?” lão Ngô cả ngày hôm nay bị người ta trêu mãi.

Hứa Huy đưa tay che miệng giả bộ trầm tư, Ngô Cảnh An dám lấy đầu mình đánh cược, chắc chắn gã đang che miệng cười trộm.

Khó khăn lắm mới ngừng được cười, Hứa Huy hỏi, “Sao lại gọi là Cao Phú Soái?”

Nữ sinh kia tận hết trách nhiệm mà đáp, “Nghe nói trên điện thoại lão Ngô lưu tên như thế, cho nên mới càn làm cho người ta hiểu lầm.”

Ngô Cảnh An cúi đầu xem xét đến xem xét đi, muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chờ đám nữ sinh kia tản đi, Lâm Giai Giai đi xuống bộ giao thành phẩm, Hứa Huy ngồi ở đối diện Ngô Cảnh An, lấy chân đạp đạp giày của anh, “Còn giận à?”

Ngô Cảnh An vẫn nhìn tiểu thuyết không để ý tới gã.

Hứa Huy nghĩ nghĩ, vẫn đem phần quà kia lấy ra đưa tới trước mặt anh, đúng là một bức tượng heo nhỏ, giống y hệt trong ảnh.

“Tôi thật sự cảm thấy nó giống cậu, ấy, không phải cố ý nói xấu gì đâu, cậu xem, cậu với nó không phải giống nhau chỗ thành thật hàm hậu sao, cho nên mới muốn mua tặng cậu, việc này cũng đâu phải lỗi mình tôi, ai bảo cậu đem tin nhắn cho người khác xem.”

Đây còn là tiếng người nói sao???

Để tôi nói cậu giống một con heo, cậu có vui không???

Con heo này có điểm giống tôi, còn tôi thấy cậu với con rùa chính là cha con, đồ vương bát đản!

(vương bát đản: có thể hiểu là đồ không bằng cả con rùa, hoặc là đồ rùa rút đầu, dịch từng chữ thì là đồ trứng rùa, cho nên mới nói là cha con với con rùa.)

Hứa Huy đẩy đẩy con heo đến trước mặt Ngô Cảnh An, “Aiz, tôi nói này, cậu như vậy rất không lịch sự, người khác có ý tốt tặng quà cho cậu, tốt xấu gì cậu cũng phải liếc mắt một cái chứ! Đàn ông gì mà nhỏ mọn vậy.”

Tôi lòng dạ hẹp hòi, còn cậu thì rộng lượng, ngày mai tôi đi mua một cái trứng chụp ảnh rồi gửi cho cậu, thêm một tin nhắn “Đây là con rùa sinh ra, giống cậu không?” để cho bầy cô tám dì chín hồ bằng mười cầu hữu của cậu cùng xem rồi hãy nói chuyện rộng lượng với tôi.

“Nào nào, là tôi không đúng, ngày mai cậu không có ca phải không, hôm nay tan tầm tôi mang cậu về thành phố, tối nay cậu muốn đi đâu chơi tôi cũng chiều.”Ngô Cảnh An cầm lấy bức tượng con heo kia, không thèm nhìn liền thả vào ngăn kéo, thản nhiên nói một câu, “Cảm ơn, quà tôi nhận, về thành phố thì thôi.”

Ông lớn Hứa Huy không hài lòng, “Tôi nói này, cậu ít ra cũng liếc mắt một cái chứ, dù thế nào cũng là tôi tỉ mỉ chọn lựa.”

“Thật không?” Ngô Cảnh An híp mắt nhìn gã, nói với giọng điệu quái gở, “Chẳng lẽ không phải mua quà lớn tặng người nào đó được khuyến mãi vật kỷ niệm kèm theo sao? Ấy, như vậy tôi còn phải thật sự cảm ơn cậu, ánh mắt độc đáo ghê!”

Hứa Huy có chút cảm tức liếc anh một cái, “Không biết nhìn hàng!”

Ngô Cảnh An không đáp, không khí nhất thời có chút cứng ngắc.

Giai Giai không biết bị chuyện gì níu kéo, lâu như vậy cũng không thấy về.

Hứa Huy không biết từ đâu rút ra một điều thuốc, vừa định châm lửa, thành linh nghe Ngô Cảnh An nói một câu kỳ quái:

“Cậu thật lòng thích Lâm Giai Giai à?”

Hứa Huy ngẩn ngơ, nhất thời còn tưởng mình nghe lầm, “Cậu nói gì?”

Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn gã, sắc mặt nghiêm trang chừng chắc hiểm thấy, “Nếu chỉ là muốn nói chuyện yêu đương thì thôi, còn nếu thật sự tính toán kết hôn, tôi khuyên cậu vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.”

Hứa Huy nắm điều thuốc chưa đốt trong lòng bàn tay, sắc mặt khó coi, “Cậu có ý gì?”

Nói như thế nào cũng là việc riêng tư của người khác, Ngô Cảnh An không phải bà tám lắm mồm, không muốn nói nhiều, nhưng Hứa Huy...

Qua nhiều ngày tiếp xúc, anh thật sự không muốn nhìn gã làm một kẻ ngốc không biết gì bị lợi dụng.

“Không có ý tứ đặc biệt gì, chỉ là muốn nhắc nhở cậu một chút, bề ngoài một người không thể nói lên điều gì, không nên lấy đó làm tiêu chuẩn kết hôn, bỏ thời gian tìm hiểu đối phương một chút, như vậy tốt hơn.”

Hứa Huy nghe anh nói xong, suy nghĩ cẩn thận một lát, cười cười nói, “Tôi hiểu.”

Hiểu? Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn gã.

Hứa Huy cười nhìn có vẻ hiền lành nhưng không giống bình thường, thiếu chút trêu tức, lại thêm vài phần hương vị trào phúng, “Đừng giả bộ nghiêm trang chừng chắc như thế, thích Lâm Giai Giai thì cứ việc nói thẳng, tôi không để ý chuyện cùng người khác cạnh tranh công bằng.”

Ngô Cảnh An không hiểu tại sao gã lại có thể hiểu lời mình thành ra như vậy, cũng có chút bực bội, “Ý cậu là tôi bởi vì thích Lâm Giai Giai mới nói ra những lời này?”

Hứa Huy bóp nát điều thuốc ném xuống đất, vỗ vỗ tay, “Chẳng lẽ không đúng sao?” Giương mắt, nhìn về phía người đối diện, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt cùng đùa cợt, “Hừ, Ngô Cảnh An, chỉ dựa vào cậu cũng muốn cùng tôi tranh giành, quả là không biết tự lượng sức mình! Cậu cho là cậu có thể ngồi cùng mâm với tôi sao, đều là người, nhưng cũng chia ba bảy loại, cậu cảm thấy cậu thuộc loại nào? Khuyên cậu một câu, người như cậu tốt nhất nên tìm một người cùng làm ở quảng mỗ này mà yêu đương, Lâm Giai

Giai người ta dù sao cũng là sinh viên, cậu xứng với cô ấy sao?”Ngô Cảnh An không chớp mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt, người này, là Hứa Huy sao?

Là Hứa Huy đưa anh vé xem bóng rổ, cùng anh ăn cơm sao?

Là Hứa Huy nửa đêm gọi điện thoại cho anh hỏi tình sử của anh sao?

Là Hứa Huy đuổi theo anh đòi số điện thoại và địa chỉ, sáng sớm mua bữa sáng cho anh đó sao?

Vừa một tiếng trước, tin nhắn bị đồng nghiệp cười nhạo, “thân, giống cậu không?”, thật sự là do Cao Phú Soái trước mặt này gửi sao?

Giờ phút này, anh đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại.

Bởi vì người nào đó bị lợi dụng, anh tức giận đến phát cuồng, lại lo gã sẽ tổn thương không dám nói ra sự thật.

Nhưng nghe mà xem, người kia lại nói gì với anh?

Người như anh, dạng người như anh, chỉ xứng với một phụ nữ ở khu khai thác mỏ này. Người như anh, không xứng với Lâm Giai Giai.

Ngô Cảnh An nở nụ cười, giận dữ vẫn luôn nghẹn trong bụng cũng lặng lẽ tiêu tán trong nụ cười này, ánh mắt nhìn về Hứa Huy mang theo vẻ biết ơn.

Chính xác, anh thấy biết ơn, Hứa Huy hiện tại, mới là Hứa Huy thực sự vốn có.

Thiếu gia nhà giàu, tuổi trẻ, không phải nên kiêu ngạo, cuồng vọng, ích kỷ, ngang ngược sao?

Trước đây Hứa Huy ngụy trang quá tốt, khiến anh có chút choáng váng đầu óc, thậm chí quên mất gã và anh không phải người cùng đường, thậm chí...

Cho nên, anh thật biết ơn những lời nói này của Hứa Huy, đúng lúc đánh tan những ý tưởng không bình thường kia của anh.

Hai mắt anh nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ của Hứa Huy, gần từng tiếng, “Tôi thật khờ, đến bây giờ mới hiểu được, cậu cùng Lâm Giai Giai, thực sự là trời sinh một đôi. Hứa Huy, cậu yên tâm, tôi sẽ không tranh với cậu, như cậu nói đó, tôi không xứng. Trên thế giới này, có thể xứng với loại phụ nữ như cô ta, ngoài cậu ra có lẽ không còn ai khác. Tôi chúc hai người sớm kết hôn, sinh quý tử.”

Hai tay dùng sức chống lên bàn, anh đứng lên, cất bước đi ra khỏi phòng trực ban.

Anh cố hết sức đứng thẳng lưng, để cho bóng dáng mình trông có vẻ thật cao thật kiên cường.

Đi ra cửa lớn phân xưởng, rẽ sang một bên, anh tựa vào bên tường, dùng khí cùng kiêu ngạo lúc này trong nháy mắt biến mất.

Chỉ còn phần nộ, và thương tâm.

Đấm thật mạnh vào tường, nhìn máu đỏ tươi chảy xuống, anh dường như không cảm nhận được đau đớn.

Như vậy rất tốt, như vậy là tốt nhất.

Từ nay về sau, coi như không quen biết một người gọi là Hứa Huy.

Nhưng anh vẫn sẽ nhường chỗ cho tên con nhà giàu kia, thậm chí so với trước kia càng thêm tha thiết mong bọn họ yêu nhau.

Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, lời này nói thật không sai.

Hứa Huy, Lâm Giai Giai, thật cmn xứng đôi! Ngô Cảnh An cất tiếng cười to, cười đến nổi thân thể phát run, cười đến chảy nước mắt.

Ngô! Cảnh! An! Đồ con lợn si tâm vọng tưởng! Rốt cuộc, đã tỉnh lại!

Tan tầm, Đại Cương thông báo với vài người bạn, nói buổi tối mời cơm, Ngô Cảnh An vốn không muốn đi, Khổng Tân lại mạnh mẽ lôi kéo, “Đi thôi, tôi đây có nhà có cửa cũng đi giúp vui, cậu một người trốn trong ký túc xá làm chi!”

Ngô Cảnh An bắt đắ dĩ đi cùng, mới sáu giờ, có chút sớm, có mấy người còn chưa tới, Khổng Tân lấy bài ra kêu mọi người cùng đánh bạc.

Lúc Hứa Huy vào, Ngô Cảnh An đang ngậm thuốc, cầm bài trong tay suy nghĩ xem nên đánh lá nào.

“A, anh Hứa, anh đến rồi.” Đại Cương nhiệt tình chào hỏi khiến Ngô Cảnh An đang xáo bài cả kinh, vài lá liền rút ra.

Lão Lục nhìn bài mắg anh vài câu, Ngô Cảnh An tức giận đem bài ném vào tay hắn, rút điếu thuốc trong miệng ra, “Anh đánh đi, tôi ra ngoài đi tiểu.”

Không chớp mắt đi qua bên người Hứa Huy, đi ra quán ăn vặt đằng trước mượn bát lửa hút thuốc ngấm nghĩ lý do rồi đi.

Đáng tiếc anh còn chưa nghĩ ra đã bị Đại Cương đi ra ngoài lôi về, “Cậu emn đừng nghĩ về trước, hôm nay tôi cố ý mời Hứa đại thiếu còn trông vào cậu giữ thể diện đây! Dám chạy trước, cẩn thận tôi lột da!”

Ngô Cảnh An oan ức, “Tổ tông của tôi ơi, tôi với Hứa đại thiếu kia thật sự không quen, cậu tha cho tôi đi! Ngày mai tôi mời lại cậu một bữa cũng được!”

“Bớt nói nhảm! Mỗi ngày cậu đều gặp hần, cậu không quen hần, chẳng lẽ tôi quen! Vào nhà cho tôi!”

Sau khi đem người vào nhà, còn cố ý đẩy anh vào vị trí đã chờ sẵn – bên tay phải Hứa Huy.

Mông Ngô Cảnh An giống như ngồi phải bãi mìn, vừa mới bị người đè xuống đã bật người nhảy lên, “Ôi hôm nay bụng tôi không tốt, tôi muốn ngồi gần cửa, chạy vào WC cũng tiện.”

Đại Cương còn muốn kéo anh về, ai biết Ngô Cảnh An cương lên, vặn ngược làm cổ tay hần đau đớn.

“Nhãi con muốn chết sao, dùng lực lớn như vậy, thôi thôi thôi, ngồi đi thôi, đồ ma làm biếng nhiều cứt đái.”

Khóe miệng Hứa Huy cong lên thành một ý cười khó phát giác, liếc mắt nhìn người vừa ngồi xuống đối diện

Đồ ăn được đưa lên, Đại Cương nâng chén mời rượu, chén đầu đương nhiên là kính Hứa Huy Hứa đại thiếu.

Hứa Huy gọi một cuộc điện thoại liền thu xếp xong chuyện chỗ làm của em họ hần, Đại Cương bội phục người này từ đáy lòng.

Dù nói hiện tại người có tiền làm gì cũng dễ, nhưng bọn họ một không quen biết hai không có tiền, bán nhà cũng không tìm đâu ra một phần việc làm tốt như vậy, Hứa Huy sau một đêm liền thành đại ân nhân nhà hần, chén rượu này nói gì cũng phải mời.

Hứa Huy không đổi sắc mặt cười cười, sau khi uống hai chén liền xua tay “Không thể uống nữa.”

Đại Cương cùng mọi người còn muốn nói thêm vài câu, ai biết Hứa Huy trực tiếp bật chế độ thiếu gia, “Tôi cũng không có gì khó chịu, chỉ là, ghét nhất là bị người mời rượu. Có thể uống bao nhiêu thì tôi uống bấy nhiêu, nói nhiều liền phạm vào kiêng kỵ của tôi.” Đại Cương bưng rượu sững sờ, trong nhất thời, trên bàn rượu không một tiếng động. Khóe miệng Ngô Cảnh An hơi gợi lên, mỉm cười.

Quả nhiên là tính tình đại thiếu gia.

Hứa Huy ghim nụ cười này vào trong mắt.

Đại Cương vội mở miệng hóa giải xấu hổ, mọi người cũng cùng phụ họa, “Đúng rồi, có thể uống bao nhiêu thì uống, mọi người cũng đừng nói nữa, tự lượng sức mình đi!”

Không khí chậm rãi nóng lên, có người hỏi Hứa Huy và Lâm Giai Giai thế nào rồi.

Đàn ông mà, ngồi cùng một chỗ thường sẽ nói vài câu thô tục, nhưng mọi người với Hứa Huy không quen thuộc, không rõ tính tình gã, hơn nữa nói quá mức lại sợ trêu cho đại thiếu gia mất hứng. Vì thế chỉ hàm súc hỏi han, đến giai đoạn nào rồi?

Hứa Huy rút một điều thuốc ra, lập tức có người giúp gã châm lửa, gã hút một hơi, chậm rãi nói, “Cũng được. Giai Giai không có tính tình tiểu thư, ở chung rất tốt.” Nói xong nhìn thoáng qua mọi người, “Nghe nói, trong xưởng rất nhiều người từng theo đuổi Giai Giai.”

Vài người trẻ tuổi gãi gãi đầu ngại ngừng cười, cuối cùng Đại Cương tổng kết một câu, “Không thể so với anh Hứa được, Giai Giai sao có thể để ý mấy kẻ quê mùa chúng tôi.”

Hứa Huy gảy rơi tàn thuốc, ngón tay thon dài đưa điều thuốc vào miệng, hút một hơi, mí mắt vừa nhấc liền thấy người đối diện đang châu đầu ghé tai người khác nói gì đó.

“Không có gì phải ngại, tục ngữ đã nói rồi, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Muốn theo đuổi cứ can đảm mà theo đuổi, chỉ cần đừng làm động tác nhỏ gò sau lưng tôi, tôi tuyệt đối không để ý.”

Tay cầm rượu của Ngô Cảnh An cứng đờ, con người lạnh như băng nhìn sang người vừa lên tiếng khiêu khích.

Vừa khéo, đúng lúc gã đang chăm chú nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, oán hận ngay sau lời tiếp theo của gã liền thăng cấp.

“Đời tôi, ghét nhất những người chỉ giỏi giả dối, trước mặt người khác ra vẻ không thèm để ý, trong bụng lại toàn là âm hiểm giảo hoạt, như con chó điên dơ bẩn, lúc nào cũng có thể chồm đến cắn một miếng.”

Lời này nói với Ngô Cảnh An, liền dễ dàng đạt tới hậu quả dự kiến.

Ngô Cảnh An yên tĩnh nãy giờ bỗng ném chiếc đũa đi, đột nhiên bùng nổ tức giận quát, “Mày cmn nói ai?”

Tiếng rống này của anh làm tất cả mọi người sửng sốt, Không Tân kinh ngạc mà giật nhẹ cánh tay Ngô Cảnh An, “Lão Ngô, cậu sao vậy?”

Những người khác thấy thế cũng cùng khuyên nhủ, “Lão Ngô, cậu kích động cái gì, Hứa thiếu cũng không phải nói cậu.”

“Đúng vậy, người trong xưởng ai chẳng biết cậu không để ý Lâm Giai Giai, Hứa thiếu chỉ nói như vậy thôi, cậu đừng nhảy cảm quá!”

Dại Cương bước lên hai bước lôi kéo anh, muốn lôi anh ra, “Cậu xem mình đi, uống say là lại thế, Hứa thiếu, anh đừng để ý, cậu ta là như vậy đấy, say khướt là quất ầm cả lên, chúng tôi cũng đã quen rồi. Tôi nói này cậu đừng làm bậy, mau ra đây, đừng ở chỗ này quậy phá nữa.” Dưới chân Ngô Cảnh An như mọc rễ, dù hần lôi kéo thế nào cũng không động đậy. Trong mắt như đốt lửa, dường như giây tiếp theo sẽ phun ra thiêu chết người trước mặt.

Hứa Huy cũng ném đũa, chậm rãi đứng lên, thân hình cao lớn đứng đó, cảm giác áp bách mười phần.

“Ngô! Cảnh! An! Mày nghĩ đúng rồi đấy, tao chính là đang nói mày!”

Lời Hứa Huy giống như mũi lửa rơi vào bao thuốc nổ, trong nháy mắt Ngô Cảnh An liền bạo tạc.

Ngô Cảnh An mặt mũi bầm dập bị Khổng Tân dìu về ký túc xá, dọc theo đường đi không ngừng nghe tên nhãi này răn dạy.

“Cậu đấy, xúc động như vậy làm gì, dù hần khôn nạn, chúng ta cũng đều phải nhịn xuống, người ta là thân phận gì, cả cấp trên cũng phải cúi đầu khom lưng, cậu còn xông lên đánh hần. Lão Ngô, cậu còn muốn lẫn lộn trong nhà máy này nữa không, cậu chờ mà xem, ngày mai lãnh đạo chắc chắn sẽ tìm cậu nói chuyện, nào là kiểm tra nào phạt tiền. Nếu chỉ như thế cũng còn đỡ, người bị cậu đánh tính tình như thế nào anh biết không? Không phải tôi dọa cậu, em gái họ của chồng của em họ của vợ tôi làm ở công ty của cha Hứa Huy, tôi nghe nói mới biết rõ về vị thái tử kia đấy. Nghe nói hồi đi học hần bị người ta đánh, kết quả cậu biết sao không, không đến hai ngày, tất cả những người đánh hần toàn bộ đều phải vào trại quản giáo. Về chuyện sau đó, có đủ loại đồn đại. Bây giờ một đám của cậu còn không có việc gì, nhưng cậu đã nghĩ đến hậu quả chưa? Hôm nào đó ban đêm đi đâu cẩn thận chút, đừng để bị người trùm bao tải bắt thành tám khúc ném vào rãnh, đến chết cũng không biết chết như thế nào. Nhà bọn họ không phải đèn càn dầu, đặc tội người như vậy còn không phải tìm chết sao! Cậu nói xem, cậu đã gần ba mươi rồi, sao còn giống như thằng nhóc không biết sự đời vậy, chỉ một chút liền nổi nóng. Một lần nổi nóng lên là cứ như chọc trời vậy, biết lấy gì mà đắp vào đây!”

Ngô Cảnh An đau đầu đau mắt đau mặt đau lưng đau bụng đau chân đau tay, tóm lại toàn thân chỗ nào cũng đau. Tên kia còn không ngừng nói nói, làm hại lỗ tai anh cũng đau theo.

Vì thế tức giận đáp trả một câu, em gái họ của chồng của em họ của vợ cậu, làm sao cậu biết được?”

“Cậu!” Khổng Tân tức giận thả anh bên cột điện, “Xem ra cậu bị đánh còn nhẹ, còn vài bước, cậu tự trở về đi, tôi đi trước.”

Ngô Cảnh An ôm cột điện chậm rãi đứng lên, nhìn về hướng Khổng Tân mắng một câu trọng sắc khinh bạn xong vịn tường đi từng bước về phía ký túc xá.

Nói thật, anh cũng hối hận.

Hơn nữa nghe Khổng Tân nói xong, anh càng hối hận.

Mày nói xem Ngô Cảnh An sống hai mươi tám năm còn không có tầm mắt, tính tình thì lại càng lúc càng nóng nảy.

Tên con nhà giàu kia muốn nói cái gì thì kệ cho gã nói, mày coi như gã đánh rắm không được sao? Làm sao lại đánh gã!

Bây giờ nghĩ lại trận chiến ấy cũng thật kịch liệt!

Đầu óc anh nóng lên, cầm cái ghế dựa ném về phía người nọ.

Trái một đấm phải một đấm, anh cũng chẳng biết đã đấm mấy cú, dù sao bản thân mình cũng ăn không ít nắm tay của tên kia. Bọn họ tựa như hai con thú hoang phát cuồng, trong đầu chỉ có ý nghĩ đưa đối phương vào chỗ chết, bám riết lấy nhau, khiến người xung quanh kéo như thế nào cũng kéo không ra.

Anh mắng vài câu gì đó anh cũng không nhớ rõ, dù sao trong đầu cũng chỉ còn lại một câu “chó hoang dơ bẩn” của tên con nhà giàu kia.

Giờ nhìn mình bây giờ, cũng giống thật!

Khó khăn đi vào ký túc xá, xương cốt cả người như rã ra, đau đớn khiến anh cả sức lực đi rửa mặt cũng không có, ngã xuống giường cảm thấy không sao đứng dậy nổi.

Người cũng đánh rồi, hối hận làm cái rắm gì!

Hiện tại chỉ cầu khẩn tên con nhà giàu kia bụng có thể rộng lớn đến độ chứa được Titanic, ngày mai quên sạch chuyện bị con chó điên này cắn đi.

Nghĩ nghĩ thấy không quá khả quan.

Thực sự rộng lượng như vậy, việc hôm nay cũng sẽ không phát sinh.

Thôi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, anh vẫn là nên ngủ ngon một giấc, dù cho có bị trùm bao tải bằm thành

tám khúc quãng xuống rãnh, trước đó cũng phải sống đã.

Hứa Huy vừa vào nhà cô già đã kêu lên một trận kinh thiên động địa. “Huy Huy cháu sao vậy, ai đánh cháu, trời ạ, trong thành phố này còn có người không có mắt như vậy sao, tội nghiệp cháu, không được, để cô gọi điện thoại cho dượng, giữa ban ngày ban mặt, có còn để cho người ta sống nữa không?”

Đầu này cô già còn chưa xong, bà nội già cũng đi theo ra giúp vui, “Tổ tông nhỏ của bà ơi, đến đây, cháu đây là đùa nghịch cái gì nha, nhanh, nhanh gọi điện cho lão Lý, bảo nó lại đây một chuyến, ôi, tâm can bảo bối của bà, lại đây bà nhìn xem, thật sự là bị người ta đánh sao, Tiểu Tuệ, gọi điện thoại cho Hàng Tử, việc này, không thể cho qua dễ dàng được.”

Ngay sau đó, mẹ già cùng dì già cũng liền đi ra, khẩn trương hỏi lung tung này kia, xem ra già làm người ta ngạc nhiên cũng không kém con khỉ cưỡi trường trong vườn bách thú lắm.

Có gì đâu, cũng chỉ là trên mặt tím hai chỗ xanh hai chỗ cộm thêm trầy da vài chút thôi!

Điện thoại cô già gọi thông, còn chưa nói được hai câu, Hứa Huy đã đoạt lấy điện thoại, nói với dượng mình không cần thận ngã, xong rồi mới xác nhận với một phòng phụ nữ, khẳng định cam đoan không sao xong mới được lên lầu nghỉ tạm.

Chưa nằm trên giường được nửa giờ, tên nhãi Liêu Thắng Anh lại chạy tới.

Dùng đầu ngón chân cũng biết là bị mấy người phụ nữ nhà hần triệu tới an ủi hần.

Liêu Thắng Anh nhìn khuôn mặt đầu heo của gã lấy làm kỳ lạ, “Cũng là kỳ cảnh nha, từ thời thiếu niên tới giờ không thấy mày như này nữa, nói thật, tao rất bội phục người đánh mày, đối với khuôn mặt tựa Phan An của mày mà cũng xuống tay được!”

Hứa Huy không muốn nói chuyện, mỗi lần nói chuyện lại đụng đến vết rách bên khóe miệng, đau đến mức xuyết xoa.

Liêu Thắng Anh thấy gã không nói lời nào, cho rằng gã thật sự nổi giận, cũng không đùa nữa, “Nói đi, ai làm, tối hôm nay anh mày liền cho hần một trận.” Hứa Huy khoát tay, bỏ lại một chữ “ngã” liền quay đầu sang hướng khác.

“Mày đừng giả bộ với tao, tao đánh nhau bao nhiêu năm, ngã hay bị đánh còn không phân biệt được sao, lừa mấy bà nhà mày còn được chứ tao thì đừng hòng.” Liêu Thắng Anh ngồi bên giường gã, không hiểu được, “Tao nói này, thật không giống mày nha, với bụng dạ hẹp hòi của mày, bị đánh còn không phải muốn chính chết người ta. Giờ thì ngược lại, không nói báo thù, còn muốn bảo vệ, mày là bị đánh ngốc hay là người đánh mày lại lịch quá lớn, tao không thể trêu vào?”

Hứa Huy thật sự không muốn cùng hần nói lời vô nghĩa, đem chăn bị kín đầu, giả bộ ngủ.

Liêu Thăng Anh nhìn gã như vậy cũng biết không hỏi được gì, vì thế đứng dậy, “Thôi, mày nghỉ ngơi trước đi, ngày mai nghỉ ra, gọi điện thoại cho anh đây, anh chuẩn bị người cho mày.”

Rất nhanh, truyền đến tiếng mở cửa đóng cửa cùng với tiếng bước chân trên hành lang càng lúc càng xa. Lại sau đó, mọi âm thanh đều biến mất.

Đừng nói Liêu Thăng Anh không hiểu, mà ngay cả Hứa Huy, cũng không hiểu được chính mình.

Ngô Cảnh An là cái gì, theo tính tình của gã, dù đánh gãy hai cái đùi của tên kia ném lên đường cái cũng chưa đủ.

Đồ súc sinh lòng lang dạ sói, uống mình còn có ý tưởng coi hần là bạn bè.

Người cũng chia ba bảy loại, Ngô Cảnh An dù không phải là tầng dưới chót, cũng là tầng thấp cực thấp, cứ an phận mà tìm một con bé nào đó ở khu khai thác mỏ là được, còn dám chạy đến tranh Lâm Giai Giai với gã.

Dù gã không còn hứng thú lớn như vậy nữa, cũng không thể để người ta có ý gì với cô ta được.

Đây là khiêu khích trắng trợn, Hứa Huy gã đã bao giờ dễ trêu như thế?

Biết rõ gã còn chưa từ bỏ, còn chạy đến nói mấy câu chia rẽ, đây là chuyện bạn bè nên làm sao?

Gã cũng chỉ nói hai câu khó nghe, thì làm sao, còn chẳng bằng chuyện thiếu đạo đức tên kia làm!

Hứa Huy oán hận nhìn chăm chăm trần nhà, dường như ở đó chính là mặt Ngô Cảnh An vậy.

Sói nuôi không quen!

Chuyện lần này đừng nghĩ có thể dễ dàng cho qua, lần sau tốt nhất đừng để gã gặp mặt, nếu không, thấy một lần đánh một lần.

Còn phải để tên kia đau đớn kêu lên một tiếng “anh Hứa” mới thôi! <ins class=

12. Chương 12: Cha Ngô

Hứa Huy tránh ở trong nhà ba bốn ngày không ra khỏi nhà, trong lúc đó, Liêu Thăng Anh đến thăm gã hai lần.

“Anh trai của tao ơi, anh dù bị đánh thành đầu heo vẫn đẹp trai vô biên, chẳng lẽ đến cửa cũng không dám ra sao?”

Hứa Huy lười phản ứng hẳn, ngồi trên giường nhàm chán lật xem tạp chí.

Liêu Thăng Anh đột nhiên nhớ ra gì đó, hưng phấn mà nói: “Anh trai ơi, mị lực của anh quả nhiên cả Như Lai Phật Tổ cũng không ngăn được, còn nhớ con bé ở Hải Nam kia không, còn chạy tới đây tìm mày, nói nào là một ngày không gặp như cách ba thu, nào là đã có người khác theo đuổi nhưng không quên được mày, xa như vậy cũng chạy tới cùng mày chơi uyên ương nghịch nước. Hắc hắc... Tao không phục không được. Aiz, tao hỏi thăm rồi, con bé đó điều kiện không tồi, cha nó còn làm một chức vị không nhỏ trong tỉnh, ông bà già nhà mày chắc sẽ không phản đối nhỉ?” Hứa Huy ném tạp chí sang một bên, liếc mắt nhìn hẳn, “Lần trước mày còn bảo tao liều chết mà theo đuổi Lâm Giai Giai mà, sao hôm nay lại nói những lời này?”

“Fuck! Lâm Giai Giai? Tao thấy mày có vẻ không quan tâm, đoán có lẽ mày sớm đã đem cô ta quên lên chín tầng mây rồi phải không? Hơn nữa, Lâm Giai Giai xinh đẹp thì xinh đẹp, mày muốn chơi cứ chơi, thật muốn vào cửa ông bà già nhà mày? Nằm mơ! Còn không bằng con bé này, khuôn mặt đáng người đều ngon, chủ yếu là cha nó có lai lịch, có quan hệ này, đường phát triển ở tỉnh kia của nhà mày thuận lợi hơn nhiều.”

Hứa Huy khinh miệt cười, “Lời này để cho Trần Thiển nghe cô ấy còn không lột da mày.”

Liêu Thăng Anh nhướng mày, “Đừng nhắc tới cô ấy, thật phiền! Hai ngày nay không cãi nhau với tao nữa, động một chút là rời nhà trốn đi. Đi thì đi, cô ấy muốn chạy thì cứ chạy đi, còn muốn tao đuổi theo! Hềch cả mũi lên trời, tao cũng phải học mày, lạnh nhạt với cô ấy hai ngày, nhất định sẽ ngoan ngoãn trở về.”

Hứa Huy cũng không tin mấy lời ngụy biện này, khuyên hai câu sau lại cảm thấy chung quy là việc riêng của người khác liền không can thiệp nữa.

Điện thoại Liêu Thăng Anh vang lên, hắn cầm lên xem lại đẩy tới trước mặt Hứa Huy, “Mày xem, lại là con bé kia gọi tới thúc giục, nếu không, tao cho nó số điện thoại của mày nha, có muốn gặp hay không, mày nói với người ta.”

Hứa Huy từ chối cuộc gọi, “Mày trêu vào người ta thì tự giải quyết lấy, dám lấy số điện thoại của tao quảng cáo ra bên ngoài, tao nói với Trần Thiển những chuyện mày làm ở Hải Nam.”

Liêu Thăng Anh hận không thể bóp chết thẳng bạn tốt trước mặt, mắng một câu lòng tốt không được báo đáp xong liền muốn bỏ đi, nghĩ nghĩ, lại không chắc chắn mà hỏi, “Mày không phải thực sự có gì với Lâm Giai Giai đấy chứ?”

Hứa Huy ngã cả người xuống giường, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm trần nhà, “Lâm Giai Giai... Hừ, tao nhìn trúng cái cọc này rồi, để xem còn ai có bản lĩnh tranh giành với tao!”

Sau hôm đánh nhau, sự tích anh hùng của Ngô Cảnh An đã truyền khắp xướng.

Dù đi đến nơi nào, mấy cô em gái đều dùng ánh mắt như dao nhỏ nhìn anh, cứ như anh đánh cha họ vậy.

Xem ra Hứa Huy ăn ở còn rất tốt, rất được tình cảm của đại chúng nhân dân.

Vừa nhận ca đã có người truyền lời lãnh đạo tìm, Ngô Cảnh An không khỏi buồn bực mà nghĩ những lời Khổng Tân nói bắt đầu ứng nghiệm, có phải nên thỉnh cái tượng Bồ Tát đem theo người, phù hộ ngày nào đó đừng bị người XXXX.

Miệng lãnh đạo quả thật giống như súng máy, pằng pằng pằng liên tục phun nước miếng về phía Ngô Cảnh An, tầm mắt anh cũng không dám dời, vẫn luôn hướng về phía khuôn mặt kia, hi vọng có thể tìm được chốt mở bắt nó dừng lại.

Kiểm tra, phạt tiền, tóm lại tất cả sai lầm đều là do anh, là anh động thủ trước.

Ủ rũ đi vào phòng trực ban, ngênh đón anh là một bồn nước lạnh khác.

“Anh thích tôi?” Lâm Giai Giai lên tiếng làm Ngô Cảnh An cả kinh.

“Đừng hiểu lầm, chỉ là tin vịt.” Điều này nhất định phải làm sáng tỏ. Lâm Giai Giai cười nhẹ, “Tôi cũng nghĩ thế, làm cùng nhau ba tháng, tôi còn chưa thấy ánh mắt anh dừng trên người tôi lần nào. Như vậy,” ánh mắt cô dịu dàng, nhưng đối với Ngô Cảnh An mà nói còn sắc bén hơn mấy con dao nhỏ của mấy cô nàng khác, “hai người vì sao lại đánh nhau?”

Ngô Cảnh An thở dài, “Nói câu khó nghe chút, đối tượng của cô đúng là chẳng ra sao.”

Lâm Giai Giai không cho là đúng, “Anh còn trông cậy vào một thiếu gia có tiền được chiều chuộng từ nhỏ có bao nhiêu tu dưỡng hả Ngô Cảnh An? Tôi nghĩ anh là một người đàn ông rất ổn trọng, thì ra tôi nhìn nhầm sao?”

Giờ cơm buổi tối, Khổng Tân xuống tìm Ngô Cảnh An, hẹn anh cùng ra ngoài mua cơm.

Ngô Cảnh An khoát tay, “Cậu tha cho tôi đi, mặt mày này của tôi cũng đừng ra ngoài dọa người, dì bán đồ ăn có khi còn tưởng tôi là xã hội đen phải báo cảnh sát đấy!”

Khổng Tân vỗ vỗ bả vai anh, “Làm gì đến nỗi, cũng không phải đi xem mắt, còn định cả ngày không ra

khỏi cửa ký túc xá sao?”

Ngô Cảnh An nhe răng trộn mắt xoa bả vai, “Cậu chú ý chút, cả người tôi toàn là thương tích. Hôm nay không phải đi xem mắt nhưng vạn nhất có cô bé nào thăm mền tôi, thấy tôi như vậy, bong bóng ái tình vừa thổi lên đã bị chọc cho vỡ nát. Không đi, dù sao cũng không đi.”

Khổng Tân không có cách nào, hỏi anh ăn cái gì để mua cho.

“Tôi giảm béo.”

“Đi tìm chết đi!”

Buổi tối điểm danh, Đại Cương trừng mắt nhìn thẳng anh, nắm nắm tay hướng về anh đi tới, làm anh sợ tới mức liên tục lùi về sau, “Cái kia, ai ai ai, trước tiên gọi điện cho đồn công an đã, lát nữa có án mạng nha! Mọi người làm chứng cho tôi, nếu tôi gặp bất trắc, Đại Cương là người đáng nghi nhất!”

Đại Cương cặp cổ anh đi ra ngoài, “Tôi đánh chết cậu không được nhưng đánh tàn phế thì cũng có thể chứ.”

Ra khỏi xưởng rồi đi luôn ra khỏi quảng mỗ, thẳng tiến tiệm ăn nhỏ bọn họ thường ăn.

Gọi vài món thức ăn, mấy người anh em ra sức khuyên giải mới tạm dập tắt được cơn giận của Đại Cương.

Đại Cương nói, “Cậu có muốn đắc tội trước tiên cũng nên đánh bóng mắt mình đi đã chứ, loại con nhà giàu ngang như cua này là loại cậu có thể trêu sao?”

Tiểu Lý nói: “Không phải cậu chọc ghẹo Lâm Giai Giai bị người ta bắt được đấy chứ? Trước đây cũng đâu có dễ xúc động như vậy, hôm qua rốt cuộc làm sao thiếu kiên nhẫn thế. Giận dữ thì bỏ đi, sao có thể vì chuyện như vậy mà đánh nhau.”

Khổng Tân nói, “Thôi, đừng nói hấn nữa, hôm qua nói một buổi chiều, tức giận đến độ cơm còn chưa ăn cơ! Việc này dù sao cũng xảy ra rồi, kế tiếp nên làm sao, Hứa Huy kia không chừng hôm nào đó lại tìm người đánh cho hấn một trận không chừng, chúng ta là bạn bè, cũng không thể chỉ chờ xem!”

Ngô Cảnh An đặc biệt cảm động, cho nên mới nói làm người không thể không có bạn, ở nhà nhờ cha mẹ ra cửa nhờ bạn bè lời này một chút cũng không sai. Xảy ra chuyện, ít nhất còn có người tự nguyện cùng mình gánh vác, giao tình này, đủ sâu sắc. Thương lượng đến thương lượng đi kết quả cuối cùng là, lúc Ngô Cảnh An đi làm hay ra cửa nên có người đi cùng, bạn bè thay nhau. Ngày mai Khổng Tân hết ca sẽ đến ở nhà anh hai ngày, đề phòng bất trắc.

Ngô Cảnh An ban đầu không đồng ý, Khổng Tân mới cưới, bây giờ đang là thời điểm triền miên với vợ,

khó khăn lắm mới đến cuối tuần, sao có thể lãng phí thời gian quý giá trên người anh!

Khổng Tân đảo mắt, “Vợ tôi về nhà mẹ đẻ, một tuần nữa mới về.”

Ngô Cảnh An không còn lời nào để nói.

Cuối tuần ngày đầu tiên, Ngô Cảnh An vác cái đầu heo cùng Khổng Tân trở về trong thành phố.

Mua đồ ăn, nấu xong cơm, đầu heo gọi ba tiếng, tên ngồi trên ghế sa lông ăn đồ ăn vặt xem TV mới lững thững lại ăn.

Ăn cơm xong, đầu heo rửa bát, thu dọn. Buổi tối lại lặp lại như vậy.

Đầu heo giận!

“Ý tốt của cậu đây hả??? Để một người bị thương như tôi hầu hạ cậu ngày ba bữa, rốt cuộc cậu đến làm gì???”

Người có ý tốt kia ăn hạt dưa uống đồ uống anh mua, nhân tiện trả lời một câu, “Bảo vệ cậu chứ sao! Nếu cậu không có việc gì, tự nhiên không có việc của tôi, đừng quan tâm đến tôi, coi tôi như người trong suốt là được!”

Ngô Cảnh An thật muốn đem người trong suốt này đá xuống dưới lầu.

Ngày thứ hai Ngô Cảnh An còn mang thương tích chưa lành, lại có người đến chọc giận anh.

Sáng sớm hai người ăn sáng bằng cháo và bánh bao, Khổng Tân đang định đi ngủ, lúc Ngô Cảnh An tính đi mua thức ăn có người ấn chuông cửa.

Khổng Tân cảnh giác đứng lên, trao đổi ánh mắt với Ngô Cảnh An xong đột nhiên vọt vào phòng bếp cầm dao thái đi ra.

Ngô Cảnh An buồn bực, đại ca, cũng không cần khoa trương vậy đâu!

Từ mắt mèo nhìn người ngoài cửa, sắc mặt Ngô Cảnh An khó coi vô cùng, nói với Khổng Tân, “Cắt dao đi, là cha tôi.” Sau đó mở cửa.

Cha Ngô vẻ mặt lo lắng ngay sau khi Ngô Cảnh An mở cửa lập tức xông lên trước nắm chặt tay anh, run giọng, “An Tử, An Tử, lúc này con nhất định phải giúp cha, con không giúp cha, cha nhất định phải chết!”

Ngô Cảnh An trong lòng chợt lạnh lẽo, yên lặng rút tay ra.

Lúc từ mắt mèo nhìn ra thấy người đàn ông quen thuộc này, anh còn ngây ngốc mà ôm một tia hi vọng, cho rằng ông ta là nghe nói anh bị thương, có lòng tốt tới thăm, kết quả...

“An Tử, An Tử, con nói gì đi, An Tử.” Cha Ngô vội vàng thúc giục gọi Ngô Cảnh An ra khỏi suy nghĩ, lạnh lùng hỏi, “Chuyện gì?”

“Là Tiểu Thường, nó gây chuyện. Nó đánh thủ trưởng, không ngờ đầu người nọ ngã vào ngăn tủ, bị thương không nhẹ, bồi thường tiền thuốc men đã tốn hết tiền bạc nhà ta, hiện tại người đã không sao, nhưng bọn họ còn đòi hai mươi vạn, nếu không Tiểu Thường phải ngồi tù.”

Ngô Cảnh An nghe xong giận điên lên, “Ông muốn tôi lấy ra hai mươi vạn cho ông?”

Cha Ngô cũng có chút ngại ngùng, nói quanh co ấp úng, “Cha cũng không có cách nào, nếu không cha cũng không đến tìm con, An Tử, con nhất định phải giúp Tiểu Thường, nó là em trai ruột con mà!” Em trai ruột, thật buồn cười, bao nhiêu năm rồi anh còn chưa từng nghe người em trai này gọi một tiếng “anh”.

Hai cha con này cũng thật biết đùa, lúc không có việc gì anh là nổi mắt mặt xấu hổ, là đồ đồng tính luyến ái súc sinh khốn nạn, xảy ra chuyện anh lại thành con trai ngoan, anh trai ruột.

Biến sắc mặt còn nhanh hơn diễn kịch.

Ngô Cảnh An lạnh lùng mỉm cười, “Ông tưởng tôi trúng xổ số à, một tháng tiền lương cũng chỉ hơn một ngàn, từ đâu kiếm ra hai mươi vạn cho ông?”

Cha anh cũng thật buồn cười, hai mươi vạn, không phải hai mươi đồng, anh cũng không phải rửa vàng, có thể để ra vài cái trứng vàng, ông ta ngay cả điều ấy cũng không nghĩ ra sao?

Ai biết cha Ngô đột nhiên nói rằng, “Cha nghe nói, giá nhà ở đây tăng rất cao, con đem nhà này bán đi không được sao?”

Lúc này, Ngô Cảnh An không cười. <ins class=“adsbygoogle”

13. Chương 13: Hứa Người Bình An

Anh cười không nổi, dù miễn cưỡng thế nào cũng không có cách gì có một chút ý cười với người đàn ông này.

Ông ta vừa mới nói gì? Bảo anh bán nhà? Còn nghe ngóng cả giá!

Nếu như nói vừa rồi Ngô Cảnh An còn có một chút, một chút kỳ vọng, thì bây giờ, cũng triệt để tuyệt vọng.

Anh hít sâu một hơi, ngữ điệu quyết liệt lạnh lùng, “Nhà này không có chút quan hệ gì với ông, đừng có ý đồ gì với nó, tôi sẽ không bao giờ bán nhà để cứu đứa con hoang của ông.”

Cha Ngô vừa nghe lời này cũng giận dữ, “Mày, mày, mày nói cái gì! Tiểu Thường là em trai mày, sao mày có thể nói như vậy! Một tao còn nghĩ mày có thể còn chút nhân tính, mày, mày, mày thật là làm tao thất vọng!”

“Nếu như ông coi trọng đứa con hoang kia như thế, vì sao không bán nhà ông đi mà cứu hần, lại có ý đồ với nhà tôi?”

Cha Ngô khó mà tin được đứa con luôn thành thật dễ bắt nạt thế mà có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, ông thẹn quá thành giận, “Mày có còn là người hay không, tao bán nhà đi thì cha mày ở đâu, Tiểu Thường ở đâu? Mày có phải là người nữa không?”

Đúng vậy, các người đều quan trọng, các người đều là con người, Ngô Cảnh An tôi thì không phải, các người không thể không có nhà để về, còn tôi chỉ xứng đáng ở ngoài đường gặm rác rưởi.

Hai mắt Ngô Cảnh An lạnh như băng nhìn người đàn ông không ngừng thở dốc trước mặt, “Ông nói xong chưa, nói xong xin mời đi cho, không giữ.” Dứt lời, anh định đóng cửa, cha Ngô đột nhiên dùng sức đá văng cánh cửa, một bàn tay đánh vào khuôn mặt còn đầy vết xanh tím của anh.

“Mày nói nhà này không liên quan gì đến tao, hừ, mày nói xem tiền mua nhà là từ đâu ra? Mẹ mày con tiện nhân kia lấy của tao bao nhiêu tiền, tất cả còn không phải tiêu tốn trên người mày. Lại nói, nhà này cũng là lấy tiền của tao mua, giờ tao muốn lấy lại, thằng nhãi mày cùng mẹ mày đều là một dạng, tao thật hối hận ngày xưa không đem mày đánh cho...”

Lời cha Ngô còn chưa dứt, Ngô Cảnh An nổi cơn điên tím lấy cổ áo ông, nắm tay phần nộ gơ cao lên...

Cha Ngô sợ tới mức rụt đầu trốn to hai mắt. Hai mắt Ngô Cảnh An đỏ bừng như máu, biểu tình cũng dữ tợn khủng bố trước nay chưa từng có, nỗi hận mãnh liệt hầu như đốt rụi lý trí, nắm tay mang theo lửa giận muốn xé nát người trước mặt, dường như giây tiếp theo sẽ đem người đàn ông này quăng đi.

Người này có thể mắng anh, dù đánh anh mắng anh thế nào anh cũng sẽ không phản kháng.

Chỉ có mẹ anh, là không thể để cho bất kỳ kẻ nào xúc phạm nửa câu, nhất là người này, kẻ đã phụ bạc bà cả đời.

Nếu có thể, anh rất muốn điên cuồng một lần.

Nắm tay không ngừng run rẩy thủy chung vẫn không đánh xuống, một lát, anh rút tay về, ánh mắt ác độc lại gắt gao ghim chặt trên mặt ông ta, dùng giọng điệu cực kỳ lạnh lùng nói: “Cút đi, đừng ép tôi làm chuyện thương thiên hại lý!”

Cha Ngô dù mạnh miệng mà nói vài lời khó nghe, nhưng vẫn từ từ rời khỏi nhà Ngô Cảnh An.

Bộ dạng vừa rồi dọa ông sợ hãi, một giây kia ông thực sự lo rằng anh sẽ không khống chế được mà làm điều đại nghịch bất đạo với mình.

Ngay chớp mắt chân ông ta vừa bước ra, Ngô Cảnh An đóng cửa một cái “rầm”.

Dựa vào tủ để giày, anh vô lực trượt chân ngồi xuống mặt đất.

Khổng Tân chậm rãi đi lên trước, chuyện vừa rồi phát sinh anh đã nghe toàn bộ, nhưng mà, thật không biết nên khuyên nhủ thế nào.

Ngô Cảnh An chưa bao giờ nói chuyện nhà, hiện tại xem ra, đúng là không có gì đáng nói.

Hắn không khỏi cảm thán, may mắn mình không có loại cha này, nếu không thật không biết nắm đầm kia có thể đánh xuống hay không.

Mỗi nhà đều có nỗi khó xử của riêng mình, chỉ là Ngô Cảnh An dạo gần đây thật sự là họa vô đơn chí, chuyện bất hạnh gì cũng đều rót trên người cậu ta.

Khổng Tân nâng người dưới đất dậy, mười phần dửng dưng mà nói, “Mua cái gì ăn đi, hôm nay tôi mời, chúng ta làm một trận giải sầu.”

Giải được sầu hay không không biết, dù sao sau khi uống xong ba bình rượu trắng mười chai bia hai người đã say đến độ trời đất đen kịt.

Sau khi điện thoại vang lên lần thứ mười mà vẫn không có người nhận, quản lý rất rõ ràng mà đánh hai cái dấu xx vào tên hai người trong sổ điểm danh, bỏ bê công việc.

Ngô Cảnh An ngủ liên tục hơn mười lăm giờ mới dậy, lay tỉnh con lợn chết Khổng Tân nằm một bên. Hai người ôm di động điên cuồng gọi điện thoại cho quản lý, không ai tiếp.

Buổi tối trở lại xưởng, Ngô Cảnh An đi vào văn phòng quản lý, yêu cầu đem lỗi bỏ bê công việc của Khổng Tân tính sang cho mình.

Nói thế nào Khổng Tân cũng là vì anh mới bắt đắc dĩ say, nếu anh không đứng ra nói cái gì cũng thật xin lỗi lương tâm chính mình.

Sau một hồi khuyên răn và dạy bảo té tát, quản lý mới đồng ý.

Sau ca đêm Ngô Cảnh An còn không kịp ăn điểm tâm đã về ký túc xá ngủ bù, hôm sau vào ca sáng Khổng Tân nhìn thấy anh còn mắng anh vài câu. “Ai cho cậu sính anh hùng, bỏ một buổi thì đã làm sao, tôi còn không gánh nổi sao, làm gì đến nỗi không tính trên đầu cậu thì không được, không coi tôi là bạn bè sao?”

Ngô Cảnh An khoác vai hấn, “Cũng vì là bạn bè nên mới vậy, cậu vì giúp tôi không tiếc cả mạng sống, tôi cam tâm tình nguyện.”

“Cút sang một bên.” Bả vai Khổng Tân run lên, né tránh tay anh, sau đó hỏi: “Chuyện nhà cậu, cậu định làm thế nào?”

Ngô Cảnh An cúi đầu suy nghĩ kỹ một lát, khi ngẩng đầu lên liền nghiêm túc nhìn hấn, “Trong tay cậu có tiền không, cho tôi mượn chút.”

Khổng Tân kinh ngạc: “Cậu thật sự định giúp ông ta?”

Ngô Cảnh An bắt đắc dĩ mà thở dài, “Còn biết làm sao, dù kém cỏi mấy cũng là cha tôi.”

“Là hai mươi vạn đó, cậu kiếm đâu ra?”

“Trong tay tôi có ba vạn, có thể cho tôi mượn hai vạn không, gom được năm vạn đưa cho ông ta, đó cũng là cực hạn của tôi rồi.”

Khổng Tân nhìn anh, có chút không đành lòng: “Ba vạn kia là tiết kiệm bao lâu nay của cậu phải không, aiz, cho cậu mượn không thành vấn đề, nhưng cậu thấy đáng giá sao?”

Ngô Cảnh An chưa xót cười cười, “Không đáng, tuyệt đối không đáng. Vừa nghĩ tới vì bọn họ mà phải mượn hai vạn, tôi liền đau đầu. Chỉ là, Khổng Tân, chẳng lẽ tôi lại trở mắt nhìn bọn họ một ngòi tù một cuống quýt đến phát bệnh sao?”

Khổng Tân lắc đầu, “Nhưng cậu đã nghĩ tới chưa, năm vạn cách hai mươi vạn xa như vậy, cha cậu sao có thể từ bỏ ý đồ, có vết xe đổ này, về sau có chuyện cần tiền, ông ấy chắc chắn lại tới tìm cậu trước tiên.”

Ngô Cảnh An rũ mắt nhìn đôi giày đã đi ba năm dưới chân, “Năm vạn này coi như là công ơn nuôi dưỡng của ông ta, tôi không phải đồ ngốc, lần sau còn tới tìm tôi, tôi sẽ không khách khí, không đánh được ông ta, chẳng lẽ còn không đánh được thằng con sao?”

Ca sáng thứ hai, Ngô Cảnh An vừa từ WC đi ra, đứng nơi lan can nhìn ra lưới sắt ngoài phân xưởng nhìn thấy một chiếc xe nhìn rất quen mắt đi vào bãi đỗ xe, anh cười cười, chuyển hướng đi về phía nòi hơi tìm người nói chuyện phiếm.

May mà hôm nay không có gì quan trọng phải làm, anh ngồi chơi mãi đến giờ tan tầm mới trở về.

Con nhà giàu đã đi mất.

Giữa ca ngày thứ nhất, Ngô Cảnh An hỏi Khổng Tân tiền đã chuẩn bị được chưa, Khổng Tân lại ấp úng nói vài lý do, cuối cùng chốt lại một câu ngày mai nhất định sẽ đưa.

Giữa ca ngày thứ hai, vận khí Ngô Cảnh An không tốt, điểm danh xong vừa vào phòng liền đối mắt với con nhà giàu.

Hai người trực ban đang cùng người nọ tán gẫu sôi nổi, thấy anh tiến vào, không khí lập tức lạnh xuống.

Lâm Giai Giai theo sát phía sau, thấy Hứa Huy cũng không mặn không nhạt mà chào hỏi, “Anh đến rồi à.”

Hứa Huy mỉm cười gật đầu, lại không có ý đứng dậy.

Hai người kia giao ban xong đi rất nhanh, Lâm Giai Giai chiếm một cái ghế, Ngô Cảnh An có chút buồn bực mà đứng ở đằng kia. Phòng trực ban bọn họ dưới cái bàn có mấy cái ngăn kéo cộng thêm hai ngăn tủ, khốn nạn nhất là ngăn tủ của Ngô Cảnh An ở trong cùng.

Chỗ Hứa Huy ngồi gần ngăn tủ, bình thường Ngô Cảnh An vẫn ngồi đây, lấy đồ vật cũng tiện. Nhưng bây giờ...

Nếu anh muốn mở ngăn tủ ắt sẽ phải tiếp xúc với Hứa Huy, hoặc mở miệng bảo gã nhường chỗ.

Mà cả hai việc, anh đều không muốn.

Trong tủ treo quần áo làm việc cùng bao tay chén trà linh tinh, những thứ đó không sao, chủ yếu là cần phải đội nón bảo hộ khi làm việc nếu không lãnh đạo thấy lại phạt tiền.

Nghĩ nghĩ vẫn là xoay người đi phân xưởng, hôm nay người cũng nhiều, anh không muốn ở đây giao chiến.

Vừa xui cho anh, vừa mới ra khỏi, quản lý liền đi đến, thừa dịp quản lý còn đang tuần tra ở phòng bơm, Ngô Cảnh An chạy chậm vào phòng trực ban.

Con nhà giàu còn giống như thần giữ cửa canh trước ngăn tử của anh, trong lòng Ngô Cảnh An thầm đem mười tám đời tổ tông của gã ân cần thăm hỏi một lần xong, kiên trì đi lên trước.

Cẩn thận tránh khỏi người gã, khom lưng xuống...

Anh cho rằng động tác như vậy tối thiểu sẽ làm cho con nhà giàu có chút tự giác mà nhường chỗ chút, nhưng...

Da mặt con nhà giàu có lẽ là luyện hằng năm mới ra được, dày còn hơn tường thành nhiều, Ngô Cảnh An nghiêm trọng hoài nghi dưới mõng gã có keo dán sắt.

Bất đắc dĩ, cúi đầu xuống, anh cố hết sức đem người tránh xa con nhà giàu chút, đừng làm cho mặt hai người không cẩn thận mà dán vào nhau như vậy.

Ai biết con nhà giàu kia đem cánh tay tựa lên tay dựa phía bên phải, thân mình cũng tự nhiên nghiêng sang phía này, đầu liền không khách khí mà đụng phải mặt Ngô Cảnh An.

Mùi nước hoa dễ ngửi tràn vào xoang mũi anh.

Tuyệt đối, là cố ý.

Ngô Cảnh An nhin xuống xung động há mồm cắn rưng cái đầu lông chó kia, duỗi tay kéo nón bảo hộ ra.

“Loảng xoảng” có cái gì theo nón bảo hộ rớt ra, phát ra tiếng vang không nhỏ.

Tiếng vang kia làm hai người đồng thời cúi đầu.

Rớt ra là bức tượng gáo dừa con nhà giàu mua cho anh trước đây, khiến Ngô Cảnh An kinh ngạc là con lợn kia bị rớt mở, lộ ra bên trong vài con búp bê hình người.

(nguyên văn là gia điêu – các loại sản phẩm tượng gỗ, điêu khắc bằng gáo dừa

Không tìm thấy hình con lợn, nên thay bằng hình con voi cho mọi người tưởng tượng thử cho biết)

Búp bê hình người nhỏ nhắn trông rất sống động, Ngô Cảnh An nhìn thoáng qua Hứa Huy.

Gã cũng đang cúi đầu nhìn bức tượng kia, Ngô Cảnh An không nhìn thấy vẻ mặt gã, lại chẳng biết tại sao cảm thấy có một luồng áp lực khiến người không hít thở nổi trùn lên người bọn họ.

Không kịp nghĩ nhiều, Ngô Cảnh An cầm nón bảo hộ đi về phía phân xưởng.

Đợi quản lý đi rồi, anh quay đầu về phía phòng trực ban nhìn thoáng qua, con nhà giàu đã đi mất. Ngô Cảnh An đi đến vị trí bên cạnh, tượng heo nhỏ còn lẳng lặng nằm ở đó, anh nâng lên đặt lên bàn, cẩn thận nhìn lại.

Trong bụng heo có bốn vị trí đặt bốn búp bê hình người nho nhỏ, hình thái khác nhau, có đứng hút thuốc, có ngồi ngẩn người, có ôm điện thoại nói chuyện phiếm, có duỗi người ngáp.

Không biết là vị nghệ nhân nào, có thể khắc ra một người nhỏ bằng ngón cái lại sống động chân thật như thế.

Khóe môi Ngô Cảnh An gợi lên mỉm cười, thật là một bảo bối, không biết gã tìm từ chỗ nào ra.

Đang muốn ghép lại bức tượng, lại thoáng nhìn thấy trên lưng búp bê viết chữ.

Mỗi người một chữ, hợp lại chính là...

Hứa Người Bình An. <ins class="adsbygoogle">

14. Chương 14: Xin Lỗi

Rất nhanh liền tan tằm, khi Ngô Cảnh An tìm được Khổng Tân hỏi cậu ta chuyện tiền nong, lần này Khổng Tân vẫn giống ngày hôm qua ấp úng nói này nói kia, Ngô Cảnh An cười nói: “Không sao, tôi hỏi lại bọn Đại Cường cũng được.”

Khổng Tân kéo tay anh, vẻ mặt đầu tiên là khó xử, cuối cùng tỏ vẻ bất chấp tất cả, “Tôi nói thật với cậu vậy. Hôm qua tôi gặp Hứa Huy.”

Ngô Cảnh An không hiểu ra sao, chuyện anh vay tiền cùng gặp Hứa Huy có liên quan gì?

“Tôi đem chuyện của cậu nói với hắn.”

Ngô Cảnh An vừa nghe liền giận, “Cmn cậu ăn no rửng mỡ hả, nói với hắn chuyện này làm chi?”

Khổng Tân oan ức, “Tôi cũng không muốn nói, nhưng mà, chính là hôm hắn cũng ngồi ở phòng quản lý nói chuyện đó, đúng lúc tôi đi giao báo cáo, quản lý ở trước mặt hắn quở trách tôi với cậu, nói chuyện chúng ta bỏ bê công việc hôm trước. Hứa Huy mới hỏi tôi vì cái gì lại bỏ bê công việc, tôi mới nói là do uống nhiều

quá. Ai biết hắn lại đui sắt không tha, nặng nặc hỏi tôi vì cái gì mà uống say, tôi vốn cũng không định nói, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Ngô Cảnh An tức giận đánh gãy lời hắn.

“Nhưng tôi lại nghĩ, cậu tôi cả hai đều là kẻ không có năng lực, nhưng Hứa Huy lại khác. Hắn quen biết nhiều, một cuộc điện thoại đã an bài xong công việc cho người khác, nói không chừng, không chừng thật sự có thể giúp cậu giải quyết xong việc này.”

Ngô Cảnh An cắn răng trừng cậu ta, “Tôi còn phải cảm ơn cậu nữa hả?”

Khổng Tân cười cười lấy lòng, “Cậu cũng đừng vội giận, chúng ta chờ thêm một ngày xem sao, không chừng hắn thật sự giúp thì sao? Nếu không cậu lại lấy tiền cũng không muộn, em cậu dù sao cũng ngồi xổm ở đó, ngồi thêm nửa ngày thì đã sao, chúng ta chờ chút, chờ chút đi!”

Ngô Cảnh An vừa buồn cười vừa tức giận nhìn cậu ta, “Não cậu là não heo à? Tôi vừa mới đánh nhau với hắn, hắn có phải không có mắt hay không mà còn giúp tôi, hắn không chính chết tôi tôi đã thấp hươu cảm tạ trời Phật rồi.”

Xoay người đi phòng điện khí tìm Tiểu Kiều, nói với hắn chuyện vay tiền, may sao hắn rất dễ dàng đồng ý, bảo sáng mai sẽ đem tiền chuyển tới tài khoản của anh. Ngày hôm sau còn chưa đợi được điện thoại của Tiểu Kiều, Khổng Tân đã gọi tới.

Vừa nhắc máy nghe đã nghe tiếng Khổng Tân hưng phấn, “Hứa Huy gọi cho tôi, bảo đã lo liệu chuyện đó xong rồi, đối phương đồng ý không kiện em cậu, còn không lấy đồng nào. Lão Ngô, lần này cậu nợ người ta một nhân tình lớn đấy!”

Ngô Cảnh An nghe hắn nói có chút mơ màng, thật lâu mới hiểu được những lời kia.

Tên con nhà giàu kia, thật sự giúp anh?

Người này, lại muốn đùa giỡn gì đây?

Khổng Tân còn đang thì thầm bên kia, “Nói tới, hắn cũng thật rộng rãi, vừa mới xích mích với cậu giờ còn có thể ra tay giúp đỡ, cậu đoán được hắn giúp cậu xong đặt điều kiện gì không?”

“Điều kiện?” Tâm Ngô Cảnh An run rẩy một chút, “Cậu đáp ứng hắn chuyện gì rồi?” Không phải muốn anh cúi đầu nhận sai chứ?

“Ha ha... Hắn cũng rất thú vị, nói là giúp đỡ thì có thể, chỉ là, nhất định phải để cho cậu biết, người giúp cậu, chính là hắn, Hứa Huy.”

Ngô Cảnh An cắn răng, trong lòng oán hận một câu, ngu ngốc!

Cha Ngô nhận được điện thoại của đối phương liền vội vã chạy tới bệnh viện, dọc đường đi cứ lo sợ bất an nghĩ làm sao giải thích được chuyện chưa gom được tiền.

Nhưng khiến ông ngạc nhiên chính là, ông vừa mới vào cửa đã được người nhà nạn nhân mời vào ngồi, nào bưng trà nào mời thuốc, khiến cho lòng cha Ngô càng không yên.

Hai ngày trước còn giương nanh múa vuốt buộc ông phải giao tiền ra, giờ lại thay đổi đến mức như không phải một người, còn nói với Nhan Duyệt ông là bọn họ đã hủy bỏ đơn kiện Tiểu Thường, tiền cũng không cần nữa, cha Ngô kích động mà bắt lấy tay đối phương hỏi đi hỏi lại là có thật vậy hay không?

Không ngờ người nọ còn cầm lại tay ông, cười hì hì nói, “Anh Ngô, anh cũng thật là, con trai anh cùng con trai tổng giám đốc Hứa là bạn bè sao anh không nói sớm, anh xem, để náo loạn tới bây giờ. Anh cũng đừng để ý, hai ngày trước là chúng tôi sốt ruột nóng giận nên có nói nặng với anh vài câu, giờ người cũng đã tốt rồi, việc này liền cho qua đi, anh Ngô, nếu có rảnh hai nhà ta nên đi lại nhiều một chút, đều là bạn bè cả, anh nói có phải không?”

Cha Ngô bị người ta nói đến mức đầu óc lơ mơ, nhưng cũng không đến nỗi mất mặt mà hỏi lại các người có phải nhận sai người không?

Quan tâm hẳn có nhận sai hay không làm gì, dù sao Tiểu Thường cũng được thả ra.

Ngô Cảnh An từ siêu thị trở về đã thấy hai cha con kia đứng trước cửa, anh lạnh mặt đi lên trước.

Cha Ngô vui vẻ ra mặt tiến tới, “An Tử đã về, ôi, mua cái gì vậy, có nặng không, Tiểu Thường, nhanh, giúp anh con cầm đi.”

Ngô Thường miễn cưỡng vươn tay, Ngô Cảnh An vung sang một bên, tránh đi.

“Không cần thiết, các người có chuyện gì sao?”

Cha Ngô tươi cười, “Vào nhà nói, vào nhà lại nói.”

Ngô Cảnh An không muốn mở cửa, nhưng lại sợ hai người ở lý trước cửa không đi hoặc là hùng hùng hổ hổ ồn ào, rơi vào đường cùng, đành mở cửa cho người vào nhà. Cha Ngô xoa xoa tay nhìn sơ qua nhà anh, “An Tử, nhà này của con cũng được đấy chứ, còn có hai phòng ngủ, con ở một mình à?”

Ngô Cảnh An không nói lời nào, ánh mắt nặng nề nhìn ông, ý tưởng kế tiếp của ông ta thật sự là dùng đầu ngón chân cũng đoán ra.

“Tiểu Thường không thể làm ở công ty kia nữa, nó cũng muốn ở lại trong thành phố phát triển, con xem, để nó ở lại đây một thời gian, đợi khi tìm được công việc lại...”

Ngô Cảnh An nện thật mạnh đũa trong tay lên bàn, lấy một miếng thuốc ra đốt, ngồi trên ghế hút thuốc không nói một lời.

Cha Ngô cũng không dám nhắc lại chuyện lúc nãy nữa, ông miễn cưỡng nở một nụ cười, ghé lại gần hơn, “An Tử, lần này chuyện Tiểu Thường phiền con giúp đỡ, là cha hiểu lầm con, con rốt cuộc là khẩu xà tâm phật, người một nhà cuối cùng vẫn là người một nhà.”

Ngô Cảnh An thở một hơi khò, lạnh lùng hỏi, “Còn có chuyện gì?”

Cha Ngô vội nói, “Nghe nói con cùng con trai tổng giám đốc Hứa là bạn bè, người ta giúp chúng ta chuyện lớn như thế, chúng ta có phải cũng nên mời người ta một bữa không?”

Ngô Cảnh An cười nhìn ông, “Nếu tôi nói tôi với con trai tổng giám đốc Hứa là quan hệ kia, ông có muốn mời hắn ăn cơm nữa không?”

Một câu hỏi làm cha Ngô sững sốt nửa ngày, cổ họng ấp úng hồi lâu không nói nổi.

Ngô Thường cười lạnh một tiếng, “Tao đã nói mà, mày làm gì có bản lĩnh lớn như thế. Quái gở, còn không phải là đeo bám kẻ giàu có sao, còn làm như mình giỏi lắm.”

Ngô Cảnh An chuyển mắt nhìn sang hắn, cười càng sáng lạn, “Tao không có gì giỏi, vậy mày giỏi mày đừng đi ra, có tin hay không tao chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể làm mày trở về đó tiếp tục ngồi xổm, chưa tù một gông mày cũng đừng mong ra được.”

“Mày!” Ngô Thường tức giận trừng lớn hai mắt, xiết chặt nắm tay.

Ngô Cảnh An còn khiêu khích thêm một câu, “Ngô Thường, với cái mặt này của mày, ngồi trong đó hai năm, ha ha... liền cũng giống tao thôi.”

Ngô Thường bị cha hắn dạy dỗ, thống hận nhất là chuyện đồng tính luyến ái này, bị Ngô Cảnh An nói như vậy, nắm tay liền muốn vung lên.

Cha Ngô ngay thời điểm mấu chốt ôm lấy đứa con lỗ mãng xúc động, cho hắn một bạt tai, mắng, “Thằng nhóc con muốn làm gì? Đó là anh con! Bớt gây chuyện cho cha!” Quay sang cười hì hì với Ngô Cảnh An, “An Tử con đừng nóng giận, Tiểu Thường chỉ là nói hươu nói vượn, nhưng ngàn vạn lần đừng ở trước mặt con trai tổng giám đốc Hứa nói gì, con cũng mệt rồi, cha mang Tiểu Thường về trước, hôm nào đó hẹn được con trai tổng giám đốc Hứa, gọi điện thoại lại cho cha là được.”

Ngô Cảnh An đem hai cha con kia ra đến cửa, cha Ngô cười xua tay, “Mau về nghỉ ngơi đi!”

Ngô Cảnh An thu hồi vẻ tươi cười, không khách khí mà nói, “Về sau có chuyện gì đừng tới tìm tôi, tôi không giúp được cũng sẽ không giúp. Quên nói một tiếng, tôi cùng con trai tổng giám đốc Hứa kia, chuyện Tiểu Thường xem như phí chia tay, cho nên không cần đến nịnh bợ tôi, vô dụng thôi!” Dứt lời, liền đóng sầm cửa, nhốt hai cha con sắc mặt kinh ngạc kia ngoài cửa.

Trở lại xưởng, Khổng Tân lại tới phòng anh, vừa thấy mặt liền làm anh không thoải mái, “Hứa thiếu gia kia gọi điện cho tôi, nói một câu, ca sáng hần sẽ lại đây. Cậu cũng hiểu được hần có ý gì rồi đấy.”

Hiểu được, có thể không hiểu sao, người ta đó là toàn tâm toàn ý muốn chinh anh thôi!

Ngô Cảnh An cúi đầu than thở, “Cậu nói xem, tôi cầm khoảng một vạn mua quà cho hần được không?”

Khổng Tân nhăn mặt lắc đầu, “Người ta không thiếu chút đồ này.”

“Vậy hần rốt cuộc muốn gì?”

“Haiz, cậu còn không rõ sao, người ta là muốn cậu cúi đầu, chẳng qua là muốn cậu nói lời xin lỗi, nhìn cậu khó chịu thôi.”

Ngô Cảnh An buồn bực đập đầu vào bàn, âm thầm khấn cầu trời xanh để con nhà giàu kia đột phát mất trí nhớ hoặc là trọng sinh lại về ngày hôm đó, tất thấy, NG diễn lại.

Vận may của Ngô Cảnh An duy trì tới ngày ca sáng ngày thứ hai, con nhà giàu nhàn nhã bước chân vào phòng trực ban, đôi mắt xinh đẹp kia mang theo ý cười, thẳng tắp nhìn về phía anh.

Ngô Cảnh An biết tránh không được, gương mặt nhìn gã, “Hứa Huy, chuyện em trai tôi, cảm ơn cậu.”

Hứa Huy nghiêng nghiêng đầu, không đứng đắn mà nói, “Cậu nói cái gì? Tôi nghe không rõ.”

Ngô Cảnh An thật muốn vung một bàn tay qua, cắn răng chịu đựng tức giận, thật lâu mới tăng cao âm lượng nói lần thứ hai, “Chuyện em trai tôi, cảm ơn cậu.”

Hứa Huy tỏ vẻ bình tĩnh, “A, thì ra là nói lời cảm ơn, nhưng mà sao lại nghe không có thành ý gì vậy?”

Ngô Cảnh An khó khăn nở một nụ cười, “Cảm ơn ha!”

Hứa Huy vẻ mặt ghét bỏ, “Cười còn khó coi hơn cả khóc. Còn có gì muốn nói, nói một lần cho xong đi!”

Ngô Cảnh An thu hồi khuôn mặt tươi cười, sắp xếp từ ngữ một chút, bình tĩnh mà nói, “Hứa Huy, chuyện ngày đó là tôi không đúng, tôi...”

“Cậu không đúng chỗ nào?”

“Tôi không nên đánh cậu, cũng không nên... nói những lời kia.” Ngừng lại một chút, “Hứa Huy, tôi đã nói với chủ nhiệm rồi, đến ca tôi sẽ đến chỗ đó ngồi, về sau cậu đến tìm Lâm Giai Giai cũng không cần phải nhìn thấy tôi nữa. Chuyện em trai ngoại trừ nói cảm ơn cũng không biết còn có thể làm cho cậu chuyện gì, tóm lại, tôi nợ cậu một lần. Sau này nếu có yêu cầu gì...” Nghĩ nghĩ, con nhà giàu kia cũng chẳng có chuyện gì phải nhờ mình, nói như vậy thật không biết lượng sức, vì vậy, không sau đó nữa, nhìn thoáng qua đối phương có chút âm trầm, bỏ lại một câu, “Tôi đi làm việc.” liền xoay người đi vào phân xưởng.

Lúc đi ra con nhà giàu đã đi rồi, kỳ quái chính là khi hỏi Lâm Giai Giai cô còn không biết gã từng tới. <ins class=“adsbygoogle”

15. Chương 15: Hòa Hảo

Tan tầm điểm danh xong, Đại Cường về mặt như kẻ trộm cười ôm lấy anh, “Người anh em hôm nay đi với tôi đi!”

“Đi đâu?” “Đi rồi sẽ biết.”

“Không đi được không?”

“Không được, không nhận ra tôi đang bắt cóc à?”

Bị đoàn người bắt cóc đến khách sạn, nhìn thấy người sớm chờ ở đó, Ngô Cảnh An mới biết mình thực sự lên nhầm thuyền giặc.

Tới khi ngồi xuống vẫn bị Khổng Tân oán giận, sau đó lại kéo tay người bên cạnh đòi đổi chỗ, anh suýt chút nữa bị nước miếng dìm chết đuối.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hứa Huy bưng chén rượu đứng dậy, cười nói, “Hôm nay mời mọi người ra đây không vì chuyện gì khác, chủ yếu là thời gian trước tôi cùng Ngô Cảnh An mâu thuẫn làm phiền toái mọi người, chén đầu này tôi kính mọi người, xem như cảm ơn.” Vừa dứt lời, một ly rượu đã vào bụng.

Ngô Cảnh An không tình nguyện mà nâng chén rượu, trong lòng nói thầm, trong hồ lô tên nhà giàu này lại tính toán bán thuốc gì đây không biết.

Dù sao cũng không phải chuyện tốt.

Cũng đừng nghĩ Ngô Cảnh An lòng dạ hẹp hòi, theo lý mà nói, một người vừa đánh nhau với anh đồng thời lại tằm tia bạn gái anh, anh sẽ tốt bụng mà giúp hắn sau đó lại mời hắn ăn cơm sao, cứ như vậy mà biến chiến tranh thành tơ lụa sao?

Hừ hừ hừ, nếu không phải vì Lâm Giai Giai, Ngô Cảnh An cùng Hứa Huy chính là hai kẻ xa lạ tám đời cũng chẳng liên quan.

Hiện tại dù không phải người xa lạ, Ngô Cảnh An cũng không tự thếp vàng lên mặt mà cho rằng bọn họ là bạn bè.

Hứa Huy không phải đã nói sao, người cũng chia ba bảy loại, loại người hạ đẳng như anh cũng chỉ có thể cùng người hạ đẳng khác kết giao bạn bè, về phần Hứa công tử, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa cũng với không tới.

Cho nên, trong mắt Ngô Cảnh An, bữa rượu này không thể nghi ngờ là một bữa Hồng Môn Yến

(Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.)

Không được, hôm nay dù thế nào anh cũng không thể uống nhiều, giờ giờ phút phút bảo trì thanh tĩnh để nhanh chóng chạy trốn.

Lời Hứa Huy nói làm mọi người nhiệt huyết sôi trào, một đám nâng chén, uống cùng Hứa Huy.

Người nói Hứa thiếu đủ nhiệt tình, đủ nghĩa khí, thật là anh hùng, chúng tiểu nhân bội phục.

Người lại nói anh Hứa có khí độ, không câu nệ tiểu tiết, tương lai chắc chắn sẽ thành nhân vật lớn.

Người một ly ta một ly mà kính Hứa Huy, thẳng đến khi tên con nhà giàu kia bùng chén rượu, ánh mắt phiêu về phía Ngô Cảnh An bên này, trước mắt bao người, nói một câu như sấm đánh bên tai.

“Cảnh An, cậu còn giận tôi sao?”

“Oanh” một tiếng, đầu óc Ngô Cảnh An chết máy.

Anh thấy tên nhà giàu kia híp mắt lại cười với mình, cười đến độ cảnh xuân sáng lạn, mê chết người không đền mạng. Một tiếng Cảnh An kia, ngọt ngào thân mật như gọi tình nhân.

Tên nhãi này, tuyệt đối cmn cố ý!

Cũng mặc kệ anh giải thích thế nào, vẫn bị mọi người ồn ào như sóng triều bao phủ.

Vì thế, kể tiếp, đầu mâu đều chỉ về phía bị ép bắt đắc dĩ kia, Ngô Cảnh An ủ rũ.

“Nha, Cảnh An, như thế nào còn không uống nha, cậu không thoải mái sao, không có việc gì, để Hứa thiếu giúp cậu uống!”

“Cảnh Aaannnnnnnn, nào, đến đây anh thương!”

“Đại Cương, cậu nghĩ hay quá đấy, Cảnh An là để cậu gọi sao, đó là từ chuyên dụng của Hứa thiếu, còn “đến anh thương”, không thấy Hứa thiếu đang nhìn chăm chăm cậu sao, thành thật chút đi!”

“Cảnh An, cậu với Hứa thiếu cũng coi như không đánh không quen biết, đến đây, truyền cho tiểu đệ hai chiêu, cậu dùng ngực hay là dùng hông quyến rũ anh Hứa của tôi vậy?”

“Cảnh An, Cảnh An, Cảnh An Cảnh An Cảnh An, mẹ nó, sao trước đây tôi không biết cậu hấp dẫn vậy nhỉ?”

Ngô Cảnh An cắn răng, một nhẫn, hai nhẫn, ba nhẫn, ***, mấy người này có thôi hay không!

Đại Cương uống say, ợ một tiếng, cười hắc hắc quái dị nói: “Cảnh An, cậu nói sao cậu lại là nam chứ, cậu mà là nữ, anh Hứa còn không bỏ qua Lâm Giai Giai lấy cậu về nhà ấy chứ.”

Lời này nói xong, cho dù là Đại Cương uống say cũng hiểu được là không ổn, hối hận đến nỗi muốn cho mình vài cái bạt tai.

Vui đùa thì vui đùa, nhưng nhắc tới Lâm Giai Giai, ai biết vị chủ tiệc âm tình bất định kia có thể nổi cái chứng gì không! Phải biết là sở dĩ gã với Ngô Cảnh An mâu thuẫn cũng là vì Lâm Giai Giai.

Mọi người cũng nhận ra điểm này, đều rất ăn ý mà không nói chuyện nữa, cẩn thận quan sát người đàn ông đã uống đến có chút choáng váng ngồi ở chủ vị kia.

Ngô Cảnh An ngẩng đầu, Hứa Huy đã đến ngồi trước mặt anh, thân mình lắc la lắc lư, giống như giấy tiếp theo sẽ ngã quy trên mặt đất.

Khổng Tân ho khụ hai tiếng đi ra hòa giải, “Tôi nói này, Đại Cương, cậu uống nhiều quá nói bậy bạ gì đấy, nên phạt rượu, phạt rượu, nhanh, còn dư lại nửa bình này phân cậu cả đấy!”

Đại Cương hào sảng vỗ ngực, “Này tính là gì, tôi...”

Lời còn chưa dứt đã bị người cắt ngang, chỉ thấy người ngồi lung lay sắp đổ trên ghế kia hơi ngắc đầu, ánh mắt mơ màng nhìn mọi người, ngữ điệu lè nhè mà nói, “Đại Cương nói cũng không sai,” đôi mắt nhỏ u oán phiêu phiêu liếc sang Ngô Cảnh An bên này, dài giọng mà kêu tên anh, “Cảnh An, cậu nói xem, sao cậu lại là đàn ông chứ, cậu chuyển giới đi, tôi chờ cậu, chỉ cần, cậu đem cái kia cắt đi, cậu liền thành người của tôi!”

Tên nhà giàu kia vừa nói xong, đám người kia liền cười toáng lên, điên cuồng kêu gào, hầu như đè lên người thanh tỉnh duy nhất còn lại.

“Nhanh, đóng cửa, lấy dao lại đây.”

“Cái kia, ai ai ai, cởi quần cậu ta ra, để ông đây tự tay cắt.” Mau đến xem mau đến xem, thái giám mới xuất lộ, không nhìn chừng tiếc nha!”

“Không có dao, dùng đĩa ăn được không?”

“Đi, cắt xuống ta đem nướng ăn.”

“Đệt, cậu có nuốt trôi không?”

“Đừng quên rượu xái với hồ tiêu, cũng là một món nha!”

Người một bàn náo loạn đến ba giờ mới coi như kết thúc, Hứa Huy lão đảo tựa vào cửa khách sạn, đặc biệt thành khẩn hỏi một đám quý rượu: “Hôm nay tôi uống rượu, không thể lái xe, ngủ đâu bây giờ?”

Đại Cương mắt cũng không mở liền vỗ vỗ ngực, nói: “Theo tôi, anh Hứa yên tâm, tôi đem giường lớn nhường cho anh.”

Khổng Tân cũng nói, “Nếu không đi nhà tôi đi, nhà tôi gần đây.”

Tiểu Kiều nói, “Nếu cậu không quen, thì ở khách sạn trong quảng mở ấy, cách đây mười phút đi đường, chúng tôi đưa cậu đi.”

Hứa Huy lắc lắc đầu, vừa liếc mắt, nhìn sang người vẫn đang mắt nhìn đường cái tai nghe nơi khác kia, gã cười kéo dài giọng gọi: “Cảnh An, chỗ cậu có chỗ không, cho tôi ngủ nhờ với!”

Bị người hành cả đêm, Ngô Cảnh An mệnh khổ đem đầu sỏ gây tội diu về ký túc xá của mình.

Ký túc xá không có người, người đi làm thì đi làm, người không đi làm, cũng không biết có chuyện gì, tình nguyện đến nhà người khác ngủ nhờ, cũng không chịu trở về.

Đồ lưu manh!

Ném tai họa kia lên giường, Ngô Cảnh An mệt đến độ tê liệt ngã xuống đất.

Tên người chết này, không biết là say thật hay giả say, thật sự đem trọng lượng toàn thân áp trên vai anh, hại anh cả một đường hầu như là đem người khiêng trở về.

“Cảnh An...”

Bên tai lại truyền đến tiếng người chết kêu lên ngọt ngào, Ngô Cảnh An tức giận quay đầu trừng gã, “Câm miệng!”

“Cảnh An...”

“Cậu có thể đừng gọi tôi ghê tởm như thế được không?”

Hứa Huy tỏ vẻ đặc biệt vô tội, “Thế tôi nên gọi cậu là gì, An Tử, Tiểu An, hay là, thân ái?”

Thân ái...

Hai chữ vô cùng đơn giản lại khiến trong lòng Ngô Cảnh An rung động từng trận.

Anh gọi gã là Cao Phú Soái, gã kêu anh thân ái.

Tại đoạn thời gian kia, giống như có từng chút dịu dàng nho nhỏ nhìn không thấy đang chậm rãi lưu động.

Anh đứng ngoài trời rét lạnh nhìn ánh trăng tán gẫu với Cao Phú Soái về mất mát đã qua.

Anh dựa vào bức tường lạnh như băng hỏi bầu trời đêm dày sao đầy đổ kỵ.

Cao Phú Soái hỏi anh, “Thân ái, có giống cậu không?”

Bốn con búp bê dùng tên của anh và gã khắc nên một câu chúc phúc: Hứa Người Bình An.

Những ký ức đó, đều là bảo bối trân quý trong đáy lòng anh.

Dù chuyện gì xảy ra, chỉ có một mình anh lấy ra hồi tưởng khi cô tịch buồn khổ. Trong sinh mệnh bình thường êm ả của anh, từng có một Cao Phú Soái xuất hiện, người kia từng tặng anh một bức tượng, kêu anh một tiếng thân ái, vậy, là đủ rồi.

Anh quay đầu đưa lưng về phía người đàn ông tựa vào bên giường, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuộm mặt anh thành tái nhợt.

Anh nói, “Hứa Huy, cho dù tôi từng đắc tội với cậu thế nào, mong cậu tha thứ! Sau này... không có sau này. Cậu là công tử có tiền có thế, mà tôi, chỉ là một bình dân tóc húi cua, chúng ta cả bạn bè cũng không thể làm được, Hứa Huy, đừng đùa giỡn tôi, được không?”

Hứa Huy chậm rãi mở mắt ra, gã chỉ nhìn thấy cái gáy Ngô Cảnh An.

Ánh trăng phủ thêm cho người đàn ông đang thương cảm này một tầng bi thương, khiến nội tâm gã không hiểu vì sao sinh ra một chút xúc động.

Một câu “Hứa Huy, đừng đùa giỡn tôi, được không” vẫn luôn vang vọng trong đầu.

Ngô Cảnh An như vậy quá mức xa lạ, nhất thời khiến gã mê hoặc.

Đã quen nhìn người này lưu manh vô lại, từng nghe anh cười đùa, gã cho rằng, Ngô Cảnh An nên là như vậy.

Nhưng hôm nay...

Hứa Huy say, say đến có chút hồ đồ.

Gã cảm thấy, người đàn ông này có vài phần, đáng thương.

Sau này... không có sau này.

Yêu cầu của người đàn ông này, Ngô Cảnh An không phải Lâm Giai Giai, tất nhiên không tất yếu phải gặp mặt.

Nhưng...

Thật sự, có thể chấm dứt như vậy sao?

Nên ngủ, ngủ một giấc sẽ có thể cởi bỏ hết tất cả phiền nhiễu này.

Đến ngày mai, gã lại là Hứa Huy thanh tỉnh, Hứa Huy không ai có thể trêu đùa.

Ngày hôm sau khi Ngô Cảnh An đi làm nhận được thông báo, việc điều chuyển nhân sự, hủy bỏ.

Ngô Cảnh An cảm tức vọt tới phòng chủ nhiệm hỏi vì sao, lại nhận được một câu trả lời không thể tin được.

Không biết, cấp trên nghiên cứu quyết định.

Chỉ một câu như thế rồi đuổi anh đi.

Ngô Cảnh An vứt mạnh bản ghi chép xuống bàn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi thăm mười tám đời tổ tông Hứa Huy.

Tiểu nhân!

Hết ca, anh ngồi chuyển xe bảy giờ sáng về thành phố.

Không khí tháng tư nhiệt độ thoải mái hợp lòng người, Ngô Cảnh An mặc áo pull mỏng manh đứng ở ngã rẽ trên đoạn đường phồn hoa.

Anh gọi điện thoại cho Tưởng Lộ, đáng tiếc, tinh thần người đầu kia điện thoại có vẻ không tốt lắm, đối với việc ra đây rõ ràng không hứng thú.

Xanh tím trên mặt đã tiêu, chỉ còn chút dấu vết mờ nhạt, anh quyết định trưa nay đi nhà chú Cẩm cọ bữa cơm.

Lấy điện thoại di động ra vừa định gọi điện thoại, nhạc chuông lại vang lên. Là oan gia kia! <ins class="adsbygoogle">

16. Chương 16: Kết Giao Bạn Bè

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, vẫn nhận điện thoại.

“Ồ đâu vậy? ”

“Hoàng Triều.”

“Ồ đó làm chi, mua quần áo?”

“Cậu có việc gì sao?”

“Không có việc gì.”

“Không có việc gì cậu gọi cho tôi làm chi?”

“Thì không có việc gì mới gọi, có việc gọi cậu có tác dụng gì sao, cậu có thể cho tôi một trăm vạn hay là có thể làm thay tôi?”

Ngô Cảnh An bị gã nói nghen, đầu năm nay, không tiền không thể đều khó sống.

“Đứng đó chờ, tôi đi tìm cậu.” Đầu kia điện thoại Hứa Huy cực kỳ có tinh thần mà ra lệnh.

“Không, cậu tìm tôi làm chi?”

“Bớt nói nhảm, chờ là được.”

Điện thoại ngắt, Ngô Cảnh An trừng màn hình buồn bực hồi lâu, cuối cùng, đè xuống phím tắt máy.

Anh cười tìm cho mình một lý do, “Ngại quá, di động tôi vừa lúc hết pin, tôi quên mất, lại không có sạc điện, kết quả là...”

Anh yên tâm đem điện thoại bỏ vào trong túi, nghênh ngang đi dạo.

Đi dạo hết Hoàng Triều lại đi Kim Định, đi dạo xong Kim Định lại đi dạo Thịnh Thế, dạo xong tức giận bất bình mà mắng, thế đạo gì mà một tháng tiền lương không đủ mua một bộ quần áo.

Đi đến lâu một trung tâm mua sắm chợt nghe thấy nhạc nền êm dịu bỗng bị một tiếng rống giận thay thế.

Một giọng đàn ông quen thuộc cuồn cuộn vọng hô lên trên loa, “Ngô, Cảnh, An, nếu không muốn tôi phát trên radio toàn thành phố tên của cậu, thì mau mở di động cho tôi, rủa rứt cổ, dám không nhận điện thoại của tôi. Tôi đếm tới ba, nếu cậu vẫn không gọi tới, tôi sẽ phát thanh toàn thị trấn. Một,...”

Ngô Cảnh An oạch một tiếng lao ra khỏi trung tâm, cùng lúc chạy trốn đồng thời hoàn thành động tác

khởi động máy, quay số.

Đồ diên hết thuốc chữa này!

Kẻ diên tiếp điện thoại, lười biếng mà nói, “Nha, tiểu thiếu gia ngài cuối cùng cũng khởi động được máy rồi, đã nghĩ ra lý do lừa gạt tôi chưa?”

Ngô Cảnh An vội vàng thở dốc, “Tôi, tôi, tôi, thiếu gia ơi, tôi không đùa nổi đâu, đừng chơi người ta như thế.”

Thiếu gia cười khinh thường, “Tôi cứ chơi như thế đấy, thì sao?”

Buổi trưa con nhà giàu dẫn tên nhà quê đi khách sạn xa hoa ăn cơm.

Tên nhà quê bĩu môi, bất mãn than thở. Khoe khoang, quá khoe khoang, ăn một bữa cơm còn phải sở hữu thẻ tài khoản hơn mười hai mươi vạn, đây không phải người ăn cơm, là cơm ăn người.

Nơi nào cũng toát ra mùi hủ bại.

Lúc ăn cơm, Ngô Cảnh An nghi hoặc hỏi, “Thiếu gia cậu cũng thật thần thông quảng đại, lại vừa khéo phát radio ngay chỗ ấy, lỡ như tôi không có ở đó, cậu thật sự sẽ phát radio toàn thị?” Hứa Huy dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc liếc anh, “Cậu nghĩ tôi ngốc à, đương nhiên là trước đó đã thấy cậu rồi.”

Ngô Cảnh An cho rằng gã sẽ nói ra lời nói hùng hồn gì, không ngờ lại là loại lời giải thích phổ thông đến không thể phổ thông hơn này, trở mắt hồi lâu mới phản ứng, hóa ra người ngốc thật sự là mình.

Anh bất mãn mà gõ bàn, “Em Lâm của cậu hôm nay cũng nghỉ đi, cậu không cùng cô ấy tới hồng lâu, chạy tới đây mời tôi ăn cơm, tính làm gì vậy?”

(lầu hồng, chỗ ở của con gái đài các thời xưa)

Hứa Huy tà tà mỉm cười, “Anh đây hôm nay cũng được nghỉ, tìm bạn bè tụ tập liên lạc tình cảm, cũng rất quan trọng.”

Ngô Cảnh An vui vẻ, “Tôi được tính là bạn cậu?”

Hứa Huy híp mắt nhìn anh, “A, cậu còn muốn gì nữa?”

“Không dám.”, Ngô Cảnh An dựa vào lưng ghế, đêch, quả nhiên là thoải mái, “Người chia ba bảy loại, như

tôi là loại hạ hạ đẳng, vậy đại gia ngài ở tầng nào đây?”

Hứa Huy lấy thuốc đặt lên môi, ném cho anh một cái nhìn xem thường, “Nhìn cái đồ bụng dạ hẹp hòi nhà cậu kìa.”

Ngô Cảnh An cũng hiểu được lời này của mình không có ý nghĩa gì, quan tâm làm gì chuyện người ta có thật lòng coi anh là bạn bè hay không, dù sao người ta đã giúp anh, dù có tức tối cũng không đến lượt anh. Bốn chữ vong ân phụ nghĩa anh vẫn còn biết viết thế nào.

Vì thế chuyển đề tài, “Nói thật, cậu có bản lĩnh thông thiên như thế, sao còn để em Lâm chôn chân trong cái xưởng nho nhỏ này, cậu không có việc gì làm nhàn đến hoảng thì cũng nên tiếc xăng chạy qua chạy lại chứ.”

Hứa Huy đốt thuốc nhàn nhã hút, mãi đến khi con sâu nghiện thuốc lá trong bụng Ngô Cảnh An ngộ nguậy chui ra.

“Cô ấy thì tính là gì của tôi? Bạn gái? Người ta còn không muốn thừa nhận đâu. Nếu đã thế, việc gì tôi phải lấy mặt nóng dán miệng lạnh?”

Ngô Cảnh An thầm mắng, âm hiểm giả dối, con nhà buôn!

Cái gì mà cha nào con nấy, Hứa Huy từ trong khung đều là tính toán.

Ăn cơm xong, Hứa Huy nói muốn dẫn anh đi gặp bạn bè một lần, Ngô Cảnh An vội vàng xua tay, không được, không được, hẹn lần sau đi!

Hứa Huy không vui ngẩng đầu, dùng lỗ mũi trừng anh.

Trùng mắt nhìn hồi lâu, da mặt người ta dày hơn cả tường thành không suy suyển gì, miệng vẫn không đồng ý.

Hứa Huy đành chịu thua mà cười cười, được rồi, cậu đi ngủ, ngủ no rồi tôi lại tìm cậu.

Ngô Cảnh An không để lời của gã vào lòng, lên xe đi thẳng đến nhà chú Cẩm.

Mấy năm trước tích góp từng đồng, hơn nữa khi đó giá nhà còn chưa cao, chú Cẩm và chú Trương mua hai gian nhà, mở thêm cái quán, sinh hoạt vừa ý lại an ổn.

Lâu một nhà chú Cẩm thật đúng với câu “quần áo nhẹ tu trọng trang sức” dựa vào buôn bán mấy năm nay, đem không gian của hai người bài trí thật thoải mái ấm áp.(đại khái là quần áo nhẹ nhàng nhưng trang

sức làm nổi bật được khí chất, ở đây là nhà chú Cẩm thì bình thường nhưng nội thất đồ đạc thoải mái tiện dụng.)

Ngô Cảnh An đến giờ này làm chú Cẩm không khỏi ngạc nhiên, anh còn không tự biết mà khoát tay, “Cháu vừa mới cùng bạn ăn cơm, chú đừng vội.”

Chú Cẩm đơ, tên này thật sự là không có cái gì gọi là mặt mũi. Cũng không có mắt nhìn, ai muốn cho người ăn cơm, không đuổi người ra ngoài là may rồi.

Cởi giày, vào nhà, trực tiếp ngồi trên ghế sa lông màu nghệ, cầm điều khiển từ xa trên bàn trà mở kênh thể dục mình thích.

Chú Trương có thói quen ngủ trưa, giờ này, còn đang ở phòng nhỏ ngủ say.

Chú Cẩm không ngủ, chú thích lấy một cuốn vở nhỏ, xem mấy chương trình dưỡng sinh, đem những lời mấy chuyên gia đó nói ghi lại nhớ kỹ.

Trận đấu đến đoạn phần kịch, anh hô to, “Hay”, tiếng còn chưa nói ra miệng, đã bị chú Cẩm đoạt lấy điều khiển từ xa, đổi lại kênh ban đầu.

Ngô Cảnh An bĩu môi, không dám đường đường chính chính kháng nghị, trốn sau lưng tròng chú Cẩm vài lần.

Đàn ông không thích xem kênh thể thao không phải đàn ông tốt!

Chú Cẩm vừa xem TV vừa ra hiệu với anh: buổi tối tới đây, cùng ăn.

Món sở trường của chú Cẩm là thịt heo xào rau và khoai tây sợi trộn giấm, chỉ nghĩ đã khiến người chảy nước miếng.

Ngô Cảnh An vỗ vỗ vai chú, nói vâng.

Cùng chú Cẩm ngồi xem TV một lát, anh vào bếp gọt hai quả táo, một quả cắt thành miếng nhỏ đưa cho chú Cẩm, một quả cứ thế mà gặm.

Vốn định cứ thế chờ đến tám chín giờ tối sẽ về, kết quả mới năm giờ rưỡi, nhạc chuông trong túi lại vang lên.

Lấy điện thoại ra xem, lại là oan gia kia!

Vốn định không tiếp, nghĩ dù gã có bản lĩnh bằng trời cũng đâu thể vừa khéo mà “thấy” mình trong khu dân cư này chứ!

Nhưng nghĩ lại, người nợ tính tình thiếu gia, âm tình bất định, ngày mai không biết lại lấy việc gì gây sức ép với mình, ai, duỗi đầu rứt đầu cũng đều là một đao, anh bắt đắc dĩ mà nhận điện thoại.

“Heo, ngủ no chưa?”

Heo? Cậu gọi ai đấy?

“Chết rồi hay sao mà không nói gì cả?”

Ngô Cảnh An tức giận mà trả lời, “Còn sống!”

“Thôi, đừng nói nhảm, đến giờ rồi, nhanh đến, cho cậu nửa giờ!”

Ngô Cảnh An buồn bực, dựa vào cái gì mà bảo tôi nghe lời cậu! Giúp người ta một chút thì có quyền coi người ta thành gã sai vặt à?

“Không đến thì sao?”

“Cậu cứ thử xem.”

Ngô Cảnh An thật muốn hùng hồn tuyên bố, ông đây không đến, xem cậu làm thế nào!

Nhưng thực ra tức giận cũng không thể phát ra ngoài, vừa đi vừa chào hỏi chú Trương, “Bạn cháu có việc, không ở lại ăn được, lần sau cháu lại đến!” Nhìn di động, còn tối hai mươi hai phút, dư dả.

Phục vụ dẫn anh đến phòng riêng xa hoa, cửa còn chưa mở đã nghe bên trong la hét ầm ĩ rung trời.

Ngô Cảnh An theo bản năng nhú mày, bạn bè tên con nhà giàu kia, đại khái đều là một dạng đức hạnh đi! Tùy tiện xách ra một người, cũng không phải là loại mà một tên du thủ du thực như anh có thể trêu đến.

Anh có chút hối hận đã đến đây.

Phục vụ thấy anh chân chờ, vội hỏi: “Ngài có yêu cầu gì sao?”

Ngô Cảnh An khoát tay, chỉnh đốn biểu tình ủ rũ một phen, mang theo quyết tâm như tráng sĩ chặt cổ tay

mà mở cửa.

Trong phút chốc, tiếng ồn ào tạm dừng, một phòng hoàn khổ đều nhìn về phía anh.

(Hoàn khổ: quần lụa mịn. Chỉ quần áo đẹp của con em nhà quý tộc ngày xưa. Sau mượn chỉ con em nhà giàu sang)

Ngô Cảnh An tự mình đánh trống lảng, ha ha, mình cũng có lúc trở thành tiêu điểm.

Hứa Huy ngồi vị trí chính giữa, một tay kẹp điếu thuốc, trên mặt có vài phần men say, dùng ánh mắt đùa cợt liếc anh.

“Nghe lời vậy, nhanh thế đã đến rồi.”

Quét mắt nhìn một phòng người khoe miệng cười cười, một ngọn lửa từ bụng xông thẳng lên đầu.

Anh vờ trấn định, “Xin lỗi, đi nhầm phòng.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Liêu Thăng Anh ngồi cạnh cửa vội đứng dậy, hai tay đặt lên bả vai kéo anh về, cười nói, “Thôi, anh thật là không biết đùa. Huy Tử sớm đã nói hôm nay muốn giới thiệu một người bạn mới quen.” Không chờ anh phản bác đã dẫn anh tới bên cạnh Hứa Huy, trên tay thêm lực ấn anh ngồi xuống, “Rồi, anh ngồi đây, đến trễ, nên phạt ba chén.”

Đến đâu hay đến đó, trong lòng Ngô Cảnh An dù không vui cũng nhịn xuống.

Liêu Thăng Anh trở lại vị trí ngồi, giơ cằm lên hướng về Hứa Huy, “Huy Tử, mau giới thiệu cho bạn bè xem.”

Hứa Huy cười, một tay tùy ý đặt lên vai Ngô Cảnh An, “Ngô Cảnh An, bọn mày cứ gọi cậu ta là Ngô là được.”

Bả vai Ngô Cảnh An run lên, rất muốn đem móng vuốt trên tay lắc rớt. Trước mặt nhiều người, anh cũng không muốn có động tác quá lớn, đành tùy già.

Có người bắt măn, “Vậy là xong? Có người giới thiệu như vậy sao?”

“Ồ đâu, làm việc gì, nói chút xem!”

Hứa Huy nhướng mày, “Hứa Huy tao kết bạn có lúc nào hỏi qua mấy cái đó, thật tính toán, bọn mày có ai

đủ quy cách làm bạn bè tao?”

Ngô Cảnh An bị kiêu ngạo cuồng vọng của gã làm chảy mồ hôi, đảo mắt nhìn mọi người, dường như đã quen nghe gã nói mấy lời như thế, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, chỉ có kẻ nào đó bị pháo oanh tạc mở hai tay, vô tội mà nhìn mọi người, “Tao có nói gì đâu, được rồi, tao tự phạt được không?” Nói xong bưng chén rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

Ngô Cảnh An không thể không cảm thán, tiền cùng quyền cmn thật là cha ruột nha!

Ai quan tâm mày ăn nói khốn kiếp như nào, cũng không ai dám phản bác. Hứa Huy này, có thể gọi là máy bay chiến đấu trong đám hoàn khổ, đức hạnh kia, haiz. <ins class=“adsbygoogle”

17. Chương 17: Ca Hát

Trên bàn rượu có người theo người tự phạt rượu kia đòi uống, Liêu Thắng Anh liếc nhìn Ngô Cảnh An, khóe miệng câu lên một nụ cười, nâng chén, “Lão Ngô đúng không, đến, tôi mời cậu một chén. Đã quen biết thì tất nhiên là bạn bè, về sau thường xuyên ra chơi với chúng tôi!”

Ngô Cảnh An cũng cụng ly với hắn, rượu vào miệng, chỉ thấy thơm ngọt tinh khiết, không giống những loại rượu giá rẻ trước đây anh uống, quả nhiên tiền nào của nấy.

Đặt chén rượu xuống, Liêu Thắng Anh nói tiếp, “Tôi thấy Huy Tử cũng uống nhiều rồi, thôi để tôi giúp cậu giới thiệu đi! Bắt đầu từ tôi, Liêu Thắng Anh, gọi tôi lão Anh là được, vị này là Trần Hải, trong một bàn người này bằng cấp của hắn là cao nhất, đã được tiến sĩ rồi còn muốn tiếp tục đọc sách, cũng không muốn ra trường công hiến cho xã hội,” người đàn ông gọi Trần Hải cười đá cho hắn một cái, Liêu Thắng Anh tiếp tục giới thiệu người bên tay trái Trần Hải, “Đó là Lương Thiên, chúng tôi thường gọi yêu hắn là Thiên Thiên, đúng không, Thiên Thiên, ha ha...”

“...Hách Thời, tên hắn dễ nhớ phải không, cứ gọi Socola là được, aiz, mày đừng nói gì cả, mấy đứa chúng ta ngoài tao ra không ai nhớ rõ tên mày đâu, không tin mày hỏi một chút xem còn ai biết tên thật mày là gì xem, chỉ biết mày là Socola thôi, hôm trước còn có đứa hỏi tao, trong tên mày có chữ nào liên quan đến socola không đấy Kiều Chí Bản, Trương Âm, ha ha, nguyên một cái tên con gái, hắn...”

Liêu Thắng Anh nói còn chưa dứt lời, có người không vui lòng, cầm đặt lên mu bàn tay, giọng điệu lười nhác mưởi phần, “Lão Anh, mày quá thiên vị, đều là bạn bè, sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia, mọi người đều có vài câu thú vị giới thiệu, đến lượt tao liền bỏ qua, này chứng tỏ mày không quan tâm đến tao! Nói thế nào tao cùng mày cũng từng có quan hệ cùng giường, mày không thể như vậy.”

Hắn vừa dứt lời, Liêu Thắng Anh rướn cổ lên mắng, “Fuck, tao giới thiệu cái chim ấy, chúng ta bao nhiêu năm rồi không gặp, mày lần một vòng đến Siberia một chút tin tức cũng không có, trở về không đến hai tháng lại cút đi, ai biết được mấy chuyện phá phách của mày.”

Kiều Chí Bân nghe xong lời này cũng không giận, cười cười nâng chén, uống một hơi.

Không biết tại sao, Ngô Cảnh An lại cảm thấy trong nụ cười kia có vài phần chua xót, trong đáy mắt có một tia bi thương không rõ, chớp mắt liền biến mất.

Liêu Thăng Anh tiếp tục giới thiệu, Ngô Cảnh An nâng chén cùng mọi người uống một ly, coi như là làm quen.

Lại nói, nhờ Liêu Thăng Anh hài hước giới thiệu, anh còn thật sự có thể gọi tên được vài người, tỷ như Socola, Thiên Thiên, Địch, thật sự đúng là chỉ nhớ mỗi biệt hiệu.

Không khí lại trở lại náo nhiệt, Ngô Cảnh An lấy ra một điều thuốc móc lên miệng, còn chưa đốt, chợt nghe tên con nhà giàu bên cạnh quai gở hỏi một câu, “Đi đâu?”

Ngô Cảnh An liếc gã một cái, “Không phải nói về nhà ngủ sao.”

Hồi lâu không có người trả lời, nhưng tầm mắt nóng rực kia đốt cho nửa khuôn mặt của anh nóng rần rần, Ngô Cảnh An quay đầu, hoang mang nhìn gã. “Đi đâu?” lời vẫn như thế, ngữ khí vẫn vậy, khác nhau chỉ là, ánh mắt đã lạnh hơn vài phần.

Ngô Cảnh An tức giận hỏi, “Cậu có ý gì?”

“Đi đâu?” Lần thứ ba đặt câu hỏi, kiên nhẫn của Hứa Huy cũng coi như đã hao hết.

Ngô Cảnh An đối diện ánh mắt lạnh băng của gã một lúc lâu, cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng nói, “Đến nhà bạn.”

Ngô Cảnh An nghe được trong xoang mũi gã phát ra tiếng hừ nhẹ, không kịp ngẫm nghĩ tầng ý tứ đằng sau, hơi thở ẩm áp đã tiến sát đến mặt anh, “Sau này đừng nói dối với tôi, tôi cái gì cũng dễ nói, chỉ ghét nhất có người lừa tôi, nhớ rồi chứ?”

Trên gò má ngựa ngựa, Ngô Cảnh An nhin xuống xúc động muốn xoa mặt, khóe mắt quét qua con người cuồng vọng đến cực điểm bên cạnh, trong lòng hung hăng mắng một câu, đệt cả nhà cậu.

Cơm no rượu say, một đám người nghiêng ngả lão đảo mà tiến vào Thần Thoại ở đối diện, đầu tiên là trêu chọc cô ca sĩ trên sân khấu đến sắp khóc, sau đó mới đắc ý mà vào phòng.

Ngô Cảnh An ngồi ở một góc sofa, xoa xoa ấn đường, vừa định ngủ một lát, liền có một giai điệu truyền vào tai, rất nhanh, có một giọng nam buồn bã vang lên, hát một khúc tình ca bi thương.

Trong một mùa thu rụng lá rất dày

Tôi gặp được người tôi yêu nhất

Từ nay về sau bóng dáng nàng làm trái tim tôi say ngất

Khiến tôi yêu mãnh liệt

Hy vọng biết bao rằng nàng có thể cho tôi một chút yêu

Hy vọng biết bao nàng sẽ vui vẻ

Hy vọng biết chừng nào nàng sẽ vì tôi mà cảm động

Nhưng ông trời trêu chọc tình cảm chúng ta

Đến tận cùng là vì sao, vì sao, vì sao vậy

Chẳng lẽ yêu một người lại là sai sao

Tuy rằng yêu một người thật khổ đau

Nhưng tôi vẫn khát vọng một tình yêu

Tôi làm sao vậy? Khóc sao?

Tôi yêu nàng yêu đến đáng thương

Dù phải đau dù phải khóc cũng vẫn là vui vẻ

Hy vọng biết bao rằng nàng có thể cho tôi một chút yêu

Hy vọng biết bao nàng sẽ vui vẻ

Hy vọng biết chừng nào nàng sẽ vì tôi mà cảm động

Nhưng ông trời trêu cợt tình cảm chúng ta

Đến tột cùng là vì sao, vì sao, vì sao vậy

Chẳng lẽ yêu một người lại là sai sao

Tuy rằng yêu một người thật khổ đau

Nhưng tôi vẫn khát vọng một tình yêu

Tôi làm sao vậy? Khóc sao?

Tôi yêu nàng yêu đến đáng thương

Dù phải đau dù phải khóc cũng vẫn là vui vẻ

Tôi không muốn yêu nàng

Nhưng lại càng nhớ nàng Thiếu vòng ôm của tôi nàng vẫn ổn sao

Thiếu vòng ôm của tôi nàng vẫn ổn sao

Đến tột cùng tôi làm sao vậy làm sao vậy?

Chẳng lẽ yêu một người thật sự có tội sao

Hoặc nhiều hoặc ít mong người an ủi tôi

Cho dù chỉ là thương hại

Hát đến đoạn điệp khúc, Ngô Cảnh An mở to mắt nhìn về phía màn hình lớn, ngồi trên cái ghế chân cao cầm micro hát thâm tình chính là kẻ vừa rồi bị xem nhẹ Kiều Chí Bân.

Ở góc độ của Ngô Cảnh An chỉ nhìn thấy mặt nghiêng của hân, bị màn hình chiếu lên lúc sáng lúc tối. Người hân tùy ý nghiêng nghiêng, một chân đạp trên chỗ dựa ghế một chân duỗi thẳng, hết sức chăm chú nhìn nhân vật nam nữ chính trên màn ảnh.

“Chẳng lẽ yêu một người là sai” của Trịnh Nguyên vốn đã thâm tình ưu thương, bị Kiều Chí Bân hát ra lại càng giống như thêm vào một sinh mệnh bi thảm, giọng hần mềm nhẹ, gần từng tiếng mà đem tình cảm khắc cốt minh tâm tiến vào lòng người nghe, khiến người ta như bất đắc dĩ mà uống hết chén rượu độc của hần. Mỗi từ mỗi câu từ trong miệng hần, dường như đều có lực lượng đả động nhân tâm.

Hơn nữa, câu hát cao trào “Thiếu vòng ôm của tôi nàng vẫn ổn sao” kia khiến người ta không khỏi hoài nghi dường như hần đã rót nước mắt.

Bài hát kết thúc, Ngô Cảnh An mơ hồ nghe được bên cạnh tiếng thở dài trầm thấp.

Anh quay đầu, Socola một tay đỡ trán, không biết suy nghĩ cái gì.

Không để anh kịp nghĩ nhiều, Liêu Thắng Anh tựa vào sô pha đứng lên trực tiếp mắng, “Tên nhãi mày có phải thất tình không, ***, bản gốc còn không khổ sở đến thế, lãng phí cái cổ họng này của mày, hát đến mức như chết cha chết mẹ, có phải không có con gái cho mày lừa nữa không, nhanh, nhanh đưa mic đây, đêch, thật bị mày chọc tức mà.”

Kiều Chí Bân vẫn cười như thường, buông micro, khi đi xuống nhìn thoáng qua Ngô Cảnh An bên này.

Kế tiếp là hai con ma men kể vai sát cánh đi đến trước màn hình, mỗi người ôm một cái micro gào thét hồi lâu.

Ngô Cảnh An hát không hề khó nghe, kỳ thật, nói đến phương diện ca hát này anh còn rất tự tin, hồi trung học, trong trường có hoạt động gì, chủ nhiệm lớp chẳng bao giờ quên anh.

Sau đó quen biết Tỉnh Trình, lại sau đó, anh không còn hát nữa.

Có ký ức quá mức tốt đẹp, cùng tiếng ca kia, ký ức này cũng bị mai táng theo.

Anh sợ một khi hát lên, ký ức kia sẽ lại nhảy ra, lấy con dao lạch cạch cách mà băm nát bản thân, nấu nhừ.

Đau đớn, cũng theo đó mà thấm vào cơ thể.

Hứa Huy cũng không khách khí, cướp mic cùng hát hai bài.

Nếu nói lời thật, thật cũng không tồi.

Giọng gã tinh thuần trong suốt, so với con người gã khác xa vạn dặm, giống con sông nhỏ lẳng lặng chảy xuôi trong sơn cốc, diễn tả khúc tình ca kia đến thông thấu triệt để. Bài thứ hai nhanh nhẹn khỏe khoắn,

gã đổi giọng hát, cánh tay đặt trên xô pha, đôi chân thon dài gác lên bàn trà, một bộ dáng cà lơ phất phơ, thân mình theo tiết tấu khẽ rung động cười cười hát xong.

Nghe gã hát xong Ngô Cảnh An đi toilet.

Một vốc nước lạnh hắt lên mặt, thần trí trở về hơn phân nửa.

Anh uống không nhiều, chưa nói tới say, nhưng hai bài hát kia thật khiến cho anh có chút choáng váng.

Giống như về lại mùa hè năm kia, trên cái chiếu có hai thiếu niên đơn thuần vô tri nằm.

Cậu một câu tôi một câu hát những bài hát khi đó lưu hành, giống như so bì nhau mà một tiếng lại cao vút hơn một tiếng, cho đến khi con chim sẻ trên ngọn cây sợ mà bay đi mất.

Sau đó là ôm bụng cười to, cười đối phương ngu ngốc, cười bản thân buồn cười.

Lại sau đó, bọn họ hạ thấp giọng, hát một bài ca mềm mại dịu dàng.

Ngón út vô ý đụng chạm, ai cũng không muốn tách ra, để độ ẩm kia từ ngón tay lan tràn.

Ngô Cảnh An dựa vào bồn rửa tay đốt điều thuốc, bắt đắc dĩ thở dài theo làn khói hư vô thở ra.

Hút xong điều thuốc, Ngô Cảnh An ra khỏi toilet, nhưng không về phòng nữa, ra cửa bắt chiếc xe, tự về nhà.

Ở trên xe, anh gửi cho Hứa Huy một tin nhắn, “Mệt, về trước.” Nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm phía sau vài chữ, “có rảnh lại liên hệ.”

Một câu, đem quan hệ của bọn họ kéo ra xa.

Không nên dây vào những gì không thể trêu, anh chỉ có thể cách xa chút, lại xa hơn chút nữa.

Ánh đèn ngoài cửa sổ nhuộm khuôn mặt anh thành từng vệt màu, hé cửa sổ xuống một chút, không khí mát mẻ của ban đêm tràn vào, anh nhắm mắt lại.

Bên tai lại vang lên tiếng ca của Hứa Huy, trong sơn cốc im lặng xa xưa kia, trăm hoa cùng nở ra, dòng suối trong suốt thấy đáy róc rách chảy, vài con cá màu xanh nhàn nhã qua lại trong nước.

Hứa Huy, biến thành một bức họa không chân thật.

Vẽ ở trong lòng anh, vang ở, trong giấc mộng của anh

Đứng trước cửa nhà, đèn hành lang vì âm thanh mà sáng lên, anh đầu tiên là sửng sốt, sau đó khe khẽ nở nụ cười.

Anh rốt cuộc hiểu được vì sao Hứa Huy cứ một lần lại một lần hỏi anh đi đâu, dấu giày mạnh mẽ trên cửa đã cho anh đáp án.

Người này, cái người không thể trêu vào được này, càng lúc càng khiến anh cảm thấy nguy hiểm.

Còn có thể, trốn được sao?

Sáng sớm hôm sau, người đàn ông không thể trêu vào lần thứ hai tới cửa thăm hỏi.

Trong tay hai hộp thức ăn, là lễ vật?

Khi đó Ngô Cảnh An mặc áo ngủ đi dép lê cầm một cái bánh ngô hai mắt híp lại vội vàng ra mở cửa, bị người ta ghét bỏ mà mắng một câu, nhìn cậu kìa, đồ làm biếng!

Ngô Cảnh An thật muốn đá cho gã một cái rớt xuống dưới lầu.

“Cậu làm gì vậy?” “Nhanh đi rửa tay, nấu cháo cho tôi, tôi đói bụng.”

“Trong tay cậu xách cái gì?”

“Cho cậu ăn, cho nên, cậu phụ trách làm đồ ăn cho tôi.”

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, vẻ mặt ngu ngốc hỏi gã, “Nhìn tôi ngốc lắm sao?”

Hứa Huy trên dưới đánh giá anh một phen, “Có chút.”

Ngô Cảnh An giận, “Cút, ông đây còn chưa tỉnh ngủ đâu!”

Hứa Huy lão đảo đi tới phòng bếp, “Được, tôi tự làm.”

Ngô Cảnh An vừa bước ra nửa bước bật người chuyển hướng chạy về phòng bếp, “Đừng động ngã đồ vật, haiz, nói cậu đấy, buông xuống, phá hư cậu đèn đấy.”

Hứa Huy khinh thường mà bĩu môi, “Chẳng lẽ đèn không nổi sao?”

Ngô Cảnh An oán niệm mà làm xong bữa sáng cho gã, “Trước tiên nói với cậu một tiếng, hôm qua tôi không ngâm đậu, chỉ dùng gạo đen với cây yến mạch nấu, hương vị không ngon lắm, cậu nếu không thích đừng uống.”

Hứa Huy nghĩ nghĩ, giả vờ hiểu được mà đáp đồng ý.

Trong nhận thức của Hứa đại thiếu, hoa màu chỉ có một tên gọi chung, là hoa màu, bảo gã kể từng thứ, một loại gã cũng không nói được.

Nấu xong cháo, Hứa Huy uống, canh trứng mua đến, Ngô Cảnh An uống.

Bình an vô sự ăn xong bữa sáng, Hứa đại thiếu phải về nhà thay quần áo, vừa ra đến cửa lại hô một tiếng với Ngô Cảnh An đang rửa bát trong phòng, “Nhanh chóng, sửa soạn chút, một giờ sau tôi tới đón cậu.”

Ngô Cảnh An đuổi đầu đi ra ngoài, hỏi, “Đi đâu?” Người ta đã đóng cửa, đi rồi.

Ngô Cảnh An ra sức chà bát, một bên không ngừng lẩm nhẩm, “Ta là gã sai vặt, không thể vong ân phụ nghĩa, cmn tiền là cha ruột...”

Một giờ sau, Ngô Cảnh An đem bản thân sửa soạn đẹp trai ***g lộng, đứng ở dưới lầu chờ xe bí đỏ của bạch mã hoàng tử.

Đáng tiếc, hoàng tử không tới. <ins class=“adsbygoogle”

18. Chương 18: Trắc Trở Sống Lại

Một giờ sau, Ngô Cảnh An đi đế giày dập tắt điều thuốc, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tưởng Lộ, tụ tập bạn bè cũng được.

Tưởng Lộ nhìn thấy anh, ánh mắt mờ ám cười lưu manh, “Ăn mặc như vậy, muốn quyến rũ ai?”

Ngô Cảnh An đặt mông ngồi trên cái gối in ảnh hân và honey nhà hân hôn môi đặt trên sofa, khiến Tưởng Lộ tru tréo cả lên.

Ngô Cảnh An rút cái gối dưới mông ném vào mặt hắn, “Đây này, ai hiếm lạ thứ ghê tởm này của cậu. Tiểu Thuần kia còn chưa ép khô được cậu sao?”

Tưởng Lộ ôm gối cười đặc biệt đáng khinh, “Cậu nói phương diện nào?”

Ngô Cảnh An vừa thấy biểu tình của hắn đã muốn đi lên tát cho hai cái, “Cậu có thể bình thường chút không? Đem túi áo của cậu che chắn cho kỹ, đừng để đến mức bị người ta bán còn giúp họ đếm tiền.”

Tưởng Lộ nhướn mày, cười cười không hề gì, “Tôi vui vẻ.”

Ngàn vàng khó mua được vui vẻ, Ngô Cảnh An dù hận sắt không thành thép, cũng không có cách nào. (Hận sắt không thành thép: ý là “mong muốn nghiêm khắc với người khác để người đó tốt hơn” hoặc ý chỉ về sự gấp gáp trong hành động.)

Đến giờ cơm, hai người đến quán rượu gần đó.

Còn chưa vào cửa, di động Ngô Cảnh An lại vang lên.

Tim đột nhiên đập “thình thịch” một cái, lấy điện thoại ra, quả nhiên là người nọ.

Trên màn hình hiện ba chữ “Con nhà giàu”, anh tần ngần một lát mới tiếp.

“Tôi đang đứng trước cổng, cậu nhanh lên.” Giọng nói lười biếng vang lên khiến cho người ta bốc hỏa.

“Cậu gọi nhầm số à?” Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, nếu không phải mặt trời rất chói mắt, bức tranh này hẳn là hoàn mỹ.

“Cậu nói cái gì?”

“Tôi là Ngô Cảnh An, cậu tìm ai?”

“Tìm em gái cậu!”

“Em gái tôi còn đang trong bụng mẹ, muốn tìm, có chút khó.”

“Ngô Cảnh An.” Ngữ điệu bình thường lại ẩn chứa khí phách làm người ta dựng đứng lông tơ.

“Không nhiều lời vô nghĩa với cậu, có hẹn với bạn, hôm khác đi!”

“Cậu có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Rất khó hiểu sao?

“Đừng bướng bỉnh!”

Ngô Cảnh An giận dữ, “Cậu có ý gì? Không đi là phạm pháp? Cậu là lãnh đạo của tôi hay là cha tôi? Tôi nói đã có hẹn với bạn, cậu đột nhiên gọi điện đến, tôi lại phải thất hẹn đi gặp cậu? Hứa Huy, cậu cũng quá coi trọng bản thân rồi. Nói thật, quan hệ giữa hai ta có bản đại bác cũng không tới, tôi cũng chẳng có gì cần phải nịnh bợ cậu, tính tình tôi là như vậy, không thích thì đừng nhìn. Tôi là kẻ không có tiền không có bản lĩnh, nhưng cũng không có ý định làm con chó của cậu, nếu cậu thấy không vừa ý, vậy chuyện em trai tôi cũng có thể đi nói người ta bắt hãm vào lại cục cảnh sát, tôi cũng chẳng nói hai lời, kỳ thật, liên quan đến gì đến tôi! Tùy cậu!”

Nói xong, không chờ người đầu kia kịp phản ứng, ngón tay đã ngắt cuộc gọi.

Tưởng Lộ bên cạnh kinh ngạc, “Hiếm thấy cậu phát giận lớn như thế?”

Nói hết lời, giận cũng hết một nửa, Ngô Cảnh An cười khổ nhìn hắn, “Tôi phát giận?”

Tưởng Lộ liếc anh, liền đi vào quán rượu.

Gọi hai món, đang định gọi rượu, Ngô Cảnh An khoát tay, “Thôi, ăn cơm đi, uống nhiều hại thân.”

Tưởng Lộ không có ý kiến, hai người lấy trà thay rượu, nói việc nhà.

Tưởng Lộ nói: cậu ấy ngoại trừ tiêu tốn một chút, cũng không có khuyết điểm gì.

Ngô Cảnh An nói: cậu thật lòng à?

Tưởng Lộ nói: tôi không biết, cảm thấy rất giống mối tình đầu của tôi.

Mối tình đầu, cái từ tốt đẹp này, khổ đau trong ngọt ngào, nói không rõ hương vị. Ngô Cảnh An than nhẹ một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Chuyện tình cảm, ai có thể giúp ai?

Ăn cơm, mua chút hoa quả tươi mới, Ngô Cảnh An lại đi nhà chú Cẩm một chuyến.

Anh thích bầu không khí nhà bọn họ, có tình thân, có tình yêu, có chút ôn nhu không xóa được.

Chú Cẩm lấy tay ra hiệu: tối thứ ba đến nhà chú ăn cơm.

Có chuyện gì không?

Chú Cẩm nhìn căn phòng chú Trương đang ngủ, “Thằng bé lâu ba cháu còn nhớ rõ không, đã ở đây vài năm, người cũng thành thực, buổi tối mấy tháng trước chú thấy nó cùng một người cãi nhau.”

Ngô Cảnh An buồn bực, “Chú rốt cuộc muốn nói gì?”

Chú Cẩm vỗ vỗ mu bàn tay anh, “Nó cãi nhau với một người đàn ông, khi đó chú đi ngang qua nghe thấy vài câu, giống như, giữa bọn họ là loại quan hệ này, đại khái là vì chia tay nên cãi nhau.”

Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn trần nhà, như muốn dùng mắt chọt ra cái lỗ trên sàn gác, qua lầu hai trực tiếp xuyên tới lầu ba.”

“Cho nên?” Kỳ thật, anh đã đoán được chuyện sau đó.

“Chú quan sát mấy tháng, con người thằng bé kia cũng không tồi, mấy ngày trước còn giúp chú khiêng gao và mì, mời nó ăn cơm, nói thế nào nó cũng không chịu. Chú thấy người ta bộ dạng cũng không tồi, nghĩ, giới thiệu hai đứa một chút?”

Về mặt Ngô Cảnh An bất đắc dĩ, “Người ta là cong hay là thẳng chú chắc chắn sao?”

Chú Cẩm cười cười, “Nói thật với cháu, chú từng nói với nó, chú có một đứa em, thường tới nhà chú ăn cơm, cháu cũng đã gặp qua, nếu không lần sau nó đến dùng cơm, chú giới thiệu hai người quen biết?”

Ngô Cảnh An cười khở, “Người ta nói sao?”

“Nói gì đâu! Chú thấy nó đỏ mặt lên tận tai liền hiểu được, nó gật đầu bảo được, sẽ chờ.” Nói xong lại nhìn về hướng buồng trong, “Chú Trương của cháu không cho chú làm mấy việc này, nói cháu không thích. Chỉ là Tiểu An này, cháu xem cháu đã sắp ba mươi, cũng không có đối tượng yêu đương tử tế. Chú cũng chỉ muốn giúp cháu, dù sao thằng bé đó cũng tốt, cháu đã gặp qua, nếu thật thành, về sau cháu cũng bớt chạy tới chạy lui, có thể trực tiếp xuống lầu ăn cơm. Chú với chú Trương may mắn, tìm được đúng người, cũng hy vọng, cháu có thể có may mắn này, tìm được đúng người, cả đời sống thật tốt.”

Từ nhà chú Cẩm đi ra, Ngô Cảnh An còn mãi vương vấn câu nói kia.

Tìm đúng người, qua cả đời.

Nhiều năm như vậy, anh làm sao không muốn tìm người này, đáng tiếc, mệnh không tốt lắm, cho đến bây giờ đều là kém một chút.

Đàn ông cùng đàn ông sống cả đời, nếu không phải trước mặt có sẵn ví dụ, anh còn cho là thần thoại vui đùa mà thôi.

Buổi tối trở lại xưởng đi làm, kỳ quái là Lâm Giai Giai sau khi điểm danh lại không thấy đâu, Ngô Cảnh An không biết là đi đâu, cũng không dám đi vệ sinh lung tung, đành chạy tới WC, còn bị Đại Cương ngồi xổm trong nhà vệ sinh chế nhạo, từ bao giờ biến nhả nhặn, đi tiểu thôi còn chạy đến đây, chỗ ngồi thả nước đâu có thiếu. Ngô Cảnh An cười cười không nói tiếp, thành thành thật thật đi tiểu xong trở về phòng trực ban, mặc áo bành tô dựa cửa sổ híp mắt chờ tan tầm.

Lâm Giai Giai trở về một lát chỉ lúc làm việc, làm xong lại biến mất không thấy.

Anh vờ như không phát hiện, nhắm mắt lại ngủ ngon không quan tâm.

Ai cũng có cách sống của riêng mình, ai mà quản được nhân sinh của người khác, dù là Lâm Giai Giai hay con nhà giàu, đều không có nửa đồng quan hệ với Ngô Cảnh An này.

Nên làm gì thì làm đi!

Tan việc Ngô Cảnh An đi quán cơm mua đồ ăn sớm một chút, ăn no rồi trở về ngủ bù, ngủ thẳng đến hai giờ chiều, có người cùng phòng trở về đánh thức anh, “Tối hôm qua cậu đi đánh dã thực đấy à, ngủ đến bây giờ?”

(đánh dã thực: ý ở đây là làm chuyện XXX ở ngoài “thiên nhiên”)

Ngô Cảnh An đuổi đuổi người, “Muốn đánh dã thực cũng phải có người để tôi đánh dã!”

“Nha, vừa đến mùa xuân, tên nhóc cậu cũng tư xuân, có muốn anh giới thiệu cho cậu vài người không?”

(tư xuân: tư: nghĩ ngợi, tương tư, xuân: mùa xuân, đại khái là mùa xuân phát tình =)))

Ngô Cảnh An không hình tượng mà ngáp một cái, “Được thôi, càng nhiều càng tốt.”

Người nọ cầm đồ đi ra cửa còn cười anh, “Nhìn cơ thể nhỏ nhỏ kia của cậu, có được không?”

Đứng lên chạy ra ngoài quặng mỏ ăn bát canh thịt bò, xem như giải quyết cái bụng, về ký túc xá lại gặp một bàn ba thiếu một, đánh mấy ván. Hôm nay vận may quá kém, thua vài chục.

Buổi tối lại làm ca đêm, anh không dám uống nhiều, lúc ăn cơm còn cùng bà chủ quán oán giận đồ ăn rất nhạt, muối cũng không phải bạch phiến, sao phải dè sẻn vậy?

Tối hôm nay cũng không thanh nhàn, đèn phân xưởng sáng nguyên một đêm, hai chân thon dài cường tráng của anh cũng chạy đến nhũn ra.

Tan việc ngay cả sức lực đi ăn cơm cũng không có, về ký túc xá gối đầu liền ngủ, ngủ gần một ngày, cuối cùng bị sâu đói bụng đánh thức.

Buổi tối ngồi ở căn lều nhỏ bần bần ăn bát mì lèo tèo vài sợi thêm hai cái bánh nướng của bà chủ quán, Ngô Cảnh An cảm thán, ngày trôi qua thật nhàm chán.

Ngày ngày làm việc, rớt cuộc vì cái gì, cái gì cũng không có.

Chuyện chú Cẩm giới thiệu lại nhảy ra trong đầu, đã sắp ba mươi, cả người thỉnh thoảng gửi cho một tin nhắn nhắc nhở trời lạnh mặc thêm quần áo, đúng giờ nhớ ăn cơm cũng không có.

Anh nghĩ đến Khổng Tân ngày ngày về nhà có vợ thơm ngào ngạt để ôm ôm gặm gặm, có ổ chăn ấm áp mà ngủ, thỉnh thoảng đêm khuya có tri kỷ trò chuyện, tư vị kia...

Anh không có cơ hội nếm trải.

Khó khăn chờ tới cuối tuần, trong xưởng lại truyền ra chút đồn đại.

Hứa Huy cả tuần đều không xuất hiện, việc này lại được bảy cô tám dì ưa buồn đưa trong xưởng biên diễn thành cả câu chuyện. Hứa thiếu tám phần là có niềm vui mới, cũng đúng, điều kiện người ta như thế, sao có thể thật lòng với Giai Giai.

Xem ra Lâm Giai Giai đắc ý không được bao lâu, nhìn cô ta bình thường đi đường hếch mũi lên trời, hừ, để xem cô ta còn ngạo mạn được không.

Ngô Cảnh An buồn bực, xét quan hệ nói thế nào Lâm Giai Giai cùng mấy chị mấy dì trong nhóm đều làm cùng nhau, so với con nhà giàu nên gần gũi hơn mới đúng, huống hồ Lâm Giai Giai với mấy người đều là phụ nữ, sao có thể thiên vị Hứa Huy như vậy?

Tên kia có mới nói cũ là bình thường, mà người phụ nữ bị vứt bỏ lại xứng đáng bị bàn tán sao?

Ngô Cảnh An không nghĩ ra cũng lười suy nghĩ, dù sao Lâm Giai Giai cũng không phải thiếu nữ ngây thơ gì, chút đồn đại đó không thể làm gì cô ta.

Khó khăn chờ đến cuối tuần, Ngô Cảnh An về đến nhà tùy tiện giải quyết cơm trưa xong, anh sửa soạn một phen liền xuất phát.

Trước đó anh tới siêu thị lớn nhất thành phố dạo một vòng, muốn mua chút hoa quả gì đó tới cho chú Cầm bọn họ.

Nhắc tới hoa quả Ngô Cảnh An liền có xúc động muốn chửi mẹ nó, lương công nhân vài năm không tăng, giá hàng lại tăng cao đến mức khiến người ta muốn nhảy lầu tập thể.

Một quả táo mất vài ba tệ, một quả cam ba bốn tệ, mười tệ mua dâu tây chỉ đếm được trên đầu ngón tay, khiến cho anh khóc thét.

Thực ra, anh thích nhất là sầu riêng.

Cái mùi vị kia, thật miễn bàn.

Mỗi lần đến siêu thị, anh đều đến quầy sầu riêng xem một lát, xem xét xem xét mấy trái to tướng bên dưới, lại nhìn bảng giá 18.5 cao ngất ngưỡng phía trên, hận đến cắn răng.

Một trái sầu riêng ít nhất cũng phải hai tờ ông Mao, anh thực lòng ăn không nổi.

(ông Mao: Mao Trạch Đông, ý chỉ tờ một trăm tệ)

Lúc này có hai phụ nữ trung niên cũng đang ở quầy sầu riêng, nhìn cái bảng giá 18.5 chói mắt kia, chặc lưỡi.

Một người nói, kỳ thật tôi không thích thứ này, chủ yếu là nhà tôi một lớn một nhỏ đều thích ăn, nhao nhao mấy lần bảo tôi mua, nhưng thế này, cũng quá đắt. Nếu mua mấy cái đã lột sẵn kia, lại càng không có lời.

Một người khác nói, nếu không, hai chúng ta mua một quả đi.

Người nọ nói, thế cũng phải mất hơn trăm rồi.

Ngô Cảnh An nghe thế rất vui, nhưng cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng, thoáng dè cảm xúc trong lòng, sắc mặt hòa ái đến nói với hai người kia thể hiện ý tứ của mình.

Ba người cùng mua, mỗi người mất mấy chục, lại có lợi.

Ngô Cảnh An đứng bên cạnh thu ngân vui rạo rức mà nhìn nhân viên lộ ra từng múi vàng mềm nhũn, cười đến ngu ngốc.

Trên vai đột nhiên bị người chọt chọt hai cái, anh gạt bàn tay kia ra.

Lại chọt thêm hai cái, anh lại gạt ra, “Đừng làm phiền!” Ai biết ngón tay kia bám riết không tha, vẫn chọt tiếp.

Ngô Cảnh An buồn bực quay đầu, hai mắt đảo một cái, không hề được báo trước đối diện cặp mắt ngạo mạn của tên con nhà giàu kia. <ins class=“adsbygoogle”

19. Chương 19: Nam Điều Ti Xem Mắt

Oan gia ngõ hẹp.

Nhưng mà... Ngô Cảnh An nhìn khoảng cách giữa mình và gã một chút, ít nhất hơn ba cánh tay.

Vậy người chọt anh này giờ là...

Khuôn mặt bự chẳng của Liêu Thắng Anh nhảy vào trước mặt anh, “Tôi đã nói là cậu, Huy Tử còn bảo không phải, lão Ngô, cậu ăn diện thế này, thật khiến người ta không nhận ra! Làm gì vậy, xem mắt?”

Ngô Cảnh An mặc sơ mi màu lam, âu phục màu sắc nhã nhặn khác hoàn toàn dáng vẻ lưu manh bình thường, cả anh khi soi gương cũng thấy không tự nhiên.

Anh cố gắng bỏ qua khuôn mặt thối hoắc của Hứa Huy, “Nếu không phải xem mắt tôi còn ăn mặc như này làm gì.”

Vốn tưởng là vui đùa không ngờ là thật, Liêu Thắng Anh tò mò hỏi: “Thật là xem mắt à, ha ha, nói nghe chút, cô gái kia là người thế nào?”

Ngô Cảnh An liếc liếc xe đẩy phía trước người hắn: “Cậu không vội à?”

“Đi dạo siêu thị thì vội gì,” Liêu Thắng Anh quay đầu gọi Hứa Huy, “Lão Ngô hôm nay muốn đi xem mắt, nếu không chúng ta cũng đi theo hầu đi.”

Thực ra là muốn phá đám đi!

Có một Hứa Huy đứng đó, cô nào mà chẳng dán mắt vào, còn có việc gì của Ngô Cảnh An anh nữa!

Không đợi Ngô Cảnh An cự tuyệt, Hứa Huy đã thực nể tình mà... quay đầu.

Liêu Thắng Anh cũng không thấy xấu hổ, quay đầu tiếp tục cùng Ngô Cảnh An nói chuyện phiếm, “Cô ấy trông thế nào, có đẹp hơn Lâm muội muội của chúng ta không?”

Ngô Cảnh An khinh miệt mỉm cười, “Không, nhưng mà, Lâm muội muội, tôi trèo cao không nổi.”

Nhân viên siêu thị bên cạnh đã lột xong sầu riêng, hô một câu, “Được rồi.”

Ngô Cảnh An cùng hai người phụ nữ kia hẹn nhau mười phút sau cùng đi quầy thu ngân trả tiền, quay đầu lại, Liêu Thắng Anh cười đến mức mắt nheo thành một đường thẳng, “Cậu ôm sầu riêng đi xem mắt là muốn hun cho người ta chạy mất sao?”

Khóe miệng Ngô Cảnh An co rút, nghĩ thầm bị hai tên hoàn khổ nhìn thấy mình cùng người khác chung tiền mua đồ, trong lòng nhất định còn đang chê cười anh bần cùng đây.

Miễn cưỡng hàn huyên thêm hai câu, Ngô Cảnh An tạm biệt đi trả tiền, Liêu Thắng Anh đi đến bên người Hứa Huy, cười xấu xa, “Người này cùng Giai Giai làm một ca, còn khiến người ta yên tâm, quả là tự mình biết mình.”

Hứa Huy lạnh lùng nhìn bóng dáng Ngô Cảnh An, quay đầu đi.

Ra siêu thị, đi nhà chú Cẩm, trên xe có người mang theo cá mòi làm anh cứ sợ đụng hư cả bộ quần áo.

Đến bốn giờ chiều, chú Cẩm cầm bình đi ra tưới nước cho bồn hoa, chú Trương đem mấy thứ anh mua lấy vào nhà, còn lấy ra hai cái thìa, kêu anh vào ăn sầu riêng. Chú Cẩm cũng thích thứ này, thấy sầu riêng thì cười như một đứa trẻ, thìa vô dụng, chú Cẩm trực tiếp cầm lên ăn.

Chú Trương lại không thích, nghe chú Cẩm bảo lần đầu tiên ăn liền nôn ra, về sau chú Cẩm không miễn cưỡng chú ấy ăn nữa. Nhưng mỗi lần chú Cẩm ăn, chú Trương đều sẽ đứng một bên nhìn, nhìn không chuyển mắt cho đến khi chú Cẩm ăn xong.

Ngô Cảnh An từng hỏi chú Trương, vì sao cứ nhìn chằm chằm chú Cẩm ăn, kể quê mùa mét tám kia lúc ấy đỏ mặt, chần chờ nửa ngày mới học ra một câu, “Cảm giác, thời điểm đó cậu ấy thực đẹp, không tự chủ được...”

Đây thật sự là lời tâm tình êm tai nhất Ngô Cảnh An từng nghe, đột, sao anh lại chưa từng gặp được thẳng đàn ông nào đồng ý nhìn anh ăn sầu riêng gặm chân gà chứ!

Lúc sáu giờ, người thanh niên ở lầu ba đúng giờ xuất hiện ở nhà chú Cầm.

Hai người đàn ông xem mắt, nói không xấu hổ đó là giả.

Trước kia lúc đến nhà chú Cầm cũng từng ngẫu nhiên đụng phải anh ta từ trên lầu đi xuống, chỉ cảm thấy là một người đàn ông mi thanh mục tú, cũng không quá để ý, nhưng giờ gặp mặt mặc dù không nói rõ, mọi người lại đều ngầm hiểu trong lòng, cũng âm thầm xấu hổ trong bụng.

Thanh niên kia tên là Phương Tiểu Thiên, Ngô Cảnh An tự tưởng tượng một chút tâm tình cha mẹ khi đặt tên cho anh ta.

Tên con trai, thường đặt hào hùng khí phách, vả lại thường có hàm nghĩa sâu xa, Tiểu Thiên Tiểu Thiên, mặc dù trong sáng dễ nhớ, nhưng cũng rất...

Đến khi bảy tám mươi tuổi, còn bị người ta gọi Tiểu Thiên Tiểu Thiên, cũng rất...

Phương Tiểu Thiên người giống như tên, cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ, cả tính cách cũng giống như con gái.

Ngô Cảnh An thấy anh ta từ khi vào cửa nhìn thoáng qua anh một cái, từ đó về sau không ngẩng đầu lên nữa.

Hỏi cái gì anh ta cũng thành thật trả lời, nhưng cũng không chủ động đặt câu hỏi, tính cách thẹn thùng còn khiến con gái phải mặc cảm.

Chú Cầm tìm có gọi Ngô Cảnh An ra chỗ khác, hỏi anh cảm giác thế nào.

Ngô Cảnh An nhắm mắt lắc đầu, tìm anh ta còn không bằng trực tiếp tìm phụ nữ.

Chú Cầm nóng nảy: Tiểu Phương bình thường không như vậy, chủ yếu là do không quen cháu, về sau quen thuộc hơn, sẽ cởi mở, bình thường là một đứa nhóc rất nhiệt tình rất hay nói.

Ngô Cảnh An thở dài, dù sao mình cũng chẳng có gì để kén cá chọn canh.

Hi vọng Tiểu Phương này giống như chú Cầm đã nói, lâu dần sẽ cởi mở hơn.

Một bữa cơm kết thúc trong không khí áp lực nặng nề.

Phương Tiểu Thiên nhất quán duy trì tư thế tìm giày dưới đất, Ngô Cảnh An ngược lại muốn tán gẫu với anh ta vài câu, nhưng câu trả lời lúc nào cũng là “Uhm”, “À”, khiến cho người đặt câu hỏi một chút cảm

xúc cũng không có.

Chú Cẩm cũng muốn làm nóng không khí, nhưng trời sinh thiếu hụt nên chỉ có thể lo lắng suông, cho chú Trương n+ n ánh mắt, nhưng một mực bị người nọ tự động che chắn. Bữa tối chấm dứt, Phương, Ngô hai người cho nhau số điện thoại, mang theo một bụng buồn bực, ai về nhà nấy.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Cảnh An bị tiếng đập cửa đánh thức.

Phản xạ có điều kiện mà đi đến phòng khách, đột nhiên nghiêm, nghĩ, nghĩ nghĩ, anh nhẹ chân bước tới bên mắt mèo nhìn ra.

Không phải oan gia kia còn là ai!

Ngô Cảnh An nhả mắt không tiếng động đem người mắng một lượt từ đầu đến chân, mắng xong lại thử đi về phòng ngủ tiếp tục giả bộ ngủ.

“Bình!” Một tiếng vang thật lớn, làm Ngô Cảnh An sợ tới mức nhảy dựng cả lên.

“Bình bình!”

“Đệt mẹ mày!” Ngô Cảnh An mắng to một tiếng, xoay người nhanh chóng mở cửa, cũng mặc kệ sắc mặt người kia đen thui bao nhiêu, ôm đầu nhìn ba cái dấu giày xám trắng trên cửa phòng trộm bảo bối nhà mình.

Nhìn xong liền mắng, “Cmn cậu có bệnh à? Không có việc gì lại coi cửa nhà tôi làm bao cát đá!”

Người gây họa vẻ mặt kiêu căng, “Tôi không phải sợ cậu trúng độc khí than chưa tỉnh lại sao, thì ra còn chưa chết, tốt quá!”

Nghe mà xem, đây là tiếng người nói sao. “Sáng sớm đã tới tìm xui, chết cái đầu cậu ấy!” Mắng xong liền muốn kéo cửa đóng lại, nhưng một đôi bàn tay khác đã mạnh mẽ cầm lấy cạnh cửa đẩy ra, nhân tiện kéo mỹ nam vào lòng.

Hứa Huy cúi mắt nhìn Ngô Cảnh An trong ***g ngực mình, chậm rãi nói, “Sáng sớm đã nhiệt tình vậy? Đáng tiếc bốn thiếu gia không có hứng thú đoạn tụ, không phải tìm cậu khai trai.”

Ngô Cảnh An bị gã nói ghen đỏ thắm mặt, còn chưa kịp mắng, người nọ đã vào phòng.

Ngô Cảnh An đóng cửa dựa tường đứng, tức giận hỏi, “Đến làm gì?”

Hứa Huy thả máy làm sữa đậu nành trên tay xuống bàn, “Hôm trước nói mua cho cậu, sau này đừng có tìm cơ hội nói tôi không giữ lời.”

Ngô Cảnh An nhượng nhượng mày, “Chỉ thế thôi hả?”

“Chỉ thế thôi!” Hứa Huy khẳng định, nói xong liền đi ra.

Ngược lại Ngô Cảnh An bị gã làm cho sững sốt, tên con nhà giàu này định làm gì, mới sáng sớm đã tới cửa đưa máy làm sữa đậu nành, có bệnh phải không?

Người bệnh đi tới cửa, tay cầm nắm cửa, chuyển mắt, tùy ý hỏi, “Hôm qua xem mắt thế nào, là Chung Vô Diệm hay là em gái thần Chung Quỷ?”

(Chung Vô Diệm: tên thật là Chung Li Xuân, người đất Vô Diệm (nay thuộc phía đông huyện Đông Bình tỉnh). Thường gọi là Chung Li Vô Diệm, bà là Vương hậu của Tuyên Vương Điền Tịch Cương. Chung Vô Diệm là người đàn bà nổi tiếng trong lịch sử, được mệnh danh là một trong. Sinh ra trán cao, mắt sâu, bụng dài, chân thô, mũi hếch, xương cổ lòi ra, cổ to, tóc thưa, bụng phệ, lưng gù, da đen đúa... (Vô Diệm trong tên bà có nghĩa là không đẹp) Do dung mạo xấu xí, đến 40 tuổi vẫn chưa chọn được người chồng vừa ý. Bà ta tuy xấu nhưng thông minh tài trí hơn người, là nữ chính trị gia tài giỏi. Thần Chung Quỷ: Theo sử sách, Chung Quỷ là người thời Đường Minh Hoàng, cực kỳ thông minh. Đến khi lên kinh ứng thí, được chủ khảo xem là kỳ tài. Thế nhưng khi lên diện ứng thí, gian thần Lư Kỷ lại lấy tướng mạo xét người, Chung Quỷ vốn xấu xí, bị Lư Kỷ buông lời xúc xiểm, vì quá tức giận đã đâm đầu vào cột mà chết, chấn động cả thiên đình. Ngọc Đế biết chuyện đã đứng ra chủ trì công đạo, phong cho Chung Quỷ làm vị thần phụ trách giáng yêu trừ ma chốn nhân gian.)

Ngô Cảnh An lúc này mới hiểu được mục đích thực sự của đại thiếu gia này, cắn răng giật giật má, xoay đầu lại cười cười nhìn gã, “Không nhọc ngài hao tâm tổn trí, rất tốt, dù là củ cải hay rau xanh, quan trọng là tôi thích. Đúng rồi, sau này ngài đừng sáng sớm tới đập cửa nữa, con gái nhà người ta đi làm vất vả, sáng sớm bị ngài làm ồn như thế làm sao mà ngủ.”

Hứa Huy lạnh mặt liếc mắt về phía phòng ngủ một cái, “Tốc độ thật nhanh, tùy tiện như vậy, cũng không sợ chọc phải bệnh gì.”

Ngô Cảnh An nhắm mắt, “Cậu không thể nói cái gì tốt đẹp sao?”

Hứa Huy nhếch miệng cười lạnh, “Được thôi, dù sao có liên quan gì đến tôi đâu.”

Ánh mắt như dao nhỏ của con nhà giàu xẹt qua lại trên mặt Ngô Cảnh An mấy dao sau đó mới phẫn nộ mở cửa rời đi.

Ngô Cảnh An “hừ”, mắng một tiếng, cảm giận chạy tới đóng cửa.

Không ngờ cửa còn chưa đóng chặt, đã bị một lực mạnh mẽ từ bên ngoài mở ra, lần thứ hai trong ngày anh lại ngã trên người người ta.

Ngô Cảnh An thật sự giận, kéo cổ áo gã chửi ầm lên, “Cậu đừng có kiếm chuyện, muốn đánh nhau một trận nữa cứ việc nói thẳng, ông đây hầu!”

Tên con nhà giàu đã đi còn quay lại kia xanh mặt, liếc ngang anh một cái, “Tôi cũng không tin, con gái nhà ai mù mắt chó lại lên giường với tên phế vật như cậu.” Lời còn chưa dứt, người đã tự tiện vọt vào phòng, để Ngô Cảnh An đứng đàng kia duy trì tư thế cầm áo người ta đứng ngốc nửa ngày.

Chờ lúc thần trí quay lại, đêch, vọt vào phòng ngủ, hết thấy đều đã chậm.

Trong phòng ngủ một mảnh bừa bãi, chăn đệm hỗn độn, quần áo tán loạn, cái gạt tàn đầy tàn thuốc, chén ăn cơm hôm qua chưa kịp rửa, cùng với vài tờ báo, vỏ táo đã ô xy hóa...

Chỗ của đàn ông, cái gì cũng có, chỉ thiếu một bộ ngực sữa nửa kín nửa hở cùng tiếng hét chói tai.

Hứa Huy đen mặt nửa ngày rồi cuộc trong sáng trở lại, cười đến độ cảnh xuân tươi đẹp, nháy mắt với Ngô Cảnh An, “Aiz, là tôi không tốt, cậu đã lao động cật lực cả một đêm sáng sớm tôi còn làm ồn phiền các người nghỉ ngơi, thật sự xin lỗi! Lão Ngô, khắc chế chút, tuổi này rồi, hại thất lạng. Nhanh lên, đem người ta nâng dậy, người ta đã sợ đến mức lặn vào gầm giường rồi, không biết đã mặc quần áo chưa, bị lạnh sẽ không tốt.” Vô vô bả vai nói lời thăm thía, con nhà giàu ghen một bụng cười xấu xa đi đến phòng khách, rồi cuộc nhẹn không được, ngửa mặt lên trời cười dài.

Trên mặt Ngô Cảnh An thoát đỏ thoát trắng đứng ở cửa phòng, đào cả tổ tông Hứa Huy ra làm thể dục buổi sáng mới thôi! Một đám rùa già ăn no không có việc gì làm, để ra một cái trứng rùa đầy bụng ý nghĩ xấu, gieo họa nhân gian.

(trứng rùa: vương bát đản, còn có nghĩa là đồ khôn kiếp)

Sau khi hết giận tự giải quyết bữa sáng, đem chăn phơi nắng, đem quần áo ném vào trong máy giặt, bận bịu xong hết thấy nằm trên sa lông mở TV, mới vừa đem bát cơm đưa ra còn chưa kịp ăn, đã có người đến gõ cửa.

Ngô Cảnh An cao giọng hỏi, “Ai?”

Người ngoài cửa cũng trả lời một câu, “Tôi, đối tượng của anh.”

Vừa mới cho một thìa cơm vào miệng, Ngô Cảnh An ho hai tiếng, chạy tới mở cửa, để người ta hô thêm vài câu, cả tòa nhà đều nghĩ anh biến thái.

Mở cửa, ngoắc ngoắc ngón tay về phía con nhà giàu vẻ mặt cười gian: “Cậu, vào đây!”

Con nhà giàu cười, cũng ngoắc ngoắc ngón tay về phía anh, “Cậu, ra đây!”

Ngô Cảnh An nghiêng đầu, liếc mắt, “Đi đâu?”

Con nhà giàu trang nghiêm chững chạc trả lời, “Hôm nay nhà tôi không có người nấu cơm, muốn cợ cơm của cậu, đi mua thức ăn đi!” <ins class=“adsbygoogle”

20. Chương 20: Vận Đào Hoa Nở Rộ

Khu nhà Ngô Cảnh An ở gần sát một con đường cái, thường ngày không có việc gì anh sẽ tới đây đi bộ, mua gì hay không không quan trọng, chủ yếu là tản bộ.

Hôm nay Ngô Cảnh An lại tới tản bộ, phía trước dắt theo một con chó quý tộc ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chó kia vòng tới vòng lui trong siêu thị, cuối cùng đứng trước quầy bán xương, hướng về phía Ngô Cảnh An “gâu gâu” sủa hai tiếng.

Ngô Cảnh An xoa xoa tai, nghe không hiểu chó sủa là nghe không hiểu!

Con chó kia nóng nảy, véo mu bàn tay của anh một chút, Ngô Cảnh An giận, “Có biết tiêm phòng đại tởn tiền lẫn không, đồ phá của!”

Chó khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác, nghe không hiểu tiếng người là nghe không hiểu!

“Trưa nay ăn xương hầm.”

“Đã sắp mười một giờ, xương hầm cái gì, muốn đun đến năm nào chứ, nhà tôi chỉ có một lò vi ba, ăn chút gì đơn giản thôi.”

“Vậy hấp cá chép!”

Sao không bảo làm cá chép chua ngọt luôn đi. “Không có nguyên liệu!”

“Tôm thật ngon, làm tôm luộc đi!”

Đúng vậy, một cân hơn một trăm, thật ngon! “Muốn ăn tôm sao, đến đây, hương này, trong tủ lạnh rất nhiều, chúng ta chọn một chút rồi về!”

Chó quý tộc không đồng ý, ve vẩy đuôi đứng lì ở đó.

Ngô Cảnh An đi lên trước, vuốt vuốt lông cho nó, “Ngoan, anh đây hôm nay không mang đủ tiền, thôi, chọn món rẻ hơn chút, còn phải về nấu nữa.”

Thịt xào sợi, cá om, rau cải xanh, cộng thêm một bát canh cà chua mới tạm đuổi đi được con chó quý tộc kén chọn.

Chó kia còn không có lương tâm, vừa ăn vừa cần nhằn, “Khó ăn!” Ngô Cảnh An thật muốn dọn chén đĩa trước mặt gã đi, khó ăn cậu còn ăn sạch, tám đời chưa ăn cơm sao?

Cơm nước xong, một người một chó ngồi ở ban công phơi nắng.

Ngô Cảnh An liếc người đang nhắm mắt nửa ngủ bên cạnh, cân nhắc một lát cuối cùng vẫn nói, “Lâm muội muội của cậu sắp thành tâm điểm đồn đại rồi, cậu có phải nên đi giải vây một chút không?”

Hứa Huy nhắm mắt, khoe miệng hơi cong lên, lười biếng nói, “Đi chứ, hai ngày nữa đi.”

Trong con mắt Ngô Cảnh An có cái gì chợt lóe rồi biến mất, anh tựa vào ghế chán chường nhìn làn khói trắng từ mũi mình bay lên, lơ lửng trong không trung, quấn quanh như một bức tranh trừu tượng.

Mở mắt ra, ánh mặt trời chiếu vào trong mắt, anh nheo mắt quay đầu đi, thu hết dáng ngủ không hề phòng bị của Hứa Huy vào đáy mắt.

Ánh mặt trời như một họa sĩ tuyệt vời, nhuộm toàn thân Hứa Huy từ trên xuống dưới thành một bức tranh vàng kim ấm áp.

Tóc vàng mềm mại dán sát vào trán, đôi lông mày dờ xuống phòng bị, hàng lông mi dày cong vút che lại đôi mắt, một sợi tóc không biết từ nơi nào bay tới phát phơ trượt theo cái mũi cao thẳng, đôi môi hồng mềm mại.

Người như vậy, cũng có thời điểm an tĩnh.

Ngô Cảnh An đỡ đầu nhìn, anh muốn đem thời gian dừng lại ngay lúc này, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ, để cho anh có thể si ngốc mà nhìn người kia, ngắm mặt trời lặn.

Đây là thích sao, sau mười năm, lần thứ hai lại có cảm giác thích một người, chỉ là, lại thích không đúng

người.

Một tên con nhà giàu cuồng vọng kiêu ngạo, một người đàn ông chỉ yêu phụ nữ.

Nhưng anh, biết là hổ bầy, vẫn ngốc nghếch nhảy vào.

Tay không tự giác vươn ra, muốn chạm vào một mảnh vàng kim kia, muốn sờ vào độ ẩm trên trán gã, muốn chạm nhẹ lên chóp mũi kia một lần, muốn dừng lại trên làn môi gã nửa giây.

Cuối cùng, nhát gan chiến thắng tình cảm, không dám phá hư chút yên lặng an tĩnh kia, anh thu tay lại, yên tĩnh nhìn chăm chú.

Để một ngày nào đó sau này, sau một ngày mệt mỏi, khi một mình ngồi trên ban công, quay đầu lại, anh có thể cười mà nhớ lại, bóng dáng người nợ mơ hồ.

Buổi tối Ngô Cảnh An đi làm, xem xét máy đo áp lực nước, gần năm mươi, trợn mắt với người trực ban, “Cậu cũng thật lớn gan, thêm nửa đơn vị nữa là tôi không dám nhận ca luôn.”

Người nợ cũng nhe răng cười đắc ý, “Ha ha, ai bảo tôi may mắn, cảm chắc điểm áp đỉnh, bạn hữu, buổi tối vất vả rồi.”

Ngô Cảnh An bối rối thiếu sót nhìn đồng hồ trên tường, tám giờ ba mươi tám phút, “Bạn hữu, cậu lắm, còn hai phút mới đổi ca, ai biết được đâu.”

Người nợ nóng nảy, đập cái ghế ngồi trên bàn xét nghiệm, “Cmn tôi chờ cho nó đến bốn mươi, xem cậu còn gì để nói.”

Nhận ca, Ngô Cảnh An bắt đầu làm việc, sớm làm sớm xong, cố gắng làm xong trước mười hai giờ để có thể lên ngủ vài giờ. Bên này thiết bị vừa khởi động, anh vừa mới bưng cái cốc ngồi xuống, tin nhắn tới.

“Không phải đang ngủ chứ?”

Ngô Cảnh An cười cười, đặt cốc trà xuống, ngón tay ấn trên bàn phím, “Ai như cậu, không việc làm, đúng giờ ăn đúng giờ ngủ.”

Gửi tin nhắn xong, mở bản ghi chép ra, ghi bảy bảy vài số liệu lên, còn chưa viết xong, tin nhắn lại tới nữa.

“A, người vĩ đại, vất vả như vậy, một tháng kiếm được bao nhiêu?”

Người này, toàn chọc vào điểm yếu của người khác, thế mới nói mấy kẻ con nhà giàu không có ai là người tốt.

“Dù thiếu cũng còn hơn đồ ăn cơm trắng như cậu.”

(Ý là đồ hưởng sẵn, ý chỉ chuyện Hứa Huy được thừa hưởng gia tài chứ không phải làm ra.)

“Lạ ghê, người không ăn cơm trắng chẳng lẽ ăn cơm đen.”

“Đồ ngọc, đó gọi là hoa màu, nhiều dinh dưỡng.”

“Đúng vậy, ăn cơm trắng ăn đến ngọc, nếu không, cậu làm cho tôi nhiều mấy bữa cơm hoa màu.”

Đề tài càng ngày càng đi xa chủ đề ban đầu, khéo môi Ngô Cảnh An nhếch lên cười, câu có câu không nhấn tin với hần.

Không ai nhắc đến chuyện gọi điện, chỉ dùng vài chữ đuổi đêm dài cô tịch.

Không ai cảm thấy thời gian trôi qua, cứ như vậy cùng nhau tán gẫu.

Anh ở đầu kia, tôi ở bên cạnh, không ngừng liên hệ, đem nỗi nhớ kéo dài.

Cho đến lúc, đêm càng khuya.

Cho đến lúc...

Quản lý tức đến khó thở mà xông tới, rống to với Ngô Cảnh An đang cười ngây ngô, “Khốn kiếp, cậu muốn làm lụi xương đấy hả?”

Mang theo hai con mắt đen sì cộng thêm bản kiểm điểm xử phạt, Ngô Cảnh An ủ rũ trở lại ký túc xá, thả người xuống giường.

Thế giới của anh, có chút điên cuồng.

Trong mộng, có một tên con nhà giàu tên là Hứa Huy sau khi triệt để phá hỏng cuộc đời anh xong, thẹn thùng mà nói với anh, “Ngại quá, người ta là thẳng nam, chỉ thích phụ nữ.”

Anh bị ghê tởm tỉnh, tỉnh lại mới phát hiện di động reo không ngừng.

Lau mồ hôi lạnh trên mặt, anh lên tinh thần nhìn cái tên quen thuộc trên điện thoại di động, hít một hơi xong nhẩn nghe, “Làm gì?”

Đầu kia điện thoại ngược lại thần thanh khí爽, “Không có việc gì, hỏi cậu ăn không?”

Ngô Cảnh An nghe lời này liền giận, “Cậu ăn no đừng mơ hả?”

Một tiếng cười cuồng vọng truyền ra, “Làm sao cậu biết hôm nay tôi ăn no, ha ha...”

“Có bệnh!” Ngô Cảnh An cầm giận cúp điện thoại, tiếp tục nằm trên giường ngủ bù.

Còn chưa ngủ được hai phút, di động lại vang lên, Ngô Cảnh An thực sự giận, cầm lấy di động nói luôn, “Có biết hôm qua tôi làm ca đêm không hả? Còn chưa thôi!” Đầu kia điện thoại tạm dừng vài giây, mới có một thanh âm sợ hãi truyền đến, “A, thật xin lỗi, tôi không biết, ngại quá, anh đang nghỉ ngơi sao, thực xin lỗi, anh tiếp tục ngủ đi!”

Đầu óc Ngô Cảnh An rõ ràng chậm mất nửa nhịp, mở to mắt suy nghĩ kỹ một lát, lại nhìn nhìn cái tên trên điện thoại di động mới biết thì ra là đối tượng xem mắt, vội vàng giải thích, “Không sao, không sao, Tiểu Thiên, ha ha, dọa cậu rồi, tôi cứ tưởng đồng nghiệp đùa dai. Không ngờ là cậu, ngại quá!”

Thanh âm trong điện thoại giống như thổi phào, “Tôi, tôi không biết lịch làm việc của anh, nếu, nếu như tiện, chúng ta gặp mặt đi, được không?”

Hai chữ “được không” cuối cùng nhỏ đến mức Ngô Cảnh An hầu như không nghe thấy, có thể thấy được Phương Tiểu Thiên này có bao nhiêu ngại ngùng, nhưng mà, chính phần cẩn thận này lại làm anh cảm động.

Không nghĩ tới người thanh niên nhát gan ngượng ngùng kia lại chủ động gọi điện thoại cho anh, lại bởi vì sợ bị cự tuyệt, vì thế cẩn thận thăm dò.

Loại biểu hiện của thiếu niên lần đầu yêu đương này, không ngờ lại xuất hiện trên người người thanh niên kia, lại không nghĩ tới, sẽ để anh thấy được.

Khiến người ta có cảm giác phải cẩn thận bảo vệ cảm xúc của anh ta.

Khóe miệng Ngô Cảnh An cong lên, “Hai ngày nay tôi có ca đêm, đi không được, ngày thứ hai là làm ca sáng, đến giữa trưa nghỉ, buổi chiều gặp, được chứ?”

“Uhm.”

Chẳng qua là một tiếng, Ngô Cảnh An lại từ đó cảm nhận được tâm tình nhảy nhót vui vẻ của đối phương.

Phương Tiểu Thiên, người cũng như tên, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, không phóng khoáng, nói khó nghe chút chính là có chút nữ tính, trước kia, Ngô Cảnh An không thích loại này.

Nhưng hôm nay, anh muốn nếm thử một chút, có một người để anh mỗi ngày quan tâm nhưng nhớ, muốn chăm sóc, hẳn cũng không tồi.

Chủ yếu là loại người này chắc sẽ thật kiên định sống qua ngày, không giống Tưởng Lộ, không giống... tên con nhà giàu kia.

Kết thúc ca đêm thứ hai, con nhà giàu đúng bảy giờ lại gọi điện thoại đến quấy rầy.

Ngô Cảnh An đang mộng đẹp, đột nhiên bị đánh thức, sợ tới mức linh hồn cũng muốn bay ra, hoang mang hồi lâu mới kịp phản ứng là di động vang.

Nhận điện thoại, mang theo tất cả sự bức bối mới ngủ dậy mà rống giận, “Cmn, cậu đừng có mỗi ngày không có việc gì làm lại đi kiếm chuyện, suy xét tình huống thực tế của người khác một chút, cậu còn như vậy, lần sau mỗi khi tôi làm ca đêm đến nửa đêm hai giờ sáng lại gọi điện thoại cho cậu xem cậu chịu được không!”

Đầu kia điện thoại con nhà giàu vừa hồng hộc thở gấp, vừa hưng phấn mà nói, “Được thôi, gọi nhiều hơn cũng không sao, mỗi khi tôi ngủ đều tắt chuông, chờ tôi tỉnh lại nhất định sẽ gọi cho cậu.”

Lúc cậu tỉnh tôi vừa mới ngủ, Ngô Cảnh An mắng liên tục vài câu mẹ nó. Da mặt vô lại luôn rất dày, dù cho đánh một trăm hai mươi tám chưởng, làm không đến nơi đến chốn, cũng sẽ chỉ làm trình độ vô lại tăng cao mà thôi. Ngô Cảnh An lười cùng hẳn nói lời vô nghĩa, “Không có việc gì thì cúp đây.”

“Có chuyện tốt! Ha ha, đừng ngủ, vào thành phố đi, tôi đến sân ga đón cậu.”

“Bạn à, tôi hôm nay làm ca đêm, giờ giấc còn chưa chỉnh lại đâu, đừng gây sức ép cho tôi nữa!”

“Ăn cơm trưa xong ngủ tiếp, ngủ một buổi chiều cũng không ai quản cậu, đến đây đi, cơm trưa tôi mời, cả bữa tối bữa khuya nữa.”

Ngô Cảnh An thật sự vừa bức mình vừa buồn cười, “Tôi ngày mai làm ca sáng, bốn giờ phải có mặt, đại ca, anh đừng đùa!”

Con nhà giàu nghĩ nghĩ, nói: “Đi, sáng sớm ngày mai tôi chở cậu qua đó.”

Ngô Cảnh An thụ sủng nhược kinh, không xác định mà nhắc nhở gã một câu, “Là bốn giờ điểm danh, từ trong thành phố xuất phát thì ba giờ phải rời giường, ba giờ, là ba giờ nha!”

(thụ sủng nhược kinh: được chiều chuộng mà lo sợ)

Con nhà giàu cần chặt rằng, “Ba giờ thì ba giờ, tôi không tin tôi dậy không được.”

Ngô Cảnh An triệt để ngỡ ngàng, nhưng...

“No, no no no, muốn điên tự cậu điên đi, tôi không hầu! Có gì ăn ngon đóng gói cho tôi một phần để trong tủ lạnh chờ tôi về rồi ăn, có gì vui phiền ngài chơi giùm tôi đi, tôi đây già cả rồi, thật sự chơi không nổi, cứ như thế nha, tín hiệu không tốt, nghe không rõ, cúp đây.”

Kết thúc cuộc gọi, tắt máy, Ngô Cảnh An rất cuộc thoải thoải mái mái mà ngủ.

Buổi chiều lúc khởi động máy, Ngô Cảnh An hít dài một hơi, cừ thật, mười hai cuộc gọi kể đó, toàn đến từ...Khổng Tân.

Người này tìm mình làm chi, còn gọi liên tiếp mười hai cuộc, đòi mạng à?

Gọi qua còn chưa kịp mở miệng hỏi, đầu kia pháo đã oanh tạc không ngừng, mắng anh vì cái gì tắt máy, còn không khởi động máy hẳn liền phải đánh xe chạy tới.

Ngô Cảnh An tò mò hỏi: “Nhà cậu cháy?”

“Phi, nhà cậu mới cháy, mẹ nó, miệng chó không phun được ngà voi, đừng nói nhảm, nhanh tới đây.”

“Chuyện gì mà vội vậy, ba thiếu một à? Không nên không nên, tháng này tôi có chút kẹt, không đánh không đánh.”

“Đánh cái gì mà đánh, không phải, aiz, dù sao cậu mau đến đây, đừng chờ biện pháp mạnh, gọi cái xe, nhanh lên.”

“Cậu trả tiền xe à?”

“Được, trả một đầu trâu cũng được, tóm lại trong vòng nửa giờ xuất hiện cho tôi!”

Cúp điện thoại, Ngô Cảnh An chậm rãi sửa soạn bản thân, lững thà lững thững đi tới nhà Khổng Tân.

Có chuyện gì chứ, còn làm thần thần bí bí như vậy.

Ngô Cảnh An mới chân thấp chân cao đến nơi, đã bị một người túm lấy áo, tha lên lầu ba.

“Lão Đại, quần tôi ba trăm tệ đó nha!”

“Còn nói nữa tôi lột quần cậu bây giờ!”

“Ấy... sao nói vậy được, em dâu nghe xong lại khóc bây giờ, sao cậu lại có ham mê này chứ?” Khổng Tân buồn bực đến mức muốn tát cho người này vài cái, “Đừng nhắm, đừng dẫn chút, có chuyện tốt cho cậu đây.”

Ngô Cảnh An đứng nghiêm, ánh mắt hoài nghi nhìn người đàn ông nghiêm trang trước mặt, “Nói xem, rốt cuộc có chuyện gì!”

Mặt lạnh của Khổng Tân không trụ được bao lâu, “Phốc” một tiếng cười ra, “Tên nhãi cậu hôm nay gặp vận đào hoa.” <ins class=“adsbygoogle”

21. Chương 21: Vu Tiểu Thanh

Trên ghế sa lông phòng khách Khổng gia ngồi hai nam hai nữ, trong đó một đôi là vợ chồng, nhiệt tình bưng trà rót nước tiếp đón một cô gái yếu điệu khác

Thanh niên còn lại ngồi một bên, mặt mày tươi cười nhưng trong lòng liên tục kêu khổ.

Lại bị người ta tính kế, một năm ba bốn lần bị bắt xem mắt, rốt cuộc có muốn để cho thẳng gay như anh sống yên nữa không!!!

Cô gái lần này cùng anh xem mắt là một cực phẩm, dù là khuôn mặt hay dáng người đều là số một, hơn nữa vừa rồi nghe vợ Khổng Tân giới thiệu, làm việc ở phòng nhân sự của xưởng, ngoan ngoãn, anh lúc này là đang được hời.

Trong lòng không khỏi buồn bực, phụ nữ điều kiện tốt như vậy, sao lại muốn gả anh loại hàng chất lượng kém này.

Anh tự thấy bản thân mặt mũi không phải quá đẹp trai, hơn nữa công việc cũng chỉ là công nhân kỹ thuật trong khu mỏ. Đầu năm nay không phải nói phụ nữ không chịu gả cho tên đàn ông nào lương tháng chỉ mới hơn một ngàn sao? Hơn nữa lương cô gái kia còn gấp đôi lương anh, khó coi, quá khó coi, xấu hổ, quá xấu hổ.

Vợ Khổng Tân, Lý Tiểu Mai là một người phụ nữ tính tình rộng rãi, bộ dạng không xinh đẹp, nhưng vì

công việc tốt, người theo đuổi cũng không ít. Khổng Tân vốn là bạn học của cô, thời đi học đã theo đuổi, hơn nữa Lý Tiểu Mai cũng không phải là dạng con gái ưa trèo cao, công việc ổn định vài năm, hai người liền kết hôn.

Lý Tiểu Mai nháy mắt với Khổng Tân, tên sợ vợ kia bật người nháy mắt với Ngô Cảnh An.

Một cước đá lên cái quần ba trăm tệ kia, mắt như dao quét tới quét lui trên mặt anh, thấy anh nhìn lại liền hơi đánh mắt về phía cô gái như hoa đào ngồi bên kia, giống như đang nói, “Nhanh chủ động chút!”

Ngô Cảnh An rử mắt bĩu môi, hồi lâu mới học ra một tiếng, “Tiểu...” Tiểu gì ấy nhỉ?

Khổng Tân chỉ hận rèn sắt không thành thép, cắn răng nói, “Tiểu Thanh, vừa rồi không phải đã nói rồi sao, Tiểu, Thanh!”

Ngô Cảnh An cuống quýt gật đầu, “Ấy ấy, Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, uhm, Tiểu Thanh, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Khổng Tân nhắm mắt lại thở sâu, tên nhóc này định làm gì?

Lý Tiểu Mai cười giải vây, “Tiểu Thanh, em đừng để ý, lão Ngô nhất định là đang hỏi hớp, đàn ông mà, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp đều thế cả. Hơn nữa lão Ngô này, tuổi không còn nhỏ, tình huống còn nghiêm trọng hơn. Ha ha, thôi, hai người ngồi trò chuyện, Khổng Tân, xuống phòng bếp, em còn muốn nhờ anh băm thịt đấy.”

Khổng Tân nhận được mệnh lệnh bật người nhảy dựng lên, trước khi đi lại cố gắng nháy mắt với Ngô Cảnh An.

Phòng khách nhỏ chỉ còn hai người xem mắt, từ phòng bếp không ngừng có tiếng cười đùa truyền ra làm không khí càng thêm xấu hổ. Mọi người nói xem, một thuần gay, chạy tới xem mắt với phụ nữ, rốt cuộc là cái thể đạo gì???

Yên tĩnh, yên tĩnh lại yên tĩnh, Ngô Cảnh An chỉ có thể dùng phương pháp xử lý lạnh để cô gái kia triệt để đánh mất một chút hứng thú ít ỏi với anh.

Ai biết đóa hoa đào kiều diễm kia lại đi đầu đánh vỡ bầu không khí trầm lặng, dùng giọng nói trong veo mà gọi anh, “Anh Ngô.”

Ngô Cảnh An như bị điện giật, phản xạ có điều kiện mà “A” một tiếng.

Khóe miệng cô gái hơi cười, “Em có thể gọi anh là anh Ngô chứ?”

Ngô Cảnh An miễn cưỡng nở nụ cười, “Uhm, có thể.”

“Anh Ngô, kỳ thật, chúng ta trước đây từng gặp nhau, anh còn nhớ không?”

Ngô Cảnh An vừa nghe cô ấy nói vậy, yên lặng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, “Ngại quá, tôi không có ấn tượng gì, cô từng gặp tôi khi nào?”

Mặt cô gái đỏ hồng, lông mi thật dài chớp chớp, đôi mắt to vụt sáng, đôi môi đỏ mọng khép khép mở mở, nói ra chuyện xưa một nữ sinh ôm ấp thầm mến.

Vu Tiểu Thanh mười bảy tuổi đi trường nghề tìm chị hai, trên đường đi bị một đám côn đồ trong trường đùa giỡn, cô gái nhỏ lúc đó sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, lúc đang thấp thỏm lo âu, thỉnh thoảng nghe cách đó không xa có người hét lớn, “Làm gì vậy!”

Anh hùng xuất hiện, hoàng tử cưỡi ngựa trắng đứng lúc đánh đuổi một đám háo sắc, cùng cô gái kia cưỡi ngựa trắng về tòa thành hạnh phúc.

Khụ khụ... được rồi, phần sau chỉ là ảo tưởng, có thể xem nhẹ.

Tóm lại là Ngô Cảnh An hai mươi tuổi đã từng cứu Vu Tiểu Thanh hôm nay ngồi trước mặt, vì thế cô gái nhỏ liền đem ấn tượng về Ngô Cảnh An khắc sâu trong lòng, trước đó vài ngày cô ấy đến nhà chị Lý, ngẫu nhiên nhìn thấy một bức ảnh chụp chung có mặt người cô tâm tâm niệm niệm, vì thế...

Mới có ngày buổi xem mắt hôm nay.

Vu Tiểu Thanh tất nhiên không nói trắng ra như thế, nhưng Ngô Cảnh An không ngốc, có rất nhiều chuyện dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, cùng với khuôn mặt đỏ bừng kia của Vu Tiểu Thanh, còn có cái gì không rõ nữa.

Ngô Cảnh An cảm thán liền ba tiếng, ông trời ơi, có ai đùa giỡn người như ông nữa không, quyết đoán chút, đem ta bẻ thẳng là được.

Thời điểm ăn cơm chiều Lý Tiểu Mai ra khỏi phòng bếp gõ gõ trán, nói với hai người, “Xem đầu óc tôi này, Tiểu Thanh không thể uống rượu, như vậy đi, lão Ngô, cậu cùng Tiểu Thanh ra ngoài mua chai đồ uống.”

Thật giả dối, mua chai đồ uống còn phải đi cả hai người, chẳng lẽ mua cả thùng!

Ngô Cảnh An bất đắc dĩ mang cô gái đang xấu hổ xuống lầu mua thùng đồ uống, còn chưa vào đến cổng siêu thị, liền đụng phải người quen.

“Tiểu Ngô.”

Ngô Cảnh An quay đầu lại, là chị Tần phó quản lý, một người chị hơi nhiệt tình quá mức, bình thường cũng hay quan tâm đến anh, một năm ba bốn lần xem mắt, hầu như đều là do chị an bài. Ngô Cảnh An lên tiếng chào hỏi, chị Tần khoe mắt mang cười đi lên trước, nhìn chăm chăm vào cô gái bên cạnh, “Nha, đây là...”

Ngô Cảnh An cười cười, “Bạn bè, bạn bè.”

Vu Tiểu Thanh giương mắt chào theo, “Chị Tần.”

Chị Tần cười càng tươi, cánh tay đập Ngô Cảnh An một cái, “Tên nhóc cậu được lắm, khó trách chị giới thiệu cho cậu nhiều cô như vậy cậu đều không hài lòng. Cô gái nhỏ cũng thật là xinh đẹp, bao nhiêu rồi?”

Vu Tiểu Thanh cúi đầu, “Hai mươi lăm.”

“Làm ở đâu vậy?”

“Phòng nhân sự.”

Chị Tần sững sốt, phòng nhân sự, với đàn ông trong quảng mỗ, đây chính là mấy đóa hoa cao cao không thể với đến, với phụ nữ, là người chồng như ý, này này này, cô gái này nói cô ấy làm ở phòng nhân sự, sao có thể???

Vốn tưởng rằng cô ấy làm ở siêu thị hay cửa hàng quần áo gì đó nên thuận miệng mà hỏi, ai ngờ, hỏi một cái ra một chuyện kinh ngạc thế này.

Chị ngạc nhiên liếc Ngô Cảnh An một cái, lại nhìn mỹ nữ trước mặt, công việc tốt, bộ dạng đẹp tính tình hòa nhã, phụ nữ như vậy lại tìm Ngô Cảnh An, thật sự là, mặt trời mọc ở đằng tây rồi.

“Tên nhóc cậu kiếp trước tu luyện có phúc thật, gặp được cô gái tốt như vậy.”

Ngô Cảnh An quay đầu đi ho hai tiếng, “Còn, còn chưa thành công đâu.”

Lông mi Vu Tiểu Thanh giật giật.

Chị Tần giật mình, “Mới gặp à?”

Ngô Cảnh An gật gật đầu.

Chị Tần hiểu rõ mà cười cười, “Vây thôi, hai người đi dạo đi, chị còn có việc, đi trước.”

Tạm biệt chị Tần, Ngô Cảnh An đi theo Vu Tiểu Thanh vào siêu thị, chọn một chai nước cam lớn, trả tiền ra cửa, lúc đi đến dưới nhà Khổng Tân, Vu Tiểu Thanh đột nhiên gọi, “Anh Ngô.”

Ngô Cảnh An quay đầu lại, “Uhm?”

Vu Tiểu Thanh ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm khiến người ta cảm thấy tươi mát thoải mái, cô cắn cắn môi dưới, cố lấy dũng khí nói, “Em cảm thấy anh rất tốt...”

Trong lòng Ngô Cảnh An mừng như điên, từ trước tới nay người ta nói em cảm thấy anh rất tốt, kế tiếp luôn là một câu, chỉ là chúng ta không hợp nhau. Cứ thế đeo thẻ người tốt, anh thanh thanh thơi thơi mà làm gay của anh.

Kiểm chế tâm tình kích động, anh cố gắng bình tâm tĩnh khí hỏi han, “Rồi sao?”

Ánh mắt Vu Tiểu Thanh sáng quắc nhìn thẳng vào anh, “Cho nên, em muốn làm quen với anh.”

“Àm!” Thẻ người tốt trong lòng Ngô Cảnh An vỡ nát, vỡ thành một đám mảnh thủy tinh, đâm vào lòng anh, đau!

Đừng có đùa người ta thế chứ!

Kiên trì ăn xong bữa tối, lại bị ra lệnh đưa Vu Tiểu Thanh về nhà, lúc Ngô Cảnh An trở lại ký túc xá đã hơn mười giờ.

Ngã xuống giường, anh liên tục thở dài, cô gái tốt như vậy, sao lại coi trọng anh chứ?

Không nên nhất là hành vi anh hùng cứu mỹ nhân của mình, anh hối hận đến độ cho mình một bạt tai. Lão Vương cùng phòng nhắm mắt nhắm mắt, “Khuya khoắt còn đập muỗi cái gì!”

Ngô Cảnh An ngừng tay, đổi thành cắn ngón tay, cắn được một hồi liền đổi thành lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho con nhà giàu.

Mẹ nó, ai bảo hần quấy rầy mình, sao mình không thể trêu lại hần.

“Làm gì vậy?”

“Ngủ.”

Ngắn gọn, nhưng Ngô Cảnh An không bỏ qua, thề muốn đùa cho hắn tỉnh ngủ.

“Sao ngủ sớm vậy, đứng lên đi tiểu đi!”

“Cậu có bệnh à! Ngày mai tôi chữa cho!”

“Cậu chữa không được, một thân đào hoa.”

“Fuck, không phải là bị giang mai chứ?”

“Cậu mới bệnh giang mai, cả nhà cậu đều bệnh giang mai.” Ngô Cảnh An cảm tức đến độ ném điện thoại đi, kéo chăn qua đầu ngủ.

Ngày mai ca sáng, bốn giờ điểm danh, nhanh ngủ.

Một đêm mộng xuân.

Đầu tiên là Phương Tiểu Thiên vẽ mặt thẹn thùng cùng anh oxxx, không ngờ đến lúc cao trào đột nhiên Vu Tiểu Thanh xông vào, vẽ mặt khiếp sợ, chán ghét, ném gối về phía anh, “Anh là đồ phụ bạc, tên khốn nạn, sao anh có thể \$)#@%” sau đó chuyển cảnh, anh đang nằm trên người Vu Tiểu Thanh, cô gái xinh đẹp dưới thân anh yêu kiều thở dốc, tiểu đệ đệ cho tới bây giờ vẫn chưa từng đứng lên với phụ nữ của anh cư nhiên cũng dừng mãnh bất ngờ, làm đến vài giờ. Cuối cùng kết thúc anh cùng cô ấy hôn sâu, môi vừa rời ra, anh còn đang nhắm mắt hồi tưởng, chợt nghe một giọng nam nặng nề gọi anh, Cảnh An, anh sợ tới mức mãnh liệt mở mắt, người phụ nữ dưới thân không ngờ lại biến thành...

Lại là vừa mở mắt, phòng tối đen, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang không ngừng.

Cả người Ngô Cảnh An toàn là mồ hôi, cả đệm chăn đều ướt, hạ thân dính dính, anh nhắm mắt mắng vài tiếng mới miễn cưỡng rời giường.

Ngô Cảnh An cả người mỗi một nằm trên bàn trong phòng trực ban nghỉ ngơi dưỡng sức, Khổng Tân vẽ mặt cười hì hì cầm điểm tâm tiến vào, khách khí chào hỏi Lâm Giai Giai, liền kéo anh vào trong phân xưởng hồi nhỏ.

“Thế nào, bạn bè quá tốt phải không, đời này cậu đốt đèn ***g cũng không thể tìm được cô gái nào tốt hơn Vu Tiểu Thanh nữa đâu. Tôi hỏi rồi, người ta rất vừa lòng với cậu, tên nhãi cậu đập trúng vận cứt chó, để mấy kẻ độc thân trong xưởng biết, có ai không đổ mắt. Aiz, tôi nói cậu có nghe không hả, ừ ừ cái gì?”

Cổ họng Ngô Cảnh An áp ứng hồi lâu mới nôn ra một câu tiếng người, “Không quá thích hợp.” <ins class=“adsbygoogle”

22. Chương 22: Không Thích Hợp

“Cái gì?” Khổng Tân kinh ngạc, thật kinh ngạc, kinh ngạc lật trời lên được.

Ngô Cảnh An chột chột khe nứt trên nền xi măng, “Thật đấy, không thích hợp, ừm, coi như hết.”

Lỗ mũi Khổng Tân dường như bốc lửa, “Cmn cậu nói cái gì lặp lại lần nữa coi cái đồ lòng lang dạ sói Tiểu Thanh như vậy mà còn không thích hợp vậy cậu nói cho tôi nghe người thế nào mới là thích hợp có phải phải tìm một người mũi lệch mắt lé mới là thích hợp nhất phải không cmn cậu là cái gì cậu cho là Tiểu Thanh tốt như vậy tìm cậu là do cô ấy có tật xấu gì à tôi cho cậu biết cậu mười phần sai chẳng qua thời còn thiếu nữ đã thâm mến cái đồ đầu trâu nhà cậu nên mới chờ tới bây giờ đừng có vô lương tâm cậu muốn thích cũng được không thích cũng được dù sao chuyện này cũng phải thành!” (“Cmn cậu nói cái gì? Lặp lại lần nữa coi, cái đồ lòng lang dạ sói! Tiểu Thanh như vậy mà còn không thích hợp, vậy cậu nói cho tôi nghe, người thế nào mới là thích hợp? Có phải phải tìm một người mũi lệch mắt lé mới là thích hợp nhất phải không? Cmn cậu là cái gì? Cậu cho là Tiểu Thanh tốt như vậy, tìm cậu là do cô ấy có tật xấu gì à? Tôi cho cậu biết cậu mười phần sai! Chẳng qua thời còn thiếu nữ đã thâm mến cái đồ đầu trâu nhà cậu nên mới chờ tới bây giờ, đừng có vô lương tâm! Cậu muốn thích cũng được không thích cũng được, dù sao chuyện này cũng phải thành!”)

Ngô Cảnh An xoa xoa cái tai suýt chút bị chấn điếc, đang kinh ngạc Khổng Tân luyện nín thở đại pháp từ khi nào, một hơi nói nhiều như vậy, cả chấm câu cũng không cần.

“Nhưng mà, tôi không có cảm giác thì biết làm sao?”

Khổng Tân bóp cho anh một phát, “Người như vậy cậu còn kêu không có cảm giác, chẳng lẽ cậu thật sự thích Lâm Giai Giai?”

Ngô Cảnh An vội vàng xua tay, “Thề với trời, tôi với Lâm Giai Giai một chút, một chút chút, một chút chút xíu ý đồ cũng không có.”

“Vậy rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Thật sự là không có cảm giác, không có chuyện gì hết, thật!”

Khổng Tân thật muốn đem đèn pin chiếu vào óc anh, “Lão nhị của cậu không được hả, Tiểu Thanh như vậy còn không có cảm giác?”

Ngô Cảnh An ghen khuất che đùng quần, “Hạ lưu!”

Khổng Tân trừng mắt, “Tôi mặc kệ, dù sao tôi đã nói với người ta là cậu đồng ý, tan việc đi theo tôi!”

Ngô Cảnh An rống to: “Cậu bức lương vi xướng à!”

(bắt gái nhà lành làm kỹ nữ =)))

Khổng Tân liếc mắt xem thường, “Cậu như vậy, có ra bán cũng không ai thèm, Tiểu Thanh là mắt mù mới coi trọng cậu.” Nói xong, đứng lên vỗ vỗ mũng phủi bụi đi ra ngoài.

Ngô Cảnh An vội kéo tay áo hắn, vẻ mặt đau khổ, “Thật đấy, bạn à, đấy đi, tôi không xứng với người ta, huống chi, tôi với cô bé kia không có cảm giác, đừng hại người ta.”

Khổng Tân mím miệng chỉ chỉ vào anh, cuối cùng oán hận để lại một câu, “Cậu đừng có hối hận!”

Nói xong, bỏ tay xuống đi nhanh ra ngoài.

Ngô Cảnh An thở dài ngồi trở lại ống dẫn, hằng năm loại chuyện này đều phải trình diễn vài lần, mấy chị gái tốt bụng nhiệt tình thấy anh đã nhiều tuổi vì thế luôn tích cực thu xếp chuyện tốt cho anh, không những không từ chối được, còn phải cảm kích, một câu không cảm giác của anh, đã bị người ta mắng không biết tốt xấu bao nhiêu lần.

Hàng năm như thế.

Aiz, chuyện tốt, chuyện tốt, cái gì mới là tốt. Trang Tử không phải cá, sao biết niềm vui của cá!

Buổi sáng hơn mười giờ, con nhà giàu không có việc gì lại đến.

Người lâu rồi không đến khiến Lâm Giai Giai có chút kinh ngạc, khẽ nhếch miệng không biết nói gì cho phải. Khóe môi con nhà giàu nhếch lên một nụ cười làm người ta nhộn nhạo, dịu dàng thắm thiết mà nói, “Giai Giai, đã lâu không gặp.”

Ngô Cảnh An nổi da gà.

Lâm Giai Giai dù gì cũng là cô gái đã trải qua sóng gió, bình tĩnh hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

Con nhà giàu hai ba bước đã tới sau lưng Ngô Cảnh An, một bên đá chân ghế của anh một bên nói với Lâm muội muội, “Nhớ em, nên đến thôi.”

Ngô Cảnh An thức thời đứng dậy, bưng cái chén đang chuẩn bị đi ra ngoài con nhà giàu lại lên tiếng, “Cảnh An, giúp tôi mua bao thuốc!”

Một thân da gà của Ngô Cảnh An bị chấn động rớt, quay đầu liếc con nhà giàu đang tà tà cười đằng kia một cái, trong lòng thầm khinh bỉ.

Thuốc lão đại muốn hút, ở đây làm sao mua được! Không có việc gì lại kiếm chuyện!

Lâm Giai Giai cầm lấy túi đứng lên, “Để em đi cho, vừa lúc có chút đồ muốn đưa.”

Nói xong không để người ta từ chối đã đi ra ngoài.

Ngô Cảnh An liếc nhìn bóng dáng mỹ nhân một cái, quay đầu nhìn con nhà giàu, vẫn là bộ dạng nhàn nhã kia.

“Lâm muội muội của cậu là đang giận thôi, còn không mau đuổi theo.”

Con nhà giàu cười, “Đuổi theo nhìn cái mặt lạnh kia ấy à, hừ, tôi cũng chẳng có sở thích đó.”

Ngô Cảnh An kinh ngạc, “Cậu rốt cuộc có phải bạn trai người ta không vậy?”

“Người ta đã không thừa nhận là bạn gái tôi, tôi làm sao dám mang cái mũ cao như thế.”

Ngô Cảnh An gật gật đầu, đặt mông ngồi đối diện gã, ôm cái chén uống một hớp, “Cậu đang giở chiêu gì, lật mềm buộc chặt?”

Con nhà giàu ôm cánh tay cười khẩy hai tiếng, “Cô ta còn không đáng, tôi không phải kẻ thâm tình, dù thích cũng không được mấy tháng, huống chi một chút ngon ngọt còn không ném được.”

Ngô Cảnh An ý vị sâu xa mà nhìn gã, “Vậy rốt cuộc cậu đến làm gì?”

“Nhàm chán, giết thời gian.”

Chạy xe bốn mươi phút đến cái nơi chim không thềm ỉa này giết thời gian, sở thích của ngài thật không giống người thường. Trong lòng Ngô Cảnh An thầm khinh bỉ.

Không đầu đuôi tán gẫu một lát, quản lý tiến vào, nhìn thấy con nhà giàu đầu tiên là sững sốt, sau đó tươi cười chào hỏi.

Cuối cùng con nhà giàu còn thêm một câu, giữa trưa mời mọi người ăn cơm, khiến quản lý cười tươi như hoa.

Tan tầm điểm danh quản lý đem tin tức này báo cho mọi người, lại là một trận hoan hô, lại không ngờ nữ nhân vật chính đứng lên, trước mắt bao người nói một câu, không thoải mái, không đi, sau đó bình tĩnh thông dong đi ra khỏi phòng điểm danh.

Mọi người bị người ta đánh gãy ngang xương, một đám hai mặt nhìn nhau, không nói gì.

Cậu nói xem nữ chính không đi, để một đám người qua đường bọn họ lên diễn, còn biết làm sao hạ màn? Kết quả con nhà giàu lên tiếng, sao lại không hạ màn được, không phải nam chính còn đây sao, chúng ta diễn màn nào nhiệt huyết nam nhân ấy.

Lâm Giai Giai không đi, phụ nữ trong xưởng cũng ngại đi theo, lấy cớ trong nhà có chuyện liền từ chối hết.

Cuối cùng một đám đàn ông tụ tập trong tiệm cơm, khua chiêng gõ trống, hào khí can vãn, chính nghĩa tận trời, nhiệt huyết sôi trào.

Trên bàn Khổng Tân vẫn luôn trưng cái mặt thối, mọi người nâng chén hân cũng nâng, Ngô Cảnh An mời rượu hân, hân làm như không nghe thấy.

Đại Cương buồn bực, “Hôm nay làm sao vậy, bình thường thân thân thiết thiết với lão Ngô như vậy, hôm nay lại đùa cái gì?”

Ngô Cảnh An xấu hổ cười cười, “Hiểu lầm nhỏ, hiểu lầm nhỏ, không có việc gì, mọi người ăn uống đi chứ, Đại Cương, tôi mời cậu.”

Đại Cương khoát tay, “Cậu bớt đánh trống lảng đi,” khuỷu tay thúc thúc Khổng Tân, “Nói xem, lão Ngô bắt nạt cậu cái gì, các anh làm chủ cho cậu, để hân phụ trách.”

“Cút!” Khổng Tân không bình tĩnh nói một câu, mọi người cười vang.

Hứa Huy cười cười, ánh mắt phiêu qua người đang cúi đầu cười khổ kia, quay đầu nói với Khổng Tân, “Đúng vậy, nói xem xảy ra chuyện gì, tôi cũng rất tò mò.”

Khổng Tân nghĩ nghĩ, cũng không phải chuyện lớn gì, liền nói ra, đem chuyện giới thiệu đối tượng cùng chuyện anh cự tuyệt nói ra hết.

“Mọi người nói xem tôi vì ai mà bận bịu nha, ngài ta còn không nghĩ tới, bản thân đã ba mươi tuổi, còn ở đó mà kén cá chọn canh! Nếu không phải là anh em, ai thèm quan tâm hân chết sống thể nào! Vu Tiểu Thanh người ta đi làm ở đâu mọi người biết không, phòng nhân sự nha, chỉ tiền lương của cô ấy đã gấp đôi lão Ngô, còn chưa tính tiền thưởng gì gì đó, người ta một cô bé đơn thuần, ngốc ngốc đi coi trọng hân, ngài ta ngược lại, còn nói không cảm giác, ***, thật không biết lão Nhị của hân bị cái quái gì, không được thì đem cắt đi!”

Ngô Cảnh An buồn buồn uống một chén rượu, anh cũng muốn hỏi lão Nhị của mình là làm sao, đối với phụ nữ xinh đẹp lại không đứng dậy được, anh còn có thể làm gì?

Nhưng chuyện đó biết nói cho ai nghe, chỉ có thể cùng với rượu nuốt vào bụng.

Đại Cương cười, “Hay là cô bé kia xấu xí, dọa sợ tiểu đệ đệ của lão Ngô?”

Mọi người cười theo, anh một câu tôi một câu mà muốn lột quần Ngô Cảnh An, nhìn thực hư xem sao.

Khổng Tân lấy di động ra, nói: “Nếu thật sự là xấu xí tôi cũng không nói, tôi có ảnh chụp cô ấy đây, là vợ tôi lấy di động chụp, mọi người nhìn một cái, cũng phân xử xem, rốt cuộc là ai có vấn đề.” Lấy ảnh chụp ra, đưa cho Đại Cương.

Đại Cương cầm xem, miệng bĩu lên xem thường, “Cũng đâu có đẹp, mặt chữ điền, mắt nhỏ, trách không được lão Ngô của chúng ta ghét bỏ.”

Khổng Tân liếc ngang, cắn răng nói, “Đó là vợ tôi! Người bên cạnh kia!”

Đại Cương quăn đỏ mặt, “Ngại quá, tôi nhìn xem, ôi, cô bé này, nhìn ngoan ngoãn ghê. Không được, tôi nói này, lớn lên như vậy, công việc lại tốt, cô ấy coi trọng lão Ngô là thật hay giả?” Tiểu Kiều ngồi bên cạnh hẩn đoạt lấy điện thoại nhìn nhìn, cũng than lên một tiếng sợ hãi, lại truyền cho người bên cạnh.

“Lão Ngô người là thật hay giả vờ vậy, người như vậy còn ghét bỏ, còn không phải có bệnh sao?”

“Khổng Tân, cậu rất không biết suy nghĩ, người điều kiện tốt như vậy lại không giới thiệu cho tôi. Aiz, lão Ngô, cậu không thích đúng không, Khổng Tân, ngày mai giới thiệu cho tôi đi, nói tôi thích cô ấy, cứ nói thể đi!”

Mọi người mồm năm miệng mười mà quở trách Ngô Cảnh An đang cúi đầu ủ rũ, Hứa Huy nhận di động cũng liếc mắt một cái.

Trong ảnh chụp là một cô gái xinh đẹp, tóc buộc đuôi ngựa, mặt trái xoan mắt hai mí, da trắng nõn, khe mỉm cười lộ ra một hàng răng trắng đều tăm tắp.

Khuôn mặt này, đã đạt đến bậc mỹ nữ.

Hứa Huy để điện thoại xuống, giương mắt nhìn người đàn ông bị vây công trước mặt.

Một nụ cười ý vị sâu xa nở rộ.

Rượu uống từ mười hai giờ đến ba giờ mới tan, Hứa Huy ôm lấy Ngô Cảnh An đi về phía ký túc xá.

Radio phát tin tức của quảng mở vừa vặn đang tạm nghỉ, phát một ca khúc trữ tình ưu thương.

Trong bồn hoa nở đầy những nụ hoa nhỏ đầy màu sắc không tên, vài cành chưa kịp chăm sóc vươn ra ngoài trên chốc người đi đường, ống khói cao cao nhả khói lên trời, ánh mặt trời vẩy những tia nắng không mục đích lên tường vôi, lan can, đường đi.

Hô hấp liền nghĩ thấy hương vị chỉ thuộc về người kia, mùi rượu toát ra từ thân thể, không ngoài ý muốn tiến vào trong mũi gã.

Không coi là quen thuộc, nhưng cũng không xa lạ.

Bước đi lảo đảo, gian nan đỡ lấy thân thể người nọ, ánh mặt trời đem bóng dáng hai người chồng lên nhau, trong nháy mắt, như có ảo giác không thể chia lìa.

Ái muội làm người nhận hết tội thân

Tìm không thấy chứng cứ yêu đương

Khi nào nên đi tiếp, khi nào nên buông tha

Cả ôm một cái cũng không đủ dùng khi

Chỉ có thể cùng em đến nơi đây

Dù sao có một số việc là không thể

Hơn là bạn bè nhưng chưa phải tình yêu...

Ngô Cảnh An đi chậm lại, nghiêng tai lắng nghe, muốn nghe xong bài hát này.

Hứa Huy chậm rãi mở mắt ra, ánh mặt trời chói mắt khiến gã nhắm mày, dán tới bên cạnh cổ người kia, gã nói...

Ái muội làm con người trở nên tham lam

Đến khi chờ đợi cũng mất đi ý nghĩa,

Bất đắc dĩ làm sao tôi với em sẽ không có kết quả

Buông tay, niềm tiếc nuối xinh đẹp

Đứng ở nơi này...

“Cô gái như vậy cậu còn không thích, Cảnh An, cậu thích ai vậy?” Trái tim co rút, tay cầm tay người nọ chậm rãi buông ra, Ngô Cảnh An không dám quay đầu, không dám nhìn người đàn ông cực kỳ nguy hiểm bên cạnh.

Cảnh An, Cảnh An... Cậu thích ai vậy?..

Ngô Cảnh An bắt lực nhắm mắt... <ins class=“adsbygoogle”

23. Chương 23: Trốn Tìm

Ca sáng hôm sau, Ngô Cảnh An bớt thời giờ trở về ký túc xá thu thập một chút đồ muốn đưa về, lúc trở lại xưởng vừa vận dụng phải Hứa Huy.

Thấy bộ dạng ân cần này của gã, Ngô Cảnh An không kìm được chế nhạo một phen, “Hôm qua là ai mạnh miệng, cái gì mà không đáng, không phải người thâm tình, còn giết thời gian. Nha, thời gian của ngài cũng thật là nhiều, giá bớt được cho tôi một ít đi, tôi còn đang thấy thời gian không đủ dùng đây, cũng đỡ cho ngài phải vất vả chạy tới cái chỗ hoang vu này chơi!”

Hứa Huy chỉ cười không buồn bực, khách khí trả về cho anh hai câu, “Người nở một thân đào hoa, thời gian đương nhiên không đủ dùng, nhưng không sao, bệnh viện tôi cũng có người quen, nhờ bạn bè nói trước với thầy thuốc nam khoa, nhất định sẽ ưu đãi cho cậu.” cuối cùng vỗ vỗ bả vai anh thăm thía mà tổng kết, “Có bệnh thì phải trị, đừng từ bỏ!”

Ngô Cảnh An híp mắt nhìn gã hiên ngang đi vào phòng trực ban, giận tái mặt.

WTF??!!

Vừa khéo, Lâm muội muội không có trong phòng, Hứa Huy công khai chiếm ngai vàng của Ngô Cảnh An, người vào sau cũng không so đo với gã, thuận miệng nói một câu, “Đợi lát nữa về thành phố cho tôi đi nhờ với!”

Hứa Huy nhướn mày, vẻ mặt kinh ngạc, “Cậu phải đi về?”

“Ừm, có chút việc.”

“Việc gì?”

Ngô Cảnh An cười thần bí, “Thu thập đào hoa!”

Lông mày Hứa Huy nhíu lại, “Không phải nói là không thích người ta sao?”

Ngô Cảnh An suy nghĩ một lát mới hiểu được gã nhắc đến Vu Tiểu Thanh, lập tức lắc đầu, “Một đóa hoa đào khác!”

Hứa Huy cười, “Thật đúng là đóa này tiếp đóa khác, cẩn thận lọt hố không lên nổi.”

Ngô Cảnh An đắc ý cười, “Tôi tình nguyện. Nói xem, hôm nay rốt cuộc cậu có về hay không?”

Hứa Huy không nhìn anh, “Cũng nên để tôi tưới nước cho hoa đào của tôi chứ, không rảnh.” Từ chối rất rõ ràng.

Một câu làm Ngô Cảnh An thấy hơi nhục mặt, nhưng nghĩ cũng đúng, người ta dù sao cũng là vì Lâm muội muội mà tới, chẳng lẽ còn thật sự cho rằng...

“Aiz, còn tưởng có thể bớt mấy đồng tiền xe chứ! Thôi!” Nói xong ngã ngửa người về sau tựa lưng vào ghế ngồi, lấy di động ra nhắn tin cho đóa hoa đào của mình, hẹn thời gian gặp mặt, địa điểm.

Hứa Huy ngồi đối diện mắt lạnh nhìn thoáng qua, cũng không nói gì.

Từ phòng điểm danh phôi phối đi ra, Ngô Cảnh An đắc ý đi bắt đầu nhân sinh mới của mình.

“Pim pim” không biết âm thanh phát ra từ nơi nào, quấy rầy hưng trí của anh, quay đầu lại, cái xe quen thuộc của con nhà giàu đã đi liền phía sau. Ngô Cảnh An nghiêng người nhường đường, ai biết nó lại dừng ở bên cạnh anh.

Đợi chốc lát cũng không thấy nó khởi động lại, Ngô Cảnh An nhìn vào trong thăm dò, không thấy Lâm muội muội mà anh đoán.

“Chờ người?”

Hứa Huy gật gật đầu.

Ngô Cảnh An tỏ vẻ hiểu rõ mà thẳng thắt lưng, đi về phía trước.

“Pim pim” lại là hai tiếng, Ngô Cảnh An lại nhường, nó lại dừng, vì thế, có người giận.

“Cậu làm gì thế?”

Hứa Huy quay đầu cười nhìn anh, “Ngốc còn hơn cả heo, không phải đang chờ cậu sao!”

Ngô Cảnh An lên xe, lúc này, xe rất nhanh nổ máy, cuốn lên một đám tro bụi cuối mùa, rồi đi.

Trên xe phát nhạc sống, Ngô Cảnh An ngại ồn, tắt đi. Hứa Huy nhìn vào kính chiếu hậu liếc anh một cái, “Thích dạng nhạc gì?”

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, “Không đặc biệt thích gì, không am hiểu lắm, mấy bài đang lưu hành thấy cái gì dễ nghe cũng chỉ biết hát theo vài câu.”

“Lần trước không nghe cậu hát, thế nào, giờ chỉ có mình tôi, hát vài câu tôi nghe xem.”

Ngô Cảnh An dở khóc dở cười, “Vậy chẳng phải ngốc sao, không hát không hát, không có tế bào âm nhạc, sợ cậu nghe được trượt tay, hai cái mạng nhỏ của chúng ta cũng đi tong.”

Hứa Huy cười cười, cũng không miễn cưỡng, “Nói xem, đóa hoa đào này của cậu, làm sao mà nở vậy?”

Không biết có phải lỗi tại Ngô Cảnh An có vấn đề không, cứ cảm thấy lời này của gã có chút chua chua. “Haiz, mùa xuân cũng sắp qua, nở một hai đóa hoa đào không phải bình thường sao. Chính là lần xem mắt trước đó, thành công, cậu cũng đừng tưởng tôi lừa cậu, ông đây vẫn là có người muốn nha.”

Hứa Huy vui vẻ, “Nha, sao cô hôm qua thì không thích, lại thích người xem mắt này, đẹp hơn sao?”

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, “Không phải.”

“Công việc tốt hơn, gia đình có điều kiện?”

“Mặt nào cũng không bằng.”

Hứa Huy không hiểu, “Vậy sao lại coi trọng cô ấy, cậu có bệnh à, bày đặt vi cá không ăn lại đi ăn miễn?”

Ngô Cảnh An nghĩ thầm rằng, biết làm sao được, lão nhị có một chết cũng không đứng được với Vu Tiểu

Thanh, lại chỉ phản ứng với mấy thứ hiếm lạ, “Cậu không hiểu đâu, dù là rau xanh cải củ cũng có người yêu thích, vì cá dù tốt mấy kẻ nghèo hèn như tôi cũng không tiêu hóa nổi, miễn dù kém nhưng thêm chút thịt ăn cũng rất thơm ngon. Hai người ở cùng một chỗ, không thể chỉ nhìn điều kiện, điều kiện dù tốt nhưng không thích hợp với mình thì cũng thành không tốt.”

Hứa Huy cong môi đùa cợt, “Nha, cậu không phải cũng chỉ là xem mắt thôi sao, nói nghe như là cậu yêu cô ta sâu đậm rồi ấy, nhanh vậy?”

Ngô Cảnh An dừng mắt trên mặt Hứa Huy hai giây, rất nhanh đã dời đi, “Vừa gặp đã yêu cũng có, nhưng đa số tình cảm là nhờ ở cùng một chỗ mà ra, tôi tin rằng tình cảm có thể bồi dưỡng được. Ban đầu chỉ là cảm thấy người này không tồi, chậm rãi ở chung chậm rãi ma sát, có đôi khi tôi nhường người ta một chút có đôi khi người ta chịu đựng tôi một chút, qua một thời gian, tìm ra quy luật, mỗi ngày cũng có thể trải qua thật thoải mái.” Hứa Huy từ trong kính chiếu hậu yên lặng nhìn khuôn mặt trầm tĩnh kia, nở một nụ cười có vài phần hàm ý không rõ.

Đến địa điểm đã hẹn, Ngô Cảnh An mở cửa xe nói cảm ơn với Hứa Huy, xuống xe đóng cửa, bước vào trong cửa hàng.

Hứa Huy không nhận lời cảm ơn của anh, rút chìa khóa, cũng xuống xe đóng cửa, đi theo anh vào trong cửa hàng.

Đi được vài bước, Ngô Cảnh An cảm thấy không thích hợp, quay đầu lại vừa thấy, một người không thích hợp đi ở phía sau.

“Cậu làm gì vậy?”

“Đi vào uống cà phê!”

Ngô Cảnh An không tin, “Sao cậu không đi chỗ khác mà uống?”

Hứa Huy vẻ mặt đương nhiên, “Cà phê ở đây ngon, cậu không biết sao?”

Ngô Cảnh An nóng nảy, kéo lấy ống tay áo người ta khuyên bảo, “Anh ơi, anh trai của tôi ơi, thỉnh ngài nâng bước chân cao quý của ngài sang quán khác được không, anh xem em trai anh đã ba mươi rồi, tìm được đối tượng cũng không dễ dàng, đừng đùa giỡn nữa được không?”

Hứa Huy không hiểu, “Tôi đùa cái gì, cậu gặp đối tượng của cậu, tôi uống cà phê của tôi, không liên quan đến nhau, tôi cũng không ngồi cùng bàn với cậu, nhiều lắm chỉ là nhìn xem cô nàng hoa đào của cậu lớn lên là dạng gì thôi.”

Ngô Cảnh An nghĩ thầm, để cậu nhìn được thì còn nói làm gì, mồ hôi chảy đầy trán, hoang mang rối loạn mà nói, “Đừng như vậy, cô ấy rất nhất gan, hay xấu hổ, một anh đẹp trai như cậu hai mắt sáng trưng nhìn

chằm chằm như thế, còn không câu mắt hồn người ta sao, cậu để tôi biết làm thế nào, đừng đùa tôi thế chứ!”

Hứa Huy cảm thấy người này thật hài hước, đều là nguy hiểm, cũng một anh ta nghĩ ra, một bên lôi kéo không cho gã vào một bên lặng lẽ xuyên qua kính cửa sổ nhìn vào trong, cứ như sợ cô nàng hoa đào kia phát hiện.

Hứa Huy kéo tay anh, ngạo mạn liếc anh một cái, “Tôi hôm nay phải đi vào nhìn một cái, xem cậu coi trọng là khủng long hiếm thấy gì mà không cho người khác nhìn, nếu vậy lần sau hẹn liền đem về nhà đi, cam đoan không ai thấy.”

Nói xong, chân dài quả quyết bước vào trong quán.

Ngô Cảnh An nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng vài câu mẹ nó, xoay người đi về phía trạm xe buýt.

Sợ Hứa Huy nhìn ra manh mối, anh cũng không dám gửi tin nhắn cho Phương Tiểu Thiên, ngồi trên xe buýt đi vòng quanh thành phố nửa ngày, mới lấy điện thoại ra gọi cho người ta.

Viện chút lý do giải thích chuyện mình đến trễ, hẹn một giờ sau gặp mặt ở một chỗ khác.

Cúp điện thoại, Ngô Cảnh An bực mình lại mắng Hứa Huy vài câu mẹ nó.

Lúc đến địa điểm đã hẹn, cảm giác không đúng lại mãnh liệt lại nổi lên trong lòng Ngô Cảnh An, cảnh giác quay đầu lại, quả nhiên!

Đạch, gặp quý!

Quý kia cười cười mê hoặc chúng sinh, cười đến độ làm cho Ngô Cảnh An sợ hãi, rống lên một câu, “Cậu là từ chỗ nào chui ra?” Quý tỏ vẻ vô tội, “Thật khéo, tôi đang định đi mua đồ, không ngờ lại gặp cậu, cậu nói xem, có phải ông trời cũng muốn tôi gặp cô ấy hay không?”

Ngô Cảnh An trừng trừng nhìn gã, hận không thể ăn sống nuốt tươi người trước mắt.

Khéo, khéo em gái cậu ấy chứ khéo, không phải cậu đi theo tôi tôi lấy đầu xuống cho cậu làm bóng đá.

Ngô Cảnh An đánh giá thấp tinh thần kiên trì bền bỉ cùng bản lĩnh thông thiên của Hứa Huy, vì thế cả một buổi chiều, Ngô Cảnh An cùng gã chỉ chơi một trò duy nhất – trốn tìm.

Ngô Cảnh An đi hướng Đông, gã cũng đi hướng Đông, Ngô Cảnh An đi hướng Tây, gã cũng đi hướng Tây.

Ngô Cảnh An có tức giận nữa, giận đến mức muốn cắn người cũng không thể nói gì hơn, đường không phải anh mở, cây không phải anh trồng, làm sao cấm được người ta đi.

Ngô Cảnh An trốn trong một góc giấu diếm một hồi lâu, mừng thầm, sau khi đi ra vòng vòng chưa được hai phút, liền thấy cách đó không xa người nọ khoanh tay đứng cười đắc ý, đắc ý một lát lại cười.

“Hứa Huy, cậu có ý gì, biết rõ tôi không muốn cho cậu gặp, cậu lại nhất định phải gặp bằng được là sao?”

Hứa Huy giả vờ vô lại, “Cậu cũng thật là lạ, chỉ là nói chuyện yêu đương mà thôi, cũng không phải làm chuyện gì mờ ám, sao phải giấu giấu diếm diếm, tôi phải hỏi cậu có ý gì mới đúng?”

Ngô Cảnh An bị gã nói nghẹn không phản bác được, đôi mắt như phát ra lửa, ngón tay chỉ chỉ gã, “Cậu... cậu...” hồi lâu, cuối cùng, tức giận quay đầu rời đi.

Không thể trêu vào thì tôi trốn không được sao! Tôi cũng không tin Thành phố S lớn như vậy mà không thể tìm được một chỗ hẹn.

Ngô Cảnh An phẫn nộ, vì thế, quyết định...

Về nhà!

Đóng cửa, xem cậu còn đi theo thế nào!

Người ta không đi theo, đổi thành trực tiếp gõ cửa.

Dù anh không ra khỏi cửa, người ta vẫn có biện pháp đối phó.

Da mặt dày như tường thành, không còn hơn cả tường thành, gõ vài tiếng liền cao giọng kêu người trong nhà mở cửa, “Họ Ngô anh đi ra, anh làm em gái tôi lớn bụng rồi không muốn chịu trách nhiệm phải không, đừng có làm rùa đen rút đầu, mở cửa ra, hôm nay anh không mở tôi sẽ không đi, mọi người, tôi không muốn quấy rầy, nhưng mọi người nói xem có đáng giận không, người trong phòng này, Ngô Cảnh An anh ta...”

“Soạt!” một tiếng cửa mở, “Xoạt” một tiếng, người đã bị kéo vào nhà, còn chưa kịp tạm biệt mấy vị hàng xóm ra xem náo nhiệt.

Ngô Cảnh An hóa thành quỷ dạ xoa, hai tay bóp cổ Hứa Huy, lay động điên cuồng, “Tôi phải thu phục cậu tên súc sinh này!”

Hứa Huy cười cười, thân mình lắc lư theo động tác của anh, “Được rồi, không đùa cậu nữa, Cảnh An, tôi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Một tiếng Cảnh An kia, làm thịnh nộ trong lòng Ngô Cảnh An hóa thành nước, không hiểu ra sao mà đi theo gã xuống lầu, ngồi lên xe, đi đến chỗ xa hoa hù chết người ăn một bữa tối phong phú. <ins class="adsbygoogle">

24. Chương 24: Phương Tiểu Thiên

Cơm nước xong về đến nhà anh mới rảnh rồi gọi điện cho Phương Tiểu Thiên.

Người đối diện chắc là phải đầy lửa giận mới đúng, nhưng vẫn chịu đựng không phát, thanh âm vẫn mềm nhẹ, nhỏ nhỏ như vậy, giống như dòng suối nhỏ nhà ai kiến tạo ngoài cửa sổ.

Nhìn xa xa, ý cảnh thực đẹp, dần dà, nước chảy lâu, dòng suối chất đầy vỏ trái cây, túi nhựa, ý cảnh gì cũng mất.

Ngô Cảnh An cúp điện thoại, ngồi ở ban công, một mình thưởng thức ánh trăng bạc.

Trực giác anh biết, đoạn tình cảm này khó có thể bắt đầu, không phải vì Hứa Huy quấy rối, có một số việc anh giấu ở trong lòng, có thể lừa người khác lại không lừa nổi chính mình.

Trong lòng đã có người, làm sao bắt đầu với người khác.

Hứa Huy nói gã không phải người chung tình, thích một người chẳng qua chỉ hai ba tháng.

Nhưng anh khác, anh thâm tình, thậm chí si tình, tình cảm thậm chí lâu dài như Trường Giang.

Một Tình Trình, một mối tình đầu không thành, đã làm anh ghi tạc trong lòng mười năm.

Một Hứa Huy, còn phải nhớ bao lâu?

Nếu không gặp, không liên hệ, có lẽ sẽ có thể quên. Nhưng người này, không biết có phải đoán được tâm tư của anh không, lặp đi lặp lại nhiều lần đùa giỡn, rõ ràng không có khả năng cho anh những gì anh muốn, cố tình lại gieo trong lòng người ta vô số hi vọng.

Vì thế, vốn chỉ là một chút tình chút yêu chút mờ ám chút lưu luyến manh nha, được gã dốc lòng tưới nước bón phân, chút tình chút yêu chút mờ ám chút lưu luyến kia lại chậm rãi lớn lên, trở thành đại thụ che trời. Đến cuối cùng, người chăm sóc vứt bỏ, quay về vườn hoa của mình, chỉ còn lại cây đại thụ một mình đối mặt ngày ngày hắc ám không thấy mặt trời.

Ác độc, có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi!

Ngày hôm sau lúc rời giường, thu thập giường chiếu phòng ở, mang theo bao đồ đang định ngồi xe trở lại xưởng, không nghĩ tới lại nhận được điện thoại của Phương Tiểu Thiên.

Hôm qua cảm xúc rất nhiều, nghĩ không thể nào thành, nên cũng không hẹn lại ngày khác gặp mặt.

Không nghĩ tới người ta lại gọi đến trước, Ngô Cảnh An nghĩ gặp mặt cũng tốt, mặc kệ thế nào, anh đều nợ người ta một lời giải thích.

Đến chỗ gặp mặt, thấy người, trong lòng Ngô Cảnh An lại trầm thì.

Hôm nay Phương Tiểu Thiên rất khác lần đầu gặp mặt, trong mắt rõ ràng thiếu một phần e lệ, một thân quần áo thoải mái ngồi đoan trang ở chỗ kia, ngược lại rất có khí chất.

Nhìn thấy anh đến, cậu ta giơ tay lên, trên mặt nở nụ cười, quả là đẹp trai.

Ngô Cảnh An ngồi đối diện cậu ta, gọi đồ uống, chợt nghe cậu ta thoải mái nói, “Tôi có thể gọi anh là Cảnh An không?”

Ngô Cảnh An có chút kinh ngạc vì sự thay đổi của cậu ta, gật gật đầu.

Khóe miệng Phương Tiểu Thiên nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, “Anh cũng có thể gọi tôi là Tiểu Thiên, như vậy sẽ đỡ xa lạ hơn.” Nói thật, Ngô Cảnh An rất vui mừng vì Phương Tiểu Thiên thay đổi, đúng như chú Cẩm đã nói, quen thuộc sẽ cởi mở hơn.

“Được, Tiểu Thiên, ngày hôm qua thực sự rất xin lỗi, hôm nay để tôi mời cậu, xem như bồi thường.”

Phương Tiểu Thiên lại cười, lắc đầu, “Không có việc gì, tôi biết anh không cố ý đùa giỡn tôi là được. Hôm nay hẹn anh đến, là muốn cùng anh nói chuyện. Anh,” cậu ta chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt kiên định, “Nguyện ý lấy kết hôn làm tiền đề, hẹn hò với tôi không?”

Trong lòng, Ngô Cảnh An im lặng há hốc mồm, cứ như bị người ta cưỡng ngạnh nhét một cái trứng gà siêu lớn ở bên trong, làm anh nghẹn không nói nên lời.

Trong hiện thực, anh chỉ đơn giản hơi nhú nhú một bên mày.

Câu nói có tính sát thương cao như vậy, còn một cậu ta nói ra được.

Kết hôn, hai người đàn ông, làm sao kết?

Phương Tiểu Thiên hình như cũng hiểu được lời này của mình quá mức đột ngột, cậu ta chậm rãi giảm tiết tấu, uống ngụm nước chanh, nói một chút những chuyện mình đã trải qua cho người đối diện nghe.

Cậu ta có một người yêu đã yêu nhau bảy năm, từ thời đại học bắt đầu, thời điểm đó chưa bao giờ cậu nghĩ sẽ thay đổi, cho rằng sẽ mãi mãi cùng người kia như thế.

Cho đến một ngày, người kia đột nhiên muốn nói với cậu ta, muốn kết hôn.

Đương nhiên, cô dâu hay chú rể cũng đều không phải cậu ta.

Bọn họ cãi nhau, làm ầm ĩ cả lên, người kia vẫn rất kiên quyết, chỉ nói một câu trong nhà không chấp nhận được, liền đem theo hành lý rời đi.

Để lại cho cậu ta tình cảm bảy năm qua.

Câu chuyện rất ngắn, nhưng trong đó có bao nhiêu chua xót Ngô Cảnh An đều hiểu được, trong lòng mỗi người đều có một đoạn hồi ức, hoặc ngọt hoặc chua, chung quy đều sẽ trở thành ấn ký khó có thể phai mờ.

Có thể nói, chuyện giống như Phương Tiểu Thiên thật sự rất phổ biến, tình yêu giữa hai người đàn ông bởi vì không có pháp luật trời buộc, đạo đức duy trì, cuối cùng đều sẽ thỏa hiệp, khuất phục hiện thực.

Giống như chú Cầm và chú Trương như vậy không có gánh nặng gia đình lại tình cảm sâu sắc, có mấy người.

Phương Tiểu Thiên nói, “Tôi không muốn lại vì một người khác lãng phí bảy năm vô vị, tôi đã cùng hai người chú Trương tán gẫu, bọn họ nói anh cũng muốn tìm một người bạn như vậy, loại người có thể cùng nhau sống qua ngày. Cảnh An, tôi hi vọng chúng ta ở thời điểm bắt đầu lấy kết hôn làm tiền đề, không phải chỉ là hứa hẹn suông ngoài miệng, mà là hình thức hôn nhân cả hai người đều chấp nhận, tôi không muốn nhiều năm sau lại từ trong miệng anh nghe được chuyện muốn kết hôn với người khác, có thể không?”

Nếu là mấy tháng trước, Ngô Cảnh An chắc chắn sẽ vỗ đùi, dùng cảm đáp trả một câu, cmn, có thể, tôi chính là muốn tìm một người như vậy.

Nhưng hiện tại...

Anh cúi đầu trầm tư một lát, nói, “Tiểu Thiên, nói thật, tôi rất đồng ý với đề nghị của cậu, hơn nữa cậu cũng rất tốt, “có thể”, hai chữ này suýt chút nữa tôi đã nói ra. Nhưng, Tiểu Thiên, tôi không muốn sau này lại làm cậu tổn thương, thật xin lỗi, tôi, khả năng không thể chấp nhận.” Phương Tiểu Thiên dường như thật kinh ngạc với câu trả lời của anh, vẻ mặt trợn to không biết làm sao. Đại khái là cảm thấy anh

không giống những gì chú Cẩm bọn họ nói đi.

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ rồi giải thích, “Kỳ thật, gần đây, tôi hình như đã thích một người, nếu như chưa thể giải quyết được đoạn tình cảm này, dù hứa hẹn gì cũng chỉ là hứa suông, xin lỗi.”

Phương Tiểu Thiên hiểu rõ gật đầu, “Vẫn cảm ơn sự thành thật của anh, hiện tại, người giống như anh cũng không nhiều lắm, thật đáng tiếc.”

Ngô Cảnh An cũng thấy đáng tiếc, ban đầu cho rằng Phương Tiểu Thiên khúm núm, thật sự không tốt lắm. Nhưng trải qua lần nói chuyện này, anh cảm thấy thực ra người này rất hợp khẩu vị của mình. Khi đối mặt hạnh phúc sẽ chủ động giành lấy, chỉ với điểm này, đủ cho anh khâm phục. Anh cũng tin tưởng, nếu thực sự quan hệ của hai người tiến thêm một bước, tuyệt đối không cần lo lắng người này sẽ đi đánh đã thực gì đó.

Thật sự là, rất đáng tiếc. Vì một con nhà giàu xa không thể với, đáng sao?

Ngô Cảnh An khách khí nói thêm một câu, “Cậu sẽ gặp được người tốt hơn.”

Ánh mắt Phương Tiểu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, trên đường cái, muôn hình muôn vẻ người bận rộn qua lại, vài chiếc xe hoặc phổ thông hoặc xa hoa xếp hàng chờ đèn đỏ, cánh tay lái xe dựa lên cửa sổ, nhàm chán nhìn về phía trước.

Đèn đỏ tắt, đèn xanh bật, đủ loại xe lục tục nổ máy, hoặc đi thẳng hoặc rẽ, dần dần biến mất trên đường.

Phương Tiểu Thiên nói, “Có thể hỏi một câu, người anh thích, là người như thế nào không?”

Ngô Cảnh An không ngờ cậu ta sẽ hỏi việc này, suy tư một lát, khóe miệng treo lên một nụ cười khổ, “Một tên trai thẳng, có phải rất thảm không?”

Lần này Phương Tiểu Thiên thật sự bị anh làm cho mơ hồ, một kẻ thuần công, nói anh ta thích một tên trai thẳng.

Đầu óc anh ta, có bệnh sao?!

Chẳng lẽ còn muốn bẻ cong người ta?!

Phương Tiểu Thiên thật thẳng thắn lắc đầu, trực tiếp trả về một câu, “Tôi không hiểu.”

Ngô Cảnh An nói, “Đúng vậy, tôi cũng không hiểu, biết rõ ràng rằng hắn là thẳng, còn là... Có lẽ, bởi vì cứ gặp mặt nên mới có thể sinh ra ảo giác kiểu này.”

“Muốn cùng hần ở cùng một chỗ sao?”

“Không, kỳ thật, tôi vẫn luôn trốn tránh hần, nhưng giống như là trốn cũng không thoát. Hần cứ vô duyên vô cớ xuất hiện, nhiều loạn sinh hoạt của tôi sau đó lại vô mộng rời khỏi, nhiều lần như vậy, loại cảm giác này, dù bỏ cũng không rốt. Nói thật, tôi từng nghĩ cùng cậu nói yêu đương sau đó quên hần đi, nhưng nghe câu chuyện của cậu cùng với yêu cầu kia, tôi thấy không nên hèn hạ như vậy. Cậu muốn tìm chính là người toàn tâm toàn ý cùng cậu sống qua ngày, mà trái tim của tôi, còn chưa thể thu về. Khi chưa triệt để chấm dứt tình cảm với người kia, tôi không thể bắt đầu với cậu, nếu không, thật sự rất không công bằng.”

Anh nói rất có lý, Phương Tiểu Thiên không phản bác, lần thứ hai đem ánh mắt dời về ngã tư ngoài cửa sổ kia, rất nhiều xe qua lại, tại ngã rẽ, chúng sẽ lựa chọn, hoặc đi thẳng, hoặc rẽ trái rẽ phải, chạy về những đích đến khác nhau. Phương Tiểu Thiên hiện tại cũng đứng ở ngã rẽ nhân sinh, sau khi quan sát thật lâu, lại chưa từng phát hiện được một chiếc xe đang đi thẳng lại đột nhiên rẽ, sự thật chứng minh, đây cũng không phải điều dễ dàng.

Áp lực luôn luôn lớn hơn rất nhiều so với những gì người ta tưởng tượng.

Muốn bề cong một người có lẽ có thể làm được, nhưng nếu muốn hần mãi mãi mà cong như vậy, đối với một người song tính mà nói, hầu như không có khả năng.

Cuối cùng, hần sẽ vẫn trở về gia đình, đi một con đường có thể được thể nhân chúc phúc.

Phương Tiểu Thiên nhìn chăm chú về phía Ngô Cảnh An, “Cảnh An, tôi nghĩ, vẫn quyết định, chờ anh.”

Ngô Cảnh An kinh ngạc không chỉ một chút, thế cho nên đến khi anh ngồi xe trở lại xưởng vẫn còn suy nghĩ những lời Phương Tiểu Thiên nói.

Tìm được một người thật lòng tình nguyện lại không có trói buộc của gia đình, không dễ dàng. Ngô Cảnh An cùng cậu ta là người cùng một thế giới, có cùng một mục tiêu cố gắng, Anh không muốn bỏ qua cậu ta, cho dù Ngô Cảnh An hiện tại đang yêu người khác, nhưng đó là một đoạn tình cảm đã định trước là không có kết quả, cậu ta không để ý chờ một thời gian.

Không dài không ngắn, kỳ hạn nửa năm, trong nửa năm nếu Ngô Cảnh An vẫn không thể dứt tình, cậu ta sẽ thật sự buông tha.

Cậu ta cũng hi vọng trong nửa năm này, bọn họ có thể tiếp xúc nhiều một chút, giống như bạn bè với nhau cũng tốt, bồi dưỡng một chút tình cảm, dù tương lai có ở chung, cũng sẽ không xa lạ.

Ngô Cảnh An bị cậu ta làm cảm động, không có lý do gì, anh gật đầu đồng ý.

Buổi tối lúc điểm danh, Ngô Cảnh An cố ý đến bên cạnh Khổng Tân, thấy hần vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh với mình, bèn chụp lấy bắp vai hần, kéo hần lại. “Cậu nhìn bản thân xem, không phóng khoáng, vì cô

gái kia, đó có phải là em gái ruột cậu đâu, xem mắt cũng thường gặp chuyện như vậy đó thôi, tôi thích anh anh không thích tôi, trước kia nhiều cô ghét bỏ tôi như vậy, tôi cũng có nói gì đâu, giờ tới lượt tôi không thích người ta. Cậu giận lâu như vậy, náo loạn cả lên, không phải cậu với đồng chí kia có cái gì chứ, mới không cho phép người ta không thích cô ấy.”

Khổng Tân nghe anh nói xong nổi giận, xoay người bóp cổ anh lay lay, “Tôi bóp chết cậu, đồ chó cắn Lã Động Tân, tôi toàn tâm toàn ý vì cậu, ngược lại bị cậu chụp mũ bắt trung lên đầu, cậu nói xem cậu còn sống làm gì, tôi phải vì dân trừ hại.”

(đồ bội bạc vô ơn)

Ngô Cảnh An phối hợp loạng choạng thân mình, lợi dụng sơ hở đưa tay xoa bả vai hắn, ầm ạch nói, “Thân mến, tha thứ anh đi, anh biết em yêu anh, anh sai, sai rồi còn không được sao, để về nhà anh lại quỳ bàn giặt, ở đây nhiều người, chừa cho anh chút mặt mũi.”

Đại Cương ngồi ở sau còn quạt gió đốt lửa, “Tôi nói này, hai người muốn thân thiết chờ vào phòng nha, cả đội hai mươi mấy khẩu đang nhìn đấy, ảnh hưởng không tốt.”

“Cút mẹ cậu đi.”

“Ha ha...” <ins class="adsbygoogle"

25. Chương 25: Cự Tuyệt Mm*(mm: Muội Muội, Em Gái)

Nhận ca, tuần tra một vòng xong, Khổng Tân lại đến phòng xét nghiệm tìm Ngô Cảnh An tâm sự.

Không có gì ngoài bảo anh suy nghĩ lại một chút, cô gái tốt như vậy, rất đáng tiếc linh ta linh tinh.

Ngô Cảnh An cắn chặt răng, kiên quyết không mở miệng.

Muốn tiền không tiền, muốn thân thể, cũng không có nốt!

Nói giỡn, thật gật đầu rồi, anh còn không bằng cả súc sinh.

Không thể làm chậm trễ con gái nhà người ta, hơn nữa, bên cạnh anh còn có Tiểu Thiên, đang tâm tâm niệm niệm mà chờ anh.

Cuộc sống, đột nhiên tốt đẹp hẳn lên.

Anh lấy điện thoại ra nhắn tin với Phương Tiểu Thiên, “Nhớ tôi không?”

Rất nhanh bên kia đã trả lời, “Nhớ muốn chết, nhớ đến mức ngủ không nổi.”

Ngô Cảnh An cau mày, Tiểu Thiên không phải người có thể nói những lời như thế, nhìn lại người gửi.

Đệch, con nhà giàu!

Kiểm tra lại tin nhắn vừa gửi lúc nãy, mẹ nó, nào anh có lẽ bị co rút, lại quen tay mà gửi cho Hứa Huy.

Không được, thói quen này không tốt, phải sửa!

Nhất thời mất đi hưng trí tán tỉnh, anh ném di động trên bàn, lấy tờ rơi tuyên truyền du lịch ra xem một chút.

Kỳ đại tu của xưởng sắp đến, những ngày này một nhân vật nhỏ như anh cũng chẳng có gì làm, vì mọi người thống nhất sẽ mời kỹ sư đến đại tu vào ngày mười lăm tháng này.

Ngô Cảnh An định đi thăm mẹ hai ngày, sau đó bỏ chút tiền đi đâu đó chơi.

Tốt nhất là có thể đi cùng Tiểu Thiên, đi leo núi xem sông suối, câu đờ tôi tôi kéo cậu, đây chính là phương pháp bồi dưỡng tình cảm tốt nhất.

Mới nhìn một lát, chuông tin nhắn lại vang lên.

“Đang ngủ hay sao không nói gì?”

Thì ra con nhà giàu vẫn còn chấp nhất, Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ gửi tin nhắn giải thích với gã một chút, “Ngại quá, vừa rồi tôi gửi tin nhắn cho đối tượng, ầm nhảm nên gửi sang cậu, xin lỗi.”

Tin nhắn gửi đi, sau đó cả đêm, chuông điện thoại anh không còn vang lên lần nào nữa.

Tan việc, ăn chút điểm tâm đơn giản bên ngoài, lúc về ký túc xá, di động anh lại vang lên.

Lấy ra nhìn, vui vẻ.

“Alo, Tiểu Thiên.”

“Anh tan làm chưa?”

“Rồi, sao cậu dậy sớm vậy, mới hơn năm giờ.”

“Không có việc gì, chỉ là muốn nhắc nhở anh một chút, ăn điểm tâm rồi hãy ngủ, đừng tưởng ngủ là không có việc gì, để bụng rỗng hại thân.”

Trong lòng Ngô Cảnh An phơi phới, cuối cùng ta cũng có vợ quan tâm.

“Tôi biết, cảm ơn cậu quan tâm.”

“Nói cảm ơn liền thành khách sáo, thôi, anh ngủ đi!”

“Uhm, lúc tỉnh lại tôi gọi cho cậu.” “Không có việc gì thì đừng gọi, không mệt sao?”

“Không phải nói muốn bồi dưỡng tình cảm sao, nên liên hệ nhiều mới đúng chứ!”

Người đầu kia điện thoại nhẹ giọng cười cười, “Anh không chê phiền toái là được.”

Ngô Cảnh An đắc ý vừa đi vừa hát trở lại ký túc xá, người cùng phòng vừa nằm xuống bị anh đánh thức, bất mãn than thở, “Cậu uống thuốc kích thích à, hưng phấn cái gì chứ!”

Ngô Cảnh An nhẹ tay nhẹ chân rửa mặt xong, gối đầu liền ngủ.

Sau khi tỉnh lại đầu tiên là gọi điện thoại cho Phương Tiểu Thiên.

“Đang làm gì đó?”

“Vừa ăn xong, anh tỉnh rồi đi ăn cơm chưa?”

“Chưa, chủ yếu không có ai cùng ăn.”

Đầu kia cười cười, “Chẳng lẽ không người ăn cùng lại không ăn sao?”

“Không có ai ăn cùng ăn không ngon! Nếu không, tôi vừa ăn vừa gọi cho cậu, cậu trò chuyện với tôi, coi như ở bên cạnh vậy?”

“Chưa từng nghe câu ăn không nói ngủ không nói sao? Aiz, sao tôi chưa từng nghe chú Trương bọn họ nói anh là người miệng lưỡi trơn tru nhỉ?”

“Ha ha, hồi hận lên nhằm thuyền giặc chưa, không còn đường lui đâu! Ngoan ngoan mà làm áp trại phu nhân đi!”

“Nói lung tung cái gì, thôi, đừng lè mề nữa, mau đứng lên đi ăn cơm đi, tôi tối đa còn có thể tán gẫu với anh nửa giờ, còn về công ty.”

“Đi ngay đây!” Ngô Cảnh An nhảy như cá xuống giường, rất nhanh đã mặc quần áo rửa mặt xong, ôm đi động cưỡi híp mắt đi về phía quán ăn ở cửa quặng mỏ.

Dọc đường đi gặp vài người quen, gọi anh vài tiếng đều không nghe thấy, mọi người không khỏi buồn bực, không nghe nói tên nhóc này đang yêu đương nha, nhìn vẻ mặt xuân phong đắc ý kia, cái kiểu ôm điện thoại nói chuyện kia, ngọt ngào lên được.

Vài người buổi trưa đang đánh bài ở ký túc xá, có người đứng ở cửa kêu to, “Anh Ngô.”

Tiếng nói dịu dàng trong veo, làm một bàn ba người đồng loạt rướn cổ lên nhìn về phía cửa.

Giọng ngọt ngào này, đích thị là một mỹ nữ.

Rất nhanh tiếng nói kia vang lên lần thứ hai, “Anh Ngô, anh ở đâu?”

Ngô Cảnh An giật mình, trong lòng đã đoán được người đến là ai.

Ba người kia nhìn nhau một lát, sau đó đùa giỡn nắm lấy gáy anh mà nói, “Anh Ngô, Hằng Nga muội muội của anh đang tìm kìa, còn không mau ra đón, đừng làm người ta chờ khô cần cả người chứ!”

Ngô Cảnh An thả bài xuống, trừng mắt với ba người, “Đừng nhìn lén bài tôi, đang có năm đầu hổ chờ tiếp đấy, các cậu chuẩn bị tiền sẵn sàng luôn đi!”

Nói xong, ngậm thuốc đi dép lê lạng dang ra ngoài cửa.

Đứng ngoài cửa quả nhiên là Vu Tiểu Thanh vẻ mặt thẹn thùng, chắc là nghe được mấy lời trêu đùa lúc nãy, đầu vẫn cúi thấp, cả mặt lẫn lỗ tai đều đỏ rực. Ngô Cảnh An liếc cô, thuốc trên miệng cũng không đốt, ôm tay đứng tựa một bên, nói lè nhè, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Vu Tiểu Thanh lén nhìn anh một cái, rất nhanh đã cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Có thể, có thể nói chuyện với anh không?”

Ngô Cảnh An nhúu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, một tay kẹp điều thuốc, “Có chuyện gì thì nói mau! Tôi đang vội!”

Một cô gái hiền lành như Vu Tiểu Thanh đã bao giờ bị đối xử như vậy, nghe anh nói, lập tức đỏ mắt, “Em, có chút chuyện, muốn nói với anh.”

Ngô Cảnh An nhìn thoáng qua trong phòng, chỉ nhỏ một tiếng, bước nhanh ra phía ngoài ký túc xá, tựa vào một gốc cây liễu, nhìn xung quanh, chỗ này không có người qua lại, vì thế thúc giục, “Được rồi, có chuyện gì thì nói mau đi, ập a ập ứng cái gì!”

Bị đối xử như vậy, Vu Tiểu Thanh đã mất đi hơn nửa dũng khí, nhưng vẫn kiên trì ngắc đầu, “Anh Ngô, em nghe anh Khổng nói, anh đối với em, có phải có bất mãn gì không, hay anh hiểu lầm cái gì?”

Ngô Cảnh An buồn cười nhìn cô, “Xem mắt bị người ta không hài lòng chẳng phải rất bình thường hay sao, cô còn đến chất vấn tôi? Cô có phải quá tự tin không, chẳng lẽ mỗi lần có người không thích cô cô đều tới hỏi lý do, có phải có bệnh không?”

Vu Tiểu Thanh không nghĩ anh sẽ nói chuyện chanh chua như vậy, gương mặt tái lại, vội vàng biện giải, “Anh Ngô, em không phải... xin lỗi, em không phải là muốn chất vấn anh. Em chỉ là, chỉ là muốn hỏi một chút, anh, anh có phải có chỗ nào bất mãn với em, em, em có thể sửa.”

Ngô Cảnh An không đổi sắc mặt mà nhìn cô gái một hồi lâu, nghĩ cô ấy rất cuộc bỏ bao nhiêu tình cảm với đoạn thâm mền này mới có thể oan ức bản thân ăn nói khép nép như vậy, càng thêm kiên định quyết tâm đuổi cô ấy đi.

Anh nhái lại câu “Em có thể sửa” của Vu Tiểu Thanh, đùa cợt xong, anh tiếp tục nói, “Em gái, em thiếu đàn ông như vậy sao, tôi chưa từng thấy ai vội vàng tìm đàn ông như vậy, được rồi, nếu em tịch mịch, anh vui đùa cùng em một chút, chẳng qua nói trước, chỉ là vui đùa một chút, còn muốn làm vợ Ngô Cảnh An anh, em như vậy, đừng chê anh nói khó nghe, em còn chưa đủ tư cách.”

Nói đến thế này, cái gì cũng hết rồi, Vu Tiểu Thanh cắn chặt môi dưới, mắt ngấn lệ hung hăng trừng anh, cuối cùng giận dữ cho kẻ lưu manh này một bàn tay, xoay người chạy đi.

Ngô Cảnh An nhìn bóng dáng cô khẽ thở dài, bản thân mình vì không muốn chậm trễ hạnh phúc của người ta, vai ác gì cũng đóng, cuối cùng cũng chỉ đành rơi vào số phận ăn bạt tai, đây là cái mệnh gì chứ!

Xoa xoa mặt quay đầu định đi về, vừa lúc đụng phải một khuôn mặt vô cùng đẹp trai.

Nói đụng phải cũng chưa đúng, lúc này mặt của lưu manh cùng cái mũi của công tử anh tuấn còn cách nhau ba phân.

Lưu manh sợ tới mức lui về sau hai bước, nhìn công tử không biết từ góc nào chui ra, tức giận mắng, “Cmn

cậu là quý à, đi đường cũng không phát ra tiếng.”

Công tử kia liếc ngang anh một cái, cũng tức giận mà nói, “Thật không ngờ cậu thánh mẫu như vậy, vì đuổi người mà hình tượng cũng không cần, thế nào, con bé trong thành phố kia thực sự mê hoặc cậu rồi hả, còn đến mức không phải cô ta thì không được?”Nhắc tới Phương Tiểu Thiên, Ngô Cảnh An đứng thẳng thắt lưng, ngọt ngào mà nói, “Đương nhiên, người ta nói, muốn lấy kết hôn làm tiền đề hẹn hò với tôi, Hứa thiếu, nói không chừng Lâm muội muội cậu còn chưa tán đổ, ngược lại đã uống được rượu mừng của tôi trước rồi, ha ha... Ngại quá, anh bước lên con đường hạnh phúc trước một bước, các em cũng mau lên một chút!”

Hứa thiếu không cho là đúng, khoe miệng gợi lên một nụ cười khẩy, nhìn ánh mắt gã còn có một chút hương vị bất thiện, “Còn phải xem, cậu có bản lĩnh mà kết hay không?”

Ngô Cảnh An nhăn mi, “Cậu có ý gì?”

Hứa Huy nhú mày, “Không có ý gì cả.”

Nói xong, xoay người vào ký túc xá, quen thuộc vào phòng anh, cầm bài của anh, hồ bài của anh, đẩy bài, tự tiếp, ba nhà thông ăn.

Ngô Cảnh An theo ở phía sau giận bề phổi cũng vô dụng, la hét ầm ĩ hồi lâu tiền vẫn vào túi Hứa Huy.

Buổi tối Hứa Huy mời cơm, Ngô Cảnh An nói trong người khó chịu không đi, ngồi trong ổ chăn vừa gặm mì ăn liền vừa nói lời tâm tình với Phương Tiểu Thiên.

Anh là đàn ông tốt thời đại mới, nếu đã đồng ý bồi dưỡng tình cảm với Phương Tiểu Thiên, thì với Hứa Huy kia, sẽ quyết đoán chặt đứt.

Vài ngày kế tiếp, điện thoại của Hứa Huy anh không nhận, tin nhắn của gã anh không trả lời, dụng phải gã đến gặp Lâm muội muội, anh cũng chỉ gật đầu xem như chào hỏi, cúi đầu nhanh như chớp, không giao lưu.

Hai ngày cuối tuần Hứa thiếu tìm không được người, rốt cuộc bùng nổ.

Tìm người trực thay hai ca đêm, Ngô Cảnh An ở bên ngoài lác lư đến ca sáng mới tới rồi đi làm.

Tan việc bạn bè bắt anh lại nghiêm hình tra tấn, bắt anh thành thật khai báo, rốt cuộc đi đâu làm gì, thẳng thắn khoan hồng kháng cự nghiêm trị.

Ngô Cảnh An cười ha ha, nói câu có việc liền muốn qua loa tắc trách cho xong.

Khổng Tân cảm di động oán giận, ba ngày nay Hứa thiếu gọi cho hắn hơn năm mươi cuộc điện thoại, làm cho vợ hắn dùng ánh mắt có dao mà liếc hắn, cả người cao lớn thô kệch nhào vào trong ngực hắn còn yếu điệu hỏi hắn có phải có chuyện gì giấu cô ấy hay không.

Hắn oan ức quá, Hứa thiếu gọi hơn năm mươi cuộc, tất cả đều là hỏi hắn có gặp Ngô Cảnh An hay không, nói tới cùng, rốt cuộc là ai với ai chứ?

Ngô Cảnh An vừa nghe cũng bực bội, gã có bệnh à?

Khổng Tân không vui, “Còn chưa thấy ai lòng lang dạ sói như cậu, Hứa thiếu quan tâm cậu còn bị cậu nói như thế. Aiz, lão Ngô, cậu cũng thật không có suy nghĩ, Hứa thiếu còn nói, nếu hôm nay còn không gặp cậu, hắn sẽ báo cảnh sát, hắn còn không phải là lo cậu bị bắt đến chỗ thâm sơn cùng cốc nào đó, không về được cũng không ai biết mà báo nguy giải cứu sao!”

Ngô Cảnh An bĩu môi, dù có bị bắt cóc, cũng nên là gã bị, đồ lòng dạ hiểm độc, không biết lại diễn trò xiếc gì đây!

Lúc ăn cơm bị mấy người kéo đi, như dự kiến gặp phải người anh cực lực lánh tránh. <ins class=“adsbygoogle”

26. Chương 26: Thất Tình

Đại Cương nói: “Lão Ngô, hôm nay cậu nên kính Hứa thiếu ba chén, người ta làm bạn bè còn tận tâm còn hơn mấy kẻ đã quen biết cậu nhiều năm như chúng tôi, nhanh, rót đầy cho Hứa thiếu và lão Ngô.”

Tiểu Kiều cũng đi theo tiếp lời, “Không sai, lão Ngô, cậu cũng quá thiếu suy nghĩ, một mình ra ngoài vui vẻ, tốt xấu cũng nên gửi tin cho mọi người, phen này cậu làm Hứa thiếu tìm vất vả quá, thật là như lật cả thành phố lên rồi.

Ngô Cảnh An nhìn một bàn toàn lữ chân chó, bĩu môi nuốt xuống một bụng oan ức oán giận, các người đi ra ngoài vui vẻ có bao giờ báo với ông đây, Hứa thiếu này, sắp thành cha mấy người rồi.

Bưng chén rượu lên, hướng về Hứa Huy kính, sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

Lúc nâng chén thứ hai, Hứa Huy lại bắt đầu ném bom, “Cảnh An, uống chậm chút, hại thân.”

Ngọt ngào, làm mọi người lại quở trách anh.

Cái gì mà nhìn Hứa thiếu quan tâm cậu chưa kìa, cái gì mà cậu không xứng với Hứa thiếu, cái gì mà Hứa thiếu là thật lòng coi cậu là bạn bè, Hứa thiếu cái này, Hứa thiếu cái kia...

Ngô Cảnh An thật muốn lấy búa bổ đầu người nọ ra, xem bên trong là mấy suy nghĩ méo lệch gì.

Cơm no rượu say, người cũng nên tản về, Hứa Huy không uống nhiều dù Ngô Cảnh An uống nhiều quá về ký túc xá.

Ban đầu hai người đi cách nhau một đoạn, sau đó, người phía sau chậm rãi đuổi kịp, vì thế hình thành hai cái bóng song song.

Ai khoác bả vai ai, ai kéo thắt lưng ai, ai cúi đầu xuống đất nhỏ nước miếng, ai hướng lên trời thở dài bất đắc dĩ.

Nằm trên giường đơn, có người nhìn mạng nhện trên trần nhà sâu kín nói, “Cậu thật sự coi tôi là bạn bè sao?”

Có người nhẹ giọng cười cười, cho một đáp án ba phải thế nào cũng được. “Cậu nghĩ thế nào?”

Có người nhắm nghiền hai mắt, sau một lát đã ngủ thật say.

Có người vẫn luôn mở to mắt, giữ thanh tỉnh trong không khí oi bức.

Chỉ chốc lát, người nằm phía ngoài đứng lên, sửa sang lại y phục trên người, cúi đầu nhìn người đang ngủ say, khoe miệng gọi lên một nụ cười khó hiểu, xoay người ra khỏi phòng.

Hai ngày tiếp theo Ngô Cảnh An trải qua rất dễ chịu, nấu cháo điện thoại cùng Phương Tiểu Thiên suốt vài ba giờ đồng hồ, phần hồng lả tả từ trong trái tim khô cạn của lão Ngô bay ra, đầu độc một đám bạn cùng phòng.

Vì thế, mọi người trong xưởng đều biết cây khô lão Ngô lại sắp nở hoa.

Khổng Tân nghe tin chạy tới, tìm Ngô Cảnh An dạy bảo một trận, cậu nói cậu đã có đối tượng còn đi gặp Tiểu Thanh làm chi, gặp rồi còn nói không đồng ý, được rồi, cậu nói cậu không đồng ý còn chưa tính, còn nói khó nghe với con gái nhà người ta như vậy, cậu không phải đàn ông, cậu là đồ lưu manh.

Ngô Cảnh An ghen khuất, rõ ràng là cậu gạt tôi đi xem mặt, sao tôi biết được! Hơn nữa, tôi nói những lời khó nghe kia, còn không phải là để làm người ta triệt để hết hi vọng sao, tôi đã hi sinh bản thân thành lưu manh, còn muốn tôi thế nào nữa! Nhưng những điều này không thể nói ra, chỉ có nhai nát nuốt vào bụng. Một phen nước mắt nước mũi kể lể cái gì mà tôi đáng chết, tôi cô phụ tín nhiệm của Đảng và đồng chí, cái gì mà tôi có mắt không trông, không nhận ra sự ngây thơ tốt đẹp của cô ấy, cái gì mà tôi lập tức hối cải trở thành con người mới, mong tổ chức và nhân dân một lần nữa tiếp nhận tôi.

Khổng Tân không có cách gì với đồ gốc này, võ mông chạy lấy người.

Hai ngày nay Hứa Huy gọi cho anh vài cuộc điện thoại, đều bị anh xem nhẹ bỏ qua.

Tin nhắn gửi tới, mẹ nó cậu rất cuộc muốn làm gì!

Ngô Cảnh An cũng thật khâm phục da mặt người này, người ta đã làm đến mức này, còn không nhìn ra là muốn tuyệt giao sao!

Quả là đẹp trai không bằng chai mặt!

Cuối tuần về nhà, Hứa Huy rảnh rỗi đuổi tới, Ngô Cảnh An giữ cửa, nói toạc là không cho người vào nhà.

Hứa Huy giận, “Cậu đừng có quá đáng!”

Ngô Cảnh An nở nụ cười, “Sao nào, không nghe lời ngài là quá đáng sao? Hừ, tôi quá đáng thế đấy, thì sao nào?”

Hứa Huy hí mắt lại, mang theo chút nguy hiểm cảnh cáo anh, “Ngô Cảnh An, người đắc tội với tôi, chưa từng có ai có kết cục tốt, cậu biết không?”

Ngô Cảnh An buồn cười nhìn lại, “Tôi sợ quá, bình dân dân chúng như tôi, ngài còn có thể làm gì, có giỏi thì đánh một trận, đánh không chết, tôi vẫn cứ hầu hạ ngài như thế này thôi.”

Hứa Huy nở nụ cười, lắc đầu, bỏ đi.

Ngô Cảnh An đóng cửa, trở về phòng ngồi trên ghế sa lông tiếp tục cùng tình yêu nhỏ của anh nấu cháo điện thoại.

Phương Tiểu Thiên hai ngày nay tăng ca đến khuya, Ngô Cảnh An chỉ có thể ở nhà một mình buồn bực, lúc chạng vạng, anh đến nhà chú Cẩm một chuyến, nghỉ ngơi đó một lát, nói không chừng còn có thể chờ được Phương Tiểu Thiên đi làm về.

Nói không chừng, còn có thể vào nhà cậu ta, nói không chừng, còn có thể có vài cái hôn cảm động, nói không chừng... thêm nữa là hạn chế tuổi.

Ngậm điều thuốc lá đi đến dưới lầu, đến dưới hàng hiên quả thật gặp được Phương Tiểu Thiên.

Chỉ là lúc này, Ngô Cảnh An làm thế nào cũng không cười nổi.

Những cái nói không chừng kia, có lẽ đều thực hiện được, chẳng qua, một nam chính là Phương Tiểu Thiên,

mà một nam chính khác, cũng không phải Ngô Cảnh An anh.

Nương theo ánh trăng cùng một chút ánh sáng đèn đường, Ngô Cảnh An lạnh lùng nhìn hai người đứng dưới hàng hiên ôm hôn đến quên hết tất cả.

Là một thuần gay, anh đã từng tải trên mạng không ít GV, khẩu giao cùng sáp nhập chỉ gây nên sinh lý phản ứng đơn thuần, nhưng mỗi lần nhìn hai người hôn môi, trong lòng anh đều rất kích động.

(khẩu giao: blow job, oral ***, tóm lại là quan hệ *** bằng miệng)

Hôn môi, phải là một chuyện tốt đẹp, từ hai người yêu nhau sâu đậm thật lòng. Anh từng nhìn trộm chú Cẩm cùng chú Trương hôn môi, một cái hôn nhẹ nhàng nhợt nhạt như chuồn chuồn lướt nước, nhưng ánh mắt họ nhìn nhau lại bao hàm rất nhiều tình cảm và hạnh phúc khiến anh hâm mộ.

Anh vẫn cho rằng, hôn môi, là một chuyện tốt đẹp.

Nhưng lúc này, anh chỉ có cảm giác ghê tởm.

Rút điều thuốc trong miệng ra, anh ho khẽ vài tiếng.

Hai người đang kết hợp như trẻ sinh đôi lập tức tách ra, Phương Tiểu Thiên phản xạ có điều kiện quay đầu lại

Biểu cảm trên mặt cậu ta rất phong phú, đáng tiếc ánh sáng đèn đường hữu hạn, Ngô Cảnh An nhìn không rõ, lại nghe được âm thanh quen thuộc gọi anh, Cảnh An.

Xác nhận thân phận người nợ xong, Ngô Cảnh An cũng thấy không có ý nghĩa, liếc mắt nhìn hai người một cái, quay mặt bỏ đi.

“Cảnh An.” Phương Tiểu Thiên đuổi theo sát, đứng trước mặt anh, hô hấp dồn dập mà nói, “Em, em có thể nói chuyện với anh không?”

Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết, “Tất yếu sao?”

Phương Tiểu Thiên áy náy cúi đầu không dám nhìn anh, khép nép cầu xin, “Chỉ một lát, thật sự, một lát là được, xin anh, xin anh nói chuyện với em.”

Ngô Cảnh An rốt cuộc vẫn là mềm lòng, không đáp ứng cũng không phủ định, đứng như cái cọc gỗ ở đó, chờ Phương Tiểu Thiên đuổi gian phu kia đi, hai người bắt đầu một hồi nói chuyện không hề ngắt.

Kỳ thật là một câu chuyện cực kỳ cầu huyết, kẻ phụ lòng trở về, người si tình dao động, dao động vài lần, hai người lại quay lại với nhau.

Ngô Cảnh An hiểu được, chẳng qua qua miệng Phương Tiểu Thiên, câu chuyện liền biến thành phiên bản thê mĩ ưu thương mà thôi.

Dù là phiên bản nào, kết cục chính là Phương Tiểu Thiên cảm sùng anh, Phương Tiểu Thiên chơi anh một phen, Phương Tiểu Thiên vứt bỏ anh.

Ngô Cảnh An gật gật đầu, nhìn người trước mặt than thở khóc lóc, cũng không nói cái gì khó nghe, còn vỗ vỗ vai cậu ta, “Tôi hiểu, chúc hai người... hạnh phúc.” Sau đó, vung tay áo lên, rời đi.

Phương Tiểu Thiên ở phía sau khóc gọi vài câu, “Cảnh An, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Cảnh An.”

Ngô Cảnh An không cảm thấy cậu ta có lỗi bao nhiêu với mình, chủ yếu bởi vì thực ra bản thân cũng không thương tâm như vậy.

Lúc nhàm chán Ngô Cảnh An cũng từng ảo tưởng nếu có ngày Phương Tiểu Thiên làm chuyện có lỗi với mình, sẽ như thế nào.

Sẽ khổ sở, sẽ đau, sẽ tê tâm liệt phế, sẽ cuồng loạn, sẽ...

Nhưng tất cả tiền đề là sau khi bọn họ đã ở cùng nhau nhiều năm, anh không nghĩ tới ngày này sẽ tới nhanh như vậy.

Anh còn chưa kịp để Phương Tiểu Thiên đi vào lòng mình bao sâu, cho nên, tất cả những điều này đều trở nên không chân thật.

Anh một mình lắc lư trên đường cái mùa hè, cuộc sống về đêm của thành phố này vừa mới bắt đầu.

Ánh sáng loang loáng xẹt qua, hình ảnh đủ màu, những cô gái xinh đẹp, những chàng trai anh tuấn, sao anh phải...Thất tình rồi!

Vừa mới ôm ấp hi vọng, cho rằng mình đã tìm được một người đàn ông để chung sống cả đời.

Anh đã nỗ lực bắt đầu đoạn tình cảm này, nỗ lực làm một người yêu tốt.

Nhưng thế thì sao, vẫn thất bại rồi đó.

Tay theo thói quen cắm vào túi áo tìm thuốc, túi áo rỗng tuếch.

Phố đối diện có một cửa hàng tiện lợi, nhưng anh phát hiện, vài bước ngắn ngủi, anh lại đi không nổi.

Nản lòng ngồi trên vỉa hè, nhìn xe qua lại trên đường, đèn xe chói mắt chiếu lên khuôn mặt anh trắng bệch.

Cúi đầu, lấy di động ra, nhìn từng cái tên trong danh bạ.

Con nhà giàu, con nhà giàu, con nhà giàu, Hứa Huy, Hứa Huy, Hứa Huy...

Mẹ nó, anh cũng không uống rượu, sao lại thấy tất cả đều là tên người kia.

Rốt cuộc là thích bao nhiêu, nhưng tên khốn kiếp này, vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Cứ vô tội trêu chọc thần kinh của anh, lòng anh cũng chẳng phải làm bằng sắt, cũng sẽ hiểu lầm, cũng sẽ nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái, cũng sẽ càng lún càng sâu.

Nhưng đến cuối cùng, anh có thể có kết quả gì.

Chỉ sợ sẽ còn tệ hơn bây giờ, chủ yếu là vì, bỏ vào rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều tình cảm ở trong mà anh không tự biết.

Cho nên, thừa dịp hiện tại còn kịp, chặt đứt đi!

Anh gọi điện cho Tưởng Lộ, cười nói như kẻ ngốc, thân mến, tôi thất tình, đến an ủi tôi đi!

Người đàn ông thất tình say rượu ở nhà bạn một đêm, khi tỉnh lại không khỏi buồn bực mà nghĩ, hai gay trưởng thành, trong tình huống say như chết làm sao lại không phát sinh cái gì.

Lúc ăn điểm tâm, Ngô Cảnh An trùng người đàn ông đối diện đang ăn cơm bình thường, oán hận mà nói, “Cmn cậu không coi tôi là đàn ông à?”

Tưởng Lộ bị anh làm nghẹn một ngụm bánh bao, vội cầm bát canh lên uống, tức giận mắng, “Sáng sớm lại thần kinh cái gì?”

Ngô Cảnh An đặc biệt u oán, “Sao cậu không hiếp tôi?”

Tưởng Lộ buồn cười, “Cậu còn hi vọng tôi hiếp cậu?”

Ngô Cảnh An đặc biệt bình tĩnh, “Thế mới chứng tỏ cậu bình thường.”

Tướng Lộ đặc biệt không bình tĩnh, “Cũng tốt, honey, hôm nay tôi xin nghỉ, chúng ta quay về giường đại chiến ba trăm hiệp rồi nói tiếp, được không?”

Ngô Cảnh An cảm thấy không có ý nghĩa, ăn xong điểm tâm, trước khi tạm biệt quan tâm chuyện tình cảm của bạn bè một chút.

Sau khi bị một câu “Tiểu Tề nhà tôi rất yêu tôi” của cậu ta làm cho suýt chút nữa ghê tởm mà nôn ra, anh hối hận.

Tướng Lộ, quả là gián điệp không chết! <ins class=“adsbygoogle”

27. Chương 27: Thâm Mên Sâu Sắc

Kế tiếp đi làm, tan tầm, ăn cơm, đi ngủ, thỉnh thoảng đánh bài, uống rượu, sinh hoạt, trăm ngày như một. Muốn nói Ngô Cảnh An cảm thấy có gì thay đổi, thì là thái độ của con nhà giàu với anh, hoặc thái độ của anh với con nhà giàu.

Gần đây Lâm Giai Giai có chút khang khác, không còn xa cách với Hứa Huy như trước, cô ta bây giờ, có đôi khi sẽ chủ động gọi điện qua, tán gẫu vài câu, vì thế, ngày hôm sau, Hứa Huy lại hối hả chạy tới.

Hai người cũng thật sự ăn ý, trong mắt tôi không có cậu, trong mắt cậu không có tôi, coi đối phương là người trong suốt.

Hứa Huy cùng Lâm Giai Giai trò chuyện vui vẻ không kiêng kỵ gì, Ngô Cảnh An bịt tai đọc hết một quyển tiểu thuyết huyền huyền.

Ngày như vậy, cũng bình an vô sự.

Chỉ là gần đây, phân xưởng lại đổi chủ nhiệm, chủ nhiệm mới đốt ba đồng lửa, đốt cho mỗi người đều không tốt!

Mỗi vị lãnh đạo đều có phong cách lãnh đạo riêng, vị này thì đặc biệt coi trọng vệ sinh, từng chỗ chạm qua đều phải sạch bụi, động cơ điện phải dùng bàn chải đánh răng đánh từng cái rãnh, góc tường góc phòng mà có chút mạng nhện chút phân gián, mỗi lần phạt năm đồng, thủy tinh, dây đầu phải thủy tinh, có biết thủy tinh là trong suốt không?

Một phen quét tước dọn dẹp, dù Ngô Cảnh An là một gã đàn ông bảy thước cũng ăn không tiêu.

Hôm nay Hứa Huy lại tới phòng trực ban, Ngô Cảnh An rất phối hợp cầm lấy khăn lau đi lau thủy tinh khu vực của mình.

Cũng là do anh xui xẻo, mỗi ngày đều phải lau thủy tinh, còn có thể bị ngã từ trên cao xuống.

Thật ra cửa sổ cũng không cao, Ngô Cảnh An bám khung cửa dùng tay lau thủy tinh trên đỉnh đầu.

Lau thủy tinh cũng phải chú ý! Đầu tiên phải dùng khăn lau một lần, đem bụi, phân chim... vết bẩn linh tinh lau đi, lại dùng báo cũ lau đi vết nước.

Công trình to lớn nha. Mặt trời chói chang chiếu xuống ba tấm cửa trên đỉnh đầu, dầu vốn bình thường cũng phải choáng váng.

Cho nên, không biết dây thần kinh nào nối sai, dưới chân dẫm phải khoảng không, anh liền ngã từ trên cửa sổ xuống.

Vốn là cửa sổ không cao nên cũng không có việc gì lớn, nhưng không khéo, một cánh tay của anh chống xuống đất trước.

Ngay sau đó, anh hét thảm một tiếng, ôm cánh tay đau đến nhe răng trợn mắt.

Hứa Huy nghe thấy tiếng kêu, vội vã từ phòng trực ban chạy tới, nhìn thấy Ngô Cảnh An ngã trên mặt đất ôm cánh tay đau đến run rẩy, không nói hai lời, đỡ anh lên đi ra ngoài.

“Cố chịu một chút, tôi đưa cậu đi bệnh viện.” Nhìn bộ dạng của anh, chắc là cánh tay trật khớp, Hứa Huy cũng nghiêm túc hẳn lên, đỡ người lên xe, khởi động xe, dậm ga một cái, chạy như bay tới bệnh viện gần đây.

Bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, nhìn thoáng qua Ngô Cảnh An đang đỡ cánh tay không dám động đậy chút nào, thờ ơ hỏi một câu, “Làm sao vậy?”

Ngô Cảnh An còn chưa nói gì, Hứa Huy đã phát hỏa, “Ông mù à, cánh tay cậu ta đau thành như vậy, ông nhìn còn đoán không ra?” Bác sĩ vốn định tức giận, nhưng nhìn Hứa Huy vẻ mặt hung hãn, trong lòng sợ gã là côn đồ lưu manh gì đó, cũng không muốn gây chuyện, vì thế nhún nhún, nhìn vết thương của Ngô Cảnh An, nói một câu, trật khớp, không phải chuyện lớn gì, ngay sau đó nấn trở về vị trí cũ.

Khi nấn lại cánh tay không tiêm thuốc tê, Ngô Cảnh An đau đến mức mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cắn chặt môi dưới đến chảy máu, vẫn nhịn không được hừ hừ vài tiếng.

Nấn lại tay, thật cmn đau! Trong nháy mắt đó, anh thật hận không thể chặt cánh tay này đi!

Hứa Huy gấp gáp đến mức mặt đỏ bừng, trong mắt dường như phát ra lửa, rống lên với bác sĩ, “Mẹ nó ông có thể làm nhẹ chút không, không thấy cậu ta đau chết đi à!”

Bởi vì câu này, lông mày Ngô Cảnh An đang nhăn chặt lại vì đau chậm rãi giãn ra, anh ngược mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh mình.

Khuôn mặt Hứa Huy luôn bình tĩnh nhàn nhạt bây giờ tràn ngập khẩn trương cùng lo lắng.

Lông mày nhú thành một chữ xuyên, đầu tóc vốn luôn chỉnh tề vì mồ hôi mà bết lại trước trán, ngực phập phồng, người đàn ông như vậy, Ngô Cảnh An không chống đỡ nổi.

(chữ xuyên là như thế này: .)

Anh nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Đau đớn vẫn như trước, nhưng lại ngọt ngào như kem ly.

Anh nghe thấy, có người ghé vào lỗ tai anh hô hấp, có giọng người ghé vào lỗ tai anh nói chuyện.

Người nọ nói, “Đừng sợ, có tôi.”

Anh không dám mở mắt nhìn khuôn mặt người nọ.

Đầu bị đặt trên vai ai, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau đầu anh, kích động làm da đầu anh run lên.

Qua làn áo sơ mi mỏng manh, anh có thể cảm nhận được độ ấm của người kia.

Giống như con người già, nóng bỏng như sắp cháy.

Lúc này đây, anh biết, mình, có lẽ, thật sự không rút ra được nữa.

Bởi vì hành động vĩ đại của mình, anh có được hai tuần lễ nghỉ ngơi cùng sự hoan hô của mọi người. Có thể không hoan hô sao, lau thủy tinh lau đến mức bị thương, lãnh đạo nào còn dám lải nhải chuyện vệ sinh không tha.

Cánh tay bị băng bó treo lên ba ngày, Ngô Cảnh An nằm ỏ trên ghế sofa nhà mình dùng cánh tay lành lặn một bên gặm táo một bên nhìn người nào đó cầm chìa khóa ra ra vào vào

“Tôi nói này ai kia, cậu không có tự giác mình là người ngoài gì cả.”

Ai kia liếc anh một cái, “Nói với ân nhân cứu mạng mà còn dùng giọng điệu này, không bắt cậu lấy thân báo đáp đã là không tồi rồi.”

Ngô Cảnh An buồn cười hừ một tiếng, “Dù tôi đồng ý, cậu có dám muốn không?”

Ân nhân cứu mạng còn thật sự đánh giá anh từ đầu đến chân một lượt, sau đó cho ra kết luận, “Người như hóa thạch khổng lồ, tôi thật sự là không dám muốn.” Ngô Cảnh An phun thẳng hạt táo về phía người nọ.

Sau khi cánh tay trở lại vị trí cũ đau đớn giảm bớt rất nhiều, chỉ cần không làm vận động kịch liệt, cũng không ảnh hưởng sinh hoạt.

Khó có được một tuần nhàn rồi, anh trải qua cũng coi như vui vẻ, chủ yếu là quan hệ giữa anh và Hứa Huy không hiểu sao liền khôi phục lại như lúc trước.

Giống như những ngăn cách kia chưa bao giờ tồn tại, Hứa Huy cùng Ngô Cảnh An vẫn tán gẫu, nhắn tin, phơi nắng, đi dạo siêu thị, gọi Cảnh An tụ tập cùng bạn bè.

Bọn họ sẽ không cố kỵ mà đùa giỡn, sẽ cùng xem bóng cùng ăn cơm, sẽ quay đầu lại lúc đối phương gọi tên mình.

Quay đầu, nhìn thấy đối phương ở ngay trước mặt.

Loại cảm giác này, khiến anh chìm sâu vào ảo giác.

Có lẽ, có lẽ, Hứa Huy, cũng có, có, như vậy, một chút, một chút chút, một chút chút chút...

Anh không dám nghĩ nhiều, rồi lại không tìm được lòng mà nghĩ.

Sau ba ngày ăn đồ ăn ngoài, tính tình tốt của Hứa đại thiếu rốt cuộc bị mài sạch, đá về phía đầu người nằm trên sofa kia một cước, “Đi, đi nấu cơm, còn để tôi ăn cái loại thức ăn rác rưởi này, tôi tuyệt giao với cậu!”

Ngô Cảnh An còn buồn bực hơn gã, trừng mắt với kẻ đang nằm ở đầu kia sofa, chỉ thiếu giờ nắm tay, “Cậu một người mạnh khỏe lại bắt một kẻ tứ chi không đầy đủ nấu cơm cho! Cút, muốn ăn về nhà mà ăn, tôi không rảnh hầu hạ, tuyệt giao phải không, đi đi! Để chìa khóa lại, cậu cút đi!”

Hứa Huy từ đầu kia sofa đánh lại đây, Ngô Cảnh An đáng thương bị treo một bàn tay, không có sức lực đánh trả, đành tùy gã bắt nạt từ đầu đến chân.

“Hừ, còn dám đuổi tôi, được thôi, đem phí phục vụ mấy ngày nay giao ra đây, tôi tính cho cậu nhé, nào ăn nào uống lại thêm mấy chơi game, hơn một vạn, tôi lấy tròn cho cậu, đưa một vạn là được, lấy ra, lấy ra đây!”

Ngô Cảnh An hai mắt rưng rưng ngoan ngoãn vào phòng bếp.

Khốn kiếp, những thứ ăn đó uống đó một nửa còn không phải vào bụng cậu, mấy chơi game cũng là vì cậu ngại buồn nhất quyết đem đến, vì sao tính hết trên đầu tôi, đồ lưu manh. Cho nên mới nói, càng có tiền càng tính toán, tính ông nội cậu chứ tính!

Hứa Huy đắc ý nằm trên sofa chơi game phiên bản mới nhất, ngay tại thời điểm mấu chốt, bị một người to con chặn trước mặt.

“Mẹ nó, tránh ra!”

Ngô Cảnh An đập một cước ngay trên tay vịn sofa gã đang dựa vào, căm tức nhìn gã, “Nếu cậu không muốn để tôi dùng chân rửa đồ ăn, liền lại đây hỗ trợ cho tôi, khốn kiếp, tôi là người bệnh, cậu có còn lương tâm không hả?”

Kể không có lương tâm nhúu mày, mười phần không tình nguyện đi vào phòng bếp, nguyên một giờ sau đó, dưới sự chỉ đạo của vị người bệnh kia, gã rửa sạch ba khóm rau xà lách, hai trái mướp đắng, một trái cà, cắt một miếng thịt bò, bóc hai tép tỏi, cuối cùng, bùng nổ! Ném dao, cởi tạp dề, “Ông đây mặc kệ, gọi cơm ngoài!”

Ngô Cảnh An dùng cái tay lành lấy di động ra, gọi điện thoại cho khách sạn ngoài tiểu khu, “A lô, tôi muốn một phần mì lạnh, một phần...” nói còn chưa dứt lời điện thoại đã bị người đoạt đi, trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Kế tiếp người nọ lấy điện thoại của mình ra, gọi cho ai đó, “A lô, dì Lý, dì làm cơm chưa, có món gì vậy, tốt quá, ba món này là được rồi, đều lấy, gói kỹ dùm cháu, còn có, thêm phần cơm cho hai người, dì lại làm thêm là được mà, để cho cha cháu bọn họ chờ một lát, dù sao đói không chết được. Được rồi, cháu biết, giờ cháu đến lấy.”

Ngô Cảnh An há to mồm ngơ ngác mà nghe, ngơ ngác nhìn gã chỉ đầu ngón tay vào mình nói một câu, “Chờ tôi ba mươi phút!”, ngơ ngác nhìn gã cầm chìa khóa xe xuống lầu.

Chờ anh kịp phản ứng, xe dưới lầu không biết đã bay đến chỗ nào trên đường.

Người này, người này có bệnh hả, vì sao không trực tiếp về nhà ăn, vì sao muốn mang cơm từ nhà tới đây, vì sao bảo mình chờ gã.

Rất nhiều vấn đề chiếm cứ đầu óc anh, Ngô Cảnh An hốt hoảng đi đến buồng vệ sinh, vặn vòi nước ra, tạt nước lạnh vào mặt.

Vừa ngẩng đầu, khuôn mặt người trong gương nước giọt tí tách, trong đôi mắt tràn ngập nghi hoặc cùng bất an.

Cứ mặc kệ như vậy, thật sự, sẽ ổn sao?

Hứa Huy dành cho anh rất nhiều dịu dàng, tuy rằng anh hiểu được nhưng không thể kháng cự.

Tham lam mà muốn càng nhiều càng nhiều, lần lượt gặp mặt, lại lần lượt làm cho mình chìm càng sâu.

Có lẽ sẽ có một ngày, anh không thể từ bỏ được nữa, sẽ từ trong mộng tỉnh lại.

Buổi tối tắm xong, Ngô Cảnh An từ buồng vệ sinh đi ra nhìn người nọ còn nằm trên sofa chơi điện tử, ném khăn mặt bắt đầu đuổi người.

“Gấp cái gì, mới mười giờ, đợi tôi chút.” Trái tim Hứa Huy dồn hết vào game, ánh mắt không rời khỏi màn hình nói với anh.

“Nhiều nhất là nửa giờ nữa!” Nói xong, Ngô Cảnh An xoay người lấy từ trong tủ lạnh lấy ra hai chai bia, đi đến phía sau Hứa Huy.

Không biết có dây thần kinh nào nối sai, anh ngồi tựa lưng vào lưng Hứa Huy.

Người đàn ông kia còn chưa tắm rửa, trên người còn có mùi mồ hôi, mùi thuốc lá cùng mùi vị của riêng gã.

Mùi vị kia Ngô Cảnh An không miêu tả được, lại có thể làm anh ngay lập tức nhận ra, đây là Hứa Huy.

Mở bia, uống vào một ngụm lạnh lẽo, lại vẫn không dập tắt được lửa nóng sau lưng.

Anh, trốn sau lưng Hứa Huy, trộm cười.

Ai ngờ phần vui sướng trộm được này còn chưa duy trì được mấy giây, đã có người không tình nguyện hét lớn, “Cậu dựa vào tôi làm chi, có biết là nóng không hả?”

Người đàn ông không kiên nhẫn vặn vẹo thân mình, Ngô Cảnh An nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một tay chống xuống đất, dịch tới phía trước một chút. Lại không ngờ vừa mới dịch ra, người kia lại kề sát tới.

Ngô Cảnh An quay đầu lại, không hiểu, “Không phải ngại nóng sao, lại dựa tới đây làm gì?”

Hứa Huy cười hắc hắc hai tiếng, da mặt siêu dày mà nói, “Tuy rằng nóng một chút, nhưng mà, vì dựa vào vãn thoải mái hơn, bổn đại gia miễn cưỡng cho phép cậu dựa.”

Ngô Cảnh An im lặng cười cười, không so đo mồm mép với gã, uống ngụm bia, tiếp tục cảm nhận chút lạnh lẽo cùng lửa nóng kia, khiến trái tim cũng vui vẻ ấm lên theo.

Đêm đầu hạ, vài cơn gió mát mẻ từ cửa sổ rộng mở thổi vào, xua tan mọi mệt nóng bức, máy chơi game ồn ào không ngừng, Ngô Cảnh An lại cảm thấy thời điểm bây giờ, đặc biệt thoải mái.

Anh nói, “Hứa Huy, cậu, còn thích Lâm Giai Giai không?”

“Cái gì?”

Lại uống một ngụm bia, anh chậm rãi nói, “Thích tới mức nào? Mỗi ngày đều sẽ nghĩ tới cô ấy sao,” nghĩ xem gã đang làm cái gì, nghĩ xem gã có nhớ tới mình không, “nếu cô ấy không ở bên người, sẽ cảm thấy bất an,” luôn luôn muốn tới gần gã, mặc kệ khuyên bảo bản thân bao nhiêu lần cũng vô dụng, tâm loạn, dẫn dắt thân thể từng chút từng chút tiếp cận gã, “nếu cô ấy cười với cậu, cậu sẽ cho rằng, ngày mai ắt sẽ đẹp trời,” dù gã nói cái gì với mình, đều sẽ nghĩ tốt về gã, giống như kẻ ngốc, “lúc ăn cơm, lúc làm việc, lúc đi tắm, lúc sắp đi ngủ, thậm chí ngay khi mở mắt ra, ngay lập tức sẽ nghĩ tới cô ấy,” có phải gã cũng làm những việc giống như mình bây giờ không, có phải trong nháy mắt ấy, gã cũng nghĩ tới mình, “nếu ngày mai là tận thế, chỉ mong cô ấy có thể ở bên cạnh, chỉ cần thế, sẽ không còn tiếc nuối.” Không được rồi, để tôi chìm sâu như thế, cậu cũng nên có trách nhiệm. Nếu, nếu có chút động lòng, có thể hay không, gợi ý cho tôi.

Để tôi, không còn bàng hoàng, không còn ngờ vực vô căn cứ.

“Những cảm giác đó, cậu đều có sao?”

Hứa Huy không tập trung, game chơi lung tung bát nháo cả, gã đành thả máy chơi game xuống, cầm lấy bia đặt một bên, ngẩng đầu kẻ sát cái gáy người phía sau, thân mình lão đảo, “Thì ra, thích, là sẽ như vậy. Vậy còn cậu, cậu có thích một người như vậy không?”

Ngô Cảnh An cười cười, “Đại khái, chắc là có!”

Hứa Huy nhếch môi, ánh mắt chuyên chú nhìn bức tường gỗ, “Ày, là người như thế nào?”

Một tay nâng chai bia, Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ nói, “Một người rất kém cỏi. Không có bản lĩnh gì, tự cho bản thân là siêu phàm. Sở thích lớn nhất, chắc là đùa giỡn tôi.”

Hứa Huy cười rộ lên, “Nếu như vậy, vì sao còn thích cô ấy? Bộ dạng xinh đẹp sao?”

Đầu Ngô Cảnh An bị gã ép vẫn luôn cúi thấp, thân mình cũng lắc la lắc lư theo, “Ừm, thật xinh đẹp.”

“Thích gì ở cô ấy, cũng là bộ dạng xinh đẹp sao?”

“Có lẽ thế, ngoại trừ xinh đẹp, người ấy thật sự chẳng còn ưu điểm khác. Ngay từ đầu đều là như vậy, bởi vì xinh đẹp nên mới chú ý đến người ta, cùng nói chuyện với nhau, ở chung lâu dần, chậm rãi, liền thích. Thích cái gì ở người ấy, có lẽ là một câu nói, có thể là một việc người ấy làm, lại có lẽ, là bởi vì nhìn thấy trong mắt của người ấy có bóng dáng của tôi, thích, có đôi khi là một việc thật đơn giản. Dù sao, cũng không thể kiểm chế được.” Cô ấy, có thích cậu không?”

Ngô Cảnh An thôi cười, những lời này, anh không trả lời được.

Mà người kẻ sát thân thể anh kia, cũng không thể cho anh đáp án. Bởi vì, anh hỏi không nên lời.

“Cậu, thích tôi không?”

Thích không?

Thích... Thích...

Anh không thể cảm nhận được nhịp tim người nọ dù hai người họ đã gần gũi như thế, chỉ có thể tiếp tục đem phần yêu thương nói không nên lời này chôn giấu.

Giấu ở một nơi, gã vĩnh viễn không tìm thấy... <ins class="adsbygoogle">

28. Chương 28: Đổi Vị

Hai tuần lễ này bọn họ hầu như như hình với bóng, quan hệ tốt đến nỗi Liêu Thăng Anh buồn bực hoài nghi, “Hai người thân thiết đến thế từ lúc nào vậy, Hứa Huy, mày là đồ vô lương tâm, tao đối xử tốt với mày như thế, mày lại có mới nới cũ, vứt bỏ tao, tao không sống nổi nữa!”

Ngô Cảnh An đi cùng Hứa Huy nhiều lần, cũng đã quen mấy lời đùa giỡn giữa bọn họ, ngồi yên tĩnh một bên ăn gì đó, giả vờ nhả nhận.

Đột nhiên có người ngồi xuống bên cạnh anh, ánh mắt nhìn chằm chằm làm cả người anh không được tự nhiên, vì thế quay đầu, người tới có chút quen mắt, dù sao đều là hồ bằng cầu hữu của Hứa Huy, chỉ là nhất thời không nhớ ra tên.

Người nọ cười cười, hỏi, “Lão Ngô đúng không, cậu với Hứa Huy, là bạn bè?”

Ngô Cảnh An vừa mới nhét một đĩa rau xanh vào miệng liền nuốt không trôi, anh liếc nhìn người đàn ông kia, “Có ý gì?”

Trên mặt người nọ không có biểu cảm gì lớn, vẫn là nụ cười thản nhiên lúc trước, hắn nhìn nhìn Ngô Cảnh An, lại chuyển tầm mắt sang người Hứa Huy, “Hứa Huy xem như là người có bối cảnh tốt nhất trong đám bạn học đại học chúng tôi, tôi coi như có vài phần hiểu biết về cậu ta. Cậu ta, quá ham chơi, có đôi khi điên cuồng lên căn bản sẽ chẳng bận tâm tình người khác, cũng không phải phá phách cái gì, chẳng qua...”

Hắn ý vị sâu xa nhìn Ngô Cảnh An, “Có một số việc, cậu ta chơi được, nhưng cậu, lại chơi không nổi.”

Lời người kia nói thật khiến người ta không thoải mái, nhưng bất ngờ là, phối hợp với khuôn mặt đoan chính ôn hòa của cậu ta, lại không khiến người ta phản cảm.

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ về lời hắn nói, đang định hỏi lại, có người gọi một câu, “Socola...”

Người nọ liền cười với Ngô Cảnh An rồi rời đi, lúc này anh mới nhớ ra tên cùng biệt danh của người nọ.

Kỳ thật, nếu khi đó anh có thể nghĩ kỹ về những gì Hách Thời nói, có lẽ, những chuyện sau đó đều sẽ không phát sinh.

Anh sẽ không hoang đường như vậy mà nói ra câu nói ấy, sẽ không ném đến ly rượu độc kia, sẽ không...

Sau này nhớ lại hối hận rất nhiều, nhưng hối hận, vĩnh viễn không thay đổi được hiện thực.

Có một số việc, nhất định phải phát sinh, có vài người, nhất định phải thanh tỉnh.

Thảm thương chính là, ngày nào đó, đúng là sinh nhật Ngô Cảnh An. Sáng sớm, anh đã nhận được điện thoại của chú Cẩm.

Sinh nhật hằng năm, đều là do chú Cẩm nhắc nhở anh mới nhớ rõ, sau đó làm theo phép đến nhà chú ấy ăn bữa cơm xem như chúc mừng.

Vừa mới gác điện thoại của chú Cẩm, mẹ anh đã theo sát mà gọi tới.

Lại là những lời lẽ tầm thường, làm một loạt giáo dục thuyết phục xung quanh đời sống tình cảm của anh, cái gì mà không cần kén chọn cái gì mà gặp được người thích hợp là được, đừng cứ luôn một mình, làm mẹ lo lắng.

Cuối cùng rốt cuộc trở về chính đề, lấy một câu sinh nhật vui vẻ làm kết thúc.

Cúp điện thoại, Ngô Cảnh An bịt kín chăn muốn ngủ thêm một giấc.

Sinh nhật, sinh nhật, ngoại trừ nhắc nhở anh vừa già thêm một tuổi, còn có thể có ý nghĩa gì?

Đàn ông hai mươi tám tuổi vô tích sự một kẻ làm bạn cũng không có, chỉ có thể trở thành đề tài chuyện cười trong miệng bảy cô tám dì hàng xóm láng giềng.

Sinh nhật, sinh nhật, sinh nhật cái quái gì!

Lúc di động vang lên lần thứ ba, Ngô Cảnh An bực bội, quát lên với đầu kia điện thoại, “Ông đây hôm nay chẳng qua là một cái sinh nhật, mặc kệ là ai, đều đừng nói lời vô nghĩa!”

Không chờ anh cúp máy, đầu kia điện thoại vang lên một tiếng cười không có ý tốt.

Ngô Cảnh An nghi hoặc mà liếc nhìn màn hình di động, đệt, lại là oan gia!

Oan gia cười nói, “Sinh nhật à, sao không nói sớm, gặp mặt đi, tôi giúp cậu chúc mừng!”

Ngô Cảnh An tức giận rống, “Lỗi tai cậu có vấn đề à, tôi đã nói là bỏ đi!”

“Vì sao chứ? Đã sắp ba mươi, không nên chúc mừng một chút sao?”

“Chúc mừng cái gì lại đi chúc mừng ba mươi, cậu thiếu đức vừa vừa thôi!”

“Ha ha, đi, mặc kệ cậu đồng ý hay không, sự thật vẫn là thế, được rồi, đổi cách nói khác, không nói chúc mừng, nói tạm biệt được chưa, tạm biệt năm qua, nói thế nào cũng là lớn thêm một tuổi.”

“Cmn cậu cứ chọc ngoáy đi, chờ lúc cậu ba mươi, tôi...”

Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem lời này nuốt lại vào bụng. Lúc hần ba mươi, mặc kệ có cùng với Lâm Giai Giai hay không, đều không liên quan gì tới mình. Ở khu nhà cao cấp, uống champagne, sao còn có thể giao tiếp cùng anh?

“Cậu thế nào? Có phải chỉ có thể nghĩ đến tục chiêu lấy bánh ngọt ụp vào đầu tôi nên ngại nói không, hừ, ba mươi phút sau đến dưới lầu đón cậu, nhanh lên đi!”

Người kia không đợi anh kháng nghị, thẳng thắn cúp điện thoại.

Ngô Cảnh An mắng vào điện thoại vài tiếng, không tình nguyện mà rời khỏi ổ chăn, đứng lên đánh răng rửa mặt thay quần áo ra cửa.

Hứa Huy đến đúng giờ làm Ngô Cảnh An có chút kinh ngạc nho nhỏ, nha, khó có hôm thiếu gia đúng giờ.

Lên xe, Ngô Cảnh An hỏi, “Đi đâu?” Hứa Huy cười, “Người sinh nhật muốn đi nơi nào tổ chức đây?”

Ngô Cảnh An bật cười, “Cậu thật đúng là không có việc gì làm, cậu đã thấy bao nhiêu đàn ông ba mươi không nhỏ không già đi làm sinh nhật, muốn để người ta nói ấu trĩ hay là giả thâm trầm đây?”

Hứa Huy không vui nhăn mi, “Cậu thật là bận rộn quá đấy, bản thân vui vẻ là được, quan tâm người khác nghĩ gì làm gì, ăn no ngủ ngon, chỉ là một tổ chức một bữa sinh nhật, có gì mà lảm chuyện thế!”

Ngô Cảnh An cảm thấy sững sốt, chậm rãi quay đầu nhìn người bên cạnh.

Góc nghiêng khuôn mặt Hứa Huy bị ánh sáng rạng rỡ ấm áp khắc họa thành kiên nghị mà hoàn mỹ, Ngô Cảnh An mạnh mẽ quay đầu nhắm mắt lại.

Tay cầm thuốc lá nắm chặt, lòng, không tự chủ được mà không ngừng kinh hoàng.

Anh, có khả năng, cách diễn rò không còn xa.

Đến trung tâm mua sắm, Hứa Huy ngựa quen đường cũ đi vào khu VIP, đặt mông ngồi trên ghế sa lông, hai chân bắt chéo, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào lưng ghế sô pha, phối hợp với khuôn mặt tinh xảo kia, đẹp trai đến không có thiên lý.

Hai nữ nhân viên bán hàng cùng ra trận, nhìn anh đẹp trai cười, “Hứa thiếu, ngài có gì cần chúng tôi phục vụ?”

Hứa Huy nâng cằm về hướng Ngô Cảnh An, “Thích cái gì cứ việc chọn, tôi thanh toán.”

Ngô Cảnh An liếc mắt nhìn gã, lại quay đầu, nhìn khu bán hàng rực rỡ muôn màu không khỏi cảm thán, Lâm Giai Giai quả là kẻ ngốc, bỏ rơi chàng rể quý thế này không cần, lại đi coi trọng ông già đã có vợ, quả là ngốc đến độ làm người ta không nở nhìn thẳng. Dù người này là thật lòng hay không, ít nhất cũng có thể thử cảm giác tiêu tiền như nước một hồi, vận khí tốt kéo dài được vài năm, còn kiếm được không ít đâu!

Nghĩ như vậy anh thật sự không khách khí, chọn một cái ví giá cả cao đến quá đáng, khi trả tiền Ngô Cảnh An kẻ sát bên cạnh gã, “Cậu nói xem Lâm Giai Giai muốn lấy quà của cậu ít nhất còn có thể dâng môi

thơm để đáp trả, tôi một đại lão gia, biết làm thế nào cảm tạ cậu đây?”

Hứa Huy cười dán đến, hai cái mũi cách nhau chỉ vài ba phân, “Cậu cũng được mà, đến đây đi, tôi nam nữ đều không ngại.”

Khuôn mặt đột nhiên phóng đại làm tim Ngô Cảnh An đập chệch một nhịp, theo bản năng muốn lui về phía sau, lại nhìn thấy trêu tức trong mắt gã, dừng lại, liền cứ thế, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu nhận thua mà duy trì hơn mười giây.

Nhân viên bán hàng xấu hổ liếc lẫn nhau một cái, lại không dám lên tiếng quấy rầy.

Cuối cùng vẫn là Ngô Cảnh An bại trận, than nhẹ một tiếng, “Tôi tưởng da mặt tôi đã đủ dày, không ngờ còn chưa là gì so với cậu, không phục không được!”

Ngô Cảnh An nhận thua làm tâm tình Hứa Huy rất tốt, tựa vào ghế sa lông cất tiếng cười to một hồi lâu.

Trong tiếng cười càn rỡ có người bắt đặc dĩ gọi khoe môi, lộ ra một nụ cười chua xót.

Chọn xong quà, Hứa Huy làm chủ lái xe đến làng du lịch ngoại thành.

Ngô Cảnh An bất mãn lải nhải, “Đừng đi chỗ xa như vậy, buổi tối tôi còn có hẹn.” Hứa Huy nhìn anh một cái, “Với ai?”

“Cậu quản thật là nhiều, hẹn với ai còn phải khai báo với cậu sao, nhanh lên, trở về!”

Một chân Hứa Huy dẫm phanh xe, thẳng thắn dừng xe ven đường.

Tắt máy, lại không rút chìa khóa, ôm cánh tay ngồi đó, cười cười xem kịch vui, “Muốn trở về cũng được, cậu tới lái đi!”

Ngô Cảnh An buồn bực, “Khoe khoang cậu có xe phải không, được lắm, tôi lái, không sợ chết thì đổi vị trí cho tôi, dù sao tôi cũng chỉ có một cái mạng hèn này, đều chết xem ai chịu thiệt.” Nói xong thật sự kéo tay áo Hứa Huy.

Hứa Huy cũng nháo với anh, ghế trước xe chật chội, hai người đàn ông đẩy tới đẩy lui đổi vị trí, trong lúc đó, không thể tránh được mà có chút tiếp xúc tứ chi, ma sát thân thể.

“Này, cậu sờ chỗ nào vậy!”

“Fuck, cậu tưởng tôi muốn sờ sao! Nhanh, lấy chân cậu ra!”

“Không lấy ra được, có giỏi thì cậu lấy ra đi, có bản lĩnh thì chặt nó đi! Này này, mông cậu ép vào người tôi, nhanh dịch ra!”

“Bớt nói nhảm, cậu sờ mông tôi làm chi, dê xồm!”

“Bla bla...”

“Bla bla...”

Kết quả cuối cùng chính là hai người bất hạnh ngã lên người nhau với một tư thế kỳ quái.

Không may nhất, môi, có vẻ, có lẽ, có khả năng, đại khái, đã tiếp xúc 0,0001 giây.

Vì thế, hai người đều trợn tròn mắt.

Trong mắt Ngô Cảnh An Hứa Huy thật sự kinh ngạc, đôi môi khê nhếch, màu sắc ướm át sáng bóng, trêu đùa tâm tình người ta.

Trong mắt Hứa Huy Ngô Cảnh An không những kinh ngạc, còn bối rối, đôi môi còn chưa kịp khép kín, lộ ra răng nanh trắng trắng, cùng với, cái lưỡi đỏ tươi.

Nhất thời, hai người đều quên mất phải làm gì, những ý nghĩ khác cũng bay đi đâu mất, chỉ còn biết nhìn đối phương.

Nhất thời, chỉ còn hoảng hốt, một giây hoảng hốt đó, có ảo giác, thế giới này, chỉ còn tôi và cậu.

Hứa Huy không tự chủ được hé môi, giọng nói trầm thấp mà gọi một tiếng, “Cảnh An.”

Âm thanh mềm nhẹ triền miên khiến Ngô Cảnh An lâm vào cảnh trong mơ khôn cùng.

Người trước mắt, không còn là xa không thể với, một tiếng dịu dàng kia, xóa đi tất cả khoảng cách.

Anh vươn tay, muốn chạm đến người đàn ông sâu trong tâm hồn kia.

Khuôn mặt kia, anh đã từng miêu tả trong mộng bao lần, người kia, anh mơ tưởng đã bao lâu.

Chỉ kém một bước nữa, anh đã có thể đè người nọ xuống ghế, để hai đôi môi chạm vào nhau lần nữa.

Chỉ kém, một bước.

“Đỉnh linh, đỉnh linh, đỉnh linh...”

Chuông tin nhắn đánh gãy không khí ái muội, hủy diệt những điều không thể kia. Hai mắt Ngô Cảnh An đảo loạn, quay đầu đi, hơi nóng trên mặt chưa rút, anh miễn cưỡng cười trừ, “Cậu rút cuộc có thể lái xe không, có người đổi vị trí như thế sao, ngốc chết đi được!”

Thần trí Hứa Huy cũng trong nháy mắt thu hồi, sắc mặt hơi đổi, nhú nhú mày, gã vịn ghế ngồi xuống khỏi người Ngô Cảnh An.

Dựa vào lưng ghế, hạ kính xe xuống, để làn gió mùa hè thổi tan đi không khí xấu hổ bên trong cùng với nhiệt độ cao bất thường trên người gã.

Tất cả, đều loạn. <ins class=“adsbygoogle”

29. Chương 29: Tổ Tình

Bữa tối giải quyết ngay tại phòng ăn ở làng du lịch, Ngô Cảnh An kinh ngạc nhìn bốn phía trống rỗng, “Fuck, nơi này vắng khách vậy, chỉ có chúng ta đến, cứ thế này không phá sản mới lạ.” Sau đó trừng người kia oán giận mà nói, “Cậu nói là tụ hội, giờ thì ngược lại, làm sao mà trở về! Tôi nói cậu rút cuộc đến nơi này làm chi!”

Ánh mắt Hứa Huy nhìn chằm chằm menu, “Có một tỷ phú trong thành phố gả con gái, nghe nói sẽ bắn pháo hoa ở đây vài giờ, không ít người đến giúp vui, xem chút đi, dù sao cũng nhàm chán.”

Ngô Cảnh An nhú mày, “Cậu nói xem cậu định làm gì, tôi gần đây vừa thất tình, cậu lại kéo tôi đến xem pháo hoa người ta gả con gái, cậu định phải kích thích tôi à?”

Hứa Huy gọi đồ ăn, cũng không phản ứng sự phẫn nộ của anh, hưng trí nhìn anh, “Sao nào, còn có nguyện vọng sinh nhật gì, tôi có thể giúp cậu thực hiện hết!”

Ngô Cảnh An nhướng mày nhìn gã, “Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à, vừa tặng đồ vừa giúp tôi thực hiện nguyện vọng, sao, yêu tôi thì nói đi, nhưng nói trước, có yêu cũng vô dụng, tôi sẽ không đi chuyển giới!”

Hứa Huy cười càn rỡ, “Nói nghe xem, trước ba mươi tuổi, không nên để lại tiếc nuối gì mới tốt, sau này, còn có ai khẳng khái tổ chức sinh nhật cho cậu như vậy sao?”

Ngô Cảnh An rũ mắt, sau này, quả thật, bọn họ không có sau này. “Ừm, nếu nói thật sự muốn cái gì cũng thật nghĩ không ra. Lúc nhỏ, khi sinh nhật đòi cha mẹ đi xem biểu diễn xiếc thú, khi đó, đặc biệt thích chú hề, cảm giác rất buồn cười, nghĩ nếu có thể mỗi ngày đều được xem thì thật tốt. Giờ lớn lên, tôi lại không có tham vọng gì, vật chất cũng không có yêu cầu gì quá nghiêm khắc, cho nên, nguyện vọng sinh nhật, loại chuyện này, tôi cơ bản chưa từng nghĩ tới.”

Hứa Huy cúi đầu suy nghĩ một hồi, “Được rồi, tôi biết rồi, tóm lại, thỏa mãn cậu là được.”

Ngô Cảnh An sững sốt, “Thỏa mãn cái gì?” Anh hình như chưa từng nói có nguyện vọng gì mà?

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Ngô Cảnh An thấy Hứa Huy chỉ lo ăn, không để ý đến mình, cũng thấy có chút đói bụng, vì thế cũng vội đầu vào ăn.

Một bữa cơm ăn cũng sắp xong, lúc sắp bưng điếm tâm ngọt lên, Hứa Huy đứng dậy đi toilet.

Ngô Cảnh An đang vui vẻ mà nếm mỹ vị, chẳng biết tại sao đèn bên trong tự nhiên tắt, anh còn chưa kịp tự hỏi nên làm cái gì bây giờ, phía sau vang lên tiếng ca của rất nhiều người.”Happy birthday to you, happy birthday to you,...”

Ngô Cảnh An đầu tiên là phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại, sau đó cả người đều đứng lên, này chuyện này, chuyện vốn chỉ xuất hiện trên TV, đột nhiên xảy ra.

Nhân viên làm việc trong quán hầu như toàn bộ đều có mặt, đẩy tới một xe bánh ngọt hoa lệ, ánh nền chói lọi chiếu lên khuôn mặt tươi cười của mười mấy người.

Nhìn thế nào cũng có vẻ như nhầm người.

Dẫn đầu là một phụ nữ xinh đẹp tươi cười mà nói, “Ngài Ngô Cảnh An, chúc ngài sinh nhật vui vẻ.”

Tiếp theo mọi người vỗ tay rào rào,

Ngô Cảnh An ngây ra như phỗng mà nhìn, quên mất nên phản ứng thế nào. Vì thế, hoa hoa lệ lệ đột nhiên tắt ngấm.

Người phụ nữ đứng đầu thấy thế bèn cố gắng giải vây, khuôn mặt xinh đẹp tiến tới gần, “Ngài Ngô, ngài Ngô...”

Ngô Cảnh An tỉnh táo lại nhanh chóng nhắm mắt, giờ phút này anh thật có xúc động muốn mắng chửi người.

Đồ dê con khôn kiếp, làm mấy chuyện lộn xộn thì nhanh lắm, chắc chắn là biết sẽ bị mình đánh nên mới trốn đi!

Một tiết mục như vậy, bảo anh làm thế nào kết thúc!

Người phụ nữ còn chưa từ bỏ ý định mà gọi ngài Ngô, ngài Ngô, Ngô Cảnh An bất đắc dĩ đưa tay bảo dừng, “Được rồi, tôi còn sống.”

Mỹ nữ mỉm cười, “Ngài Ngô, ngài ước một điều đi!”

Ngô Cảnh An cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, “Cái kia, ngại quá, đây là bạn tôi đùa dai, bánh ngọt mọi người lấy về ăn đi, mọi người vất vả rồi, ngại quá!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu mà nhìn anh.

Ngô Cảnh An nghĩ là bọn họ nghe không hiểu lời mình nói, vì thế chỉ chỉ bọn họ, lại chỉ chỉ bánh ngọt, cuối cùng làm động tác ăn.

Mỹ nữ dở khóc dở cười, xấu hổ nói, “Ngài Ngô, tôi hiểu ý của ngài, nhưng ngài Hứa đã bao toàn bộ nhà ăn nói nhất định phải để ngài ước xong thổi tắt nến sinh nhật mới được, ngài xem, chúng tôi cũng không biết làm sao, ngài cứ coi như nể mặt vị bạn bè muốn tổ chức sinh nhật cho ngài, ước một điều rồi thổi nến, cũng để bọn tôi tan tâm sớm một chút.”

Ngô Cảnh An nắm chặt nắm tay, trong lòng âm thầm thăm hỏi tổ tông mười tám đời Hứa Huy.

Kiên trì làm ra vẻ ước nguyện, lúc vừa định thổi nến, âm nhạc kỳ quái đột nhiên vang lên.

Ngô Cảnh An ngẩng đầu, ánh đèn phía sau nhà ăn đột nhiên sáng lên, rất nhanh, có một chú hề đi ra.

Ngô Cảnh An hoảng sợ, chớp chớp mắt lại mở mắt ra.

Chính xác, đó là một chú hề.

Trên đầu một mớ tóc xoắn vàng, trên mặt một mớ vệt hồng vệt trắng, lông mày cong, mắt đen, mũi cà chua, miệng màu đỏ to đùng, một bộ quần áo hoa sen cùng cái quần thụng màu vàng, trên chân là một đôi hia nhọn, cánh tay nâng lên, hai tay luân phiên tung hứng vài quả bóng bàn, khoa trương lắc lư hông đi về phía anh. Ngô Cảnh An nhìn ngây người, niềm vui này, rất tốn công sức nha.

Anh rốt cuộc hiểu được câu nói sẽ thỏa mãn cậu của Hứa Huy là có ý gì, nguyện vọng hồi bé cuối cùng cũng có ngày được thực hiện.

Chú hề, chú hề khoa trương mà buồn cười, bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy!

Anh thật muốn vỗ một cái lên vai chú hề kia, đồng thời kéo người vào trong ngực, ôm một cái, nói một câu, bạn à, bạn vất vả rồi!

Chú hề đến gần, anh vừa mới nhấc tay, chợt nghe chú hề kia nói một câu, “Như vậy là được rồi đấy, nhiều hơn tôi cũng làm không nổi, cậu cho qua đi!”

Tay Ngô Cảnh An dừng giữa không trung.

Giọng nói này, là Hứa Huy.

Ngô Cảnh An khó có thể tin mà tròng lớn hai mắt, dù khuôn mặt tinh xảo đã bị vệt màu che mắt, nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được, người này, đích thật là Hứa Huy.

Hứa, Hứa Huy!

Sao lại...

Ngô Cảnh An ngơ ngác sững sờ tại chỗ, tay nâng lên chậm chạp không buông xuống.

Chú hề giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh, “Này, ngốc, cũng không nên hưng phấn như vậy chứ, chỉ là một chú hề mà thôi, sao cậu... này, này...”

Ngô Cảnh An nhìn cánh tay trước mặt không ngừng lay động, tiếng nói của Hứa Huy lại giống như cách một ngọn núi, xa đến nỗi không còn chân thật.

Anh cho rằng chú hề là người Hứa Huy an bài đến giả dạng, cho rằng tiệc sinh nhật khoa trương là trò đùa dai, cho rằng... Cho rằng...

Hứa Huy, những gì cậu làm, có phải là rất nhiều...

Chú hề mãnh liệt hét lớn một tiếng, “Họ Ngô kia!”

Thân mình Ngô Cảnh An lảo đảo một chút, lui về sau một bước, cúi đầu vuốt vuốt mái tóc ngắn, ánh mắt dưới bàn tay chớp chớp nhiều lần.

Lại ngẩng đầu, anh không khách khí mà chằm chọc một chút, “Cậu diễn tặc thật! Còn giả làm chú hề, cậu có tư cách sao, cả tung hứng cũng không biết, kém cỏi!”

Hứa Huy đem quả bóng đến trước mặt anh, “Có giỏi cậu làm tôi xem!”

“Tôi không nhàm chán như vậy.”

“Tôi còn tưởng cậu là chuyên nghiệp chứ! Ông đây tốt bụng thực hiện mong ước tuổi thơ của cậu, sợ trong lòng lão già nhà cậu nhớ thương mãi không quên lại làm cho tinh thần trở nên thất thường, cậu còn dám chê bai, không biết ngượng!”

Ngô Cảnh An cười, “Này, không phải là chú hề sao, làm vài cái biểu tình buồn cười xem!”

Hứa Huy giận, “Không!”

“Vậy cười cũng được, chú hề không phải vẫn luôn cười sao?” Nói xong, hai tay anh cầm lấy má Hứa Huy mà kéo.

Động tác của anh rất đột ngột, Hứa Huy không kịp phản ứng, miệng bị anh kéo ra, lộ ra một hàm răng chỉnh tề.

“Mẹ nó cậu muốn chết à!”

Chú hề tức giận đánh về phía Ngô Cảnh An, anh nhanh chóng nhảy ra, cười trốn sau bàn, “Ừm, biểu cảm này không tồi, bắt đầu có bộ dáng chú hề rồi đấy!” Hứa Huy vén tay áo tiến lên, “Ngô Cảnh An, cậu đứng lại đó cho tôi! Ông đây hôm nay phải lột da cậu!”

Ngô Cảnh An không phải kẻ đứng yên ngoan ngoãn chịu đánh, nhanh nhẹn nhảy sang một cái bàn khác, hai chân đứng vững, ngay lập tức chuẩn bị nhảy sang bàn khác.

“Kích động cái gì! Không phải cậu muốn diễn chú hề sao, còn không cho người ta cười, rất không có đạo đức nghề nghiệp.”

“Câm miệng đi, đồ không có mắt nhìn, đừng chạy, đứng lại cho tôi!”

“Ha ha...”

Một đám nhân viên đứng xung quanh thật bất đắc dĩ nhìn hai người đàn ông lớn sỗ sỗ trình diễn quan binh bắt tội phạm trong phòng ăn, ấy không, là chú hề bắt người.

Giám đốc không vui mà nhúu mày: còn mấy chục người đứng đây, sao có thể chơi happy đến như vậy! Có để người ta đóng cửa hay không!

Đêm hè ở làng du lịch ồn ào náo nhiệt, sao chi chít tủa lạc trên bầu trời đêm, lúc sáng lúc tối nhìn thế gian muôn sắc.

Sau khi tắm rửa thay quần áo đại thiếu gia dẫn người công nhân lao động tìm một chỗ sạch sẽ trên thảm cỏ ở bờ đê ngồi xuống.

Xung quanh đã có không ít người tốp năm tốp ba mà ngồi, cũng chờ bữa tiệc pháo hoa của tỷ phú gả con gái. Tiếng ồn lú lú quấy rầy làng du lịch vốn thanh tĩnh.

Chỗ có người liền có rác rưởi, Ngô Cảnh An nhìn thoáng qua túi đồ ăn chai nước chai bia cùng vỏ trứng gà xung quanh, thở dài lắc đầu, “Người trẻ tuổi bây giờ... chắc chắc.”

Hứa Huy khinh thường liếc anh một cái, “Giả vờ già cả cái gì, đi mua bia đi!”

Tuy oán giận, Ngô Cảnh An vẫn ngoan ngoãn chạy đến quán gần đó mua bia. Nói thế nào tiền bạc hôm nay đều là người ta trả, mấy chai bia dù sao cũng phải thỏa mãn người ta.

Mua bia cộng thêm chút đồ ăn vặt nhắm rượu, hai người đàn ông sóng vai ngồi chờ pháo hoa.

Mở một chai đưa cho Hứa Huy, Ngô Cảnh An nói: “Cậu đúng là rảnh thật!”

Hứa Huy lườm anh, “Sao, khinh thường người thất nghiệp à?”

Ngô Cảnh An bĩu môi, “Có người thất nghiệp nào có mệnh tốt như cậu.”

Hứa Huy cười, “Có muốn gia nhập đại quân của anh không, yên tâm, sau này anh bảo kê cho cậu!”

“Thôi đi, tôi cố gắng làm bình dân là được rồi, còn phải để dành tiền lấy vợ!”

“Ha ha...”

Tiếng ồn ào xung quanh vẫn không ngừng, nhưng tiếng cười của Hứa Huy vẫn rõ ràng rơi vào tai Ngô Cảnh An.”

Giả vờ uống bia, ánh mắt lén liếc về phía người bên cạnh.

Anh thích nghe tiếng cười của Hứa Huy, thanh âm trong sáng khoan khoái dường như có thể lấy nhiễm sang anh, xua tan những lo lắng giấu ở đáy lòng.

Cười theo gã, vui vẻ cùng gã.

“Chí hướng của cậu cũng rộng lớn quá đấy!” Lời trào phúng nghe vào trong tai Ngô Cảnh An trở nên không được tự nhiên, anh không khách khí trả lời một câu, “Cậu thì sao, chí hướng của cậu là cái gì, không phải là cả đời làm sâu gạo chứ?”

Tiếng cười của Hứa Huy chợt thấp xuống, khóe môi nhếch lên một hình cung nhàn nhạt, “Không làm sâu gạo, còn có thể làm gì?” Giương mắt nhìn về phía không trung, trong ánh mắt có chút u buồn Ngô Cảnh An bình thường không thấy được, “Cuộc đời của tôi đã được người ta quy hoạch tốt, cả đời không có một chút lạc thú, không làm sâu gạo, thì cũng chỉ có thể làm con rối!”

Ngô Cảnh An lẳng lặng nhìn Hứa Huy giờ phút này, mấy phần cô đơn mấy phần thương cảm, giống như phát tiết những ủy khuất tích lũy từng ly từng tý rất nhiều năm, lại không thể hét không thể mắng, một thiếu gia an nhàn sung sướng còn có tư cách gì oán giận.

Oán giận sinh hoạt quá thoải mái, oán giận cuộc đời đã được người ta an bài tốt, quả thật, rất buồn cười.

Gã có thể có chí hướng gì, lý tưởng, nguyện vọng, tất cả những gì lệch khỏi quỹ đạo, đều không thể được cho phép.

Ngô Cảnh An quay đầu, ánh mắt không biết nên nhìn chỗ nào, thản nhiên nói, “Chung quy cũng nên có việc cậu muốn làm chứ! Chưa bao giờ nghĩ tới sao?”

Tiếng Hứa Huy thì thầm, nghe như đang nói với bản thân, “Có cơ hội nào mà nghĩ? Vì sao lại phải nghĩ? Cho dù tôi không làm gì cả, cũng có người tự nguyện nuôi tôi cả đời, tôi đây, còn cần suy nghĩ sao? Có nghĩ cũng là không tưởng! Đã vậy, dứt khoát, không lãng phí đầu óc!”

Ngô Cảnh An nhắm mắt lại, gió đêm thổi qua mái tóc ngắn của anh, anh nghe thấy giọng mình, “Vậy hiện tại bắt đầu nghĩ đi, quả thật, nó không thể thay đổi sinh hoạt của cậu, nhưng ít nhất gì cũng có cái để dựa vào, để cuộc đời của cậu không còn nhàm chán như vậy. Tôi nói này, cậu có phải quá tự phụ không, cậu tưởng tất cả mọi chuyện đều dễ dàng sao, có người, cả đời cũng chẳng làm được một việc. Cậu cũng thử xem đi, tôi cùng cậu tìm, không phải chỉ là một nguyện vọng sao, tôi cũng không tin cậu là thánh nhân, vô dục vô cầu. Cả hoàng thái tử cũng có tâm nguyện, cậu một thường dân, cuồng vọng cái gì!”

Thời điểm bông pháo hoa đầu tiên bay lên trời, ồn ào xung quanh bỗng nhiên dừng lại, hầu như tất cả mọi người đều ngẩng đầu mở to mắt nhìn bầu trời kia, rất nhanh, lại thêm một đóa hoa cực lớn cực đẹp nổ tung trên bầu trời.

Mọi người phát ra âm thanh trầm trồ, ngay sau đó đóa thứ hai, đóa thứ ba... Rất nhiều pháo hoa không đếm được bay về phía không trung, trên sân khấu màu đen vẽ lên những luồng ánh sáng đủ màu, sáng lạn chói mắt.

Cũng chỉ là giây lát lướt qua!

Hứa Huy uống từng ngụm từng ngụm bia, xung quanh truyền đến tiếng thét tiếng hoan hô, gã lại đường như không hề nghe thấy, chìm đắm trong thế giới của mình.

Ánh mắt liếc sang người bên cạnh lại không dời đi được, vì thế, cứ từng chút từng chút quan sát anh.

Anh đang cười, anh uống một hớp bia, anh xoay người lấy đồ, anh mở bia, “Đinh” một tiếng giòn vang, đánh gãy những suy nghĩ không bình thường của Hứa Huy. Mọi người vẫn còn hưng phấn mà bàn luận về màn pháo hoa lúc nãy, Ngô Cảnh An cảm thấy mình đã có chút say sưa mơ màng.

Đầu anh dựa vào vai Hứa Huy, có chút tình cảm, không thể khống chế mà vọt tới yết hầu.

Hứa Huy phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn anh, anh thoáng ngẩng đầu, lông mi gã chớp chớp, chớp vào tận lòng anh.

Anh nói, “Hứa Huy, tôi yêu cậu!”

Một đóa pháo hoa cuối cùng bay về phía không trung, “Bình” – một tiếng vang thật lớn, chiếu sáng toàn bộ không trung.

Anh dán môi mình lên miệng người kia, đánh dấu nụ hôn đầu tiên giữa hai người.

Ngô Cảnh An không biết ngày mai có phải tận thế hay không, chỉ là muốn nường say rượu hưởng thụ niềm vui cuối cùng.

Điều anh muốn chưa bao giờ là mờ ám dây dưa, anh và Hứa Huy, vĩnh viễn, không bao giờ làm được bạn bè.

Đâm xuyên ô cửa sổ mỏng manh này, còn lại là dấu chấm lửng hay dấu chấm tròn, dù sao, cũng cần có một kết quả!

Nếu... dù chỉ có một chút, một chút cái gọi là nếu như, cho dù đáng thương, anh cũng muốn ném thử.

Hai mươi tám năm sống trên đời, ông trời có lẽ cũng đã nhìn thấy anh, cho anh một tình yêu đáng quý.

Hứa Huy không hoàn mỹ, nhưng anh, thực sự muốn cùng người không hoàn mỹ này trải qua phần đời còn lại.

Người này, không phải miễn cưỡng, không phải chỉ là tạm chấp nhận được, mà là người anh chân chính, thực sự yêu.

Anh tự coi mình như cục đá hèn mọn, muốn kéo một vì sao lấp lánh trên trời xuống làm bạn cả đời.

Nếu, thực sự nếu có khả năng ấy, cả đời này, anh sẽ chỉ tốt với người này.

Hứa Huy, Hứa Huy, cậu biết không, tôi thật sự, thật sự, rất yêu cậu. <ins class="adsbygoogle">

30. Chương 30: Thương Tồn

Đêm hôm đó, bọn họ ngủ lại làng du lịch.

Ngô Cảnh An lặn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, rất nhiều lo lắng ngờ vực vô căn cứ nhảy ra tra tấn anh, anh ngồi dậy, nhìn thấy trên bàn đặt một lọ hoa tươi, cầm lại. Cứ một cánh hoa “cậu yêu tôi”, lại một cánh “cậu không yêu tôi”, cả đêm như thế, chơi hỏng tám đóa hoa, ba miếng bánh mì.

Kết quả vui buồn nửa nọ nửa kia, anh vẫn không biết Hứa Huy nghĩ thế nào, ấu trĩ đến điên luôn rồi.

Sáng sớm hôm sau, anh ngồi chuyển xe sớm nhất về nhà.

Cả buổi sáng, Hứa Huy không gọi đến một cuộc điện thoại, anh ngược lại thở ra một hơi.

Đến bây giờ, anh vẫn chưa nghĩ ra nên dùng biểu cảm giọng nói thái độ gì đối mặt với Hứa Huy.

Nếu không, hay là, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, đến chết cũng coi như không có chuyện gì xảy ra, thiên hạ thái bình.

Ngô Cảnh An vò rối cả đầu tóc, cuối cùng mang theo hối hận đi vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ này cũng không yên ổn, bởi vì ngày hôm qua tỏ tình cùng cái hôn khắc sâu ấn tượng kia, vì thế, cả trong mơ anh cũng bị giày vò. Đau khổ ôm chần ném vào trong máy giặt, sau khi anh ngồi trước bàn hút liên tục ba điếu thuốc, chuông điện thoại di động vang lên.

Anh sợ tới mức giật nảy mình, một lúc lâu sau mới hoàn hồn nhìn về di động, ba chữ con nhà giàu sao mà chói mắt quá thế.

Anh thống khổ giãy dụa một lát, mới run rẩy nhận điện thoại.

“Alo.”

“Cậu ở đâu vậy?”

“Ồ, ở nhà.”

“Có thời gian không, chúng ta nói chuyện.”

Giọng Hứa Huy nghiêm túc bất thường, thiếu chút cà lơ phất phơ trên tức lúc bình thường, đứng dẫn đến độ làm Ngô Cảnh An nổi một thân da gà, “Có thể, có thể để hôm khác không, hôm nay tôi...”

“Cậu đến kỳ sinh lý?”

Ngô Cảnh An thiếu chút cắn rụng đầu lưỡi bản thân, vừa rồi ai bảo Hứa Huy đứng dẫn.

“Tôi biết rồi, mấy giờ? Được.”

Cúp điện thoại, Ngô Cảnh An lại hút thêm hai điếu thuốc mới bình tĩnh lại, vuốt vuốt bụng đói, nhưng một chút khẩu vị cũng không có.

Nên tới thì sẽ tới, là phúc hay họa cũng đều tránh không được.

Kết quả tồi tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là bị người ta mắng biến thái, phun nước miếng, đoạn tuyệt quan hệ, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau.

Ngẫm lại, những điều đó, chính mình, có lẽ, đại khái, khả năng là sẽ chịu đựng được.

Lại quay về thời gian chưa quen biết gã, thế là tốt rồi.

An ủi bản thân như vậy, Ngô Cảnh An sửa soạn một chút, mang tâm tình bi tráng đi dự tiệc.

Ra khỏi thang máy, một người đàn ông mặc đồng phục dẫn anh vào phòng 502, từ bên trong truyền ra thanh âm ồn ào, rõ ràng không chỉ có một người, trong lòng Ngô Cảnh An không khỏi hơi cảm thấy mất mát.

Vốn là ôm quyết tâm sống chết đi đến đây, xem ra, hôm nay cũng không nói được gì.

Mở cửa phòng, Liêu Thăng Anh vẻ mặt thâm tình đang ôm micro hát một khúc tình ca.

Trên ghế sa lông vài người ngồi tản mát, không phải gương mặt xa lạ, nhưng cũng không gọi được tên.

Hứa Huy ngồi dựa vào ghế sa lông, chân bắt chéo, một tay khoát lên trên lưng xô pha, nhìn anh tiến vào, cười nâng nâng cằm coi như chào hỏi.

Vẫn là bộ dạng nhệ thế tổ lưu manh kia, làm người ta vừa yêu vừa hận.

Ngô Cảnh An ngồi xuống, quay đầu mới nhìn thấy một người coi như quen thuộc ngồi bên cạnh.

Hách Thời gật gật đầu với anh, Ngô Cảnh An mỉm cười đáp lại.

Liêu Thăng Anh hát không ra sao, mọi người ngồi dưới thật sự nghe không vô, nhao nhao phản đối, kéo hẳn xuống đài.

Họ Liêu giận, ôm mic hét lớn, “Cmn ai tự nhận hát hay hơn ông đây, đứng ra! Đến đây, đến đấu với ông!”

Nói đến ca hát, Ngô Cảnh An nhớ tới lần đầu tiên cùng bạn bè Hứa Huy đi hát karaoke nghe được bài “Chẳng lẽ yêu một người là sai sao” của Trịnh Nguyên, có lẽ là do mang theo tình cảm thắm thiết, người đó thậm chí hay hơn cả bản gốc. Cổ tình liếc xung quanh, hình như không có người kia. Anh tới ghé vào tai Hách Thời hỏi, “Người lần trước không tới sao?”

Hách Thời nhướng mày nhìn anh.

Anh nghĩ nghĩ, “Người hát bài “Chẳng lẽ yêu một người là sai sao” ấy, hình như là, họ.. Kiều?”

Không biết có phải ảo giác của anh không, Hách Thời sau khi nghe những lời này của anh, ánh mắt vốn bình thản đột nhiên lạnh đi vài phần.

Ngô Cảnh An ngẫm nghĩ, chẳng lẽ câu hỏi của mình có vấn đề.

Hách Thời thu hồi ánh mắt, khẽ thở dài, “Hắn về Mỹ.”

Ngô Cảnh An gật gật đầu, dựa vào lưng ghế, lấy ra một điều thuốc vừa định đốt, chợt nghe có người nhao nhao đòi Hứa Huy hát một bài cứu vớt lỗ tai mọi người.

Hứa Huy cũng không nhăn nhó, micro chuyển đến tay gã, gã vẫn duy trì tư thế ngồi không hề thay đổi, nói với Liêu Thăng Anh, “Mười năm.”

Đoạn nhạc dạo dương cầm vang lên, ánh mắt Hứa Huy liếc về phía cửa, Ngô Cảnh An rút điều thuốc, kiềm chế bản thân không nhìn gã, lại không thể không chế mà dùng đuôi mắt liếc về thân ảnh đẹp trai kia.

Mười năm trước

Anh không quen biết em, em không thuộc về anh

Chúng ta chỉ là hai người xa lạ

Ngày ngày đi qua đoạn đường quen thuộc

Mười năm sau

Chúng ta là bạn bè, còn có thể ân cần thăm hỏi

Chỉ còn chút dịu dàng này

Không tìm được lý do ôm lấy nhau

Người yêu cũng khó tránh khỏi trở thành bạn bè.

Mười năm trước, tôi không biết cậu, mười năm sau, chúng ta... Chúng ta còn là chúng ta sao?

Suy nghĩ của Ngô Cảnh An bị tiếng hát của Hứa Huy dẫn đi xa xôi, dùng những suy nghĩ không tưởng cố gắng miêu tả tương lai, bọn họ mười năm sau.

Có lẽ sẽ có những cuộc cãi nhau nho nhỏ, có lẽ sẽ có những nụ hôn nồng nàn, có lẽ sẽ đến KTV hát karaoke cả giọng, có lẽ sẽ cùng ngồi trên sofa xem vài bộ phim, có lẽ, có lẽ, có lẽ... Cuộc sống của bọn họ có lẽ sẽ như thế.

Ngô Cảnh An không tìm được lòng mà cong khóe môi.

Biết rõ là không có khả năng, lại vẫn muốn nghĩ, con người, đều là sinh vật thấp hèn không cứu chữa được.

Một bài “Mười năm” hát xong, có người khuyến khích hắn hát tiếp, Hứa Huy ánh mắt mang cười, nắm micro nói, “Cảnh An, đến hát một bài, tôi hình như chưa từng nghe cậu hát.”

Lực chú ý của mọi người đều tập trung về phía cửa, nhìn về phía con người này giờ luôn bị xem nhẹ, nào đem mic đến nào tăng bốc, dù anh từ chối như thế nào cũng đều bị bỏ ngoài tai.

Lại nhần nhó nữa sẽ giống như đàn bà, Ngô Cảnh An nghĩ, hát thì hát đi, cố gắng hát khó nghe chút,

chiếm vị trí chót bảng của Liêu Thăng Anh, xem lần sau còn có ai muốn nghe anh hát.

Làm bộ làm tịch hát mấy câu, Ngô Cảnh An còn đang buồn bực sao còn chưa bị đuổi xuống, âm nhạc dần thay đổi, giọng hát đặc biệt của Châu Hoa Kiện đổi thành một giọng nam ngây ngô chất phác, rồi ngay cả nhạc cũng không rõ ràng nữa mà lẫn rất nhiều tạp âm, rồi rất nhanh, một giọng nam cất lên, giống như biến thành một bài song ca. Ngô Cảnh An nắm chặt mic, lòng bàn tay toát mồ hôi, cảnh này giống như đã từng gặp qua, đầu óc anh vận chuyển không ngừng, cuối cùng tìm được cảnh tượng phủ bụi trong đáy lòng.

Ngước mắt nhìn, thấy Hứa Huy ngồi đối diện cười bình thản, hơi giương cằm với anh.

Nụ cười kia, giống như tiềm ẩn vô số độc châm, đâm vào người anh toàn thân đau đớn.

Hình ảnh dần dần rõ lên, mọi người ngồi trên ghế sa lông đều nhìn lên màn hình phía sau lưng anh, trên màn hình, chắc là, phải là hai thiếu niên choai choai, trong bữa tiệc chào đón tân sinh, mỗi người ôm một cái micro, thâm tình mà hát.

Có chút tình cảm ngấm hiểu trong lòng từ trong ánh mắt yên lặng toát ra.

Thân thể anh cứng ngắc, quay đầu như vậy có vẻ mất tự nhiên, nhưng... anh vẫn muốn xác nhận.

Xác nhận thiếu niên trong màn hình có phải người anh nghĩ đến mười năm nay, xác nhận con người tàn nhẫn kia còn muốn làm những gì.

Trong nháy mắt đó, có lẽ anh nên cảm ơn Hứa Huy.

Cảm ơn gã để mình gặp lại Tỉnh Trình tuổi mười bảy, ôn lại đoạn thời gian tốt đẹp nhất kia.

Màn hình lớn quả nhiên giống như trong suy nghĩ của anh, không có kỳ tích gì.

Tiệc tối chào đón tân sinh, sân khấu, Tỉnh Trình, Ngô Cảnh An, ngọn đèn, micro, người dưới đài...

Hai thiếu niên mười mấy tuổi vô ưu vô lự mà hát, có khi còn đùa giỡn mà hơi lắc đầu, hất tóc mái ra phía sau, lộ ra khuôn mặt trẻ trung vui vẻ.

Ngô Cảnh An lần thứ hai nhìn về phía Hứa Huy, có lẽ trong mắt anh còn chứa nghi vấn nhĩ, anh thật sự không rõ, lại cũng dường như hiểu được, Hứa Huy, Hứa Huy, vì cái gì...

Hứa Huy đang cười, từ đầu tới cuối, gã vẫn cười nhìn trò khôi hài kia.

Ánh mắt kia đã từng dịu dàng tha thiết nhìn anh, nhưng lúc này đây, biến thành dao kéo, sắc bén cắt vào da thịt anh.

Nghi hoặc của Ngô Cảnh An rất nhanh đã được cởi bỏ, tiếng nhạc còn chưa dứt, hình ảnh đột nhiên cắt, giống như sợ người xem buồn chán, mấy tấm ảnh chụp xuất hiện.

Ngô Cảnh An lần thứ hai cảm nhận cảm giác lòng như dao cắt.

Mấy tấm ảnh kia đã từng hủy hoại cuộc sống trung học của anh, hủy hoại tình yêu mới manh nha giữa anh và Tỉnh Trình, thậm chí, hủy mười năm tiếp theo của cuộc đời anh.

Trong ảnh hai thiếu niên đang ôm chầm lấy nhau, hôn môi.

Góc độ chụp thay đổi khiến mọi người thấy rõ hai nhân vật chính đúng là hai người vừa ca hát trong tiệc tối lúc này.

Trong phòng vang lên tiếng hít sâu, kế tiếp là tiếng cười mắng, “Làm gì vậy, thì ra là hai tên gay!”

“Không phải đâu, phong nền lúc này là tiệc tối chào đón tân sinh năm nào đó, khi đó làm gì đã lưu hành cái này!”

“Đùa giỡn cái gì!”

Nói thật, những lời này cũng không tính là gì, so với những chữ rửa năm đó, quả thực chỉ như một bữa ăn sáng. Nhưng vì sao...Ngô Cảnh An giống như vẫn bị hung hăng chém mấy nhát, máu toàn thân đều chảy ngược, không còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể.

Hiệu trưởng năm đó từng đem mấy tấm ảnh này vứt trước mặt cha mẹ anh, ánh mắt khinh bỉ bảo bọn họ đem kẻ ngoại tộc này về.

Năm đó Tỉnh Trình mặt tái nhợt đi sát qua bên người anh, không hề ngẩng đầu nhìn anh một chút.

Năm đó cả trường đều dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn anh, châu đầu ghé tai xì xào bàn tán.

Năm đó cha anh dùng dây lưng hung hăng quất anh cả đêm, anh đau đến chết ngất đi, lại quật cường không rên một tiếng.

Một năm đó, anh giống như đã chết, ngồi ở trên giường bệnh không ăn không uống, không nói lời nào, chỉ biết ngơ ngác nhìn cây hòe ngoài cửa sổ.

Một năm đó, Tình Trĩnĩ triệĩ để rời khỏi sinh mệnh của anh. <ins class=“adsbygoogle”

31. Chương 31: Xé Rách

Không kịp cảm hoài nhiều, hình ảnh lần thứ hai lại chuyển, lúc này chất lượng hình ảnh rõ ràng tốt hơn rất nhiều, có lẽ là mới chụp gần đây.

Trong hình một người vẫn là Ngô Cảnh An, chỉ là nhân vật chính khác đã thay đổi, đổi thành một người yêu khác của anh, Phương Tiểu Thiên.

Đó là lúc bọn họ đi du lịch bị chụp được, trên con đường núi tưởng là không người dắt tay nhau mà đi, sau hòn đá lớn hôn môi quên hết trời đất, ôm chầm vui sướng bên bờ hồ lấp lánh.

Ngô Cảnh An nên cảm thấy may mắn anh cùng Phương Tiểu Thiên hẹn hò không lâu, cũng may mắn bọn họ không phải người tùy tiện, nếu không thật không dám tưởng tượng tiếp theo liệu có thể xuất hiện hình ảnh bất nhã nào không.

Tiếng nghị luận trong phòng lớn dần, ban đầu mọi người chỉ lấy anh mất hoài nghi nhìn anh, đến bây giờ, trong ánh mắt chỉ còn miệt thị cùng đùa cợt.

Ngô Cảnh An không chớp mắt nhìn màn hình, muốn nhìn xem từ màn hình thần kỳ kia còn có thể có “niềm vui bất ngờ” nào xuất hiện hay không.

Quả nhiên, hình ảnh lại cắt, dưới pháo hoa đầy trời, hai người đàn ông ngồi dưới đất, Ngô Cảnh An về mặt mơ màng nói với một người khác, “Tôi yêu cậu.”

Góc quay thật khéo, một đường sự khác từ đầu tới cuối vẫn ngồi đưa lưng về phía camera.

Bài hát kết thúc, đoạn MV phần kịch cũng vẽ nên một dấu chấm tròn.

Mồ hôi trên người Ngô Cảnh An đã lạnh lẽo, anh chậm rãi xoay người, đối mắt với khuôn mặt ngạo mạn cuồng vọng của Hứa Huy.

Cánh tay Hứa Huy khoác lên ghế, chân buông xuống, thanh thoi đứng lên, về mặt hơi cười đi về phía anh.

Đến rất gần trước mặt anh, dừng bước lại.

Ngô Cảnh An không nói một lời nhìn theo gã, trên mặt không xuất hiện biểu cảm gì.

Hai tay Hứa Huy cắm trong túi quần, nghiêng người về phía trước, cười hỏi, “Thế nào, cuộn phim này thú vị chứ?”

Phòng đột nhiên yên tĩnh tăng thêm không khí áp lực, Ngô Cảnh An chỉ cảm thấy Hứa Huy trước mặt đột nhiên trở nên rất xa lạ. Dù là lông mày, ánh mắt, cái mũi, lỗ tai, đều không giống người mà anh quen biết trước kia. Vậy thì, hiện tại, đứng trước mặt anh, xé rách vết thương của anh, lại vẫn cười như không hề gì, người này, đến tột cùng là ai?

Hứa Huy quay đầu nói với mọi người đang chờ xem kịch vui, “Hiện tại làm gay đang thành một nha, anh em nếu ai nhầm chán, có thể tìm Cảnh An giết thời gian, đàn ông mà, dù có làm gì cũng không mang thai, cũng rất tốt!”

Một câu chọc cười rất nhiều người trong phòng, trong tiếng cười càn rỡ, Liêu Thắng Anh tỏ vẻ ghét bỏ, “Dù muốn giải trí ít ra cũng phải cắt cái kia đi, nói giỡn, cũng không phải biến thái, nhìn thấy như vậy, ai mà cứng lên được.”

Câu nói bại hoại vừa ra, lại là một trận cười điên cuồng, có người trêu ghẹo cười mắng hấn ăn nói thô lỗ, có người phụ họa khen hấn nói chuyện cặn bã mà không xấu hổ, tuyệt đối là chân lý!

Hứa Huy tò mò hỏi Ngô Cảnh An, “Nếu không, cậu giới thiệu vài người trong giới, tôi cũng không để ý cùng cậu vui đùa một chút, không phải cậu nói yêu tôi sao?”

Ngô Cảnh An nhìn kỹ gã một phen, không khỏi cảm thán, người này, quả nhiên là Hứa Huy!

Công tử nhà quyền thế, con nhà giàu cao cao tại thượng, bại hoại tùy ý đùa giỡn người khác, cặn bã xã hội.

Thì ra, tình cảm, cũng có thể lấy ra để chê cười, lấy ra để tính cân tính lạng.

Thì ra, đây chính là Hứa Huy mà anh dù biết không có kết quả vẫn đâm đầu đi yêu.

Anh vẫn luôn đánh giá thấp gã.

“Cậu nói xem, nếu tôi gửi đoạn phim tư liệu ngắn này đến đơn vị của cậu, sẽ phát sinh chuyện thú vị gì nhỉ, thật làm người ta chờ mong.” Hứa Huy cười hiền lành vô hại, Hứa Huy cười xấu xa đáng sợ.

Trong lòng Ngô Cảnh An bốc lên rất nhiều cảm xúc không rõ, ngoài mặt lại bình tĩnh không hề sụt mẻ, chỉ quạt cường, cố chấp mà nhìn Hứa Huy không hề chớp mắt.

Hứa Huy cho anh vé trận bóng, Hứa Huy đem thăm tích điện tử nói thành TV, Hứa Huy cùng anh ăn cơm cùng anh cười, Hứa Huy nửa đêm gọi điện thoại nói chuyện phiếm cùng anh, Hứa Huy tặng quà cho anh, Hứa Huy cùng anh sáng khoái đánh nhau một trận, tất cả những điều đó, đều phải quên đi.

Khuôn mặt anh tuần dần tới, hô hấp kề sát, “Tôi đề nghị, cậu có thể quỳ xuống xin tôi, nể mặt thời gian làm bạn bè trước đây, tôi sẽ buông tha cho cậu.”

Trên người Hứa Huy có một hương vị chỉ thuộc về bản thân gã, rất nhẹ, như có như không, không cẩn thận sẽ bỏ qua.

Ngô Cảnh An nghĩ đây sẽ là lần cuối cùng anh cảm nhận được hương vị này, sau này, sẽ không còn cơ hội nữa.

Hứa Huy tranh điểm tâm của anh, Hứa Huy xâm nhập nhà anh, Hứa Huy ngủ trên giường anh, Hứa Huy quen gọi anh là Cảnh An, Hứa Huy đưa anh đi bệnh viện, Hứa Huy chăm sóc anh cả một tuần, Hứa Huy giả làm chú hề đùa cho anh vui vẻ, Hứa Huy dẫn anh đi nhìn pháo hoa sinh nhật, Hứa Huy mà anh mượn rượu thêm can đảm nói ra “Tôi yêu cậu”, tất cả, tan thành mây khói.

Ngô Cảnh An tìm về một chút sức lực, vì thế giật giật miệng, “Tôi, chỉ hỏi cậu một câu, vì sao lại làm vậy?

Vì cái gì? Dù là giết người cũng phải có một lý do chứ, vì tiền, vì tình, hoặc...

Dù chết, cũng phải chết một cách rõ ràng.

Hứa Huy cười một cách lỗ mãng, ánh mắt nhìn anh thêm vài phần đồng tình.

“Ngô Cảnh An, cậu không phải người đầu tiên vung nắm tay lên với tôi, chẳng qua, vài người trước kia đều đã rời khỏi thành phố S, ấy, không, là đi biệt xứ, cậu nói xem, cậu hơn bọn họ ở chỗ nào, để tôi có thể nương tay?” Hai mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, gã gần từng tiếng tàn nhẫn, “Ngô Cảnh An, nói tiếng yêu với một người đàn ông, cậu cũng đủ ghê tởm. Có nhớ tôi từng nói với cậu không, người chia ba bảy loại, vì sao không nhớ được dạy dỗ, còn dám hy vọng xa vời với tôi, cậu cho là, cậu rốt cuộc ở tầng nào?”

Ngô Cảnh An nghĩ, đây chắc là lần đau lòng cuối cùng của anh đi!

Bị Hứa Huy tổn thương xem như đến cực hạn. Chỉ là, lúc này, anh cần dùng bao lâu để chữa lành?

“Kỳ thật yêu cầu của tôi cũng không có gì, chỉ là quỳ xuống dập đầu vài cái, chuyện này liền coi như bỏ qua, cậu chắc cũng không muốn ngày mai về đến cơ quan liền biến thành người nổi tiếng đâu nhỉ?”

Nếu là trước kia, nắm tay Ngô Cảnh An sớm đã vung lên. Nhưng hôm nay, anh không có dũng khí kia.

Hoặc là nói, dũng khí của anh đã bị Hứa Huy chà sạch.

Người chia ba bảy loại, anh xem như đã triệt để hiểu được.

Thu hồi ánh mắt cố chấp, anh nhắc chân...

Gắng sức bước từng bước, anh đi ra khỏi cửa.

Anh sẽ không đắc tội với Hứa Huy nữa, nhưng cũng không cách nào quỳ xuống trước mặt gã.

Anh còn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, vì thế, cho dù bị ánh mắt khinh thường của mọi người vây quanh, anh vẫn tận lực thẳng lưng.

Ra khỏi phòng, trong hành lang truyền đến tiếng ồn như heo bị chọc tiết, ca khúc phượng hoàng truyền kỳ bị người ta phá hư đến độ không nhận ra bản gốc, nhưng không có ai ra mắng một tiếng.

Cửa thang máy phản chiếu bóng dáng không có gì đặc sắc của anh, mờ mịt, hoang mang.

Từ trong thang máy đi ra vài ba người, đụng vào anh cũng không dừng lại, vội vàng đi qua.

Đi vào thang máy, đè xuống nút số 1, tự giam mình trong không gian bịt kín, dần dần, cảm giác có chút lạnh. Có thể là do mồ hôi ướt đầm, giờ lạnh xuống, dán vào trên da thịt, lạnh như băng khó chịu.

Ra khỏi thang máy, đi ra con đường quen thuộc trong thành phố, ồn ào náo động bên tai cũng không làm phiền được anh, anh ở trong thế giới của mình, bước từng bước.

Sờ sờ túi áo, thật tốt, còn nửa bao thuốc lá, lấy ra một điếu kẹp nơi kẽ ngón tay, thỉnh thoảng bỏ lên miệng hút mạnh một hơi, nhưng làm thế nào cũng không cảm nhận được hương vị quen thuộc.

Một đứa trẻ cầm tay mẹ đi ngang qua người anh, tò mò hỏi mẹ, “Chú kia thật kỳ quái, điếu thuốc rõ ràng không châm lửa, chú ấy hút cái gì vậy?” Đi đến trạm xe bus, chờ hồi lâu cũng không có lấy một chiếc xe bus chạy qua, anh cũng không sốt ruột, uể oải, ngơ ngác ngồi trên ghế, cứ chờ, chờ.

Một chiếc taxi dừng bên cạnh anh, lái xe hỏi, “Này, bạn à, ngồi xe không?”

Anh lắc đầu, “Tôi chờ xe bus.”

Lái xe vui vẻ, “Đã mười một giờ đêm, cậu chờ xe bus gì chứ, không phải kể chuyện ma dọa tôi đấy chứ!”

Nói xong, lái xe cười bỏ đi, anh mới giật mình, bản thân, quả là kẻ ngốc.

Kỳ thật, thành phố S này có bao nhiêu đầu, mấy con đường này, anh đã đi mười năm, sớm đã thuộc lòng.

Tức giận, thương tâm, bất lực.

Đi hướng nam đến bệnh viện nhân dân, rẽ hướng bắc đến Gia Nhạc Phúc, lại đi đến cái đèn xanh đèn đỏ thứ ba bên trái, rẽ hướng nam đến quảng trường Lam Quang, đi thẳng, là tới nhà.

Mất hai giờ đi về nhà, đóng cửa, một mảnh tối đen, anh mệt mỏi tựa vào ván cửa.

Đột nhiên rất muốn cười, cười chính mình ngu si, xuẩn ngốc.

Đột nhiên rất muốn khóc, khóc bản thân khổ sở, thê thảm.

Không hề nhận ra mình đang khóc, dần dần, òa khóc thật to, nước nở, như đứa trẻ bị đoạt đồ chơi.

Tức giận, thương tâm, bất lực.

Thân thể dựa vào ván cửa chậm rãi trượt xuống, ngã ngồi dưới đất, đối diện một phòng tối đen, không thể kiềm chế được bi thương mà khóc.

Từng tiếng lại từng tiếng, đâm vào lòng anh.

Người kia, anh từng yêu biết bao nhiêu.

Không khách sáo nằm trên sofa nhà anh, một lần lại một lần gọi anh Cảnh An Cảnh An, sai anh dùng một cánh tay làm này làm kia.

Người kia, tổn thương anh sâu đậm.

Ngô Cảnh An, nói tiếng yêu với một người đàn ông, cậu cũng đủ ghê tởm. Có nhớ tôi từng nói với cậu không, người chia ba bầy loại, vì sao không nhớ được dạy dỗ, còn dám hy vọng xa vời với tôi, cậu cho là, cậu rốt cuộc ở tầng nào?

Hứa Huy... Hứa Huy...

Anh nắm chặt nắm tay, đâm từng đâm nặng nề xuống đất. Dường như không cảm thụ được đau đớn, từng đâm từng đâm nện xuống.

Anh rất hận, hận bản thân như vậy, biết rõ người kia không thể, không được, nhưng cứ cố chấp không sợ hãi mà đi thử.

Thử đến mức cả người đầy máu và vết thương, mới biết quay đầu.

Lúc đi trên đường, anh chỉ muốn cho mình mấy bạt tai.

Trên tay nứt ra, chảy máu, xương cốt bị chấn rung lên, anh vẫn máy móc mà đâm xuống đất.

Đau nhiều một chút, thì có thể quên nhanh hơn một chút.

Ánh mắt Hứa Huy, nụ cười Hứa Huy, giọng nói Hứa Huy, hương vị của Hứa Huy.

Tất cả, tất cả những gì liên quan đến gã, cmn đi gặp quỷ đi!Giả, tất cả đều là giả, dù là một chút chút kia, cũng đều là giả dối gã thể hiện ra.

Hiểu được vì sao trước mặt mọi người gã gọi anh là Cảnh An, hiểu được vì sao làm bộ như là đối tốt với anh, hiểu được tất cả những gì gã làm, đều là cái bẫy đã được thiết kế.

Chờ anh ngu ngốc nhảy vào.

Mà anh, làm sao có thể thoát được.

Nắm chặt nắm tay không ngừng run rẩy, anh nắn lòng dựa đầu vào ván cửa, nước mắt yếu ớt rơi xuống, giọt vào vũng máu trên sàn nhà.

Răng nanh cắn vào môi dưới, bao nhiêu hận toàn bộ đều phát tiết trong tiếng khóc.

Một giờ rưỡi rạng sáng, anh đem tình cảm đối với Hứa Huy bỏ lại trong bóng đêm không người thấy.

Sau này, không, sẽ không có sau này. <ins class=“adsbygoogle”

32. Chương 32: Sinh Bệnh

Ngày hôm sau, Ngô Cảnh An bệnh đến mức không đứng dậy nổi.

Sáng sớm quản lý gọi điện tới báo cho anh biết hai tuần lễ nghỉ ngơi đã kết thúc, giữa buổi hôm nay tới điểm danh.

Anh ầm ạch nói xin nghỉ, quản lý mắng anh một trận, không đồng ý, anh cũng giận, trực tiếp bỏ lại một câu, “Ông đây không đi đấy, anh làm thế nào thì làm.”

Nói xong, cúp điện thoại nằm xuống giường, tiếp tục mê man.

Mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, trong lúc đó điện thoại vang mấy lần anh cũng không đứng lên, cũng không muốn tiếp.

Muốn làm gì thì làm đi, dù sao tính hướng của anh cũng chỉ một hai ngày nữa sẽ lộ ra, sa thải là chuyện sớm muộn, anh còn đi làm cái đêch gì!

Quá khứ những đồng nghiệp, bạn cùng phòng phỏng chừng cũng đều coi anh như mãnh thú nước lủ hay người mắc HIV, anh còn quan tâm ứng phó cái gì nữa!

Lúc thoảng khôi phục chút ý thức, điện thoại lại tới nữa, anh che đầu vờ như không nghe thấy. Nhưng là, người đầu kia điện thoại dường như cùng anh so bì.

Chuông vang lên lần thứ bảy, Ngô Cảnh An miễn cưỡng sờ sờ đuôi giường cầm điện thoại không có sức lực a lô một tiếng.

Tưởng Lộ gọi tới, hỏi anh ở đâu.

“Tôi không rảnh cùng cậu ăn cơm, hôm khác đi!”

“Honey, cậu không cần tôi!”

Ngô Cảnh An sốt đến khó chịu, không có tâm tư đùa giỡn với hắn, “Hẹn hôm khác đi, không có việc gì tôi cúp đây, có việc cũng để hôm sau nói!”

Nghe giọng anh không đúng, Tưởng Lộ không đùa nữa, “Làm sao thế, giọng khản đặc?”

“Cảm mạo, không có việc gì, tôi ngủ đây.”

Lại nói thêm với Tưởng Lộ hai câu, cúp điện thoại xong, Ngô Cảnh An quyết đoán tắt máy.

Cuối cùng xem như có thể ngủ một giấc an ổn, ngủ chết cũng không sao, ai để ý đâu.

Ngủ đứt quãng mấy giấc, khi tỉnh lại miệng khô đến muốn nứt ra, định trở người rót cốc nước, lại phát hiện ra cả người đau nhức, ngất đi. Lúc này mới thấm thía những lời của người lớn tuổi, “Có người làm bạn, tối thiểu lúc sinh bệnh, còn có người rót cho một chén nước. Đôi khi, mệnh người hơn kém nhau là ở một chén nước lúc này đây.”

Ngô Cảnh An thê lương mà nghĩ, anh còn chưa đợi được chén nước này, cũng chưa đợi được người đồng ý vì anh mà rót chén nước này, thì đã chết sao?

Thời điểm yếu ớt thường hay miên man suy nghĩ, anh thậm chí nghĩ, hay là mình sai.

Nếu anh không thích đàn ông, có lẽ, đã sớm kết hôn, con trai thậm chí đã đi mua được nước tương.

Có lẽ cha mẹ anh sẽ không ly hôn, tuy rằng bằng mặt không bằng lòng, nhưng vẫn duy trì cái nhà này.

Có lẽ anh sẽ không gặp Hứa Huy, không bị gã mê hoặc đến thần hồn điên đảo, bị gã thương tổn nằm trong nhà sốt tới chết cũng không ai quan tâm.

Một viên thuốc hạ sốt nho nhỏ, chẳng qua vài đồng tiền, nhưng ai có thể đưa tới cho anh.

Sau một tiếng thở dài, anh tiếp tục trùm đầu, ngủ.

Ông trời muốn thu phục anh thì cứ thu đi, đàn ông ba mươi tuổi, bạn không bạn, sự nghiệp không sự nghiệp, còn sống cũng ngại lãng phí lương thực

Chỉ cần trước khi chết còn được một chút sức lực, ký lên bản cam kết quyên tặng nội tạng, cũng coi như không uổng sống một kiếp.

Xem đi, anh thật là một người vĩ đại, cao thượng, nhiều tình cảm!

Đáng tiếc, đáng tiếc...

Ngay lúc Ngô Cảnh An đang giấy dựa đầu tranh chuyện trọng đại sống còn có nên rời giường xuống lầu mua thuốc hay không, chuông cửa vang lên.

Đầu óc Ngô Cảnh An đang mơ mơ màng màng rốt cuộc có chút thanh tỉnh, thì ra thế giới này vẫn không quên lãng anh, vẫn còn có người nhớ tới anh, chỉ hi vọng đó là chú đi thu thuế hay người đến môi giới đẩy mạnh tiêu thụ áo mưa là được.

“Có ai không?”

Không có.

“Còn sống không?”

Chết rồi.

“Ngô Cảnh An!”

Không có nhà!

Chuông cửa ngoan cổ mà vang, ngoan cổ mà vang, vang vang vang vang vang không ngừng.

Ngô Cảnh An bị đánh bại, chống một hơi cuối cùng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà Tướng Lộ mới cố sức lết ra mở cửa.

Một khuôn mặt tái nhợt như xác chết hiện ra, anh tức giận ầm ịch hỏi, “Chuyện gì?”

Tướng Lộ bị bộ dáng này của anh làm hoảng sợ, sờ trán anh, “Thân mến, cậu bị bệnh thật, tôi còn tưởng cậu giả vờ chứ!”

Ngô Cảnh An không có sức cùng hấn khua môi múa mép, xoay người vào nhà nằm xuống ghế sofa, “Có việc gì nói mau, đừng dông dài.”

Tướng Lộ thật sự lo lắng, “An Tử, hay chúng ta đi bệnh viện nhìn xem đi! Tôi sờ trán cậu thấy rất nóng, cậu đo nhiệt độ cơ thể chưa, bao nhiêu độ?” Ngô Cảnh An cảm thán một tiếng, “Thật tốt, vẫn còn có cậu nhặt xác cho tôi!”

Tướng Lộ vào phòng ngủ đảo loạn hồi lâu vẫn không tìm được nhiệt kế, đành cầm áo khoác xé rách cánh tay dìu anh ra ngoài, “Xe còn dừng dưới lầu, đi, theo tôi đi bệnh viện.”

Đi bệnh viện truyền hai bình dịch, về nhà đã là buổi chiều, hạ sốt một chút, Ngô Cảnh An rốt cuộc cảm thấy đói bụng.

Sau khi bụng “rột rột” kêu vài tiếng, Tướng Lộ vỗ vỗ bụng anh, “Muốn ăn cái gì?”

Vừa nghe đến ăn hai mắt Ngô Cảnh An phấp phồng, “Tôi đói đến mức có thể ăn hết cả một con bò rồi.”

Tướng Lộ ra ngoài tiểu khu mua hai chén cháo trở về, đưa tới trước mặt anh, “Bò không có, cháo thịt bò được không?”

Ngô Cảnh An như hổ đói vồ mồi, nhanh chóng giải quyết hai chén cháo nóng bỏng.

Trong bụng có hàng, người liền lên tinh thần nhiều.

Ngô Cảnh An cảm kích vỗ vỗ bả vai Tưởng Lộ, “Cho nên nói, có bạn bè thật tốt, anh đây hôm nay ghi nhớ công cậu, ngày nào đó sẽ báo đáp!”

Tưởng Lộ hiếm có không cùng anh so đo, đẩy cả người anh lên giường, đắp chăn mỏng cho anh, “Ăn uống no đủ thì ngủ một giấc, bác sĩ cũng nói nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ khỏe.”

Ngô Cảnh An thoải mái ợ một cái, “Được, cảm ơn nha, lúc nào đi đóng cửa giùm tôi.”

Tưởng Lộ nhìn anh một cái, cười cười đóng cửa phòng.

Một giấc này ngủ thẳng tới khi mặt trời lặn, Ngô Cảnh An sờ sờ cái trán lạnh lẽo, mồ hôi chảy ròng ròng quanh mình, thậm chí may mắn bản thân còn sống đến giờ.

Người ấy mà, đều là gián đánh không chết, cho dù đêm hôm trước còn muốn chết muốn sống, ngủ một giấc, hắc, cũng quên đến bảy tám phần.

Cơm phải ăn, nước phải uống, giấc phải ngủ, nên sống thế nào thì sống thế ấy.

Có đôi khi ngẫm lại, con người, thật sự là sinh vật kiên cường nhất trên đời.

Như con cá từ trên giường nhảy dựng lên, cởi quần áo ướt đẫm mồ hôi, mở cửa phòng, đi dép lê vào phòng tắm.

Kỳ quái là phòng tắm thế mà lại có tiếng nước chảy, đột, Ngô Cảnh An bước nhanh hơn, Tưởng Lộ chết tiệt, đi cũng không khóa vòi nước cho mình, ông trời ơi, một khối nước bao nhiêu tiền, anh ngủ vài giờ, đã chảy mất bao nhiêu tiền rồi!

Vừa mới vọt vào phòng tắm, anh bị cảnh tượng trước mắt làm sợ tới mức há mồm, hơn nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Chỉ thấy dưới vòi sen nhà mình một người đàn ông *** đáng người tiêu chuẩn trên đầu đầy bọt đang đứng.

Người đàn ông *** kia thấy ánh sáng thay đổi, quay đầu đi híp mắt nhìn một thân hình đàn ông hoàn mỹ *** khác đang đứng ngهنهن tron trời. Nhìn nhìn, “hừm” một tiếng sau đó là tiếng cười lưu manh.

Ngô Cảnh An sợ tới mức lui liền hai bước đánh vào trên cửa, bảo vệ bộ vị trọng yếu, thanh âm run run, “Cậu, cậu, cậu, sao cậu còn ở đây?” Người đàn ông *** lấy khăn xoa xoa mặt, cười đáng khinh, “Honey, xem ra cậu đã tốt rồi, không cần gấp gáp như vậy, dù thế nào cũng phải chờ tôi tắm xong chứ!”

Ngô Cảnh An vừa then vừa bực, mắng một câu thô tục, duy trì tư thế đi ngang như cua chạy ra khỏi phòng tắm.

Lại là một thân mồ hôi, chỉ là, cái này, vẫn là tốt.

Lau mồ hôi xong đổi quần áo, Ngô Cảnh An chưa hết tức giận đi đến phòng khách muốn rót cốc nước uống.

Phòng khách vẫn là phòng khách kia, chẳng qua...

Cái bàn sạch sẽ, lại sáng lên, bát đã rửa, bụi không có, giấy được sắp xếp, quần áo treo đúng chỗ.

Bao gồm cả quần lót cũng được treo lên giá treo quần áo cao cao trên ban công.

Ngô Cảnh An đỏ mặt hờ về phía phòng tắm, “Cậu làm chi lại đụng đến đồ của ông đây!”

Một lát sau cửa phòng tắm mở ra, kẻ *** lúc trước khoác một cái áo cùng cái quần đùi, vừa lau tóc vừa tức giận nói: “Đồ vô lương tâm, tôi tắt bật cả một buổi chiều cậu còn có cái thái độ này, chẳng lẽ không nên cảm động cảm kích cộng thêm cảm tạ sao?”

Ngô Cảnh An không được tự nhiên quay mặt đi, mắt tự nhiên khụ khụ hai tiếng, “Về nhà tìm tình nhân nhỏ của cậu mà cảm này cảm kia đi.”

Tướng Lộ than nhẹ hai tiếng, bỏ lại khăn mặt đi phòng bếp bưng hai bát mì ra, “Đói bụng rồi phải không, nhanh ăn đi, làm xong lúc này, không biết cậu lúc nào thì tỉnh, mì cà chua trứng gà, tay nghề tôi không tốt cậu cũng đừng có chê.”

Ngửi thấy mùi mì, Ngô Cảnh An mới cảm thấy đói, úp sấp ở trước bàn gấp lia lịa, ngẩng đầu liền nhìn thấy người đàn ông vùi đầu ăn mì đối diện.

Mùi vị mì vẫn dở như cũ, Tướng Lộ quen thuộc lại xa lạ.

Không biết có phải do quá đói hay không, mũi có vài phân ê ẩm.

Anh cúi đầu, ấp úng không rõ mà nói một câu, “Cảm ơn.”

Có người lúc anh sinh bệnh không chỉ đưa chén nước, còn kiên trì dẫn anh đi bệnh viện, nấu cơm cho anh, quét tước phòng ở.

Người này, dù thế nào anh cũng muốn nói tiếng cảm ơn.

Tướng Lộ kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, cuối cùng cười cười cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Quan hệ giữa hắn cùng Ngô Cảnh An vẫn luôn là tùy ý, bầu không khí ấm áp yên tĩnh như vậy, quá ít ỏi, ít đến nỗi hắn nói không ra lời.

Ăn xong Ngô Cảnh An đi tắm rửa, Tướng Lộ rửa bát sau đó mở TV giết thời gian.

Ngô Cảnh An từ phòng tắm đi ra thấy Tướng Lộ có vẻ nhàn nhã, không khỏi nghi hoặc, “Cậu còn chưa về à?”

Tướng Lộ nhìn anh một cái liền dời tầm mắt đến màn hình điện thoại trả lời tin nhắn, “Không đi, buổi tối ngủ ở đây, đỡ cho nửa đêm cậu lại sốt, bên người không có ai biết làm thế nào.”

Ngô Cảnh An cau mày nhìn hắn, “Tôi ổn, không cần lo lắng, không có việc gì, cậu về đi!”

“Cậu ấy, rất không biết quan tâm bản thân, cậu đừng để ý tôi, tôi ngủ ở sofa, có việc thì gọi, tôi chạy qua liền.” Nói đến mức này, Ngô Cảnh An cũng không tiện nói thêm nữa, ngồi trên ghế cùng hắn xem TV.

Hai mươi phút sau, Tướng Lộ ra ngoài một lát, Ngô Cảnh An vừa định thoải mái nằm xuống một lát, ai biết hàng kia lại trở lại. Một tay cầm cốc nước, một tay cầm bình thuốc, đưa tới trước mặt anh, “Đến giờ uống thuốc.”

Ngô Cảnh An khó xử nháy mắt với hắn, “Tôi ổn.”

Tướng Lộ cười, “Cậu còn nhỏ lắm sao, có muốn tôi xuống dưới lầu mua hai cái kẹo về dỗ cậu uống không?”

Ngô Cảnh An trừng mắt liếc hắn một cái, nhận thuốc và nước, uống với vẻ mặt đau khổ.

Tướng Lộ thích nhìn mấy tiết mục làm quen hạ lưu, có lẽ là vì mấy anh đẹp trai trong đó.

Tóm lại theo lời Tướng Lộ nói, hắn bội phục những người con trai con gái đó, đối mặt với tình yêu của mình, dũng cảm thể hiện.

Ngô Cảnh An nói, như cậu gọi là hâm mộ.

Có thể nào không hâm mộ, đối với những kẻ ngoại tộc bọn họ mà nói, yêu chỉ có thể cất giấu, khó khăn lắm gặp được một ánh mắt, cũng phải cẩn thận chứng thực, sau nghìn đắng vạn khổ, có thể ở cùng nhau, chỉ là một tỉ lệ nhỏ cực nhỏ.

Giống như anh, đành đại dột chịu bó tay, không quan tâm hậu quả đi về phía trước, mới phát hiện phía trước là bức tường, bị đâm cho máu chảy đầu rơi muốn quay lại cũng khó. <ins class="adsbygoogle">

33. Chương 33: Tướng Lộ

Trở về phòng Ngô Cảnh An nhìn xung quanh, nhìn đến tủ đầu giường không còn bụi, còn có thêm nhiệt kế, mấy vỉ thuốc, một ly nước lạnh cùng một phích nước.

Nhìn nhìn, trong lòng lại âm lên một cách khó hiểu.

Tướng Lộ, nếu thật sự có thể bớt tâm tư chơi đùa, thì sẽ là một người cẩn thận săn sóc.

Nửa đêm Ngô Cảnh An quả nhiên lại sốt, tựa vào cửa kính kêu Tướng Lộ vài tiếng.

Vài giây sau, cửa phòng ngủ khép hờ đột nhiên mở, Tướng Lộ vài bước nhảy lên giường, sờ sờ cái trán, cái cổ nóng bỏng, mắng một tiếng, sau cầm lấy nhiệt kế trên đầu giường kẹp vào nách anh, đỡ đầu gối anh đặt lên cánh tay mình, ghé vào lỗ tai anh trên chọc.

“Bị tôi nói trúng chưa, không có tôi, cậu biết làm thế nào.”

Ngô Cảnh An sốt đến mức đầu óc không tỉnh táo, cảm giác trên người hần mát mẻ thật thoải mái, liền từ từ nhắm hai mắt nằm thẳng trong ***g ngực hắn.

Tướng Lộ bị anh làm cho buồn cười, nhìn vẻ mặt anh tựa như đứa trẻ làm nũng lại cảm thấy đáng yêu cực kỳ.

“Được rồi, đừng làm rộn, tỉnh tỉnh, đừng ngủ, đợi lát nữa còn phải uống thuốc đấy, ngoan, uống xong ngủ tiếp, này này, đã nói là đừng ngủ, không thì, tôi kể chuyện cười cho cậu nghe, thế nào?”

Đột nhiên bảo hắn kể hắn cũng nghĩ không ra, đành cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường tìm tòi vài chuyện mới mẻ, đọc cho anh nghe.

Đọc đọc một hồi, chính mình cũng nằm lên bên cạnh.

Ngô Cảnh An từ đầu tới cuối vẫn nhắm mắt, không biết có nghe thấy những chuyện cười hắc hắc không, khóe miệng thỉnh thoảng lại cong lên một chút. Tưởng Lộ nhìn anh đỏ bừng mặt, nhin không được hôn lên trán anh một cái.

“Đây không phải tôi dè dặt, là vì nhìn cậu đáng yêu, mới thương cho, đừng nghĩ lệch!”

Ba mươi chín độ, Tưởng Lộ cau mày chuẩn bị thuốc hạ sốt, dìu anh ngồi dậy, đem thuốc ghé đến miệng anh.

Sau khi anh nằm xuống, Tưởng Lộ không dám rời đi, liền ngủ ngay bên cạnh.

Nói là ngủ, đêm hôm đó hắc cũng không dám ngủ, sờ cơ bắp trên tay anh nửa giờ sau đó sờ sờ cái trán Ngô Cảnh An, vẫn là nóng bỏng, vì thế nhảy xuống giường lấy một khối băng, dùng túi nhựa và khăn mặt bọc lấy, đắp lên trán, lên nách anh.

Làm xong hết thấy, Tưởng Lộ ôm di động tiếp tục nhìn lung tung, nhìn chưa tới mười phút, mi mắt bắt đầu đánh nhau.

Ném di động đi, hắc chạy tới toilet dùng nước lạnh rửa mặt, tiếp tục trở về phân đấu.

Tựa vào bên giường, thỉnh thoảng sờ sờ cổ và thân mình Ngô Cảnh An, sốt lui rất chậm, cũng không biết tên nhóc này bị cái gì kích thích, có thể bệnh nặng như vậy.

Dời túi chườm nước đá, hắc nâng thân mình Ngô Cảnh An dậy, mạnh mẽ rót cho anh một chén nước, lại bưng nước ấm tới lau người cho anh.

Lại đo nhiệt độ một lần nữa, vẫn còn sốt, người sốt đến mơ mơ màng màng, hỏi cái gì cũng không đáp. Một giờ sau, hắc lại thay túi chườm nước đá.

Lúc trời tờ mờ sáng, Ngô Cảnh An tỉnh.

Người rất mệt mỏi, không dùng lực được, sốt chắc đã hoàn toàn hạ, cảm giác cả người lạnh lẽo thật thoải mái.

Quay đầu, gương mặt tiều tụy của Tưởng Lộ gần ngay trước mặt.

Mặt nhúu mày nhăn, miệng khê nhếch, ngủ rất không an ổn.

Chắc là rất mệt mỏi.

Cả đêm, anh gây sức ép cho hắn cũng không hề nhẹ.

Mặc dù không thể đáp lời, trong ý thức đứt quãng Ngô Cảnh An vẫn biết Tưởng Lộ đã làm những gì vì mình.

Người này cả đêm vất vả, dù đến bây giờ, một bàn tay vẫn cầm chặt tay anh, sợ anh có động tĩnh gì sẽ bỏ qua.

Tưởng Lộ như vậy...

Trong ánh sáng nhạt nhòa ngày mới, Ngô Cảnh An lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ kia.

Bộ dạng Tưởng Lộ thật xinh đẹp, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn có thể chơi đùa, một gương mặt mỹ nhân trắng nõn rước lấy cho hắn không ít hoa đào, lại không có đóa nào nở được lâu dài.

Tưởng Lộ ba mươi tuổi, cho dù chú trọng bảo dưỡng, tinh tế nhìn lại, vẫn có thể phát hiện vài nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt.

Bọn họ, đều không còn trẻ.

Tưởng Lộ cũng coi như tìm được một người bạn, mặc dù tạm được, ít nhiều cũng có thể bổ khuyết chút hư không.

Mà anh...

Sắp ba mươi, còn bị một tên rác rưởi hung hăng đâm cho một nhát. Việc này nói ra, chỉ có thể làm người chê cười. Nghẹn khuất cùng buồn khổ, còn có thể nói cho ai.

Oán trời oán đất cuối cùng cũng chỉ có thể oán chính mình, còn thật sự làm bản thân bị ốm một hồi.

Ngô Cảnh An thở dài nhắm hai mắt lại, thừa dịp trời chưa sáng, còn có thể ngủ tiếp một lát.

Một lần ốm nặng, uống mấy bình thuốc vài viên thuốc, sau khi qua đi, anh muốn triệt để vĩnh biệt với bóng dáng kia.

Trận ốm này của Ngô Cảnh An kéo dài ba ngày, Tưởng Lộ vẫn luôn chăm sóc anh, ba ngày sau, Ngô Cảnh An sút bốn cân, Tưởng Lộ sút năm cân.

Đứng trên cân điện tử, Tưởng Lộ bất mãn oán giận, “Cậu còn không khỏi ốm, tôi cũng thành bộ xương.”

Ngô Cảnh An cũng không nghĩ trận ốm này lại mãnh liệt như thế, sốt rồi lui lui rồi lại sốt hoàn hoàn chỉnh chỉnh ba ngày mới rút cuộc chuyển biến tốt đẹp. Tối hôm qua rút cuộc không còn sốt nữa, Ngô Cảnh An nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tưởng Lộ rõ ràng gầy mất một vòng, trong lòng cũng có áy náy nho nhỏ.

Cái gì gọi là hoạn nạn thấy chân tình, trên đời này, đối tốt với anh như vậy trừ mẹ anh ra cũng chỉ có Tưởng Lộ.

Người bạn này kết được, rất đáng giá.

Sau này dù muốn anh vì Tưởng Lộ không tiếc cả mạng sống, anh cũng sẽ không chút nào oán giận.

Bệnh tình chuyển biến tốt đẹp Ngô Cảnh An cùng Tưởng Lộ đi chợ mua chút đồ ăn ngon, về đến nhà Ngô Cảnh An vào bếp, trong chớp mắt một bàn thức ăn thịnh soạn xuất hiện phục vụ Tưởng Lộ sắp thành bộ xương.

Buổi chiều dưới tình huống anh ngàn cam đoan vạn phát thệ, rút cuộc đuổi được hộ lý tận chức tận trách kia đi.

Mở di động sau bốn ngày tắt máy, vô số tin nhắn ngay lập tức nhảy ra.

Khổng Tân, Đại Cương, Tiểu Kiều... tin nhắn của những người này đơn giản là ân cần thăm hỏi, anh không nhìn cũng biết nội dung, trong đó có hai cái là do quản lý gửi tới, anh bình tĩnh mở ra.

“Được rồi, tên nhóc cậu, không nhận điện thoại đúng không, vậy sau này cũng không cần nhận nữa.”

“Thật sự bị bệnh à, coi như cậu giỏi, tôi cũng không so đo với cậu, coi như cho cậu nghỉ phép, lại nghỉ thêm mười lăm ngày đi, nhớ kỹ mười lăm ngày sau dù chuyện gì xảy ra cũng phải trở về đi làm, nếu không đừng trách tôi làm cậu khó coi.”

Ngô Cảnh An cười cười, lãnh đạo này cũng không phải không có tình người nha!

Nghĩ lại một chút, xem ra Hứa Huy còn chưa gửi mấy cái tư liệu kia qua, những người này còn chưa biết.

Có thể là biết anh không đi làm, gửi cũng không có ý nghĩa đi!

Ném di động, Ngô Cảnh An nằm lại trên ghế sofa thoải mái nhắm mắt.

Lúc chạng vạng, chú Cẩm gọi điện thoại tới hỏi anh hai ngày nay sao lại tắt điện thoại, không liên lạc được, hôm nay lại gọi nếu vẫn không gọi được liên tính toán cùng chú Trương đến nhà nhìn xem. Ngô Cảnh An nói dối là đem di động đi sửa, nhân tiện nói chuyện mình định đi chơi xa.

Ngày hôm sau Ngô Cảnh An lưng đeo ba lô ngồi trên xe lửa đi về hướng thành phố C.

Mẹ anh, Trương Thục, tái giá với một người đàn ông ở trong thị trấn, Ngô Cảnh An xuống xe lửa đổi xe đò bốn mươi phút sau liền tới nhà mới của mẹ.

Nói thật lần này anh đi là do có chút tâm huyết dâng trào, ngấm lại còn hơn mười ngày nghỉ, anh vừa không muốn ở lý trong nhà cũng không có chỗ nào để đi, hơn nữa cũng đã lâu không tới đây, vì thế không nghỉ nhiều gọi điện thoại cho Tưởng Lộ xong liền đi thẳng đến nơi này.

Vừa xuống xe, từ xa xa đã thấy chú Phương đứng ở ngã tư đường ngoắc anh, không đợi Ngô Cảnh An đi qua chú đã cười tùm tùm chạy tới, đoạt lấy túi trong tay Ngô Cảnh An, “Ngồi xe một đường mệt rồi phải không, đi, về nhà nghỉ ngơi một chút, sáng nay mua dưa hấu vẫn để trong tủ lạnh, còn chờ con đến ăn đấy.”

Ngô Cảnh An vươn tay muốn lấy túi về, “Chú Phương, chú đừng khách khí, bao nặng, để con xách đi.”

Chú Phương nghiêng người một cái né tay anh, cười nói, “Nặng cái gì, đừng nhìn tay chân chú già cả nhưng rắn chắc lắm.”

Ngô Cảnh An cũng không tranh với chú, hai người vừa đi vừa cười nói trở về nhà.

Vừa vào cửa, chú Phương thả túi xuống liền lấy dưa hấu từ trong tủ lạnh đến, cầm cái thìa đưa cho anh, “Mau ăn, nóng lên lại mất ngon!”

Ngô Cảnh An nói, “Vâng ạ, chú cũng cùng ăn!”

Chú Phương xua tay, “Mời cái gì, con ăn đi, bình thường chú với mẹ con hai người ăn không nhiều lắm, một quả dưa hấu cũng ăn đến vài ba ngày, lớn tuổi rồi, mấy đồ lạnh thật không dám ăn nhiều.” Nói đến đây, chú Phương nhớ tới, “Mẹ con tham gia đội văn nghệ của hội người cao tuổi, nói là muốn diễn tập, đêm nay có biểu diễn, lát nữa đi xem một chút.”

“Vâng.” Ngô Cảnh An cũng không khách khí, lấy thìa múc dưa hấu bỏ vào miệng.

Một cơn lạnh lẽo ngấm vào người, làm anh thoải mái đến mức than nhẹ. <ins class=“adsbygoogle”

34. Chương 34: Thị Trấn T

Giữa trưa lúc ăn cơm xong, Trương Thục cho đứa con trai một cái ôm chầm thật chặt, sau đó lại đi tập luyện, chú Phương ngủ trưa một lát sau đó cầm bàn ghế nhỏ đến hoa viên tìm hội cờ của mình chơi.

Ngô Cảnh An thay bộ quần áo đầy mồ hôi bằng áo thun quần đùi sau đó cũng đi dép lê cà lơ phất phơ ra cửa.

Thị trấn T là một thị trấn ở phương Bắc, nhân khẩu khoảng hơn trăm vạn, người nơi này thích ăn các loại mì phở, chỗ nào cũng thấy đủ loại quán mì đặc sắc.

Mì kéo sợi, mì khô, mì sợi dẹt những thứ này anh đều đã ăn qua, nhưng hương vị thì hầu như là phải dựa vào nước dùng của chủ quán. Hồ lạt ma, gà viên mấy món ăn vặt này cũng có thể dễ dàng gặp được. Nhưng nếu nói thứ anh thích nhất, thì chính là một quán nướng nhỏ treo biển “Cánh nướng Orleans”, mỗi lần đi anh đều sẽ kiếm chút thịt xiên, nấm hương, cánh gà linh tinh làm một bữa ngon. Vợ Khổng Tân từng khuyên nhủ anh nói những thứ đồ nướng kia ăn ít thôi, dễ bị bệnh ung thư.

Anh cũng không quá để ý, có thể sống đến năm nào tuổi nào còn chưa biết đâu, không chừng ít bữa có chút thiên tai nhân họa xảy ra liền chấm dứt ngay mạng nhỏ cô đơn này của mình, vẫn là nên thừa lúc đang còn sống hưởng thụ thật tốt mới là chân lý.

Ngô Cảnh An rảnh rỗi lại ra công viên lắc lư nửa ngày đến chạng vạng mới trở về.

Cơm chiều làm qua loa, Trương Thục ưa làm đẹp thậm chí chỉ uống một chén sữa chua đã muốn đi, nói là không thể để bụng mỡ phá hủy mỹ cảm.

Bên này vừa mới thu dọn xong, Trương Thục lại gọi điện thoại tới, Ngô Cảnh An cùng chú Phương liền vội vàng ra cửa.

Hoạt động tiến hành ở quảng trường công viên, là để chúc mừng hội chợ ẩm thực sắp khai mạc, bọn họ đến sớm, hoạt động còn chưa bắt đầu, nhân viên công tác chạy trước chạy sau chuẩn bị, thừa dịp người còn chưa nhiều, tìm một ghế trống gần sân khấu ngồi chờ.

Chú Phương ngồi trên ghế gần cái bàn nhỏ, phe phẩy quạt hương bồ tán gẫu với Ngô Cảnh An.

“Mẹ con ấy, từ khi gia nhập đội văn nghệ người cao tuổi, ngày nào cũng vội vội vàng vàng, cứ ăn xong thả bát đĩa là lại đi.”

Ngô Cảnh An không có việc gì đùa nghịch di động trong tay, “Còn nhờ chú chăm sóc cho mẹ nhiều.”

Chú Phương không mập, mặt chỉ hơi tròn, mỉm cười còn hơi giống pho tượng phật Di Lặc, “Không có gì, mẹ con là một người phụ nữ tốt, chú chỉ muốn bà ấy mỗi ngày đều thật vui vẻ, cuộc sống như vậy mới thoải mái.”

Ngô Cảnh An rũ mắt, không biết nên nói tiếp cái gì.

“An Tử, bao giờ thì con đem một người về đỡ cho mẹ con vui vẻ đây?”

Ngô Cảnh An cười, “Chú không phải nói mẹ bây giờ mỗi ngày đều vui vẻ sao, lại mang thêm một người về, sợ trái tim bà chịu không nổi, con vẫn nên kiềm chế chút thì hơn!”

Chú Phương cười dùng quạt hương bồ chỉ chỉ anh, “Con ấy, còn cãi đấy, được rồi được rồi, chú không hỏi nữa, người trẻ tuổi bây giờ sợ gánh nặng, chẳng muốn lập gia đình, có người thậm chí vì sợ nhắc đến chuyện này mà chẳng dám về nhà đấy.”

Người ở thị trấn T khi nói chuyện cuối câu hơi lên giọng, cuối câu thường thêm một chữ “đấy”, Ngô Cảnh An nghe có chút là lạ, lại không nói được lạ ở chỗ nào.

“Chú Phương, chú với mẹ con đã cãi nhau bao giờ chưa?”

“Cãi, làm sao mà không cãi được đấy, làm gì có vợ chồng nào không cãi nhau. Chẳng qua, đến tuổi này của chúng ta, cũng biết nên thông cảm đối phương, nhường nhịn đối phương như thế nào đấy.” Chú Phương mở bình nước uống một hớp, chậm rãi nói, “Mẹ con ấy, tính tình nóng nảy, chuyện gì cũng như sấm rền gió cuốn, còn chú, đến tuổi này, thế nào cũng được, có đôi khi mẹ con nhìn không được, sẽ nói chú vài câu. Haiz, lúc bà ấy nổi nóng chú liền không để ý tới bà ấy, trốn một mình trong vườn tưới hoa, mẹ con giận nhanh qua cũng nhanh, một chút thì đã tốt rồi. Có đôi khi chú có cái gì không thoải mái, bà ấy cũng đi qua nhà hàng xóm chơi mạt chược, chờ lúc bà ấy trở lại chú cũng đã hết giận. Hai người ở chung, chính là những chuyện như thế. Tôi nhường anh anh nhường tôi, cứ thế mà qua cả đời.” Đã qua một lúc, người dần dần đông hơn, đem cả quảng trường vây chặt như nê-mô.

Chỉ trong chốc lát, hoạt động bắt đầu. Sau khi người chủ trì cầm micro nói một đoạn thật dài, tiết mục biểu diễn ca múa mới thực sự bắt đầu.

Mẹ ở trong đội biểu diễn đứng ở vị trí thứ ba, lúc bà mặc một cái sườn xám đỏ thẫm thêu tơ vàng xuất hiện trên sân khấu, chú Phương luôn trầm ổn lại hét to một tiếng “Hay!”

Ngô Cảnh An thấy ý cười trên khuôn mặt trang điểm của mẹ mình càng đậm.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, quạt lông phe phẩy, vũ công bước từng bước nhỏ chậm chậm múa. Xoay tròn, di chuyển, nhất thời, các bà các cô ngày thường phúc hậu dường như biến thành những đóa hoa mẫu đơn thanh lịch ngày hè nở rộ trên sân khấu.

Tiết mục kết thúc, các vũ công cúi chào đi xuống, Ngô Cảnh An thấy chú Phương kích động đến mức đứng lên ra sức vỗ tay, trên mặt rạng ngời hạnh phúc.

Không chờ hoạt động chấm dứt, một nhà bọn họ liền rời đi.

Trương Thực thao thao bất tuyệt nói về chuyện biểu diễn, chú Phương cầm theo ghế đầu, bàn nhỏ, ở một

bên lắng lặng mà nghe, thỉnh thoảng cười vài tiếng.

Ngô Cảnh An đi phía sau bọn họ, nhìn hai người làm bạn gần bó, cảm xúc dào dạt.

Mẹ bây giờ đã tìm được đúng người rồi. Chú Phương thành thật hiền hòa có thể thông cảm cho bà, hẳn là có thể sống cùng nhau cả đời còn lại.

Mẹ cả đời ủy khuất cầu toàn, rốt cuộc đến già đã tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Nói với hai người mình đi dạo xung quanh một lát, Ngô Cảnh An đi dọc theo con đường đến công viên.

Công viên mùa hè chín giờ tối, người tản bộ còn rất nhiều, mấy đứa trẻ vui cười đùa giỡn chạy qua bên người anh, vài thanh niên nói chuyện yêu đương đứng bên ngọn núi giả, vài cụ bà vừa tập thể dục vừa tán gẫu chuyện nhà, Ngô Cảnh An đi dọc theo cầu thang đi lên chồi ngửi mát trên đỉnh núi.

Ngồi ở lan can, để làn gió đêm thổi mái tóc qua người, Ngô Cảnh An lấy thuốc ra hút, ở nơi đèn đường chiếu không đến, một đốm lửa nhỏ thoát sáng thoát tối.

Nơi này, không có gì gợi nhớ tới người kia.

Tất cả những hồi ức liên quan đến gã đều ở lại thành phố S, trong nháy mắt này, đột nhiên, không muốn trở về.

Dù đã nói muốn quên, nhưng là người... tìm người liệu có thể như tờ giấy trắng dễ dàng xóa đi vết bẩn trên bề mặt sao?

Vì sao phải nhớ tới? Tất cả đều chỉ là đau xót, dù là những điều tốt đẹp dường như cũng há ra răng nanh dữ tợn, hóa thành thú dữ, cắn nát tâm can anh.

Trong bóng đêm, ánh mắt người kia sáng ngời như hồ nước ngay trước mặt, chỉ là, trong ánh mắt đó, lại cất giấu thật nhiều dơ bẩn ác độc.

“Cảnh An, còn giận tôi sao?”

Kế hoạch của cậu, từ khi đó đã bắt đầu rồi sao?” Cô gái như vậy cậu còn không thích, Cảnh An, cậu thích ai vậy?”

Mơ hồ đoán được tình cảm của tôi với cậu đi, từng chút thăm dò từng chút tới gần, từng chút từng chút, khiến tôi không thể tự kiềm chế.

“Cảnh An, uống chậm một chút, hại thân.”

Quan tâm chỉ là nguy trang, kỳ thật những lời nói kia đều mang theo kim độc, đâm tới đến thương tích đầy mình.

“Đừng sợ, có tôi.”

Thoải mái làm ra biểu cảm như vậy, cậu thật sự làm tôi bội phục, cũng bởi vì một câu như vậy, triệt để chìm đắm.

“Như vậy được rồi đấy, nhiều hơn tôi làm không được, cậu cho qua đi!”

Cảm ơn cậu đã cho tôi một sinh nhật đẹp nhất, tuy rằng bây giờ nghĩ lại giống như là địa ngục, nhưng nháy mắt đó, trái tim của tôi dường như đã cảm giác rằng mình được yêu.

Sau những tàn nhẫn kia lại đành phải quên đi, nếu không quên, làm sao có thể tiếp tục.

Anh còn muốn tiếp tục sống ở trên cõi đời này, muốn sống ở thành phố S nơi có gã.

Hô hấp cùng một bầu không khí, nhìn những phong cảnh giống nhau, đi qua cùng một tòa nhà.

Có cái gì lướt qua hai má, Ngô Cảnh An đưa tay sờ sờ, lòng bàn tay ướt át.

Thì ra, vẫn còn nước mắt, rơi vì gã.

Yếu ớt lại ngu ngốc không chịu nổi.

Ném điều thuốc trong tay, dấm tắt, anh chậm rãi đi xuống.

Cho anh thêm một chút thời gian, dù là chữa thương hay quên đi, một ngày nào đó, đều sẽ làm được.

Mười năm trước anh bị tổn thương một lần, vẫn có thể đứng lên, nỗ lực sống tới hôm nay.

Mười năm sau, anh vẫn sẽ là Ngô Cảnh An kiên cường.

Tuy rằng thê lương, tuy rằng suy sút, tuy rằng vô tích sự, anh vẫn sẽ đứng lên.

Ngày mai sẽ cười đối mặt người nhà, đồng nghiệp, kết vảy miệng vết thương, sẽ ngoan cường mà đi tìm một người yêu khác, sẽ...

Lấy điện thoại di động ra, nhìn cái tên “con nhà giàu” trong danh bạ một hồi lâu, dè xuống phím delete.

Buông tay, từ hôm nay bắt đầu.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ngô Cảnh An vừa đưa mẹ đi mua thức ăn trở về liền nhận được điện thoại của Tưởng Lộ.

Vốn không định tiếp, nhưng không ngờ người kia không hề tiếc tiền gọi điện thoại liên tỉnh, tiếp tục gọi tới.

Ngô Cảnh An cắn răng nhận, sau đó mắng mỗ đầu kia, “Có tiền không biết tiêu vào đâu hả, gọi đường dài làm gì! Có việc gì thì nhắn tin đi!”

Ai ngờ đầu kia điện thoại nghe giọng anh liền hưng phấn điên cuồng gào thét lên, “Honey, tôi nhớ cậu muốn chết, mau ra đây đón tôi, tôi không tìm được nhà aaaa!”

Đầu óc Ngô Cảnh An dường như xoắn lại, người này đang nói thứ tiếng chim gì??

“Cửa nhà tôi còn chưa bị người ta phá đâu, tìm không được nhà! Có phải mất trí nhớ không hả, tôi đã nói tôi đến nhà mẹ ở vài ngày.” “Tôi biết, cho nên tôi tới tìm cậu, tôi chỉ biết cậu ở thị trấn T, địa chỉ cụ thể lại không biết, giờ xuống xe rồi, tôi ở bến xe chờ cậu đến đón nha, honey!”

Trong đầu Ngô Cảnh An “ầm” vang một tiếng, ông trời ơi, người này lại phát thần kinh cái gì!

Cúp điện thoại xong anh cầm lấy chìa khóa ví tiền ra bến xe, thấy một ông chú ba mươi tuổi còn mặc đồ thể thao màu trắng khoác ba lô đóng giả thiếu niên đang bận rộn tán tỉnh mấy em gái ngây thơ.

Ngô Cảnh An gọi hấn một tiếng, Tưởng Lộ quay sang, cười hì hì phất tay với anh, lại nói gì đó với cô gái mới chạy tới.

“Cậu một gay tán tỉnh con gái nhà người ta làm gì!” Ngô Cảnh An trừng mắt liếc hấn một cái, cầm lấy túi hành lý trong tay hấn.

Tưởng Lộ cười, “Tôi thì có thể làm gì, yên tâm, với phụ nữ tôi cứng không được, đừng ghen, trong lòng tôi chỉ có cậu.”

Ngô Cảnh An bĩu môi cười cười, “Không phải là chỉ có Tiểu Tề nhà cậu sao?”

Nhắc tới Trương Tề, tiểu bạch kiểm Tưởng Lộ chợt suy sụp hẳn, “Aiz, trâu già vẫn là không hợp ăn cỏ non!”

“Sao đột nhiên lại tới, cũng không nói trước một tiếng?”

“Thì lo cho cậu chứ sao, bị bệnh như vậy vài ngày, còn không chịu nghỉ ngơi đã chạy xe tới đây. Aiz, cậu nói xem, có phải là có tâm sự gì hay không, với tôi mà cậu còn định giấu diếm sao, đến cả tim tôi cũng móc ra cậu xem rồi mà.”

Ngô Cảnh An lại bĩu môi, “Cậu rốt cuộc là có mấy trái tim chứ!”

Về đến nhà Ngô Cảnh An kiên cường ngay thẳng giới thiệu người xong mới ý thức được mình đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng. <ins class=“adsbygoogle”

35. Chương 35: Con Dâu Hoặc Rể Hiền

Anh là gay đã come out, mà lần này lại mang thêm một kẻ đồng tính đến nhà, trong mắt mẹ cùng chú Phương, ý nghĩa kia...

Khóe miệng Trương Thục mang cười đánh giá Tưởng Lộ từ đầu đến chân, cuối cùng nói, “Cháu à, cháu bao nhiêu tuổi rồi, đi làm ở đâu, đang làm gì, trong nhà gồm những ai, có nhà ở không, bình thường có biết làm việc nhà không...”

Lông cả người Ngô Cảnh An đều dựng thẳng lên, “Mẹ!”

Trương Thục vỗ vỗ miệng cười rộ lên, “Xem mẹ kìa, còn không phải là vì lần đầu con mang bạn đến nhà sao, ngại quá, cháu, ừm, Tiểu Lộ phải không, đừng khách khí, cứ coi đây như nhà cháu. An Tử nhà dì tính tình rất tốt, chỉ là thỉnh thoảng hơi nóng nảy. Được rồi, mẹ không nói nữa, các con tán gẫu đi, mẹ đi nấu cơm.”

Trương Thục đi rồi, chú Phương lại đến, hai mắt nhìn qua lại giữa hai người, miệng cười tủm tỉm khó hiểu.

Ngô Cảnh An giãy dụa, “Chú Phương, không phải như hai người nghĩ đâu, cậu ấy là bạn con, là bạn, là bạn, chỉ là bạn thôi!”

Chú Phương không nhanh không chậm gật đầu, “Là bạn, phải, là bạn, không tồi, bạn tốt, bạn rất tốt!”

Ngô Cảnh An không biết nói gì, một từ vốn đứng đắn sao từ miệng chú Phương nói ra lại trở nên xấu xa như vậy???Người bạn nào đó thiếu chút nữa ghen đến nội thương, miệng chum chím cười ngây ngô với

Ngô Cảnh An.

Đợi chú Phương đi rồi, hấn kẻ sát lại nói: “Mẹ cậu coi tôi là rể hiền nha, honey, nếu không chúng ta biến hiểu lầm kia thành thật đi!”

Ngô Cảnh An hung hăng trừng hấn một cái, “Ánh mắt nào của cậu nhìn ra như vậy, mẹ tôi đó là đang chọn con dâu!”

“Tìm con dâu có ai lại hỏi phòng ở!”

“Chọn con rể thì sao lại hỏi có biết làm việc nhà không!”

Tưởng Lộ ôm cổ anh, ngọt ngọt ngấy ngấy mà nói: “Honey thân mến, yêu cậu nhất, con dâu thì con dâu, ai bảo tôi không phải cậu thì không được đây!” Thơm lên cổ anh một cái, lại gọi vào phòng bếp, “Mẹ ơi, có gì cần giúp không?”

Ngô Cảnh An bị dọa ra một người mồ hôi lạnh, vội che cái miệng gây chuyện của hấn, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng mẹ trả lời, “Aiz, không cần giúp, các con cứ nói chuyện đi, tí nữa là xong rồi, đói bụng thì nói An Tử lấy cho con chút nước hoa quả uống tạm.”

Ngô Cảnh An dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào mũi Tưởng Lộ, “Cậu cố ý, cậu chắc chắn là cố ý, cậu là đồ xấu xa, cho tôi một cây đao xem tôi có băm cậu thành chín chín tám mươi mốt khúc không!”

Tưởng Lộ thét chói tai chạy ra khỏi phòng, Ngô Cảnh An mang theo hung khí – một cái giá phơi đồ đuổi sát theo.

Lúc ăn cơm Trương Thục cùng người bạn già trao đổi vô số ánh mắt, Ngô Cảnh An chỉ đành vờ như không phát hiện, bắt đắc dĩ kể gây chuyện kia vĩnh viễn không chịu an phận, đem mặt kẻ đến bên Trương Thục hiền lành mà nói, “Dì, dì thấy cháu có đẹp không, ha ha, cháu cũng cảm thấy vậy, trắng trắng sạch sạch rất khiến người ta thích, nhưng mà An Tử rất không biết quý trọng cháu, mấy hôm trước hấn bệnh nặng mấy ngày, cháu còn chăm sóc bên giường hấn ba ngày ba đêm đấy, mệt đến mức cả người đều gầy đến thảm, hấn cũng không thương cháu, khỏi ốm liền điện thoại cho cháu một cuộc bỏ chạy đến đây, dì nói xem hấn có quá đáng không, rất tổn thương người khác!”

Trương Thục vừa nghe vội hỏi con trai, “Con sinh bệnh, bệnh gì vậy, đã khỏi hấn chưa?”

Ngô Cảnh An lấy mắt làm dao liếc qua người đối diện một cái, “Không có chuyện gì, chỉ là cảm mạo phát sốt, đã sớm khỏi, mẹ đừng nghe cậu ấy thổi phồng.”

Trương Thục nghe thế mới yên tâm, liền vỗ lên lưng con trai một cái, “Con đồ nhãi con thúì, Tưởng Lộ người ta tốt với con như vậy còn không biết quý trọng. An Tử mẹ cảnh cáo con, đừng thấy Tưởng Lộ thành thật mà bắt nạt, con mà dám làm chuyện có lỗi với người ta, về sau đừng gọi mẹ là mẹ nữa!” Nói xong gấp một miếng đùi gà vào bát Tưởng Lộ, an ủi, “Đừng buồn, Tiểu Lộ, về sau có gì ủy khuất liền nói với dì, yên tâm, dì nhất định lấy lại công bằng cho cháu, nó dám không đúng với con, dì là người đầu tiên không tha cho nó.”

Ngô Cảnh An đầy một bụng suy nghĩ xấu xa nhìn Tưởng Lộ, người kia còn vô tri vô giác đắc ý gặm đùi gà.

Vừa ăn xong, Ngô Cảnh An ôm lấy tay Tưởng Lộ tha người vào phòng nhỏ. Hai tay chống tường kẹp hân ở giữa, một bụng lửa của Ngô Cảnh An rôt cuộc bùng nổ, “Cmn cậu đùa giỡn tôi rất vui phải không? Nói, rôt cuộc vì sao lại tới?”

Tưởng Lộ nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt thẹn thùng cúi đầu, “Thân mến, tư thế này rất mờ ám, cậu làm tôi nghĩ lung tung.”

Ngô Cảnh An thả tay xuống, ném người lên giường, “Để không phụ màn biểu diễn này của cậu, tôi quyết định làm cậu luôn!”

Tưởng Lộ vẻ mặt *** đăng, chậm rãi cởi nút áo, “Đã sớm biết cậu có tâm tư này mà, đến đây đi honey, nhẹ một chút, người ta sợ đau.”

Ngô Cảnh An thất bại mà nói, “Tôi đã bao giờ thắng được cậu đâu, Tưởng Lộ, cậu rôt cuộc chơi đủ chưa?”

Tưởng Lộ duỗi tay, thoải mái nhắm mắt lại, “An Tử, tôi đã nói là lo cho cậu, cậu không tin sao?”

Ngô Cảnh An bình tĩnh chăm chú nhìn hân một lát, thở dài một tiếng lấy thuốc từ trong túi quần ra ném cho hân một miếng xong, cũng tự châm cho mình một miếng.

Mười hai giờ trưa mùa hè, từng làn hơi nóng mang theo mùi hoa xộc vào phòng, từ nhà ai truyền đến tiếng trẻ con khóc, một người phụ nữ nhà cách vách vươn đầu ra cửa sổ gọi con trai mình về ăn cơm.

Ngô Cảnh An hút vài hơi khói, quay đầu lại liếc Tưởng Lộ đang dùng một cánh tay che mắt nằm trên giường một cái.

“Cậu với Trương Tề, chia tay?”

Tưởng Lộ thở ra một hơi bất đắc dĩ, giọng nói trầm thấp vô lực, “Coi như thế!”

Kết quả này Ngô Cảnh An đã đoán trước, vẫn không coi trọng chuyện chia tay này, không biết đối với Tưởng Lộ đây có phải chuyện xấu không.

Ngô Cảnh An không định hỏi nhiều, bóp tắt điều thuốc, nhấc chân đá đá chân Tưởng Lộ, “Đứng lên, muốn chết chết bên ngoài đừng tìm phiền toái cho mẹ tôi!”

Tưởng Lộ ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt tủi thân, “Thân mến, tôi vừa mới thất tình đó! Người ta còn đang thương tâm không được sao, cậu làm bạn bè sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Ngô Cảnh An cười, “Cậu không phải vẫn nói thất tình chính là chuẩn bị cho một tình yêu mới sao, đi thôi, đi ra ngoài nhìn xem, nói không chừng lại tìm được một người thì sao.”

Nói xong, Ngô Cảnh An xoay người ra khỏi phòng.

Tưởng Lộ ở lại phòng nhỏ một mình than thân trách phận một hồi lâu, Ngô Cảnh An cũng không giục hấn, ngồi trong sân hút thuốc nhìn chú Phương nâng niu một chậu hoa như bảo bối.

Thật lâu sau, Tưởng Lộ ra khỏi phòng, kẹp thuốc trên tay đưa lên miệng hun hăng hút một hơi.

Ngô Cảnh An ghét bỏ, “Kiểm tra xong rồi sao, có bệnh hay không?”

Tưởng Lộ dán khuôn mặt tuần tú đến chỉ cách mặt anh có vài cm, “Thân mến, tôi mắc phải bệnh nan y, không có cậu không sống nổi, làm sao bây giờ, cậu để tôi sống đi, nha!”

Ngô Cảnh An đứng lên, sai bước ra ngoài cửa, “Có bệnh tìm bác sĩ, còn nữa, không cho chết ở nhà tôi.”

“Cậu là đồ vô lương tâm!” Tưởng Lộ căm giận đuổi theo. Hai người ngồi xe vào thành phố, Ngô Cảnh An mua quần áo cho mẹ và chú Phương, Tưởng Lộ kiếm cho mình một lô quần lót rất táo bạo.

Khi trả tiền Ngô Cảnh An trợn mắt nhìn Tưởng Lộ đem bao quần lót gợi cảm ra đặt trên bộ đồ anh mua, không biết xấu hổ mà nói một câu: “Tính chung đi!”

Nhân viên thu ngân chắc chắn đang cười, biểu cảm muốn cười lại cố nghẹn lại này anh thật sự quá quen thuộc.

Khóe miệng Ngô Cảnh An run rẩy, nắm chặt nắm tay, “Cmn tôi lần sau lại đồng tình với cậu, tôi không phải Ngô Cảnh An nữa!”

Về đến nhà đã là bảy giờ tối, Trương Thục vừa mắng Ngô Cảnh An lãng phí tiền vừa miệt mài cầm quần áo mới vào nhà thử, chú Phương vỗ vỗ bả vai Ngô Cảnh An, lại là nụ cười tủm tỉm vạn năm không đổi.

Ngày thứ hai Ngô Cảnh An cùng Tưởng Lộ đi hội chợ ẩm thực giúp vui, người tới ta đi tấp nập, hai người khó khăn chen vào, Tưởng Lộ cầm một quả táo đỏ ném vào miệng Ngô Cảnh An, “Ngọt không?”

Ngô Cảnh An đáp lễ một quả vào miệng hắn, “Tự mình ném đi.”

Đầu bếp bán bánh ngọt ở ngay tại đó nướng vài cái bánh ngọt nho nhỏ, Tưởng Lộ lôi kéo Ngô Cảnh An chen vào giữa hai bà bác, nhận bánh ngọt đầu bếp đưa, vừa ăn vừa gật đầu, “Ừm, ừm, cái này không tồi, aiz, An Tử, tí nữa mua một cái về cho con gái cậu đi!”

Ngô Cảnh An cũng cầm một cái cho vào miệng, hương vị mềm mềm thơm thơm thật ngon, “Được thôi, con cậu không phải cũng thích bánh ngọt sao, cây nhà lá vườn tốt cho sức khỏe, mua một cái đi.”

Đầu bếp vui vẻ ra mặt khen đồ ăn nhà mình, phút cuối cùng hỏi hai người, “Gói hai cái lại nha?”

Tưởng Lộ nhìn xung quanh, “Aiz, vợ tôi đâu rồi, tiền đều để ở chỗ cô ấy.”

Ngô Cảnh An vẻ mặt khẩn trương, “Cả hai đứa nhỏ đều đi theo cô ấy, cẩn thận đi lạc, nhanh chóng tìm đi!”

Rời khỏi sạp, hai người cười toe toét.

Hai cô bán hàng đưa đến hai chén cà phê nhỏ.

“Mời hai vị nếm thử đồ ăn của chúng tôi, đây là @%^#R@...”

Ngô Cảnh An nghiêm túc nhắm nháp một chén nhỏ, “Ừm, mùi rất thơm, thử xem.”

Tưởng Lộ gật đầu phụ họa. “Đúng, rất thơm.”

Cô bán hàng vui vẻ quay đầu lại đi lấy thêm, Tưởng Lộ sờ sờ trên người, “Ôi, ví tôi đâu, ở chỗ cậu sao?”

Về mặt Ngô Cảnh An kinh ngạc, “Đùa gì vậy, tiền đều do cậu cầm đấy, không phải bị trộm mất chứ?”

Tưởng Lộ đi nhanh đến phía trước, “Đừng nói xui xẻo, nhanh chóng tìm đi!”

Ngô Cảnh An ảo não đi theo hắn, để lại cô bán hàng vẻ mặt mờ mịt đứng ở đó.

Trước quán điểm tâm một đám người vây quanh, ông chủ ra sức giải thích đồ ăn nhà ông ấy tốt thế nào thế nào, không ai chú ý tới một bàn tay vói vào, cầm lấy một cái bánh sau đó lặng yên biến mất.

Ngô Cảnh An vừa nhai cái bánh ngọt đến có chút ngấy, vừa giả vờ giả vịt mà nói, “Chúng ta lừa ăn lừa

uống như vậy, không tốt lắm thì phải!” Tưởng Lộ khinh miệt nhìn anh một cái, “Đến hội chợ thực phẩm một nửa số người đều làm như chúng ta thôi. Hơn nữa có ai trước khi mua mà không nếm thử, chúng ta là đang ăn thử.”

Từ điểm tâm làm bằng thực phẩm phụ đến các loại đồ ăn làm từ thịt, từ khu bán đồ ăn Đài Loan đến khu bán đồ uống, hai người bận bịu với hai cái bụng tròn, mang theo vài thứ hoa quả không quá chính tông đặc sắc trở về nhà.

Xế chiều đi mua vé xe lửa, buổi tối lúc nằm bẹp trên cái giường đơn thước hai của Ngô Cảnh An, Tưởng Lộ sàu sảo mà nói, “Thân mến, ngày mai tôi đi rồi.”

Trước khi đến đây Tưởng Lộ đã chăm sóc anh mấy ngày, đến bây giờ hai người đã ở cùng nhau lâu lắm, dù hần không nói, Ngô Cảnh An cũng muốn đá hần cút đi.

“Đi nhanh lên, đừng ở chỗ này phiền tôi.”

Tưởng Lộ từ phía sau ôm lấy anh, cái trán dán lên gáy anh, sâu kín thở dài, “Cậu sẽ nhớ tôi chứ?”

Ngô Cảnh An chịu không nổi gỡ tay hần ra, “Ôm chặt như vậy làm gì, mùa xuân đã qua, còn phát tình cái gì!”

Tưởng Lộ nói, “Không được sao, để tôi ôm một lát, chỉ một lát!”

Ngô Cảnh An ngừng động tác, nhẹ đặt tay lên mu bàn tay hần, “Cậu, thực sự thích Trương Tề kia sao?”

Tưởng Lộ nói, “Thích, sao không thích! Cậu ấy rất đáng yêu, có đôi khi còn làm nũng, cậu không biết khi cậu ấy chu chu cái miệng gợi cảm bao nhiêu đâu. An Tử, tôi thật sự tính toán yên ổn ở cùng cậu ấy một chỗ. Con người tôi không có bản lĩnh gì lớn, nhưng chỉ cần cậu ấy đồng ý, tôi sẽ đối xử với cậu ấy thật tốt.”

Tưởng Lộ là ôm tâm tình gì nói những lời này, trước kia cho rằng hần ở cùng Trương Tề chỉ là do thích khuôn mặt kia, chơi vui, cùng đi ra ngoài có mặt mũi. Giờ xem ra, Tưởng Lộ cũng là bỏ ra chân tâm.

Chỉ là, một yêu vật như thế, đâu phải là thứ một phàm nhân như Tưởng Lộ có thể thu phục được.

Ngô Cảnh An nói, “Vậy sao lại chia tay?”

Lúc này Tưởng Lộ không lập tức nói tiếp, chỉ là ôm chặt anh thêm một chút.

Thật lâu sau, lúc Ngô Cảnh An cho rằng hần sẽ không trả lời mà đã mệt mỏi muốn ngủ, hần mới giống như dùng hết sức lực nói rằng, “Cậu ấy nói, cậu ấy chưa bao giờ yêu tôi.”

Ngô Cảnh An có chút kích động mắng mẹ nó, muốn xoay người lại bị Tưởng Lộ ôm chặt không thể động đây, anh cảm tức: “Hắn đùa cậu à! Không thích cậu thì chơi với cậu thời gian dài như vậy làm chi!”

Tưởng Lộ lại im lặng, trong đầu Ngô Cảnh An chợt lóe, hoài nghi hỏi, “Trừ ăn uống mua chơi, cậu có cho hắn tiền không?”

Tưởng Lộ chôn đầu vào gáy Ngô Cảnh An.

“Năm vạn, cậu ấy nói mẹ bị bệnh, cần tiền chữa bệnh gấp.”

Mắt Ngô Cảnh An giật giật, không thềm nghĩ ngợi nói một câu, “Ngu ngốc!”

Anh thật muốn mắng cho Tưởng Lộ một trận, bình thường tỏ ra khôn khéo, còn bị cái loại lông chưa dài này lừa một phen, đầu óc bị chó ăn rồi! Nếu thật sự có thể mắng tỉnh hắn thì cũng đáng giá, nhưng...

Hiện tại Tưởng Lộ như con gà chọi thua trận, suy sút chưa gượng dậy nổi, dạy dỗ nhiều hơn ngoại trừ làm hắn càng đáng thương và buồn bã còn có tác dụng gì.

Ngô Cảnh An cố nén lời chửi tục đã ra đến miệng thành một tiếng thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay hắn trấn an, “Thôi, đừng khổ sở, vì loại người này, không đáng. Tương lai...”

Tương lai thế nào, Ngô Cảnh An không nói được nữa.

Gặp người càng tốt hơn? Loại chuyện này, ai có thể cam đoan, lời nói suông thế này, ngay cả bản thân nghe cũng chán ghét.

Người như bọn họ, thật sự có thể gặp được người tốt sao?

Cho dù bộ dạng xấu một chút, cho dù không quá tinh tế, cho dù tính tình có thiếu sót, cho dù nghèo cho dù ngốc, cũng không có.

Chỉ cần, thật lòng đồng ý cùng mình ở một chỗ, không phải chơi đùa không phải gạt gẫm, không phải lấy vui vẻ ngắn ngủi làm mục đích, vậy là được.

Chỉ là, người như vậy, thật sự tìm được sao?

Hơn năm giờ hôm sau rời giường, Tưởng Lộ bị mẹ Ngô làm cho cảm động một phen.

Bác gái bốn giờ dậy hấp hai nồi bánh bao, gói cho Tưởng Lộ hơn một nửa, nói là mới làm, ăn ngon.

Tưởng Lộ bị cảm động không nhẹ, nước mắt lưng tròng, ôm lấy bà một hồi lâu, nức nở nói, “Dì à, mẹ cháu chết sớm, cháu có thể gọi dì một tiếng mẹ không?”

Sáng sớm đã lừa gạt một bác gái ngây thơ đến mức nước mắt rưng rưng, kích động ôm chầm lấy hắn, “Con trai, về sau con cũng giống An Tử, đều là con mẹ, thường xuyên nhớ về thăm mẹ nhé!” <ins class=“adsbygoogle”

36. Chương 36: Về Nhà

Ra cửa, Ngô Cảnh An đá qua một cái, “Diễn không tồi! Vì cái bánh bao mà rơi nước mắt, Tưởng Lộ cậu cũng thật cố gắng!”

Tưởng Lộ không cho là đúng, “Cố gắng cái gì, tôi kiếm thêm được một mẹ, sau này có thêm người thương.”

Ngô Cảnh An cười cười, “Được đó, chờ ngày nào đó mẹ tôi không thể động đậy được nữa, tôi với cậu thay nhau hầu hạ!”

Tưởng Lộ dán sát lại, hai mắt mở to chớp chớp mờ ám, “Mình tôi không được, cùng nhau hầu hạ được không?”

“Cút!”

Tiền Tưởng Lộ xong, Ngô Cảnh An ở thêm bốn năm ngày mới trở về.

Trước khi đi, Trương Thục cùng con trai vào trong phòng nhỏ nói chuyện tâm sự một hồi.

“Mẹ thấy Tiểu Lộ không tồi, nó cũng có ý với con, con cũng đừng làm cao, sống thật tốt cùng người ta đi.”

“Bạn bè, mẹ không nói các con không phải bạn bè, nhưng bạn bè cùng nhau lâu biến thành vợ chồng cũng không phải ít, con cùng Tiểu Lộ làm bạn nhiều năm như vậy, hiểu biết lẫn nhau, càng dễ phát triển.”

“Con cũng đừng ngại mẹ dong dài, con nói xem con cũng sắp ba mươi, chuyện tình cảm vẫn không yên ổn, mẹ không lo sao được! Con người Tiểu Lộ rất tốt, chạy thật xa đến đây làm gì chứ, con trai, mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, nghe mẹ, không sai đâu!” Mẹ nói, Tiểu Lộ có chỗ nào không tốt, mẹ nó mất sớm, con ngay cả mẹ vợ cũng không có, bớt lo bao nhiêu, quả thực đốt đèn ***g cũng tìm không thấy, con còn chọn lựa, kén cá chọn canh cho lắm rồi ở một mình cả đời đi!”

Cửa “soạt” một tiếng mở ra lại “bình” một tiếng đóng lại, mẹ anh tức giận bỏ đi.

Ngô Cảnh An đau đầu nằm trên giường, bị mẹ oanh tạc hơn một giờ, đầu của anh cũng sắp nổ.

Người già rồi có phải đều như thế không, dù anh giải thích hai người là bạn, chỉ là đùa vui bao nhiêu, mẹ anh vẫn là vào tai phải ra tai trái.

Không đúng, có lẽ cả hai lỗ tai đều ném lại phòng ngủ, chỉ đem theo miệng tới.

Đến lúc đi, chú Phương kiên trì tiễn anh đến thành phố, xe lửa còn chưa chạy, hai người ở gần thị trấn T gọi chút đồ ăn.

Chú Phương mua hai lon bia ở đối diện siêu thị, mở một lon đưa cho anh.

Ngô Cảnh An nhận lấy uống một mạch, không dám nói cảm ơn, sợ chú ấy thấy xa lạ.

Ăn xong, chú Phương cười tủm tỉm nói với anh, “An Tử, đừng chê mẹ con dài dòng, bà ấy cũng chỉ muốn tốt cho con.”

“Con biết.”

“Tiểu Lộ...”

Ngô Cảnh An sợ lại nói cái gì, đầu tiên là mẹ anh, giờ lại đến chú Phương, hai ông bà thay nhau ra trận, có còn để cho người ta sống không.

“Chú Phương, thật sự chỉ là bạn bè, hai người đều hiểu lắm.”

Chú Phương đầu tiên là sững sốt, sau đó cười gật gật đầu, “Mấy ngày nay bị mẹ con lải nhải nhiều lắm rồi phải không, ha ha... Con đừng vội, chú muốn nói Tiểu Lộ đứa nhỏ này không tồi đấy, nhưng, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng con cái gì. An Tử, chú với mẹ con ở cùng nhau chín năm rồi đấy, hằng năm con đều đến hai lần. Chú, cũng coi như nửa cha con, chú nhìn ra, lần này con đến, có tâm sự.”

Tay cầm đĩa của Ngô Cảnh An dừng một chút, chậm rãi giương mắt nhìn chú Phương.

Ông già vẫn cười tủm tỉm, vẻ mặt hiền hòa thân thiết.

“Trước kia con chưa bao giờ nhìn hoa cỏ trong vườn mà ngẩn người, cũng sẽ không nửa đêm đứng dậy hút một điếu thuốc.”

Ngô Cảnh An không nhớ rõ mình có thật sự làm như vậy hay không, có lẽ thời điểm chính mình đang ở

trong u buồn bàng hoàng, chỉ nhớ rõ những thương đó, đau đó, mà đối với những hành vi giải sầu kia ngược lại nhớ không được.

Chú Phương cũng là tâm tư của một người cha, lại lưu ý đến.

“Chú Phương, con...”

Chú Phương gật gật đầu, “Không có việc gì, An Tử, lúc tuổi trẻ, ai mà chẳng có chút chuyện phiền lòng. Nếu là phương diện tình cảm, chú với mẹ con thật cũng không giúp được con. Bà ấy sợ dĩ thúc giục chuyện giữa con và Tiểu Lộ, cũng chỉ là sợ con tương lai sau này một người cô đơn. An Tử, các con... Muốn tìm một người làm bạn không dễ dàng. Nhiều năm như vậy, con cũng chịu không ít đau khổ đi. An Tử, chỉ cần chú và mẹ con còn sống một ngày, nơi này vĩnh viễn vẫn là nhà của con, nếu trong lòng khổ sở lại trở lại đây ở mấy ngày, có lẽ chú Phương không thể giúp con giải quyết, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho con một chén mì nước. Đây không phải là ý nghĩa của gia đình sao! Mệt mệt mỗi mỗi, liền trở về, đừng ngại, nhớ kỹ, đây là nhà con, chú và mẹ con không phải người ngoài.”Ngô Cảnh An rót cuộc ăn không vô nữa, thức ăn dừng lại trong cổ họng, nghẹn làm anh khó chịu. Anh đứng lên, “Chú Phương, con đi ra ngoài một chút.”

Ra cửa, đi mau vài bước, rẽ vào ngõ nhỏ gần đó, dựa vào tường, anh đưa tay che lên trán mình, thân mình không kiềm chế được mà run rẩy.

Có cái gì, chảy xuống lòng bàn tay.

Bao nhiêu ngày qua, chưa từng có ai hỏi anh, đau tới mức nào.

Đau đến nỗi như xé rách tâm can, nhưng anh, dù với ai cũng không thể nói.

Chuyện yêu đương của anh không vẻ vang, chuyện yêu đương của anh rất buồn cười, thậm chí cái gọi là yêu kia bản thân nó đã là chuyện cười.

Vì thế vết thương chỉ có thể giấu dưới lớp quần áo, đau chỉ có thể giấu trong thân thể.

Anh cho rằng đã che giấu rất tốt, lại vẫn bị một người đàn ông một năm chỉ gặp hai lần xem thấu.

Người đàn ông kia không phải cha ruột anh, lại sẽ để ý những lúc anh ngần người, hút thuốc, cho ra kết luận anh bị thương.

Đau tới mức nào?

Anh cũng không thể nói là rất đau, đau đến chết, đau đến mức anh muốn vác dao đi làm thịt tên khốn kiếp Hứa Huy kia.

Chú Phương nói trong lòng có khó chịu, hãy trở lại, chú sẽ làm một chén mì nước con thích ăn, đừng ngại, nơi này vĩnh viễn là nhà con, chú và mẹ con không phải người ngoài.

Thì ra, anh còn có nhà, còn có nơi để trở về làm nũng, khóc rống lên.

Anh nên cười, nên biết ơn không phải sao? Sao nước mắt lại càng chảy càng nhiều.

Yếu đuối không ngừng được như kéo tơ lột kén từng sợi từng sợi từ trong thân thể để lộ ra.

Lúc này, anh tận tình phát tiết.

Trước lúc lên xe lửa, anh xoay người trịnh trọng nói với chú Phương:

“Cảm ơn ba!”

Chữ “ba” này, anh gọi rất nặng.

Khom người thật thấp cúi chào, anh đem cảm kích từ tận đáy lòng biểu đạt ra.

Người đàn ông này, không phải cha ruột anh, lại hơn hẳn người cha như u ác tính sinh ra anh.

Người đàn ông này, xứng đáng với tiếng gọi này của anh.

Chú Phương mờ mịt tiếp thu tiếng xưng hô này, dần dần, ướm hốc mắt.

Xe lửa đi thật xa, Ngô Cảnh An nhìn bóng dáng người đàn ông kia xa dần, hình như còn phất phất tay với anh, hình như, khóe miệng vẫn treo nụ cười bất biến kia.

Mệt, mệt mỏi, đau đớn, sẽ trở lại! Nơi này, là nhà anh!

Xuống xe lửa đổi xe bus, mười phút sau, mượn một câu trên tờ rơi quảng cáo du lịch, “Trở lại căn nhà ấm áp!”

Ngô Cảnh An ném hành lý, vọt vào phòng tắm thoải mái tắm một trận, mở điều hòa, miễm miễm ngủ một giấc.

Tục ngữ nói ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình, nằm ở chỗ quen thuộc, ngửi hương vị của nhà, chỉ vài phút sau đã đi vào mộng đẹp. Còn dư hai ngày nghỉ, thừa dịp hai ngày này, anh phá lệ tổng vệ sinh một lần.

Đem toàn bộ quần áo mùa đông ra phơi nắng, sàn nhà trong ngoài chùi ba lượt, ga giường vỏ chăn ném vào máy giặt quần áo, chùi rửa góc nhà góc tủ không còn một chút bụi.

Làm xong tất cả, mệt rũ cả người.

Cơm trưa chưa ăn, để bụng đói đến buổi chiều, thật sự không có sức, kiên cường chống đỡ lết đến phố bán thức ăn gần đó tìm một chén mì sợi.

Sau đó đi dạo siêu thị, muốn mua một chút đồ buổi tối đến nhà chú Cẩm.

Tại khu bán hoa quả, nhân viên bán hàng Tiểu Trương quen mặt trêu ghẹo nói hôm nay sầu riêng không tồi, có muốn thử hay không.

Ngô Cảnh An không để ý đến chế nhạo của hắn, nhìn mấy quả sầu riêng chín đến sắp nứt ra, đẩy xe mua sắm xoay mặt chạy lấy người.

Thích thì sao chứ, còn phải suy nghĩ đến ví tiền của bản thân, không biết tự lượng sức mình, cuối cùng chỉ có thể nhận lấy kết quả đáng ghê tởm.

Mua chút đồ ăn cùng vật dụng hằng ngày, ra khỏi siêu thị, khu trò chơi điện tử đối diện mở nhạc rung trời, nghĩ nghĩ, anh đi vào chơi một hồi.

Điên cuồng ném bóng rổ, nóng đến mức đầu anh đầy mồ hôi, vẫn chỉ có thể qua cửa thứ nhất, cửa thứ hai cần 150 điểm một chết cũng không đạt được.

Bắn súng, anh tưởng tượng những con sâu ghê tởm trong màn hình lớn trước mặt đều là mặt con nhà giàu, vì thế ánh mắt hung ác nhìn chúng bị nổ tan xác, đầu óc ruột gan máu me một mảnh.

Thoải mái!

Chơi một giờ mới về, đi đến cửa nhà, Ngô Cảnh An kinh ngạc nhìn tay nắm cửa treo mấy hộp sầu riêng đã lột vỏ.

Đệt, này, này, ai mà tốt bụng như vậy, phân phát sầu riêng!

Nhìn nhìn tay nắm cửa phòng bên cạnh, không đúng, không có gì, rõ ràng là không phải phân phát.

Ngô Cảnh An tới gần túi platic, dùng sức hít hít, đem toàn bộ mùi vị hít vào trong bụng, ôi cái mùi này!

Sau đó lấy di động ra gọi cho Tưởng Lộ.

“Cậu tới nhà tôi?”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng gõ bàn phím liên tục, “Cái gì? Honey, cậu nhớ tôi?”

Ngô Cảnh An càng buồn bực, “Cậu chưa từng tới?”

“Chỗ nào? Nhà cậu? Tôi hôm nay rất bận, từ sáng tới giờ mông còn chưa rời ghế dựa, đến giờ cơm trưa còn chưa ăn đâu! Hôm nay không đến chỗ cậu được, ngoan, ngày mai tôi đến!”

Ngô Cảnh An xem xét túi plastic chứa toàn sầu riêng trong tay, đây ít nhất cũng phải hai trái sầu riêng to mới có thể lột ra được nhiều như vậy.

“Không cần, trước cửa nhà tôi treo một túi sầu riêng to, tôi tưởng cậu tới.”

“Hắc, mệnh cậu tốt thật, sao tôi lại không gặp phải chuyện như thế chứ, vậy cậu còn vô nghĩa cái gì, nhanh chóng lấy vào nhà ăn đi thôi!” Ngô Cảnh An nghĩ nghĩ, không ổn, “Cũng không biết ai để, có lẽ là để nhảm cửa, sao có thể tùy tiện lấy đi. Lỡ như người ta trở về tìm thì làm sao?”

“Quan tâm làm gì! Hắn bỏ nhảm cửa coi như hắn xui xẻo, ai bảo hắn không mọc mắt, cho nên cậu nhanh chóng lấy vào ăn, tiêu diệt chứng cứ, không phải cậu thích thứ này sao.”

“Rất thiếu đạo đức, thôi, cậu làm việc đi!”

Cúp điện thoại, Ngô Cảnh An lại phát sầu.

Giờ mà coi như không phát hiện, tiếp tục để ở đây, không chừng bị ai tiện tay dắt dê trộm đi, được rồi, coi như tiểu khu này người người đều văn minh, nhưng để trong trời nóng thế này một buổi chiều, còn không phải hỏng sao!

Lấy vào trong phòng? Lại sợ người ta trở về nhìn không rõ cửa, hoặc là gặp phải một kẻ không nói lý, mắng anh ham món lợi nhỏ.

Địch, món ngon trước mắt chỉ có thể nhìn không thể ăn, đây là chuyện gì!

Ôm tâm tình phức tạp, Ngô Cảnh An lưu luyến dời khỏi túi sầu riêng trước mắt.

Vào phòng xong, anh ngồi không được đứng cũng không xong, vẫn quan tâm đến gói mỹ vị trước cửa, vẫn

tai nghe động tĩnh trên hành lang.

Có người lên lầu, mẹ nó, lại dừng ngay tầng này.

Là muốn dắt dê sao? Không đúng, dắt sấu riêng.

Ngô Cảnh An tựa cửa nhìn qua mắt mèo ra ngoài.

Tiếng bước chân lần thứ hai vang lên, người nọ lên lầu.

Ngô Cảnh An hoảng hốt mở cửa, nhìn gói sấu riêng kia còn thành thành thật thật treo trên cửa, nháy mắt thả tim xuống.

Một giờ sau, nhà bác Từ tầng năm gõ vang cửa nhà anh, “Bác nói này Tiểu Ngô, cháu cũng thật sơ ý, sao lại đem đồ quý như vậy quên ngoài cửa, bị ai lấy đi thì làm thế nào! Nhanh chóng lấy vào đi, cái mùi này nha, thiếu chút nữa thì hun chết bác rồi.”

Ngô Cảnh An gạt đầu, yên tâm thoải mái mà nhận cái gói sấu riêng anh tâm tâm niệm niệm.

Lại không dám ăn, lại chờ thêm hai giờ, đến chạng vạng, anh bất chấp tất cả đem thứ kia đến nhà chú Cẩm.

Sợ cái gì, nếu thật có người đến tìm đền tiền là được, không phải, không phải chỉ mấy trăm tệ sao! Có giới thì tháng này ông đây cai thuốc!

Lúc ăn cơm ở nhà chú Cẩm, chú Trương nói sẽ mang chú Cẩm đi bờ biển chơi một chút, khoảng hơn nửa tháng! Bảo anh không cần đến đây.

Ngô Cảnh An nghe xong hăm mộ ghen tị không thôi, đương nhiên, không hận.

Từ lúc anh quen biết hai người đến nay, đã bị cái thái độ không lúc nào quên diễn ân ái này của hai người đả động, mới có thể khiến anh vẫn luôn kiên trì đi trên con đường này. Tin tưởng sẽ có kỳ tích.

Ngày hôm sau, Ngô Cảnh An đi đại học X.

Nhớ rõ Trương Lộ từng nói Trương Tề học tiếng Trung, khó khăn tìm được khoa tiếng Trung, lại nghe nói Trương Tề xin nghỉ một tuần.

Ngô Cảnh An bất đắc dĩ trở về nhà, buổi chiều thu dọn một chút xong, chuẩn bị tinh thần bị kiểm điểm nghi vấn ngồi trên xe đi làm.

Đến ký túc xá đầu tiên là bị một phòng người bao vây truy hỏi trong thời gian này anh đi đâu làm chuyện tốt gì, điện thoại cũng toàn bộ không tiếp chơi mất tích, có phải lên nhằm cái thuyền giặc toàn MM, luyền tiếc xuống khỏi giường?

(MM: muội muội, em gái)

Đi làm, Khổng Tân, Đại Cương, Tiểu Kiều làm đại diện, một đám người lại càng thăm vấn anh một trận.

Ngô Cảnh An không chống đỡ được, thối lui tới góc tường, giơ cánh tay, ánh mắt u oán nhìn một đám đàn ông, “Tha tiểu nhân một mạng đi, lần sau tiểu nhân không dám, không dám nữa.”

Một tay Khổng Tân đặt trên bả vai anh, cùng anh ngồi xổm xuống, “Nói nghe một chút, cậu bị hồ ly tinh nào mê hoặc đến nhà cũng không về, không sao, anh giúp cậu giữ bí mật.”

Đại Cương vuốt cằm cười đến muốn có bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu, “Hắc hắc, mang đến cho các anh nhìn xem cái thì càng tốt, đừng chỉ lo vui vẻ một mình, cất giấu nhiều ăn không tiêu đâu! Đúng không?”

Ngô Cảnh An lắc đầu, liên tục thở dài, “Aiz, tôi vừa mới thất tình, ra khỏi nhà chữa thương, xem tôi gầy như vậy còn không rõ sao? Các vị, xin thương xót, để cho tôi một đường lui đi!”

Tiểu Kiều tiếc hận chặt lưỡi, “Nhìn xem, anh Ngô của chúng ta đã gầy thành thế này, mấy anh em vẫn nên nhanh chóng, ngày mai mua ngư tiên tới bồi bổ đi!”

(Ngư tiên: pín bò, bộ phận sinh dục của bò đực)

Tiếng cười nổi lên bốn phía.

Khó khăn trốn thoát khỏi ma chướng của đám vô nhân tính kia, Ngô Cảnh An ngồi dựa vào ghế trong phòng trực ban, ai thán mình kết toàn là một đám bạn xấu.

Nghỉ ngơi năm phút, nhận mệnh lấy nón bảo hộ đội lên đi vào phân xưởng làm việc.

Việc, vẫn phải làm ngày, vẫn phải qua.

Tên khốn nạn kia một ngày còn chưa chọc thủng lai lịch của anh, anh vẫn phải đeo mặt nạ trộn lẫn qua ngày.

Cuộc sống không có tiền, cũng đành phải như vậy.

Khởi động thiết bị xong, anh trở lại phòng trực ban điền ghi chép.

Đúng giờ, Lâm Giai Giai đem bình lấy mẫu đã chuẩn bị xong đi ra ngoài.

Cửa phòng trực ban vang lên tiếng bị người kéo mở ra, Lâm Giai Giai kinh ngạc kêu lên.”HứaHuy?” <ins class=“adsbygoogle”

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Hứa Huy (thượng)

Nếu muốn nói Hứa Huy sống hai mươi sáu năm muốn gió được gió muốn mưa được mưa có chuyện gì hối hận, thì chính là quen biết Ngô Cảnh An.

Ngô Cảnh An là ai, nếu viết cái tên này ra trước mặt mà hỏi Hứa Huy, cũng phải khiến cho gã chết mất vài tế bào não.

Bạn hỏi vì sao ấy à, vô nghĩa, ai sẽ nhớ được tên của người qua đường Giáp chứ.

Ngay từ đầu Hứa Huy cũng chỉ coi Ngô Cảnh An là người qua đường Giáp.

Gã gặp người này lúc đi gặp Lâm Giai Giai.

Người đàn ông khuôn mặt xấu xí, khô khan không thú vị.

May mà không phải quá ngốc, còn có chút ánh mắt, biết nhường chỗ cho gã, biết lúc gã đến thì trốn vào góc nào đó không làm phiền người khác.

Hứa Huy thích người biết điều, cùng người như thế không cần nói nhảm nhiều, cho chút chỗ tốt, liền có thể mượn sức.

Quan trọng nhất, cậu ta rất tự biết mình, đối với Lâm Giai Giai không dám có ý đồ gì.

Nhờ điểm này, chỗ tốt Hứa Huy đưa cũng có chút giá trị.

Từ lúc nào thì, ý tưởng, có chút thay đổi đây?

Nghĩ nghĩ, hẳn là, từ lần đó đi!

Ngô Cảnh An cầm trong tay một cái gì đó bằng sắt nghiêm túc giảng giải với gã một đồng nguyên lý, tác dụng của thiết bị, cho dù bị gã cố ý đánh gãy, cũng vẫn nghiêm túc mà giải thích.

Cuối cùng, mới ngày ngốc mà kịp phản ứng, “Cậu đùa giỡn tôi sao?”

Hứa Huy lúc ấy liền cười ra tiếng, ôm bả vai anh ta nói, “Đi thôi, tan việc tôi mời cậu ăn cơm, xem như xin lỗi.”

Cứ nghĩ ăn một bữa cơm bình thường, ai ngờ cũng có thể ăn ra một tiết mục vui vẻ ngắn.

Dần dần, gã phát hiện Ngô Cảnh An cũng rất hài hước. Ít nhất, cùng anh ta nói chuyện phiếm sẽ không đến nỗi rất buồn.

Một đêm kia, gã bị ma xui quỷ khiến mà gửi tin nhắn cho Ngô Cảnh An.

“Ngủ chưa?”

“Chưa, ai vậy?”

Hứa Huy có chút buồn bực, có chút nôn nóng, cho tới bây giờ chỉ có gã không nhìn người khác vào trong mắt, nhưng người này, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo như thế?

May mắn biểu hiện sau đó coi như tạm được, khi gã gọi điện thoại tới, nghe giọng người nọ thở hổn hển, tự tôn của gã rốt cuộc tìm trở lại.

Ngô Cảnh An trong điện thoại nói gì đó? Hình như là câu chuyện mối tình đầu của anh ta!

Nội dung gã nhớ không rõ lắm, dù sao cũng chỉ là một bản tình ca bi thương cũ kỹ của thiếu nam thiếu nữ mà thôi.

Nhưng Hứa Huy nhớ kỹ cảm giác đêm hôm đó, nhắm mắt lại, lỗ tai nghe thấy giọng nói dễ nghe của người nọ, trầm thấp, mềm nhẹ mà gõ vào màng tai gã, đem bản tình ca kia hát một cách uyển chuyển duy mỹ. Hứa Huy gợi khóe môi, nhớ kỹ tên người kia.

Kế tiếp...

Kế tiếp Hứa Huy cảm thấy mình đối xử với Ngô Cảnh An kia cũng rất được.

Thật lòng coi anh ta là bạn bè, đưa anh ta về nhà, lại mua điểm tâm cho anh ta, đối với Liêu Thắng Anh

gã còn chưa tốt đến thế đâu.

Lại sau đó gã đi Hải Nam một chuyến.

Trên chuyến xe du lãm ở địa phương, có một người cầm ra một bức tượng hình con heo khắc bằng gáo dừa đem khoe khoang, mọi người không hiểu, không phải chỉ là một bức tượng phổ thông tùy ý có thể thấy ở bên đường thôi sao, có cái gì đáng ngạc nhiên.

Người nọ “Xí” một tiếng, dùng ánh mắt “các người là đồ ngu ngốc không biết nhìn hàng” quét mọi người một lượt xong, đặt bức tượng bảo bối của hắn ở chỗ ngồi, không biết hắn chạm vào chỗ nào, đột nhiên từ giữa bụng heo kia mở ra, lộ ra vài thứ bên trong.

Hứa Huy vốn đang hí mắt bàng quan cũng bị một màn thần kì này hấp dẫn chú ý, bình tĩnh nhìn về phía bên kia.

Trong bụng heo có bốn tượng gỗ hình người nho nhỏ đứng, hình thái khác nhau, trông rất sống động.

Mọi người phát ra tiếng kinh hô, chen về trước nhìn cho rõ ràng, miệng không ngừng phát ra tiếng tán thưởng.

Vốn là đến đây Hứa Huy cũng không cảm thấy gì, chẳng qua xem như là một món đồ chơi hiếm lạ, vì thế tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

“Mau nhìn, trên lưng bức tượng người kia hình như có chữ, viết gì vậy?”

“Cái này là Người, đây là Hứa, còn có, An, Bình?”

“Hứa Người Bình An.”

Hứa Huy chậm rãi mở mắt ra, tinh tế nhắm nuốt bốn chữ kia một phen, sau cười cười.

Có người ra giá muốn mua bức tượng của người kia, người kia đem bức tượng hợp lại ôm vào trong ngực, liếc nhìn người ra giá, “Đây là mua tặng người, cha tôi tuổi heo, lại thêm bốn chữ khắc sâu ngụ ý, món quà này tôi phải phí công sức tìm một lão nghệ nhân đã thoái ẩn chế tạo, năm nghìn mới được một bảo bối này đây, ra giá bao nhiêu tôi cũng không bán.”

Người ra giá ban đầu cắn chặt răng, “Một vạn, có bán không, tôi đã trả giá gấp đôi rồi đấy, dù có quý giá cũng chỉ đến giá này thôi!”

Người kia cười cười, lắc đầu, “Đã nói là không bán, đừng nghĩ nữa, đây là bảo bối của tôi.”

Mọi người mồm nấp miệng mười đàm luận, có người khen đồ tốt, có người nói giá rất cao, nhất thời trong xe thật náo nhiệt.

Liêu Thắng Anh cũng chen vô giúp vui, khi trở lại vị trí nói với Hứa Huy thứ này quả thật không tồi, nếu không phải quá quý hẵn thật sự muốn mua đến đồ dành Trần Thiển hay cầu kính.

Hứa Huy nhìn chăm chú về phía kia xem xét, đột nhiên hô lên.

“Mười vạn.”

Dọc theo đường về khách sạn Liêu Thắng Anh đều lấy ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn gã. Cũng đúng, mười vạn mua một bức tượng gáo dừa, nghĩ lại cũng thấy không có lời.

Liêu Thắng Anh hỏi gã, “Để tặng Lâm Giai Giai?”

Gã lắc lắc đầu.

“Đưa ông già nhà mày?”

Gã vẫn lắc đầu.

“Không phải mày mua đặt trong phòng mình để nhìn cho vui đấy chứ!”

Liêu Thắng Anh sờ trán gã, “Mày không phát sốt chứ?”

Hứa Huy cười đến thần bí khó lường.

Gã đương nhiên sẽ không mua để trong phòng cho vui, gã mua là để tặng người ta.

Đưa ai? Đương nhiên là đưa cho người cùng một nhịp thở với bức tượng gáo dừa này.

Hứa Huy, Ngô Cảnh An, Hứa Người Bình An... Hừm, thật sự là có chút ý tứ.

Buổi tối gửi cho người kia một tin nhắn, ảnh chụp bức tượng gáo dừa kia, bên dưới còn đề thêm một dòng, “Thân, giống cậu không?”

Đáng tiếc là đợi hơn một giờ cũng không thấy người kia thở phà gọi tới chất vấn.

Khi gặp lại mới biết tin nhắn mình gửi vui đùa bị người ta đồn đại, Hứa Huy che miệng cười trộm hơn nửa ngày.

Cao Phú Soái, ha ha, một cậu ta nghĩ ra.

Ngày đó, vốn không khí vẫn không tồi, tuy rằng Ngô Cảnh An đối với tượng gáo dừa kia không vừa lòng lắm, nhìn không được vài lần, nhưng Hứa Huy là đại nhân có đại lượng, không so đo với cậu ta, nghĩ cuối cùng cậu ta sẽ phát hiện huyền cơ trong đó thôi.

(Người lớn có sự bao dung lớn)

Ai biết sau đó, mấy lời của Ngô Cảnh An triệt để chọc giận Hứa Huy.

“Nếu chỉ là nói chuyện yêu đương thì thôi, nếu thực sự tính toán kết hôn, khuyên cậu vẫn nên thận trọng chút thì tốt hơn.”

“Cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là muốn nhắc nhở cậu một chút, bề ngoài một người không thể nói lên điều gì, không nên coi đó là tiêu chuẩn tìm đối tượng kết hôn, bỏ thời gian tìm hiểu đối phương một chút, như vậy tốt hơn!”

Hứa Huy cho rằng Ngô Cảnh An không có ý gì đối với Lâm Giai Giai, ít nhất, trong khoảng thời gian này cho tới nay, cậu ta vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Nên nói cậu ta che dấu đến quá tốt vẫn là chính mình rất ngốc, thế mà không phát hiện.

Hứa Huy có cảm giác bị người đùa bỡn.

Gã còn muốn coi Ngô Cảnh An là bạn bè, tiêu mười vạn để mua Hứa Người Bình An cho cậu ta.

Tên khốn kiếp này!

Ngày đó, bọn họ thống khoái mà đánh một trận.

Ngô Cảnh An tung ra một đấm kia không chỉ là đánh vào mặt gã, còn là đánh gãy cả một tia thương hại cuối cùng của gã đối với anh ta.

Cái gì gọi là lòng dạ sói, cái gì gọi là phản bội, Hứa Huy giờ đã triệt để hiểu biết.

Gã không nên có kỳ vọng gì với những người thuộc về giai tầng bọn họ, cùng cái loại rác rưởi này làm bạn

bè, quả thật chính là tự rước lấy nhục. Uống cho gã còn từng coi trọng cậu ta.

Ngô Cảnh An, Hứa Huy hung hăng đem cái tên này nhai nát nuốt vào trong bụng.

Gã không phải kẻ lương thiện, từ lúc gã hiểu chuyện đến nay, còn chưa phải chịu oan ức bao giờ, phàm là kẻ chọc gã, đều không có kết quả gì tốt.

Gã nên nói Ngô Cảnh An này là rất xúc động hay là rất ngu xuẩn? Đã gần ba mươi tuổi còn không có đầu óc, động thủ trước lại đụng phải người không nên dây vào, không cần toàn thân trở ra nữa sao.

Rất nhanh, Hứa Huy đã nghĩ ra một biện pháp đối phó cậu ta rất tốt.

Gã đã không còn là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lỗ mãng, chỉ dùng bạo lực đối phó sẽ là quá hiền lành với cậu ta, cũng căn bản không thể khiến Hứa Huy hết giận.

Đối với người gã chán ghét, không cần phải nhân từ.

Trợ giúp người nhà Ngô Cảnh An đồng thời triệt để điều tra quá khứ của cậu ta một phen.

Hứa Huy dở khóc dở cười nhìn tài liệu trong tay.

Người này, cái người thoát nhìn bình thường tới cực điểm, ai có thể nghĩ cậu ta lại là loại này.

Đồng, tính, luyện?!

Hứa Huy nhớ tới mối tình đầu Ngô Cảnh An từng nhắc tới.

“Là một bạn học tình cảm rất tốt, chúng tôi, hầu như ngày nào cũng ở cùng nhau. Nói đến cũng khéo, tên của tôi và người kia giống nhau, cùng âm khác nghĩa, cũng là vì nguyên nhân ấy, chúng tôi mới quen biết. Người kia rất hướng ngoại, học tập thể thao đều tốt, khi đó người trong ban thích người ấy cũng không ít. Về phần làm sao lại hẹn hò với tôi, tôi cũng không rõ ràng, dù sao, rất tự nhiên mà, liền cứ thế mà cầm tay, sau đó... Sau đó chuyện của chúng tôi bị... bị người lớn hai nhà phát hiện, người kia bị chuyển trường, chúng tôi cứ thế chia tay...”

“Tóm lại vẫn cho rằng, người ấy, không giống những người khác.”

Không tồi, giống hệt phần báo cáo điều tra trong tay gã, thì ra, mối tình đầu của cậu ta là một nam sinh.

Cmn còn thật biến thái!

Hứa Huy hòa hảo với Ngô Cảnh An, thậm chí Hứa Huy có chút dung túng Ngô Cảnh An làm càn với mình.

Sau lại xuất hiện Phương Tiểu Thiên xem như một đoạn nhạc đệm, Hứa Huy đào ra bạn trai cũ của hắn liền thuận lợi giải quyết chuyện này.

Hứa Huy tính toán thật hoàn hảo, nhẹ nhàng khoát tay liền bày ra thiên la địa võng, gã cũng không tin người kia có thể thoát được.

Một ánh mắt dịu dàng, một câu nói mờ ám, một tiếng gọi bản thân gã nghe xong cũng có chút mơ màng không rõ “Cảnh An, Cảnh An”.

Rốt cuộc, người kia mắc câu.

Cũng coi như không tổn nhiều sức.

Hứa Huy như nguyện nghe được câu kia, “Tôi yêu cậu.”

Tôi yêu cậu, trong nháy mắt pháo hoa nổ tung vang lên bên lỗ tai gã.

Tôi yêu cậu, như lửa khói phát sáng trong con người tối đen của người đàn ông kia. Một giây kia, người thất thần, không phải chỉ một.

Tĩnh táo lại, Hứa Huy ngay lập tức muốn thực hiện kế hoạch của mình.

Gã vốn không định dỡ xuống mặt nạ của mình nhanh như vậy, định lại đùa bốn người kia một chút, để anh ta càng chìm sâu sau đó đem những tài liệu kia gửi đến đơn vị anh ta, đến lúc đó, thân bại danh liệt, thê thảm nghèo túng, đây mới là sự trả thù Hứa Huy vừa ý nhất.

Nhưng hiện tại...

Gã có chút không muốn tiếp tục chơi trò này.

Gã sợ, sẽ có chuyện chết tiệt gì đó ngoài ý muốn.

Sợ chính mình sẽ...

Vì thế, đem kế hoạch thực hiện, muốn mau chóng kết thúc ân oán giữa gã và Ngô Cảnh An.

Đêm hôm đó, gã như nguyện mà thấy được người kia bi phần, thống khổ và không biết làm thế nào.

Gã nhìn Ngô Cảnh An cố gắng giả vờ trấn định đang run nhè nhẹ, một chút nghi vấn trong mắt chuyển thành tuyệt vọng, lại vẫn cố chấp, quật cường mà nhìn gã không chớp mắt.

Gã nhìn thấy một chút xé rách, yếu ớt điên cuồng tràn ra ngoài lớp vỏ kiên cường trên mặt Ngô Cảnh An, đóng đinh toàn bộ cơ thể gã.

Từ đầu tới cuối, cậu ta chỉ hỏi một câu vì cái gì.

Hứa Huy cho cậu ta một đáp án nát đến không thể nát hơn, lại đủ ác độc tàn nhẫn.

Mèo bị rút móng vuốt không bao giờ đủ lực sát thương, Ngô Cảnh An nghèo túng bị thương mà rời khỏi tầm mắt gã.

Ngô Cảnh An đi rồi, nếu thành phố S này đủ lớn, có khả năng cả đời bọn họ cũng sẽ không gặp lại.

Liêu Thắng Anh cười mắng gã, “Cầm thú! Vì mục đích âm hiểm mà mày chịu tổn công sức quá! Tao còn nghĩ lúc trước mày bị đánh sao lại không trả thù, hóa ra còn một chiêu đánh vào tình cảm này nữa. Hứa Huy, tao phục mày! Về sau dù tao có đắc tội với ai cũng phải tránh mày ra, mẹ nó, quá đáng sợ!”

Kế tiếp Hứa Huy chỉ cần gửi những tư liệu kia đi, hết thấy, liền chấm dứt. <ins class=“adsbygoogle”

38. Chương 38: Phiên Ngoại Hứa Huy (hạ)

Đêm hôm đó, Hứa Huy về đến nhà, thoải mái chào hỏi bà nội, vú em, cô dì, thoải mái tắm rửa một cái, thoải mái nghe nhạc cổ điển, thoải mái lên giường đi ngủ.

Đêm hôm đó, gã ngủ một giấc đến bình minh.

Sáng sớm hôm sau, đầu gã đau như búa bổ, bỏ buổi chạy sáng.

Ngồi trên bàn cơm ngáp liên tục, bà gã thương cháu, vội hỏi gã có phải ngủ không ngon không, hôm nay đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi.

Hứa Huy cũng lười động đậy, ăn điểm tâm xong về phòng nằm một ngày.

Trong giấc ngủ đứt quãng, mộng mị không ngừng.

Trong mộng, tất cả đều là những chuyện đã trải qua cùng Ngô Cảnh An.

“Cậu ta” căm giận bất bình nói, “Phụ nữ đều là một đám bị chiều hư, vai không thể khiêng tay không thể gánh... Đệch, tôi là đàn ông tôi da dày thịt béo acid đốt không cháy base ăn không mòn, được, tôi đến làm... Đệch, tôi là đàn ông tôi đi chùi, ngã gãy tay gãy chân thì còn cưới vợ sinh con được chắc, cậu nói xem, còn có thiên lý không.” Mặt và cổ Hứa Huy đầy mồ hôi, lại không tự chủ được mà cười.

“Cậu ta” cúi đầu, đem tên Hứa Huy trong danh bạ điện thoại lưu thành “Cao Phú Soái”.

Hứa Huy thật muốn cướp lấy điện thoại của cậu ta, nhìn cho rõ ba chữ kia một chút.

“Cậu ta” nhìn chăm chăm Hứa Huy, gần từng tiếng, “Tôi thật ngu, đến hiện tại tôi mới hiểu được, cậu cùng Lâm Giai Giai thật sự là trời sinh một đôi. Hứa Huy, cậu yên tâm, tôi sẽ không tranh với cậu, như cậu đã nói, tôi không xứng. Trên thế giới này, người có thể xứng với loại phụ nữ như cô ta, ngoài Hứa Huy cậu ra không còn ai khác. Tôi chúc hai người sớm kết hôn, sớm sinh quý tử.”

Hứa Huy nhú mày, bất an trong lòng lớn lên một chút.

“Cậu ta” bình tĩnh nói: “Hứa Huy, chuyện ngày đó là tôi không đúng, tôi không nên đánh cậu, cũng không nên nói những lời kia. Tôi đã nói với chủ nhiệm rồi, đến ca tôi sẽ đến chỗ đó ngồi, về sau cậu đến tìm Lâm Giai Giai cũng không cần phải nhìn thấy tôi nữa. Chuyện em trai ngoại trừ nói cảm ơn cũng không biết còn có thể làm cho cậu chuyện gì, tóm lại, tôi nợ cậu một lần. Sau này nếu có yêu cầu gì...”

Mồ hôi Hứa Huy toát ra càng nhiều, tấm ướt tóc, gã nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuộm mặt “cậu ta” thành tái nhợt, “cậu ta” nói, “Hứa Huy, cho dù tôi từng đắc tội với cậu thế nào, mong cậu tha thứ! Sau này... không có sau này. Cậu là công tử có tiền có thế, mà tôi, chỉ là một bình dân tóc húi cua, chúng ta cả bạn bè cũng không thể làm được, Hứa Huy, đừng đùa giỡn tôi, được không?”

Hứa Huy thở dốc, giật giật đôi môi, dường như muốn nói gì.

“Cậu ta” nịnh nọt cười nói: “Ngoan, hôm nay anh không mang đủ tiền, thôi, chọn món rẻ hơn chút, còn phải về nấu nữa.”

Tinh thần Hứa Huy thoáng thả lỏng, lông mày nhăn tít cũng chậm rãi giãn ra.

“Có lẽ thế, ngoại trừ xinh đẹp, người ấy thật sự chẳng còn ưu điểm khác. Ngay từ đầu đều là như vậy, bởi vì xinh đẹp nên mới chú ý đến người ta, cùng nói chuyện với nhau, ở chung lâu dần, chậm rãi, liền thích.

Thích cái gì ở người ấy, có lẽ là một câu nói, có thể là một việc người ấy làm, lại có lẽ, là bởi vì nhìn thấy trong mắt của người ấy có bóng dáng của tôi, thích, có đôi khi là một việc thật đơn giản. Dù sao, cũng không thể kiểm chế được.”

Tim Hứa Huy không thể khống chế mà đập nhanh hơn, khuôn mặt lần nữa nở nụ cười.

“Cậu ta” nói: “Hứa Huy, tôi yêu cậu.”

“Cậu ta” dán môi lên môi Hứa Huy, đánh dấu cái hôn thứ nhất giữa hai người.

Hứa Huy nghĩ, tới đây đi, nếu đây là một giấc mộng, đến đây là được rồi, đem toàn bộ chuyện phát sinh sau đó xóa đi. Liền dừng ở đây, dừng ở đây...

“Cậu ta” lưu lại cho Hứa Huy câu nói sau cùng, “Tôi, chỉ hỏi cậu một câu, vì sao phải làm vậy?”

Hứa Huy cười đáp, “Ngô Cảnh An, nói yêu với một người đàn ông, cậu cũng thật đủ ghê tởm. Có nhớ tôi từng nói với cậu không, người chia ra ba bảy loại, vì cái gì vẫn không nhớ được dạy dỗ, còn dám hi vọng xa vời với tôi! Cậu cho là, cậu ở tầng nào?” Hứa Huy tỉnh.

Triệt để tỉnh.

Cả người toàn mồ hôi, áo ngủ sớm đã ướt đầm, thậm chí làm ướt cả ga giường và chăn mỏng.

Gã mệt mỏi ngồi dậy, xốc chăn lên ngồi bên giường, phát ngốc một hồi lâu.

Không nên như vậy.

Gã cho rằng, kết thúc trò khôi hài kia, bản thân mình sáng sớm sẽ thần thanh khí爽 mà tỉnh lại, vừa nghe nhạc vừa chạy bộ trong tiểu khu, cùng người nhà ở trước bàn ăn vui vẻ ăn sáng. Kế tiếp ra khỏi nhà, đi công ty dạo một vòng điểm danh, hẹn vài tên hồ bằng cầu hữu, giết thời gian cho qua một ngày.

Gã trở lại như trước, gã vẫn là Hứa thiếu phóng khoáng không kiểm chế được.

Hắn là như vậy, nên là như vậy mới đúng!

Nhưng hiện tại...

Dù là ban ngày cùng bạn bè chơi bi – a, hay là buổi tối một đám người rủ nhau đến KTV ca hát, Hứa Huy đều không có tinh thần.

Liêu Thăng Anh học động tác của nam chính trong phim, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên trán gã thử độ ấm sau đó đặt trên đầu chính mình, tổng kết một câu, “Không nóng mà!”

Hứa Huy không có tâm trạng đùa với hắn, đứng dậy đi toilet.

Khuôn mặt ướn捏 nước lạnh, gã nhìn gương mặt hơi có vẻ tiêu tụy thất ý trong gương, lại cảm thấy có vài phần xa lạ.

Sống hai mươi sáu năm, gã chưa thấy bản thân như thế này bao giờ.

Gã biết mình không bình thường, rất không bình thường.

Vì thế gã như phát điên, chơi bóng rổ, tennis, tập thể hình, bơi lội, đến khi mệt đến mức một đầu ngón tay cũng không muốn nâng lên nữa mới thôi.

Về đến nhà, gối đầu liền ngủ.

Cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không nghĩ.

Nhưng gã quên mất, gã có thể khổng chế suy nghĩ lúc tỉnh táo, lại không điều khiển được mộng mị.

Đêm hôm đó, gã mơ thấy chuyện phát sinh hôm sinh nhật của người kia.

Trong xe chật chội, gã cùng người kia đối vị trí một cách ngu xuẩn, anh một câu tôi một lời, tiếng ồn ào ngay trong lúc đôi môi không cẩn thận tiếp xúc ngắn ngủi ngừng bật.

Trong lúc nhất thời, chỉ có hoảng hốt, trong hoảng hốt, thế giới này, chỉ có hai người.

Hứa Huy không tự giác hé môi, tiếng nói trầm thấp, “Cảnh An”.

Người kia vươn tay, đè gã xuống ghế, đem giây phút ngắn ngủi kia biến thành lâu dài.

Bọn họ ở trong xe điên cuồng hôn môi.

Người kia vươn tay, kéo khóa quần gã xuống, lớn mật vói tay vào, cầm lấy XX của gã trượt lên trượt xuống.

Bọn họ làm một chuyện không thể tin được.

Miệng Hứa Huy phát ra tiếng rên rỉ khó nhin, không thể miêu tả nỗi sự sung sướng đã đem gã lên thiên đường.

Trong nháy mắt mở mắt ra, gã biết mình đã ngã vào địa ngục. Gã thể mà lại nghĩ đến một người đàn ông, phát tiết.

Ngày hôm sau chạy bộ, chờ lúc gã phát hiện, đã đứng ở quán điểm tâm sáng ngoài tiểu khu nhà Ngô Cảnh An.

Vừa quay đầu, liền thấy mấy kiến trúc quen thuộc kia.

Sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên Hứa Huy biết cái gì gọi là không biết làm sao.

Đối với sự không bình thường mấy ngày nay của mình, gã có một sự sợ hãi khó hiểu.

Mang theo hoài nghi và khẩn trương, gã lần đầu tiên đi chơi trai.

Bạn đồng hành Liêu Thắng Anh trước kia xuất phát từ tò mò cùng bạn bè tới một lần, thuần túy xuất phát từ tâm tình nhìn biểu diễn nên cũng không cảm thấy có gì. Lúc đó từng rủ Hứa Huy, nhưng bị gã ghét bỏ từ chối.

Lần này Hứa Huy đột nhiên đề xuất muốn đi, Liêu Thắng Anh kinh ngạc đến rớt cằm.

Cửa phòng mở ra, bốn người đàn ông. Hoặc thanh tú hoặc hung hãn, hoặc yếu đuối hoặc cương nghị, bộ dạng khác nhau tùy người lựa chọn.

Chọn người thanh tú, Hứa Huy câu được câu không cùng hấn trò chuyện.

Đột nhiên tay người kia đặt lên hạ bộ Hứa Huy, gã cả kinh, lập tức nhảy dựng lên.

Liêu Thắng Anh cười đến mức nằm úp sấp trên ghế sofa, “Thằng như cột cờ, còn học đòi người ta đi tìm trai bao, mà còn không phải là tự làm khổ mình sao.”

Ra khỏi ổ chứa, Hứa Huy gọi một cuộc điện thoại cho một người bạn gái, đêm đó, ở lại đó qua đêm.

Ngày qua ngày, đêm qua đêm, sự bất thường của Hứa Huy đã sắp tra tấn gã đến phát điên.

Gã lái xe đi làng du lịch, dừng lại ở nhà ăn bọn họ ăn cơm, đoạn đường bọn họ đổi vị trí, bãi cỏ bọn họ hôn môi.

Mỗi một chỗ, gã dường như đều thấy được người đàn ông kia, vẻ mặt không đứng đắn cười cười, lấy từ trong ***g ngực ra một điều thuốc ném cho gã một điều.

Cậu ta nói: “Hứa Huy, tôi yêu cậu.”

Hứa Huy buồn bực thét dài một tiếng, gã liều mạng mà nghĩ, điên cuồng mà nghĩ... Quên người kia đi! Quên! Quên!!!

Ngô Cảnh An, đủ rồi! Kết thúc! Cmn cậu nên cút! Cút xa một chút!!!

Trên đường trở về, bánh xe không tự chủ được mà rẽ đến Thời Gian, quen thuộc đi vào phòng 502.

Ngồi trên ghế sa lông, gã mệt mỏi đến mức không muốn đứng lên nữa.

Nhắm mắt lại, bên tai dường như lại vang lên những lời đêm đó từng nói.

“Hiện tại làm gay đang thành một nha, anh em nếu ai nhầm chán, có thể tìm Cảnh An giết thời gian, đàn ông mà, dù có làm gì cũng không mang thai, cũng rất tốt!”

“Nếu không, cậu giới thiệu vài người trong giới, tôi cũng không để ý cùng cậu vui đùa một chút, không phải cậu nói yêu tôi sao?”

“Cậu nói xem, nếu tôi gửi đoạn phim tư liệu ngắn này đến đơn vị của cậu, sẽ phát sinh chuyện thú vị gì nhỉ, thật là người ta chờ mong.””Tôi đề nghị, cậu có thể quỳ xuống xin tôi, nể mặt thời gian làm bạn bè trước đây, tôi sẽ buông tha cho cậu.”

“Ngô Cảnh An, nói tiếng yêu với một người đàn ông, cậu cũng đủ ghê tởm. Có nhớ tôi từng nói với cậu không, người chia ba bầy loại, vì sao không nhớ được dạy dỗ, còn dám hy vọng xa vời với tôi, cậu cho là, cậu rốt cuộc ở tầng nào?”

Từ đầu đến cuối, người kia chỉ hỏi một câu vì sao.

Hứa Huy cười to, cười đến mức cả người phát run, ngã xuống trên ghế sa lông vẫn ức chế không được mà cười.

Nhìn xem, gã là người ác liệt như thế, lời nói tàn nhẫn ngoan độc như vậy cũng nói được.

Biết rõ người kia yêu gã, lại quyết tâm độc ác mà đùa bỡn tâm tư người ta như vậy.

Nhìn đi, đây là Hứa Huy, Hứa Huy một đời đắc ý phóng túng không kiềm chế được.

Gã từng yêu ai? Ai gã cũng không yêu.

Cho nên có thể không kiêng nể gì mà dẫm người khác dưới lòng bàn chân, cho nên có thể tùy ý mà trêu đùa mỗi người đắc tội gã.

Cho nên... Cho nên...

Gã đánh giá thấp Ngô Cảnh An.

Đánh giá thấp địa vị anh ta trong lòng mình, đánh giá thấp lực ảnh hưởng của anh ta với mình.

Cho nên, gã đem đá đập chân mình, đau, cả tim đều đau, đau đến mức cả lòng đều tràn đầy hối hận.

Gã đã thử, gã không chấp nhận được người đàn ông khác chạm vào mình một chút xú, lại có thể ở trong mơ một lần cùng cậu ta làm chuyện thân thiết nhất.

Gã từng thử, lúc ân ái cùng người phụ nữ khác, hình ảnh người kia ở trong đầu vẫn vút không đi.

Gã từng thử, dùng tất cả biện pháp kéo người kia ra khỏi óc, một phút đồng hồ, mười phút, một giờ sau, người kia, lại ngoan cố mà trở lại.

Gã buông tha, đầu hàng.

Hôm nay, lúc Hứa Huy lái xe trên đường tắc lư không mục đích, thấy một thân ảnh quen thuộc đi qua trước thảm cỏ trên lối đi bộ.

Hứa Huy tê dại, một đường đi theo cậu ta, cho đến khi cậu ta về nhà.

Đứng dưới nhà cậu ta, Hứa Huy ngẩng đầu nhìn căn phòng gã từng đi qua vô số lần, thậm chí chìa khóa cánh cửa kia vẫn còn trên người gã, chưa kịp vứt đi.

Thành phố S có lớn là bao, bọn họ, cuối cùng cũng sẽ gặp nhau.

Chỉ là, sau khi gặp nhau không cách nào xem như xa lạ.

Màn đêm buông xuống, trong phòng sáng đèn, thỉnh thoảng trên cửa sổ sẽ hiện lên bóng dáng người nọ,

Hứa Huy tựa vào bên cạnh xe không ngừng hút thuốc.

Tâm tình buồn bực nửa tháng đột nhiên bình tĩnh.

Chỉ cần nhìn như vậy, giống như có thể quên hết mọi phiền não.

Ngày hôm sau, Hứa Huy đem xe dừng ở chỗ xa xa chờ ai đó.

Người đàn ông kia đến buổi chiều mới ra khỏi cửa, đi ăn một chén mì, sau đó đi siêu thị. Trước quầy hoa quả có người nói với cậu ta cái gì đó, cậu ta không để ý mà đẩy xe chứa đồ đi.

Hứa Huy tiến lên cùng người đó hàn huyên hai câu, mua hai trái sầu riêng, bảo người ta lột vỏ gói kỹ, thừa dịp cậu ta đang ở trong trung tâm trò chơi điện tử lái xe về nhà cậu ta, treo gói sầu riêng kia trên cửa.

Sau đó, trở về nhà.

Sau đó, gã dùng thời gian một đêm, thuyết phục bản thân.

Nếu không thể quên được, vậy đừng quên.

Nếu thật sự có cảm giác, vậy cứ để cảm giác này kéo dài là được.

Sau đó gã gọi điện thoại cho Khổng Tân, nói chuyện tào lao hơn nửa ngày mới đem đề tài dẫn tới trên người Ngô Cảnh An.

Cuối cùng chiếm được một tin tức hữu dụng.

Ngày nghỉ của Ngô Cảnh An đến hôm nay chấm dứt, nghe nói hiện tại đã ở ký túc xá, ca đêm hôm nay, chắc chắn sẽ trực.

Sau bữa cơm chiều, Hứa Huy tắm rửa một cái, đứng trước gương nhìn bản thân có phần gầy yếu, khoe miệng nở một nụ cười tự tin.

Nếu đã hạ quyết tâm, không có chuyện Hứa Huy gã không làm được.

Đàn ông thì thế nào, sai thì thế nào, gã tin tưởng có thể trung hòa được tất cả.

Đổi một bộ quần áo thoải mái, đi xe đến chỗ Ngô Cảnh An làm việc.

Xuống xe đi vào cửa phân xưởng, Hứa Huy hít sâu một hơi, kiên quyết nện bước vào phòng trực ban.

Gã có thể bước ra bước này rất không dễ dàng.

Chỉ là gã không nghĩ tới, bước ra một bước này, gã rốt cuộc không cách nào quay đầu lại. <ins class="adsbygoogle">

39. Chương 39: Tấn Công

Đúng giờ, cửa phòng trực ban lại mở ra, giọng nói mang theo kinh ngạc của Lâm Giai Giai vang lên.

“Hứa Huy?”

Bút trên tay Ngô Cảnh An run lên, con số trên bản ghi chép bị vẽ ra một cái đuôi thật dài.

Theo phản xạ có điều kiện, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Tiếng máy móc ầm vang không ngừng, ngoài cửa phòng trực ban có một người thanh niên đẹp trai như thần tượng trên TV đang đứng, nhưng trên mặt không có lấy một ý cười.

Không phải Hứa Huy thì còn có thể là ai?

Ngô Cảnh An nhìn gã một cái liền gục đầu xuống, tiếp tục viết ghi chép của anh.

Hứa Huy cũng không nghĩ ngay từ đầu anh có thể cho mình sắc mặt hòa nhã, sau khi vào cửa lên tiếng chào hỏi Lâm Giai Giai xong, ngồi xuống đối diện Ngô Cảnh An.

Lâm Giai Giai càng ngày càng không hiểu nổi tâm tư vị đại thiếu gia này, thấy gã cũng không định nói nhiều với mình, vì thế xoay người đi ra ngoài.

Ánh mắt Hứa Huy dừng lại trên nửa khuôn mặt cúi thấp của Ngô Cảnh An, nếu dùng một câu chưa ê răng mà nói, thì chính là đời đi sợ đui mù.

Anh gầy, gầy đi rất nhiều, xương gò má hai bên lộ cả ra. Trước kia thường nghe người ta nói gầy đi một vòng, gã vẫn cho rằng đó là nói khoa trương. Hiện tại nhìn thấy Ngô Cảnh An như vậy, gã mới thực sự hiểu được. Cũng thật sự đau lòng.

Gã biết việc mình làm rất khốn nạn, rất có lỗi với anh.

Nhưng...

Hứa Huy lấy thuốc từ trong túi tiền, ném một điều đến trên bàn ghi chép.

Ngô Cảnh An nhìn điều thuốc lăn đến bên tay, buông bút, đứng dậy đi đến bàn thí nghiệm cầm lấy cái cái bình mẫu đi về hướng phân xưởng.

Ban đêm đèn pha trong phân xưởng vẫn luôn bật, ánh sáng lại không tốt, Ngô Cảnh An vẫn đi mãi đến tận cùng phía trong phân xưởng, mở cửa thành một cái khe hẹp, lách mình đi ra ngồi trên bậc thang bên ngoài.

Lấy một điều thuốc ra châm, bình phục những cảm xúc không nên có ở trong lòng.

Anh cho rằng, trải qua chuyện vừa rồi, Hứa Huy không nên xuất hiện.

Gửi tư liệu hoàn toàn có thể giao cho bưu cục hoặc chuyển phát nhanh, dù thế nào cũng không cần đại thiếu gia phải tự mình ra trận.

Vậy gã làm điều thừa này mục đích là để làm cái gì?

Còn muốn ở trước mặt mọi người chế nhạo anh một phen?

Ngô Cảnh An cười cười, hút một hơi thuốc, miệng đầy cay đắng.

Thật đúng là phong cách của đại thiếu gia kia.

Đoán kết nước có lẽ đã đầy, Ngô Cảnh An đứng dậy vỗ vỗ mông, làm việc đi!

Đèn phòng trực ban sáng đến chói mắt, Ngô Cảnh An từ bóng tối trong phân xưởng nhìn lại, Hứa Huy vẫn nằm chán ngồi ở đằng kia.

Anh rũ mắt, khoe miệng lộ một vệt cười khổ.

Vào vào ra ra, anh không liếc mắt tới Hứa Huy một cái.

Sau khi thiết bị ngừng, anh cũng mặc kệ có thể bị quản lý phạt trốn việc hay không, trốn đến gian giữa nằm đến bình mình.

Buổi sáng bốn giờ, bị Tiểu Lưu ra kiểm tra đá tỉnh, “Đứng dậy, đi tắm rửa đi, sắp tan tầm.”

Ngô Cảnh An miễn cưỡng mở to con mắt buồn ngủ trở lại phòng trực ban, Hứa Huy đã biến mất.

Tan việc điểm danh xong, an toàn trở lại ký túc xá.

Lúc nằm xuống giường, anh còn suy nghĩ, một đêm này coi như qua. Chẳng lẽ, Hứa Huy thật sự đến tìm Lâm Giai Giai.

Anh lắc đầu, không đúng, không nên nghĩ người nọ quá lương thiện. Có lẽ, gã chính là đang chơi trò mèo bắt chuột kinh điển.

Nhìn mình bị đùa đến bối rối luống cuống, hẳn là có thể làm gã thấy thú vị đi!

Ngô Cảnh An suy nghĩ có nên giả vờ kinh hoàng yếu đuối một chút, để gã ta giờ cao đánh khê cho bản thân mình một đường lui.

Trong suy nghĩ miên man, anh ngủ rất say.

Ca đêm thứ hai, Hứa Huy đúng chín giờ lại xuất hiện ở trong phòng.

Ngô Cảnh An buồn bực.

Xem ra người này thật sự muốn chơi mèo đuổi chuột. Đáng tiếc, anh không phải một con chuột hợp cách, không thể theo hầu.

Sắc mặt Hứa Huy nhìn không tốt lắm, đặt mông ngồi đối diện anh, hai mắt gắt gao nhìn theo anh, giống như mang theo vài phần tức giận.

Ngô Cảnh An oan khuất! Rốt cuộc ai đắc tội ai, gã còn có mặt mũi đến đây phát hỏa với anh?!

Bởi vì mình không để ý đến gã, không chủ động tiếp đón?

Nói gã là thiếu gia còn thật sự làm ra vẻ thiếu gia, tên dân chúng tóc húi cua nhà anh bị đánh một trận xong còn phải ưỡn mặt nhiệt tình hầu hạ? Anh còn chưa ti tiện đến mức ấy!

Hứa thiếu gia mở miệng vàng, “Sáng mai, tôi về trong thành phố, đưa cậu một đoạn đường.”

Ngô Cảnh An tập trung tinh thần nhìn chăm chăm di động, trên màn hình đại thần đang cố gắng đi về hướng con đường tu chân.

Hứa thiếu gia tự tìm mắt mặt, sắc mặt càng khó coi.

Sau đó Lâm Giai Giai trở lại, Ngô Cảnh An cầm chén trà chuyển tới văn phòng quản lý ngồi.

Ngô Cảnh An một phen nước mắt một phen mồ hôi tổ cáo Hứa Huy vô nhân tính, ngài nói xem, trước kia gã thường tới ban ngày, bây giờ nửa đêm còn chạy tới nói chuyện yêu đương, để người cô đơn như tôi biết đi đâu? Cũng không thể chơi xấu ở lý đó làm bóng đèn đi? Các ngài làm lãnh đạo cũng không quản. Trước cửa không phải treo biển người không phận sự miễn vào sao, một người sống sờ sờ như thế, các ngài đều không thấy? Nếu không, các ngài xem chỗ nào thiếu người an bài tôi đến đó đi! Còn bắt tôi trốn vào phân xưởng cho muối làm thịt tôi nổi khùng lên bây giờ!

Quản lý bị anh làm ghen đến không còn lời nào để nói, quyết đoán mở một mắt nhắm một mắt để anh tùy ý trốn đến chỗ nào đó ngủ đi!

Ngô Cảnh An lĩnh thánh chỉ, thừa dịp người còn chưa chuẩn bị liền lén ra khỏi xưởng về ký túc xá ngủ một giấc an ổn.

A, thì ra Hứa Huy còn có tác dụng như vậy.

Bởi vì ban đêm ngủ ngon, buổi sáng hơn chín giờ Ngô Cảnh An liền tỉnh, không buồn ngủ nữa.

Đứng lên ôm chăn, ga giường đến ban công phơi nắng, rửa mặt chải đầu một phen, đuổi kịp chuyến xe mười giờ đi làng công nhân.

Ở siêu thị mua sắm gặp được hai người nhà Khổng Tân, Ngô Cảnh An vừa lên tiếng chào hỏi, mắt dao của vợ Khổng Tân, Lý Tiểu Mai liền quét lại đây, lời nói kẹp thương mang gậy, cứ như Ngô Cảnh An là Trần Thế Mỹ tái thế không bằng.

(Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong dân gian của được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của. Trần Thế Mỹ xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ rồi kết hôn với trở thành. Sau đó, hấn bội tình, phản bội cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Chứng xử chém.)

Ngô Cảnh An kêu khổ liên tục, nhớ lúc trước, đầu ngón tay con gái nhà người ta anh cũng chưa đụng tới, sao lại dính phải tội danh này?

Lý Tiểu Mai nâng cao đạp thấp, kiêu ngạo mà nói, “Có người giới thiệu Tiểu Thanh với một người trong thành phố, chỉ nhà ở đã có hai căn, nghe nói đi làm ở cục quy hoạch, trong nhà cũng có bối cảnh. Nhà trai người ta vừa thấy Tiểu Thanh đã coi trọng, nói là chỉ cần Tiểu Thanh đồng ý liền điều cô ấy về thành phố. Khổng Tân, anh còn chưa gặp người kia. Bộ dạng thật là đẹp trai! Ấy, cao hơn lão Ngô nhiều, cũng trẻ

hơn lão Ngô, tóm lại, tất cả đều tốt hơn, chỉ là không kén chọn như lão Ngô.”Ngô Cảnh An cầm theo giỏ mua sắm hổ thẹn cúi đầu.

Ai bảo hôm nay anh ra cửa không nhìn lịch, chộc phải phụ nữ.

Quở trách xong, Lý Tiểu Mai công thành lui thân về chiến đấu ở khu thịt cá, Khổng Tân xoa xoa mũi ngại ngừng nhìn Ngô Cảnh An, “Bạn à, đừng để ý, vợ tôi với Tiểu Thanh quan hệ tốt, chỉ là thay cô ấy bệnh vực kẻ yếu.”

Ngô Cảnh An đâm một đâm vào bả vai Khổng Tân, “Cậu là cái đồ sợ vợ, nhìn bộ dạng cậu như vậy, đến kiếp sau tôi cũng không dám kết hôn! Tôi đây là trêu ai chọc ai, lại nói tiếp, việc này cũng là do cậu gây ra, ngày nào đó không đánh cậu một trận là không được!”

Khổng Tân cười, “Được rồi, cậu nói ngày nào thì là ngày đó. Aiz, đúng rồi, nghe nói Hứa thiếu hai ngày nay lại đến có phải không? Cậu nói người này có lạ không, một thời gian dài không xuất hiện, đây rồi cuộc là đã chiến đấu thành công ở chiến trường phía sau màn rồi hay là đi tìm hoa tươi cỏ lạ ở đâu, mấy người phụ nữ trong xưởng thảo luận âm ỉ cũng không có kết quả. Hai ngày nay sao lại xuất hiện, aiz, cậu nói xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngô Cảnh An thôi cười, tùy tay cầm một hộp đậu hũ, “Tôi làm sao biết!”

Khổng Tân buồn bực, “Cậu không biết? Tôi tưởng cậu với Hứa thiếu kia quan hệ thân thiết lắm! Không phải lần cánh tay cậu té bị thương người ta mỗi ngày đều chạy trước chạy sau hầu hạ, sao vậy, lại làm mình làm mẩy? Tôi nói, cậu rốt cuộc có chuyện gì, cùng mấy anh em vài năm cũng không thấy cậu đỏ mặt với ai, sao cùng Hứa thiếu kia lại đối phó không được. Không đối phó được thì không đối phó, sao lại giống như đứa nhỏ ba tuổi vậy, hôm nay cãi nhau ngày mai hòa hảo, chơi trò gì vậy!”

Ngô Cảnh An chọn hai khối đậu cùng mấy quả táo không tòi, bỏ vào giỏ, “Được rồi, tôi còn bắt xe, ngày mai lại tán gẫu.”

Ra khỏi siêu thị, chuông di động của Ngô Cảnh An lại reo, anh lấy ra thì thấy là chú Cẩm gửi tới một bức ảnh. Trên ảnh là chú ấy cùng chú Trương không biết là ở góc nào của Trung Quốc, cười đến độ không tìm thấy mắt.

Phía dưới có một hàng chữ, có lẽ là chú Cẩm viết: Trở về dạy chú đăng ký Weibo, chú muốn đem mấy cái ảnh chụp tải lên đó.

Ngô Cảnh An nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng, khoe đi khoe đi, suốt ngày khoe ân ái, có còn để người ta sống nữa không!

Cơm trưa ăn cùng bạn ký túc xá, một đĩa lạc, một món nguội một món nóng, hai chai bia thêm hai cục đá, ăn uống đến thích thú.

Bạn bè hỏi anh vì cái gì hai mươi tám rồi còn không kết hôn, không tìm được phụ nữ?

Ngô Cảnh An uống một ngụm bia lạnh, sáng khoái chất lưỡi, “Phụ nữ? Ra cửa rẽ trái, trên đường đã có một nửa là đàn bà. Chẳng qua, còn muốn chọn lựa chút.”

Bạn lắc đầu, “Không còn nhỏ, còn muốn chọn đến khi nào. Hôm kia tôi thấy một cô, bộ dạng cũng ổn, mẹ tôi nói cô gái kia rất tốt, tôi nghĩ cũng được, hai bảy hai tám, cũng nên kết hôn. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nửa năm nữa mời cậu uống rượu mừng. Lão Ngô, thôi, đừng chọn, sắp ba mươi, càng lâu càng chẳng tìm được người tốt.” Ngô Cảnh An gắp một đĩa rau trộn, nhai thật chậm thật chậm.

Sao anh không biết tuổi mình không còn nhỏ, rất nhanh sẽ chẳng còn gì.

Nhưng... anh thật sự không kén chọn đâu!

Bộ dạng, tuổi, bằng cấp, công việc, anh không quan tâm, chỉ muốn tìm một người có thể cùng sống qua ngày.

Nhưng...

Rất khó, rất khó khăn.

Nếu anh thích phụ nữ, có lẽ sẽ như người bạn này, tùy tiện gặp một người, không có trở ngại gì là được. Sau đó kết hôn, sinh con, nuôi con, cho đến khi về hưu.

Ông trời trêu chọc người, người bình thường phổ thông như anh lại cũng chỉ mong trải qua cuộc sống bình thường phổ thông, sao lại biến thành đồng tính luyến ái bị người kỳ thị.

Rõ ràng không có tội gì, còn bị mấy kẻ súc sinh chê cười, uy hiếp.

Cuộc sống của anh, so với người bạn này còn vất vả hơn.

Ca sáng, Hứa Huy xách ba phần điểm tâm đi vào, Ngô Cảnh An nhìn cũng không nhìn đồ ăn đưa tới trên tay, xoay người ra cửa xuống mua cơm.

Vừa vặn gặp Tiểu Kiều cũng đi ra mua cơm, giờ giờ cầm về phía gã đứng trong phòng xét nghiệm, “Áy, dạo này thật chăm chỉ. Gần đây không biết có phải phạm phải sai lầm gì đành phải tới xưởng chúng ta tìm, ca đêm trước kia đâu thấy hấn tới, giờ thì hay rồi, hai ca đêm đều ở lại đến cùng. Thiếu gia này xem ra là hạ quyết tâm ngoan ngoãn đây.”

Ngô Cảnh An khinh thường lắc đầu, “Ai biết, có lẽ là đánh dã thực bị bắt quả tang cũng nên!”

Tiểu Kiều cười, cùng anh đi ra cửa. <ins class="adsbygoogle">

40. Chương 40: Cố Gắng

Tan tâm, lúc điểm danh, Đại Cương cười hì hì khoác vai Ngô Cảnh An, “Đi, anh đây đưa chú đi ăn.”

Ngô Cảnh An kinh ngạc, “A, cậu trúng xổ số? Đi đâu ăn?”

Khổng Tân đi ra sau đó, hưng phấn reo lên. “Đi Tửu Hương.”

Tròng mắt Ngô Cảnh An trợn lên, “Ngoan nào, cậu rút cuộc trúng bao nhiêu, chịu xuất huyết vậy?” Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, mặt trầm xuống, rũ mí mắt, giọng nói lạnh xuống mấy độ, “Ai mời khách?”

Tiểu Kiều đi phía trước hất cằm về phía xe thể thao đậu ngoài đình, “Còn có thể là ai, người giàu có của Lâm muội muội.”

Đại Cương cười, “Cẩn thận người ta nghe thấy, chúng ta há miệng mắc quai còn nói xấu sau lưng người ta, không tốt, không tốt, thói quen này phải sửa.”

Tiểu Kiều nói, “Tôi đang khen hấn mà, nếu có ngày nào đó có ai gọi tôi là người giàu có, tôi còn chẳng mừng như lên trời sao. Người giàu có này đâu phải ai muốn làm cũng có thể làm, phải là tư bản như Hứa thiếu mới kham được danh hiệu này.”

Ngô Cảnh An ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Dạ dày tôi hôm nay không ổn lắm, không đi được, các cậu đi ăn đi!”

Khổng Tân nghi hoặc quay đầu, “Không nghe cậu nói dạ dày có gì không ổn mà, làm sao vậy, thật sự cùng người ta làm mình làm mẩy?” Ngô Cảnh An nhú mày, “Thật sự không đi được, ngày mai tôi mời mấy anh em, xem như chịu phạt.”

Đại Cương không vui trừng anh, “Aiz, lão Ngô, dù cậu không hứng thú, nhưng Hứa thiếu lúc tập trung mọi người đã nhắc đi nhắc lại, nhất định phải rủ cậu đi cùng. Nhìn xem, người ta đã hạ thấp tư thái đến thế, sao cậu còn lằng nhằng như đàn bà vậy. Đi một chút, ăn cơm đi, nếu thực sự giận, liền gọi nhiều món đắt đỏ chút, ăn chết hấn.”

Tiểu Kiều phụ họa, “Đúng, tí nữa lại gọi mấy bình rượu ngon, cho hấn lén khóc một mình đi!”

Ngô Cảnh An cười, bọn họ mà biết giá cả một bữa Hứa Huy tùy tiện dẫn anh anh đi ăn, sẽ không nói như thế.

Ngô Cảnh An nhắm mắt, lại mở ra, cố gắng cười nói, “Thật sự là không thoải mái, mấy anh em tha cho tôi đi! Hôm nào khỏe lại uống cùng các cậu.”

Khổng Tân cùng Tiểu Kiều thoáng nhìn nhau, Đại Cương kẹp lấy anh vào trong ngực xoa xoa đầu, “Đừng có nói vô nghĩa với cậu ta, trực tiếp nâng người đi là được!”

Tay Ngô Cảnh An dùng chút sức, vặn bung tay Đại Cương ra, trên mặt treo một nụ cười nhạt đến không thể nhạt hơn, “Tôi về, các cậu từ từ ăn.”

Đại Cương hít hà, xoa xoa tay không hiểu nhìn anh, tên nhóc này thật sự dùng hết toàn lực, thiếu chút nữa bẻ gãy tay hẳn.

Khổng Tân nhìn Ngô Cảnh An như vậy cũng hiểu được lần này là thật sự nóng nảy, xem ra, hiểu lầm lần này rất lớn.

Sắc mặt Ngô Cảnh An bình tĩnh đi ra cửa xưởng, dư quang khóe mắt cũng chưa từng trôi đến xe thể thao đỗ bên cạnh đình một chút.

Khi ăn cơm, Hứa Huy cố gắng uống cùng mọi người hai chén rượu, đồ ăn trước mặt lại không hề đụng đến. Khuôn mặt đẹp trai toàn là mây đen, khiến cho một bàn người không ai dám thở mạnh một chút.

Khổng Tân trao đổi ánh mắt với mấy người khác, thử thăm dò nói: “Bệnh dạ dày của lão Ngô hôm nay tái phát, rất đau, nên không tới. Cái kia... Nếu không, gọi Giai Giai tới đi, một bàn toàn đàn ông, ăn cơm cũng không thơm, đúng không?”

Bọn Tiểu Kiều cười pha trò, thấy mặt Hứa Huy vẫn dài ra, không có chút biến hóa nào.

Đại Cương khụ một tiếng, cẩn thận hỏi, “Anh Hứa, anh, có phải có chuyện phiền lòng gì không? Cùng anh em nói vài câu, dù không giải quyết được nhưng nói ra cũng thoải mái hơn. Có phải... có hiểu lầm gì với Giai Giai không? Ha ha, chuyện cũng không lớn, cậu đừng quá buồn phiền. Chắc cậu biết Linh Tử chứ, cô bé ấy với Giai Giai quan hệ rất tốt, tí nữa lại nói với cô ấy vài câu, nhờ cô ấy giúp khuyên nhủ Giai Giai vài câu. Nói thật, điều kiện như cậu còn biết đi đâu mà tìm! Đối với Giai Giai cũng rất tốt, sao cô ấy lại không hiểu chứ?”

Hứa Huy uống một ngụm rượu vào trong bụng, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, gõ cho tim mọi người cũng run lên.

Mẹ nó, cơm này ăn cũng quá ngẹn, cứ như là từ cột sống đi xuống vậy.

Hay là, cứ nói toạc ra là người ta không đến Hứa thiếu có muốn ăn nữa không, cứ thế này làm sao mà nuốt trôi.

Hứa Huy đứng lên nói, “Các vị, tôi còn có chút việc, đi trước một chút, hóa đơn cứ tính trên đầu tôi, mọi người từ từ ăn.” Nói xong không để ý mọi người khách khí giữ lại, cất bước ra khỏi khách sạn.

Ngồi trên xe, Hứa Huy quay đầu xe chạy đến dưới lầu ký túc xá Ngô Cảnh An.

Ngô Cảnh An đang nằm trên giường xem tiểu thuyết chờ mì ăn liền, đột nhiên di động vang lên, là một chuỗi số, anh đang buồn bực mấy số này vì cái lông gà có chút quen mắt, tay không tự chủ ấn xuống nút nghe.

“A lô?”

“Là tôi, tôi đang đứng bên ngoài ký túc xá, ra đây một chút!”

Ngô Cảnh An trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục xem tiểu thuyết.

Hai phút sau ném di động, ngồi ở bên giường ăn mì ăn liền, mùi vị kia, muốn khó ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Hứa Huy đứng dưới bóng cây đợi hai giờ đồng hồ, trong số người đi đường qua lại có một em gái thân thiết với Lâm Giai Giai, nhìn gã một cái xong, vội vàng lên lầu nói với Lâm Giai Giai.

Ký túc xá này là nam nữ dùng chung, ba tầng dưới là nam, tầng bốn tầng năm là phụ nữ. Lâm Giai Giai đứng ở ban công tầng năm nhìn xuống, quả nhiên thấy Hứa Huy đứng ở dưới lầu phơi nắng.

Cô không hiểu ra sao, không rõ trong lòng Hứa Huy rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Hơn một tháng không hề liên lạc với cô, giờ đột nhiên lại xuất hiện, cô cho rằng gã còn chưa chịu từ bỏ, lại muốn đến trêu chọc cô.

Nhưng làm cho cô buồn bực đến cực điểm là, liên tục ba ca, gã đều xuất hiện, trừ bỏ chào hỏi lúc vừa thấy mặt, cũng không nói với cô một câu.

Hứa Huy như vậy, vì sao lại đứng dưới lầu ký túc xá của cô? Vì sao cũng không gọi cô, cứ như đứa ngốc yên lặng mà đứng, mười hai giờ trưa mùa hè, một chút gió cũng không có, một thiếu gia được chiều chuộng như gã, cũng không sợ bị cảm nắng.

Lâm Giai Giai ít nhiều có chút không đành lòng, lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của gã. Đứng bên cửa sổ nhìn gã hoảng hốt cầm di động lên, vài giây đồng hồ sau, nàng nghe được âm thanh gợi ý của tổng đài, “Thuê bao quý khách vừa gọi đang thực hiện cuộc gọi khác.”

Hứa Huy không nhận điện thoại của cô, Lâm Giai Giai có chút dở khóc dở cười.

Hứa Huy lại thích người khác? Không phải chờ cô? Vậy tại sao hai ngày liên tiếp cả ngủ cũng không ngủ ngồi ở phòng trực ban cùng cô một đêm?

Hứa Huy như vậy, làm cho cô càng ngày càng lần không ra.

Tiểu Kiều uống say lừng lừng về ký túc xá, nhìn xa xa thấy một chiếc xe thể thao xa hoa, còn rất quen mắt.

Đến gần mới phát hiện dưới bóng cây bên cạnh có người, cả người ướt đầm như tắm, không phải Hứa Huy còn là ai.

Tiểu Kiều lắc lắc đầu đi lên trước chào hỏi, “Hứa thiếu, sao lại đứng ở đây, Giai Giai chưa chịu mở cửa sao? Ha ha, đừng đứng góc ở đây nữa, nếu không, đến phòng tôi ngồi đã, phụ nữ ấy mà, hết giận là xong chuyện, đi, vào nhà đã.”

Vừa mới bước một bước đã bị Hứa Huy kéo cánh tay lại, “Cậu đứng đây chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại.” Nói xong không cho Tiểu Kiều thời gian phản ứng, nhảy lên xe nhanh như chớp chạy đi.

Tiểu Kiều không hiểu rõ tình huống lắm, cũng không thể trực tiếp lên lầu, dựa vào gốc cây gà gật một hồi.

Sau đó, hắn bị người lay tỉnh, cố gắng mở mắt ra thấy rõ người trước mặt xong, lúng búng nói, “Trở lại rồi à, chúng ta vào nhà.”

Hứa Huy đem đồ trong tay đặt vào tay hắn, “Cảnh An còn chưa ăn cơm, đây là cơm tôi mua cho cậu ấy, còn có thuốc dạ dày, bảo cậu ấy nhớ uống, tôi không vào nữa.”

Mấy lời Hứa Huy nói Tiểu Kiều không nghe rõ lắm, hắn ngơ ngác nhìn Hứa Huy về mặt cô đơn xoay người lên xe, lái xe đi.

Tiểu Kiều nhìn đồ trong tay, dần dần, mấy điều Hứa Huy nói cũng rõ ràng lên.

Ngô Cảnh An, cơm, thuốc dạ dày.

Đệt, rượu của hắn tỉnh mất một nửa!

Một cước đá văng cửa ký túc xá Ngô Cảnh An, Tiểu Kiều đem cơm đặt lên bàn, lại đá tỉnh người đàn ông đang ngủ vù vù trên giường, tức giận mắng, “Cậu nói cậu có còn là người hay không! Hứa thiếu rất cuộc đắc tội cậu thế nào? Bị cậu mặt không phải mặt đít không phải đít mà đối xử, đến cuối cùng còn mua cơm mua thuốc cho cậu, cậu nói xem, lương tâm cậu bị chó ăn rồi hả?”

Ngô Cảnh An bị hấn mắng cho choáng váng, vỗ vỗ ót khó khăn lắm mới tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn hấn, “Nói cái gì thế?”

Tiểu Kiều chỉ cặp ***g cơm trên bàn, bênh vực kẻ yếu, “Nói cái gì? Cậu có biết Hứa thiếu hôm nay một ngụm cơm cũng chưa ăn, chỉ uống hai chén rượu liền rời đi. Chúng tôi vẫn tưởng hấn cùng Lâm Giai Giai hờn dỗi, ai biết hấn chạy đến đây chịu phạt. Cậu nói xem, có phải cậu không chịu gặp nên hấn mới đứng ngốc ở đó? Mẹ nó, cả người ướt đầm như xối nước, phá hỏng cả một bộ quần áo, khẳng định là đã đứng không chỉ một hồi, không phải là vừa rời khách sạn liền đến đây chứ, đệt, gần hai tiếng. Hấn đã thành ra như vậy, còn muốn mua cơm mua thuốc cho cậu. Các cậu đây là diễn cái gì? Nếu cậu là phụ nữ, tôi còn phải cho rằng hấn thích cậu.”

Ngô Cảnh An yên lặng nghe xong lời Tiểu Kiều nói, thờ ơ mà nằm về trên giường, “Nói xong chưa, nói xong thì nhanh cút đi, tôi còn đang làm mộng xuân đây!Ồn ào, đừng quấy rầy chuyện tốt của tôi!”

Mông Tiểu Kiều ngồi bên giường bị anh cách một cái chăn đập một cái, Tiểu Kiều oán hận mắng hai câu, rời phòng anh về phòng ký túc xá của mình.

Ngô Cảnh An lại không buồn ngủ.

Anh nghĩ đến những lời Tiểu Kiều nói, Hứa Huy chưa ăn cơm chạy tới đây đứng phạt, Hứa Huy một thân mồ hôi ướt đầm còn mua cơm cho anh.

Fuck, tưởng diễn phim thần tượng chắc!

Khóe miệng Ngô Cảnh An hơi cười, anh thật muốn nhìn súc sinh này bước tiếp theo còn có thể “sáng tác” ra chuyện gì.

Trước kia cũng là như vậy, một câu một câu Cảnh An, một chút một chút rải dụ dàng, kết quả, con cá ngốc là anh liền dễ dàng cắn câu.

Chỉ có thể khen gã có tài diễn xuất, cũng rất thích diễn, vì thế người xung quanh chỉ nhìn thấy một mặt của gã như gã muốn, vì thế, Ngô Cảnh An thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.Điều này làm anh nhớ tới ông già có quan hệ huyết thống với anh, đóng cửa lại còn đánh cho mẹ anh đầu rơi máu chảy, vừa ra cửa, hơn nữa ở trước mặt người khác, mở miệng ngậm miệng là vợ ơi vợ à, một câu một câu nào là em khát không em nóng không, có đói bụng không, giống như mình là người chồng dụ dàng chăm sóc nhất trên đời.

Đàn ông, trời sinh đều biết ngụy trang.

Giống như anh, đem bí mật của mình ngụy trang thật tốt, cùng đồng nghiệp ở chung nhiều năm như vậy, ai cũng chỉ nghĩ anh là một nam thanh niên vô tích sự lại hay kén chọn, ai có thể nghĩ đến phương diện đồng tính kia nghĩ đâu?

Chỉ là, dù anh có ngốc cũng không thể mắc cùng một bẫy hai lần.

Lại trúng một chiêu kia, thì đúng là đại dột đến cả heo cũng không bằng, bị lừa cũng là xứng đáng, nhân tiện giày vò chết bản thân.

Hai giờ sau, bạn cùng phòng thu dọn phòng ở phát hiện trong túi rác có một hộp cơm sườn chưa ai đụng đến cùng một chai thuốc dạ dày chưa mở, buồn bực ngửa đầu lên trời thét dài, “Ai mà phung phí của trời như vậy! Không ăn cho tôi cũng được, không biết ông đây đói bụng đến mức phải gặm tường sao!!!” <ins class=“adsbygoogle”

41. Chương 41: Da Mặt Dày

Sau khi Tiểu Kiều tỉnh ngủ, đem chuyện phát sinh hôm nay trước sau suy nghĩ một lần, lấy di động ra gọi cho Đại Cường.

Đại Cường suy nghĩ rất nhiều cũng không hiểu, vì thế gọi cho Không Tân.

Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện giữa Ngô Cảnh An và Hứa Huy bị đồn đại thành vô cùng kỳ diệu.

Phiên bản một: Ngô cóc ngộ đạo, thì ra bản thân yêu thầm Lâm muội muội, hoàng tử Hứa tức sùi bọt mép, đánh cho Ngô cóc xuất huyết dạ dày, sau đó tỉnh ngộ. Vì thế muốn cùng cóc hòa hảo, đáng tiếc cóc không đồng ý, cho nên hoàng tử bị thương đứng ngoài cửa nhà cóc thủ một đêm, ngày hôm sau nhờ ếch đưa tổ yến cho cóc, bồi bổ thân thể.

Tiểu Kiều là kẻ đầu tiên phủ định phiên bản này: Mẹ nó, vì cái lông gì ông đây lại là ếch?!

Ngô Cảnh An khoát tay: thôi, cậu còn tốt hơn tôi, tôi làm cóc còn chưa lên tiếng, ếch cậu giờ chân cái gì.

Phiên bản hai: anh Ngô bị ung thư dạ dày, hoàng tử Hứa là người duy nhất biết chuyện, vốn định khuyên anh đi bệnh viện, nhưng anh Ngô nói gì cũng không chịu đi, bắt lấy bả vai hoàng tử Hứa nói: “Đừng đem chuyện này nói với Giai Giai. Những ngày còn lại của tôi không nhiều, sau này, tôi đi rồi, nhờ cậu đối tốt với Giai Giai. Cô ấy là người tôi yêu duy nhất trên đời.” Hoàng tử Hứa bị lời trăng trối của anh làm cho bàng hoàng, ngơ ngác đứng dưới tàng cây n giờ cũng không biết, sau đó bị người đánh thức sau đó lại mua thuốc nhờ người qua đường Giáp đưa qua.

Lúc này lại đến lượt Ngô Cảnh An không bình tĩnh: Mẹ nó, ai nói, ai nói ông đây ung thư dạ dày, có bản lĩnh đứng ra đây cho tôi, ông đây muốn đánh hấn một trận!

Tóm lại, dù là phiên bản nào, hình tượng hoàng tử của Hứa Huy ở trong lòng già trẻ gái trai đã hình thành

vững chắc, có xu thế từng từng không ngã. Ngày hôm sau, Ngô Cảnh An quyết đoán trốn.

Sáng sớm Hứa Huy đi vào phòng trực ban chỉ thấy trong phòng có một người đàn ông xa lạ đang ngồi, người nọ cười với gã, “Anh Hứa phải không, tôi là Lý Vĩ, hôm nay đổi ca với Ngô Cảnh An.”

Hứa Huy gật gật đầu sau đó xoay người về trong xe.

Buổi tối Ngô Cảnh An đi vào phòng trực ban, người kia cầm giận nói: “Cậu hôm nay là bấm đốt tay tính rồi đấy hả, còn đổi ca với tôi. Từ sáng tới giờ chân không chạm đất, hai cái giường tái sinh đã xong, nước cũng đổ đầy, buổi tối cậu liền rảnh rồi!”

Ngô Cảnh An đắc ý cười, “Cho nên mới nói tôi mệnh tốt, đừng đỏ mắt, số mệnh mấy thứ này, cầu cũng không được.”

Chị Tần cùng nhóm với anh cười mắng, “Tên nhóc chết tiệt, đừng có lắm mồm.”

Giao ban xong, Ngô Cảnh An kiểm tra xong thiết bị, móng vừa đặt lên băng ghế, chị Tần lại bắt đầu mấy câu thường lệ.

Cái gì mà tuổi không nhỏ, cái gì mà có một cô gái không tồi, cái gì mà những ai ai ai ai ai con cái đều đã đi mua tương được rồi.

Nói thật, Ngô Cảnh An rất biết ơn chị Tần, bình thường chị chăm sóc anh không ít, gặp nhau lúc giao ban chị sẽ cho anh vài bình tương ớt dưa muối linh tinh, có khi có ai tặng cái áo sơ mi hay áo ấm, chồng chị mặc không vừa đều sẽ đem đến cho Ngô Cảnh An.

Cho nên chị Tần an bài xem mắt, anh cũng ngại cự tuyệt.

Buồn bực chính là, anh không đồng ý bao nhiêu cô thì bấy nhiêu cô cũng không thích anh, nhưng ý tưởng làm bà mối của chị Tần vẫn cứ nóng hổi.

Trong lòng Ngô Cảnh An kêu khổ liên tục, trên mặt lại không dám biểu hiện, giống như cô dâu nhỏ bị ghét bỏ cúi đầu nghe chị thuyết giáo.

Đang nói, “rầm” một tiếng, có người mở cửa.

Ngô Cảnh An kích động ngẩng đầu, vừa định quỳ bái cảm ơn người tới giúp anh thoát khỏi khổ ải, ai biết tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, tới lại là người anh không muốn gặp nhất.

Chị Tần cười chào hỏi, “Hứa thiếu? Giờ này sao lại đến, Giai Giai hôm nay... là ca sáng mà? Đúng không,

Tiểu Ngô, các cậu là ca sáng phải không?”

Tên của Hứa Huy rất nổi tiếng, trong xưởng không ai không biết, có cô còn chụp ảnh gã truyền nhau, cho nên dù chưa từng gặp, rất nhiều người cũng đều biết hoàng tử Hứa trông thế nào.

Hứa Huy hàm hồ trả lời một tiếng, đem gói to trong tay đặt lên bàn.

Chị Tần mở gói ra, “A, đây là đồ ăn vặt chuẩn bị cho Giai Giai sao, cậu cũng chiều cô ấy quá. Khó trách rất nhiều cô bé trong xưởng đều thâm thích cậu.”

Hứa Huy cười cười.

Chị Tần nói: “Giai Giai giờ này phỏng chừng ở ký túc xá còn chưa ngủ đâu! Nếu không cậu đi tìm cô ấy đi!”

Hứa Huy nói, “Không, không quấy rầy cô ấy.”

Hứa Huy không nói gì nữa, một thanh niên mét tám đứng ở đằng kia, không có ý gì là muốn đi cả. Chị Tần nghi hoặc nhìn nhìn gã, đứng lên khách khí, “Lại đây ngồi đi! Ngồi đây nói chuyện một lúc rồi hãy đi!”

Hứa Huy thật không khách sáo mà ngồi xuống, nhắc mí mắt nhìn về phía người đối diện.

Ngô Cảnh An giống như đeo mặt nạ người chết, không suy nghĩ cũng không thêm liếc người nọ một cái.

Chị Tần gầy gầy gói to, “Ừm, đây đều là mấy thứ ăn ngon nhỉ? Nhìn bao bì này, trông có vẻ đều rất quý? Chắc không ít tiền đâu nhỉ?”

Hứa Huy nhìn chị một cái, “Các chị lấy ăn đi!”

Chị Tần nói, “Như vậy sao được, đây là cậu mua cho Giai Giai.”

Hứa Huy lấy hộp thuốc lá từ trong ngực ra, “Không sao, dù sao tôi cũng không định xách về. Đừng khách khí, không ăn cũng lãng phí.”

Chị Tần cười đến mức mắt nhắm lại, “Hôm nay quả thật gặp may lớn, nhờ phúc Giai Giai còn ăn được đồ ngon.” Chị hưng phấn vỗ vỗ cánh tay Ngô Cảnh An, “Mau nhìn xem, muốn ăn gì? A, mùi này, là sầu riêng, rất nhiều, chị cũng ăn không hết, aiz, Tiểu Ngô, không phải cậu thích thứ này sao?” Chị Tần lấy trong túi ra hai hộp sầu riêng đặt trước mặt anh, “Cậu được lời rồi.”

Ngô Cảnh An cười cười với chị Tần, “Buổi tối ăn hơi no, giờ cái gì cũng ăn không nổi nữa, chị ăn đi!”

Hứa Huy rút ra một điều thuốc đưa tới trước mặt anh, “Hút không?”

Ngô Cảnh An cố nén lửa giận trong lòng, giương mắt nhìn gã, trên mặt Hứa Huy không có biểu cảm gì, nhưng Ngô Cảnh An thật sự có thể nhìn ra nụ cười gian giấu dưới lớp da hồ ly kia.

Với tâm tình hiện tại của Ngô Cảnh An thì một câu, không, một chữ cũng không muốn nói với gã.

Người như thế, nói như câu tục ngữ, chính là cả đời không nên qua lại với nhau.

Nhưng Hứa Huy hiển nhiên không có tự giác này, ngược lại cầm chặt nhược điểm của anh, cố gắng gây sức ép.

Trước mặt chị Tần, Ngô Cảnh An có thể thế nào. Nếu không phản ứng, xoay mặt chạy lấy người, kế tiếp chẳng biết sẽ còn dồn đai khó nghe thế nào.

Chỉ là một cửa của chị Tần kia, anh cũng đủ khổ sở.

Ngô Cảnh An nở một nụ cười khó coi, “Cổ họng không tốt, không hút.”

Hứa Huy thu tay, rũ mắt xuống, một bộ dạng mất mát cô đơn, gợi lên mẫu tính mãnh liệt của chị Tần.

Đồn đãi giữa Ngô Cảnh An và Hứa Huy ít nhiều chị cũng đã nghe thấy, một bàn tay oán giận vỗ vào lưng Ngô Cảnh An, “Đàn ông, hút điều thuốc mà sợ gì, lúc nãy cũng không nghe cậu nói cổ họng có gì không tốt. Được rồi được rồi, hai anh em các cậu tâm sự đi, tôi đem mấy thứ này chia cho con bé bên phòng điện.” Trước khi đi, chị chỉ vào mũi Ngô Cảnh An cảnh cáo: “Không được bắt nạt Hứa thiếu, cậu như vậy, Hứa thiếu cũng không nỡ cậu, khó chịu cái gì. Thôi, đàn ông đàn ông, có cái gì hiểu lầm nói thông là được, chị đi đây.”

Ngô Cảnh An triệt để không còn gì để nói, sức tưởng tượng của phụ nữ thật sự là phong phú.

Nhìn nhìn lại mình, bắt nạt? Rốt cuộc ai bắt nạt ai? Vì cái lông gì tên kia chuyện ác gì cũng làm, lại thành hoàng tử hoàn mỹ vô khuyết trong mắt mọi người, lại vì cái lông gì anh chuyện gì cũng không làm, lại được cái danh hiệu cóc ghê tởm? Anh thật sự nên đi ra ngoài nhìn một chút, có phải ông trời thương anh nên sắp có tuyết rơi tháng sáu, tháng tám phủ sương hay không?

Chị Tần đi rồi, hai người trong phòng lâm vào trầm mặc.

Hộp thuốc lá trong tay Hứa Huy bị gã đảo qua đảo lại, do dự hơn nửa ngày mới chậm rãi mở miệng, “Cậu...”

Chìa khóa nhà cậu còn ở chỗ tôi.”

Nói xong, Hứa Huy thật muốn vả vào miệng mình vài cái, sống đến lớn như vậy còn chưa cúi đầu bao giờ, cũng không biết xin lỗi người ta thế nào.

Có vài câu, gã thật sự không nói nên lời.

Nhưng gã cũng biết, nếu không nói, có một số việc, rất khó bắt đầu lại.

Ngô Cảnh An đang nghịch điện thoại, nghe gã nói như vậy, đầu cũng không ngẩng, vươn một bàn tay đặt lên bàn, lòng bàn tay mở ra.

Hứa Huy phiền lòng mà nắm chặt tay.

Sau một lúc lâu, Ngô Cảnh An rút tay về.

Nếu không muốn trả, cần gì phải nói câu này. Ngô Cảnh An không muốn cùng gã cãi nhau, chỉ một cái chìa khóa mà thôi, trở về nhớ đổi ổ khóa là được.

Hứa Huy nhìn cái đầu cúi thấp của anh, trong lòng đột nhiên tức giận, gã ném hộp thuốc lá lên bàn, tạo nên một tiếng vang thật lớn.

Gã nói, “Cậu còn muốn giận tới khi nào?”

Ngô Cảnh An ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút.

Hứa Huy cảm thấy trong ngực có một luồng khí vọt lên đến yết hầu, chẹn cho gã khó chịu.

“Cậu nói đi, muốn làm thế nào mới nguôi giận?”

Buổi chiều Ngô Cảnh An không nghỉ ngơi tốt, mệt rã rời, ngáp một cái.

Hứa Huy cả giận nói: “Ngô! Cảnh! An!”

Di động Ngô Cảnh An đột nhiên vang lên, là Tưởng Lộ gọi tới, anh tiếp điện thoại cùng đầu kia tán gẫu câu được câu không, hoàn toàn xem nhẹ “người” đối diện.

Hứa Huy kiên trì đến hai giờ sáng mới đi, cũng là bởi vì chị Tần thật sự không chống đỡ nổi nữa, ghé vào

bàn ngập liên tục.

Da mặt Hứa Huy dù có dày cũng không chờ nổi nữa, trước khi đi gã liếc mắt nhìn Ngô Cảnh An một cái.

Trở lại trong xe, gã gọi điện thoại cho Liêu Thăng Anh, hẹn hấn ra uống rượu.

Liêu Thăng Anh nổi điên, “Lão Đại, giờ hơn hai giờ sáng rồi, mày còn muốn uống rượu gì! Không nên không nên, tao già rồi, điên không nổi, hôm khác hôm khác đi!”

Hứa Huy ném di động, quay đầu xe về thành phố.

Gã biết mình bị coi thường, ti tiện đến mức không có thuốc chữa, mới có thể cứ lần lượt lấy mặt nóng dán lên mông lạnh của người ta.

Kiều ngạo hai mươi sáu năm qua của gã toàn bộ đều ném đi, gã đã hạ thấp đến thế này, người nào đó vẫn không lĩnh tình.

Đủ rồi! Tự tôn của gã cũng chỉ cho phép gã làm đến bước này, lại đến một lần nữa, gã sẽ bẻ chân mình.

Ngô Cảnh An, bắt quả chỉ là một Ngô Cảnh An, là lỗi lớn bằng trời sao???Không thiếu người muốn bám đuôi mà kết giao bạn bè với gã, cũng không thiếu gái đẹp cho gã tiêu khiển phát tiết, sao gã phải treo cổ chết trên cái cây trọc cây già cây khô này!

Trong đêm khuya, xe bay nhanh trên quốc lộ, mang theo một đám bụi bất mãn về thành phố.

Từ này mai trở đi, gã phải làm Hứa Huy trước khi quen biết Ngô Cảnh An, Hứa Huy nhị thế tổ chơi đùa nhân gian.

Ngô Cảnh An, cút mẹ cậu đi! <ins class=“adsbygoogle”

42. Chương 42: Bám Riết Không Tha

Ca đêm hôm sau, Ngô Cảnh An lần thứ hai xuất hiện tại phòng điểm danh, chị Tần kinh ngạc, “Sao vậy, hôm nay cậu lại đổi ca à? Cậu một tuần trực bốn ca đêm, không mệt à?”

Ngô Cảnh An muốn nói, mệt chứ, sao không mệt, nếu không phải vì muốn trốn súc sinh kia, anh phải hi sinh thân thể đến thế này sao?

Ngô Cảnh An cười cười, “Hai ngày nay ban ngày có việc.”

Nhận ca, Ngô Cảnh An kiểm tra thiết bị, bận bịu một lúc xong ngồi trong phòng trực ban nghỉ chân một chút.

Chị Tần cắt nửa quả táo đưa cho anh, “Trưa ngày mai tới nhà chị ăn cơm.”

Ngô Cảnh An cảnh giác nhìn chị, “Lại là Hồng Môn Yến?”

“Ha ha,” chị Tần cười đến mức văng nước miếng lên vỏ táo, “Cậu là cái đồ nhóc con thối, hừ, đến nhà chị ăn cơm là ăn Hồng Môn Yến sao, được, vậy cậu đừng đến, đến cũng không mở cửa cho cậu, sau này cũng đừng đến.”

Ngô Cảnh An trương khuôn mặt khổ sở, “Chị Tần, một ngày em chưa kết hôn, chị còn chưa bỏ qua em.”

Chị Tần gật gật đầu, “Chị cũng không tin đẩy mạnh tiêu thụ còn không bán được tên nhóc cậu.”

Ngô Cảnh An quyết định ngày mai về nhà liền đi in mấy trăm tấm thiệp cưới, ông đây kết hôn, ông đây không có tiền làm tiệc rượu, mọi người cũng không cần tặng quà, quan trọng là, mọi người đừng giới thiệu đối tượng cho tôi nữa, được không?

Chị Tần còn định nói gì đó, cửa phòng trực ban lại mở ra.

Trong lòng Ngô Cảnh An nhảy dựng, nói thật, hiện tại anh thật sự có chút sợ tiếng mở cửa, vừa nghe nó vang, tim liền đập trật một nhịp.

Mụ nội nó, sẽ không phải là...

Bên này vừa ngẩng đầu, bên kia tiếng chị Tần lại vang lên, mang theo ý cười, “A, Hứa thiếu, cậu hôm nay lại nhớ lắm?”

Hứa Huy không tự nhiên cười cười, đưa ra gói to trong tay, “Mang cho mọi người chút đồ ăn lót dạ, trực ca đêm, cũng vất vả.”

Ngô Cảnh An vô lực gục đầu xuống, anh quả thật dễ khóc dễ cười.

Nếu đây là phim hành động bắn nhau, anh sẽ ở đường cùng bị bức gờ súng chỉ vào người kia, khàn giọng hỏi, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Hứa nam chính sẽ tao nhả hút một hơi thuốc, dùng giọng điệu bất cần đời nói: “Làm gì? Cậu không biết sao? Cmn tôi chính là muốn đùa chết cậu, Ngô Cảnh An, người đắc tội tôi chưa bao giờ có kết cục tốt.” Anh hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét, “Vì cái gì còn chưa giết tôi?”

Hứa nam chính dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn anh, “Giết cậu không hả giận, tôi là muốn cậu cả ngày lo lắng hải hùng, mỗi một giây một phút đều sống trong thống khổ. Ngô Cảnh An, cậu càng thống khổ, tôi càng vui vẻ, ha ha...”

Anh bùng nổ, muốn một súng kết liễu đời nam chính, lại bị bọn thủ hạ bắn thành tổ ong vò vẽ.

Sau đó, BAD ENDING!

Nếu đây là phim ngôn tình tám giờ trên TV, anh sẽ kéo áo người kia, gào thét: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Hứa nam chính sẽ nắm tay anh, thâm tình chân thành mà nói: “Anh không quên được em, tha thứ anh đi, anh thật sự yêu em.”

Kế tiếp anh sẽ một phen nước mắt nước mũi thống khổ mà quát: “Buông tha tôi không được sao, tôi xin cậu xin cậu...”

Hứa nam chính sẽ ôm anh vào ngực, vỗ nhẹ lưng anh, “An An, chúng ta ở cùng nhau đi, anh sẽ không thương tổn em nữa, anh yêu em.”

Sau đó, HAPPY ENDING!

Ngô Cảnh An bị tưởng tượng của chính mình làm ghê tởm, xoa xoa cánh tay nổi da gà.

Anh không muốn diễn phim ngôn tình, cũng không làm nổi nữ chính, anh chỉ biết thành thực mà đối đãi gã bằng sự phản cảm của mình.

Anh không hiểu được những kẻ ngoài miệng thì nói “Em hận anh, chúng ta sẽ không thể trở lại được nữa, em không thể ở cùng anh, tim em đã vỡ nát.” Lại còn muốn cùng người mình hận nhất kia dây dưa vô nghĩa hết ngày này sang ngày khác.

Sau đó giây dựa thống khổ, cuối cùng làm như thật ủy khuất cùng người hận nhất kia ở cùng một chỗ, cuối cùng còn cười sảng lạn hơn cả Teletubbies.

(Teletubbies: tại Việt Nam còn được gọi là Các em bé rôi Teletubbies, là một loạt chương trình dành cho trẻ em, chủ yếu cho trẻ em mầm non trước tuổi đi học, sản xuất từ năm 1997 đến 2001 của Ragdoll Productions (thực hiện bởi Anne Wood và Andrew Davenport) theo đơn đặt hàng của Đài, được giải thưởng năm 1998

và nhiều giải thưởng khác.

Loạt chương trình này nhanh chóng nhận được nhiều khen thưởng và trở thành thành công thương mại trong và ngoài nước. Với những nhân vật đặc biệt, màu sắc tươi sáng, lời nói đối thoại đơn giản và lặp đi lặp lại, nên mặc dù chỉ nhắm vào trẻ em trong độ tuổi từ 1 đến 4 nhưng chương trình này cũng được yêu thích bởi các. –Theo Wikipedia.)

Loại kịch bản này, thật sự là thối nát.

Dù sao một chữ anh cũng không muốn nói với gã, già mồm cãi láo một chút chính là thậm chí hô hấp cùng một bầu không khí với gã cũng thấy ghê tởm.

Chị Tần vừa định đứng dậy nhường chỗ cho Hứa Huy, Ngô Cảnh An đã cuống quýt đứng lên, “Em đi xem nước.”

Nói xong, bình tĩnh bước ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua nhau, Hứa Huy nhỏ giọng gọi anh một câu, “Cảnh An!”

Ngô Cảnh An ngẩng đầu ưỡn ngực không chớp mắt đi qua gã. Hứa Huy nắm chặt gói to trong tay, ánh mắt rũ xuống.

Gã đến, dù thâm mắng bản thân thích bị coi thường một trăm lần, gã vẫn đến.

Gã không khống chế được hai tay, hai chân, thân thể này của mình. Cứ ngu ngốc mà đi về hướng quen thuộc.

Kết quả vẫn thế, Ngô Cảnh An vẫn như cũ không phản ứng với gã.

Gã phẫn hận, ghen khuất, lại có chút cảm giác không nói ra lời.

Có chút đau, có chút khó chịu.

Cảm giác này, thật sự là không xong.

Chị Tần mời gã ngồi xuống, nhìn sắc mặt gã không tốt, thăm dò hỏi, “Cậu... tới tìm Giai Giai sao?”

Phụ nữ dù trì hoãn đến mấy đến lúc này cũng có thể nhìn ra có chút không đúng, làm gì có ai theo đuổi con gái lại lắm thời gian đi làm của người ta đến hai lần? Hơn nữa dù trí nhớ có kém đến mấy, chuyện này gọi

một cuộc điện thoại là được, cậu ta lại sai đến hai lần?

Dù có là lắm, người này kiên trì đến nửa đêm hai giờ sáng không mệt sao, chị cũng không biết bản thân mình một bà cô không già không trẻ có cái mị lực gì có thể hấp dẫn vị thiếu gia này ở lại hơn nửa buổi tối.

Hoặc là...

Hứa Huy nhìn chị một cái, cười nhạt lắc lắc đầu.

Chị Tần hiểu rõ, xem ra lời đồn cũng không phải toàn bộ đều là bậy bạ, mặc kệ nói thế nào, giữa Hứa thiếu và Ngô Cảnh An có chút mâu thuẫn là sự thật.

Tưởng tượng như vậy, chị cảm thấy Hứa thiếu này là một đứa trẻ tốt trọng tình nghĩa.

Không bàn thân phận, không làm cao, đối với một tên bình dân tóc húi cua như Ngô Cảnh An cũng coi trọng như vậy, thật là một kẻ con nhà giàu hiếm gặp.

“Hứa thiếu, chị Tần tôi nói chuyện cũng không hay quanh co lòng vòng, cậu nếu nghe xong không vui thì cứ xem như chị lải nhải đi!”

Hứa Huy nói: “Chị Tần, chị nói đi!”

Chị Tần nhìn thoáng qua phân xưởng đèn dóm tối tăm, “Cảnh An đến xưởng này đã nhiều năm, vừa tới đã cùng nhóm với chị, khi đó chị đã cảm thấy tên nhóc con này không tồi, chịu khó, dù miệng hay nói lung tung, nhưng không có tâm nhân gì. Cho nên nhiều năm như vậy, chị vẫn coi nó như em trai mà chăm sóc. Nói thật, các cậu có thể làm bạn, chị cũng rất ngạc nhiên. Cảnh An, nếu nói nó vô tư tới vô tâm, có đôi khi đúng là như vậy thật. Nhưng có khi lại cảm thấy nó quá cẩn thận, lòng tự trọng cũng cao. Bạn bè nó đa số đều là người trong xưởng, điều kiện không khác biệt nó mấy. Nó với những người kia có nhiều đề tài chung, những kẻ gia thế lớn bằng cấp cao, nói chuyện với nó thì cũng chỉ là ông nói gà bà nói vịt. Cho nên, Hứa thiếu, Cảnh An phải thật sự coi cậu là bạn, mới có thể ở chung với cậu. Cho dù nó có gì không đúng, cậu cũng đừng so đo với nó. Nó ấy à, tính tình nóng nảy nhưng rất thành thật. Chị cũng sẽ khuyên nhủ nó, các cậu còn trẻ, dù có mâu thuẫn gì, cãi nhau một trận rồi cũng cho qua đi.”

Hứa Huy trầm tư một lát, gật gật đầu.

Trong phân xưởng tiếng động cơ gầm rú vang vọng không ngừng, những khu vực đèn chiếu không tới giống như một tấm lưới lớn, vây khốn gã ở trung tâm hỗn độn. Trong bóng đêm tăm tối, dường như gã thấy được ánh sáng chợt lóe chợt tắt, từng chút từng chút, chỉ dẫn gã đi tới.

Giữa tuần, Ngô Cảnh An không đổi ca nữa, ngược lại Lâm Giai Giai lại đổi ca với người khác.

Người đối ca với cô tên là Từ Hàng, ở cùng phòng với Tiểu Kiều, tính cách khá giống Ngô Cảnh An. Hai kẻ ba hoa ở cùng một chỗ, đề tài vô biên vô hạn.

Ngô Cảnh An vừa thấy hần liền vui vẻ, “Hai người chúng ta cuối cùng cũng có lúc trực cùng ca!”

Từ Hàng ghé sát mặt vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói thầm, “Trong ngăn kéo tôi có bài, làm vài ván?”

Từ Hàng là một kẻ say mê bài bạc, không có việc gì sẽ rủ người khác đánh bài, lại bởi vì đánh cuộc quá nhỏ nên thường đến hoa viên trong tiểu khu tìm mấy cụ già cầm dãn râu mép đánh cho đã nghiền. Cùng nhóm với hần là chị em với Lâm Giai Giai, cuối tuần này cũng có việc, không cách nào giúp cô nên nhờ Từ Hàng. Hần trước kia đã từng học xét nghiệm nước, nên đáp ứng.

Vừa nhận ca hai người đã bắt đầu đánh.

Ngô Cảnh An mở ngăn kéo, chia bài ngay trên mặt bàn. Hai người bốn mắt thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ đề phòng lãnh đạo tuần tra.

Lỡ như có người lại đây, bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh như chớp quét toàn bộ lá bài vào ngăn kéo, tay đẩy, khép ngăn kéo lại. Ngô Cảnh An lúi cúi chép đến trước mặt, làm bộ đờ đẫn giả vờ học.

Lãnh đạo vừa đi, lại tiếp tục chiến đấu.

Đang chơi đến hừng hực khí thế, đột nhiên cửa sắt ngoài phòng trực ban vang lên một chút, hai người sợ tới mức vội ném bài trong tay, Từ Hàng xoay người đi ra cửa muốn ngăn cản tầm mắt của người phía ngoài.

Ngô Cảnh An vừa mới thu dọn xong đồ vật, bên kia liền nghe thấy âm thanh nhẹ nhõm của Từ Hàng, “Hứa thiếu à, sao cậu lại đến đây? Ấy, đúng đúng, hôm nay là ca của Giai Giai, sao, cô ấy không nói cho cậu biết chuyện đổi ca sao? Ha ha... Ngại quá, hôm nay cậu đi một chuyến tay không rồi.”

Ngô Cảnh An buồn bực cắn răng, súc sinh này còn chưa chịu thôi!

Giọng nói dễ nghe của Hứa Huy: “Không sao, tôi đến ngồi một lúc, dù sao cũng đến đây rồi.”

Giết người chẳng qua cũng chỉ là đầu rơi xuống đất mà thôi, huống chi anh chẳng qua là đánh một trận với tên này, trêu đùa, nhục nhã, anh cũng đã phải chịu qua, vẫn không thể khiến súc sinh này hết giận sao? Chẳng lẽ vì chuyện này còn muốn người ta đền mạng?

Ngô Cảnh An cảm thán sâu sắc, người trên đời này đều làm sao vậy!

Từ Hàng đi vào theo Hứa Huy, kéo ghế dựa, cười nói, “Hứa thiếu, cậu ngồi đi!”

Hứa Huy không khách khí, gật gật đầu, đặt mông ngồi trên ghế.

Nửa người Từ Hàng nằm úp sấp trên bàn, “Hứa thiếu, nghe người ta nói tính cậu rất tốt.”

Hứa Huy nói: “Nghe ai nói?”

“Tiểu Kiều, cùng phòng tôi. Ấy, lão Ngô cũng từng nói, con người cậu hào sảng, đối xử với anh em cũng rất tốt.” Ngô Cảnh An không nhịn được đá hấn một cái.

Hứa Huy cười cười, giương mắt nhìn người đối diện, nhẹ nhàng hỏi một câu, “Phải không, Cảnh An?”

Ngô Cảnh An từ chối cho ý kiến, ánh mắt liếc về nơi khác, súc sinh nói, người có thể nghe hiểu sao?

Từ Hàng trêu ghẹo, “Nha, Cảnh An, đừng ngại! Xấu hổ cái gì, Hứa thiếu không phải còn từng đưa cơm cho cậu sao? Ha ha...”

Ngô Cảnh An giận, đồ con rùa này!

Hứa Huy hỏi: “Nghe Tiểu Kiều nói?”

“Haiz, toàn xưởng đều đồn đại, cậu có biết mấy bà tám kia nói hai người thế nào không? Aiz, Hứa thiếu, tôi đây cũng chỉ nói đùa thôi, nghe qua là được, đừng coi là thật!”

Hứa Huy nói: “Được, cậu nói đi!”

Hưng trí của Từ Hàng được khơi lên, vừa mới bắt đầu, “Có hai phiên bản nha, tôi cảm thấy phiên bản...”

“Đến giờ rồi, nên lấy mẫu.” Ngô Cảnh An ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường.

Từ Hàng cũng nhìn lướt qua, sau đó khoát tay, “Không vội không vội, để tôi nói xong, phiên bản thứ nhất...”

Ngô Cảnh An đứng lên, “Lão La từng nói, chỉ sợ cậu không biết, có bốn thời điểm ông ta đứng giờ giám thị, người chịu trách nhiệm trong vòng mười phút phải xuất hiện.”

Từ Hàng cả kinh: “Thật sao?”

Ngô Cảnh An làm như thật gật gật đầu, “Thật!”

Từ Hàng “Đột” một tiếng, “Sao cậu không nói sớm!” Xoay người cầm bình lấy mẫu liền muốn đi ra ngoài, Ngô Cảnh An cầm hai cái nón bảo hộ đi theo hắn, “Tôi cũng đi cùng, thuận tiện học một chút, về sau tìm người xét nghiệm đổi ca cũng tiện.”

Từ Hàng nghe anh nói vậy kinh ngạc quay đầu lại, bữu môi hất mặt về phía Hứa Huy đang ngồi quay lưng lại với hắn, Ngô Cảnh An vươn tay đẩy bả vai hắn một chút, hai người cùng ra cửa.

Khi trở về, Hứa Huy vẫn ngồi sừng sững ở kia. <ins class=“adsbygoogle”

43. Chương 43: Yêu

Nói nói cười cười làm xong thí nghiệm, Ngô Cảnh An vừa mới ngồi xuống điền ghi chép, Từ Hàng đã nhích lại đây, nửa mông ngồi trên tay vịn ghế dựa, hai tay đặt trên vai anh nắm nắm, cảm khái: “Lão Ngô này, sao cậu lại gây thành thế này? Chẳng lẽ bị bệnh tương tư, lão Khổng nhà cậu không hầu hạ cậu tốt sao? Aiz, rất không biết thương hương tiếc ngọc!”

Ngô Cảnh An tủi thân nói: “Lão Khổng đi thăm vợ cả, một bồ nhí không danh phận như tôi sớm bị hắn quên bống!”

Từ Hàng chặc lưỡi, “Aiz, lão Khổng là kẻ chẳng ra gì. Vẫn nên đến với anh đây đi, anh cam đoan dù anh phải thắt lưng buộc bụng, cũng không để Tiểu An Tử nhà ta phải chịu khổ.”

Ngô Cảnh An vươn tay với hắn, “Cảm ơn anh nha, nếu không, lấy trước ra một vạn để em kiếm bữa ăn ngon đi!”

Từ Hàng vuốt tay anh, “Thiếu gì, trước tiên thỏa mãn anh một chút, sau đó sẽ cho em!”

Ngô Cảnh An rút tay nhìn hắn, “Mẹ nó, không có tiền còn đòi chơi gái, chạy về nhà bú sữa mẹ đi!”

Hai kẻ một xướng một họa trò chuyện thô tục, đem kẻ cao nhã ngồi bên cạnh quên sạch sẽ. Người nào đó lạnh mặt nhìn hai người làm vậy, nói chuyện cũng càng nói càng hạ lưu, trong lòng có một ngọn lửa không tên cháy rùng rục.

Đã từng, gã cũng từng cùng Ngô Cảnh An đùa giỡn không kiêng nể gì như vậy, mà hiện tại, vị trí của gã bị một người khác thay thế.

Giận nhất chính là, bên này gã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mà người nọ, chính là kẻ làm gã lâm vào tình trạng này, lại vẫn có thể cười ha hả như đồ ngốc.

Ánh mắt gã càng ngày càng lạnh, lý trí ngay lúc tay Từ Hàng đặt lên phần eo Ngô Cảnh An triệt để hỏng mất, gã đột ngột đứng lên.

Động tĩnh quá lớn, đến nỗi hai người đang đùa giỡn đều bị dọa đồng thời nhìn về phía gã.

Sắc mặt Hứa Huy đen như đáy nồi, Ngô Cảnh An liếc mắt về phía sau một cái lại quay đầu về ngay, thiếu gia này lại trúng tà gì!

Từ Hàng ngơ ngác nhìn gã cả buổi, ***g ngực Hứa Huy phập phồng như giồng như tức giận không ít, không nói được một lời, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Cảnh An, giống như có thâm cừu đại hận.

Ánh mắt Từ Hàng qua lại giữa Ngô Cảnh An và Hứa Huy, hai người này rốt cuộc kết cái oán gì, mẹ nó, chuyện này bên ngoài đồn đại rất khoa trương, thật sự không phải Lâm Giai Giai bỏ Hứa Huy chuyển sang thích lão Ngô chứ?

Mất mù à?

Từ Hàng ho khụ một tiếng đứng lên hòa giải, trưng ra một khuôn mặt tươi cười, “Cái kia, Hứa thiếu, cậu xem, ngại quá, mãi giỡn với lão Ngô, cậu muốn uống trà không? Tôi pha cho cậu một chén?”

Hứa Huy nghen một bụng lửa giận không phun ra được, giận đến nỗi xoay người đi ra khỏi phòng.

Từ Hàng không hiểu tính tình đại thiếu gia này rốt cuộc là làm sao, hần chọc chọc Ngô Cảnh An đang ngồi tỏ vẻ không liên quan đến mình bên kia, “Này, cậu đoạt vợ của gã hay trêu chọc em gái gã? Nhìn ánh mắt gã nhìn cậu kìa, giống như hận không thể xẻo từng miếng thịt trên người cậu xuống.”

Khóe miệng Ngô Cảnh An nhếch lên một nụ cười khó phát hiện, “Để ý gã làm chi, tư tưởng của cái loại phú nhị đại này không phải dân chúng bình dân có thể hiểu được, gã đi rồi càng tốt, chúng ta tiếp tục đánh bài.”

Tan tầm điểm danh xong, Từ Hàng khoác vai Ngô Cảnh An, “Đi, đến phòng tôi đánh bài đi!”

Ngô Cảnh An liếc ngang hần một cái, “Đánh một buổi chiều còn chưa đủ?”

Từ Hàng bĩu môi, “Hai người đánh không có ý nghĩa, đồng người mới vui!”

Tan việc mới hơn tám giờ, cũng không có chuyện gì làm, Ngô Cảnh An liền đáp ứng. Từ Hàng đi phía trước, Ngô Cảnh An dừng lại trước cổng mua vài cái kem, chuẩn bị mang qua.

Nhắc gót to lên, trả tiền, vừa đi qua chỗ ngoặt, người đã bị kéo áp lên tường.

Người này xem ra rất khỏe, Ngô Cảnh An bị kéo mơ màng, chờ kịp phản ứng, tưởng rằng gặp cướp, đang lúc muốn đưa tay đánh trả, hơi thở ầm ập phả vào mặt.

Đèn đường về ký túc xá không quá sáng, hơn nữa đây là chỗ ngoặt, chỉ có vài tia sáng mờ nhạt chiếu tới.

Ngô Cảnh An không nhìn rõ người trước mặt, nhưng từ hơi thở của người nọ, anh biết đây là Hứa Huy. Không thấy rõ Hứa Huy nhào đến trước mặt như thế nào, không nhìn thấy thân hình căng cứng của gã, hai tay nắm chặt cánh tay anh, giống như rất sợ anh chạy mất.

Bọn họ cách nhau quá gần, gần đến nỗi Ngô Cảnh An có thể nghe thấy âm thanh hô hấp thật mạnh của gã.

Thanh âm Hứa Huy giống như gần từng tiếng từ trong cổ họng ra, trầm thấp, áp lực, mang theo tức giận mãnh liệt, “Ngô Cảnh An, cậu ầm ỉ đủ chưa?”

Ầm ỉ? Gã đang nói cái gì? Ngô Cảnh An thật nghe không rõ. Anh ầm ỉ cái gì?

“Nhiều chuyện như vậy cậu còn không thôi! Không thoải mái thì nói ra, đừng kìm nén. Đúng, con mẹ nó tôi đóng kịch với cậu, cậu giận tôi hận tôi. Được rồi, muốn giải hận thế nào thì nói ra như đàn ông, tôi cho cậu xử lý! Muốn đánh một trận hay là thế nào, tùy cậu! Tóm lại, con mẹ nó cậu làm dứt khoát cho tôi, đánh xong ầm ỉ xong, đừng có trương khuôn mặt người chết này với tôi!”

Ngô Cảnh An nghe cũng thật muốn cười, Hứa Huy này, thật đúng là đúng lý hợp tình. Gã cho rằng đây là hai đứa con nít đang đùa sao, cậu đánh tôi một bàn tay, tôi trả lại cho cậu một đấm, hôm nay về nhà khóc với mẹ “sau này con không chơi cùng XX nữa”, ngày mai lại cùng nhau đắp bùn nặn tượng?

Hứa Huy thiếu gia chơi được, anh một bình dân quả thật còn không rõ.

Chẳng lẽ thiếu gia chán đùa giỡn người ta, nghĩ anh ngu ngốc như vậy, lại muốn trở về diễn bản sắc anh hùng?

“Cậu còn muốn vờ cam đoan với tôi?! Vờ vờ vờ, giả vờ một tuần lễ còn chưa đủ, tôi cũng không tin cậu có thể cả đời không để ý đến tôi. Con mẹ nó tôi cả ngày ở trước mặt cậu ra vẻ đáng thương, cậu nhìn cũng đủ sáng khoái đi! Tôi cho cậu biết, đó đã là cực hạn của tôi rồi, lại còn ầm ỉ nữa, sẽ không còn đường sống nữa đâu, cậu hiểu rõ chút!”

Nếu ánh sáng có thể sáng hơn chút, Ngô Cảnh An thật muốn nhìn rõ biểu cảm trên mặt Hứa Huy một chút.

Lần này lời gã nói thật đủ hài hước, không có biểu cảm minh họa thật đáng tiếc.

Sự im lặng của Ngô Cảnh An triệt để chọc giận Hứa Huy, kiên nhẫn của gã hao hết, gã quyết định dùng hành động làm người kia tỉnh táo chút.

Ôm mặt người nọ, Hứa Huy không chút khách khí mà gặm lên.

Miệng dán miệng, một cái hôn thật thật sự sự.

Hứa Huy có chút xúc động, trong mộng gã cùng Ngô Cảnh An hôn môi đến tám trăm lần, lại cũng không bằng lần tiếp xúc chân thật này, ma sát trên môi khiến độ ẩm thân thể chợt tăng cao, một dòng điện tê dại chạy khắp toàn thân gã.

Ngay cả nụ hôn đầu tiên của gã cũng không đạt tới hiệu quả này.

Ngay lúc gã đang trầm mê trong hưng phấn cái hôn này mang tới, thỉnh linh bị người chính diện dùng sức đẩy ra, gã lui lại vài bước, thiếu chút nữa không đứng vững.

Ngô Cảnh An dùng sức lau môi dưới bị gã mút qua, nhân tiện nói ra vài lời độc địa với người trước mặt.

Trước mặt Hứa Huy anh thật muốn giả vờ làm người căm cả đời, cùng người như thế vô nghĩa anh tình nguyện bị căm. Nhưng lúc này đây, anh nhịn không được.

Anh nói, “Hứa thiếu, tôi là biến thái, thích đàn ông. Nhưng không phải đàn ông trên đời này tôi đều thích, có một số người khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm, ví dụ như cậu.”

Nói xong xoay người đi ra khỏi chỗ ngoặt.

Lửa giận trong lòng Hứa Huy nhanh chóng bùng lên, hô lên với anh, “Không phải cậu nói yêu tôi sao? Được, tôi thỏa hiệp. Hẹn hò đi! Tôi đồng ý yêu đương với cậu.”

Nếu Ngô Cảnh An không đủ lý trí, có lẽ sẽ trở về nên cho gã một đám, tốt nhất là dùng hết toàn lực, tốt nhất đập nát cái miệng thối của gã.

Yêu? Yêu!

Anh mắng Hứa Huy là súc sinh, quả thật là quá đề cao gã. Quả thật là cả súc sinh cũng không bằng.

Là gã tự tay xé tan tình yêu kia, bây giờ còn làm như bố thí mà nói với mình, yêu, cho nên, hẹn hò.

Câu nói kia, là sỉ nhục cả đời của Ngô Cảnh An.

Dù có hối hận đến xanh cả ruột, cũng không thể thu hồi câu nói kia.

Vì thế anh lựa chọn quên đi, đem những chuyện chó má xui xẻo kia nhai nát nuốt vào bụng, nhân tiện cũng đem người kia thả vào bồn cầu tự hoại.

Quên là được, quên là xong.

Anh còn muốn trải qua những ngày nhàm chán của mình, ngày qua ngày, năm qua năm.

Nếu Hứa Huy còn chút nhân tính, nên dùng một bó thuốc đốt hết mớ tư liệu kia, nếu không có, hừ, thì thôi, gửi tới đây, để anh trải nghiệm một chút cảm giác làm ngôi sao.

Tóm lại, anh với Hứa Huy phân rõ giới hạn.

Không dính vào, không trêu chọc, không gặp gỡ.

Chuyện này nên đơn giản như vậy, không phải sao?

Nhưng ai biết đầu óc Hứa đại thiếu bị hòn đá nào đập vào, đùa giỡn người ta một lần còn chưa đủ, còn muốn hai ba lần. Thậm chí hi sinh nhan sắc, chỉ để nhìn lại biểu cảm ngu ngốc của anh một hồi.

Ngô Cảnh An rất muốn thống khoái đánh nhau với gã một trận, tốt nhất là làm một trận người sống ta chết.

Nhưng Ngô Cảnh An giận thì giận hận thì hận buồn bực thì buồn bực, lý trí của anh vẫn không chạy sạch.

Anh cái gì cũng không làm, cười lạnh một tiếng, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Hứa Huy không phải là người anh có thể trêu chọc, anh không tính bỏ mạng, anh còn muốn sống, sống thật tự do tự tại.

Nói anh nhát cũng được, nói anh hèn cũng được, tóm lại, anh không muốn dính líu gì đến Hứa Huy nữa.

Hứa Huy không tin cả lúc mình nói muốn hẹn hò, anh ta vẫn có thể thờ ơ.

Nhưng nhìn bóng dáng người nọ càng đi càng xa, lo lắng của gã cũng ngày càng lớn.

Nương theo chút cứng cổ cuối cùng, gã giận không kiềm được mà hét lên với người nọ, “Ngô Cảnh An, con mẹ nó có giỏi cậu đừng có hối hận!” Ngô Cảnh An rẽ về phía ký túc xá, đi vào hàng hiên tối om.

Hứa Huy trừng trừng nhìn một mảnh tối đen kia, đợi ước chừng mười phút, cũng không có người nào đi ra.

Hứa Huy vô lực gục đầu xuống, gắt gao nhắm chặt hai mắt áp chế hận và giận trong lòng. Nâng cái tay run run đặt lên trán, dần dần, từ sâu trong trái tim, một cảm giác khác dâng lên lan tràn toàn thân gã.

Gã biết, nó gọi là đau.

Đau đến nỗi cả hô hấp cũng lạnh lẽo, đau đến mức chết lặng tay chân, gã hầu như không thể cử động nổi nữa.

Xong rồi, gã triệt để xong rồi.

Dù gã nghĩ thế nào cũng không thể lừa được bản thân, đối với Ngô Cảnh An, gã không phải thích.

Không phải thích, không phải, không phải...

So với thích còn hơn rất nhiều lần, gã yêu anh ta.

Tim Hứa Huy co rút đau đớn, gã tựa vào bên tường dùng sức hô hấp, cũng không thể áp chế được cảm giác này.

Mẹ, cái yêu chết tiệt này còn không phải chỉ một chút, sâu đến nỗi gã cũng không cách nào tưởng tượng được.

Nếu không phải, gã sẽ không đau đến thế.

Sống hai mươi mấy năm, gã còn chưa đau đến thế bao giờ.

Đau đến mức cái mũi cũng lên men, đau đến độ chết đi sống lại, giống như một đứa nhỏ yếu ớt rồi tỉnh rồi ngủ.

Lần đầu tiên cảm giác được, cũng khiến gã hiểu những lần nói yêu thương trước đây của gã đều là chó má.

Ai gã cũng không yêu, Lâm Giai Giai tính là cái đồ chơi gì, một cô gái theo đuổi vài ngày liền quên, cả thích cũng chưa tới.

Gã yêu một người, người kia gọi là Ngô Cảnh An.

Vừa nghĩ tới tên người kia, cảm giác đau lòng lần thứ hai tràn ra.

Hứa Huy dùng sức hít hít cái mũi, hiện tại gã chặt vật đến nỗi ngay cả bản thân cũng không nỡ nhìn.

Đầu dựa vào tường, gã nhắm chặt mắt lại.

Trước mắt vẫn không ngừng hiện ra khuôn mặt người kia, mày ngang, đôi mắt quật cường, cái mũi cao thẳng, đôi môi...mềm mại.

Ngô Cảnh An như vậy không hề xuất sắc, Ngô Cảnh An như vậy khiến gã lâm vào vực sâu.

Gã biết, muốn thoát khỏi chỉ sợ rất khó, rất khó khăn. <ins class="adsbygoogle">

44. Chương 44: Đánh Người

Ngô Cảnh An tan ca về thành phố, chuyện đầu tiên làm chính là đi đại học X tìm Trương Tề.

Lần này tới đây, anh đi thẳng đến ký túc xá của Trương Tề.

Dọc theo đường đi, anh đã dự định tốt, sau khi tìm được Trương Tề sẽ cố gắng tâm bình khí hòa nói chuyện, chuyện của Trương Lộ và hán Ngô Cảnh An cũng không quan trọng, nhưng hi vọng hán có thể trả lại năm vạn đã mượn.

Nếu hán chơi xấu không chịu trả, sắc mặt Ngô Cảnh An ngưng trọng, thì tất nhiên phải dạy dỗ một chút.

Đối phó với loại nhóc con hai mươi này, anh vẫn có tự tin. Hôm nay anh cũng coi như không phải chạy tới không công, vừa lên tới tầng ba đã tìm được người.

Xa xa nhìn thấy Trương Tề cùng vài thanh niên tuổi xấp xỉ đứng ngoài hành lang nói chuyện phiếm, cười đùa vui vẻ, căn bản không giống người con số khổ có mẹ bị bệnh nặng.

Ngô Cảnh An chau mày, vẻ mặt không vui đi lên phía trước, lúc gần tới chỗ hán, chợt nghe tiếng Trương Tề nói làm anh dừng bước, “Ông chú kia ấy à, sớm đá đít đi rồi, nói dễ nghe thì là nhà thiết kế thời trang, kỳ thật trên người chẳng có bao nhiêu tiền, còn muốn tìm sinh viên chơi, mở mồm là honey, ghê tởm chết em.”

Thanh niên bên cạnh cười hỏi, “Fuck, vậy chẳng phải em theo không?”

Trương Tề bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, “Làm gì có chuyện! Lừa hấn...” mở ra năm ngón tay, “xong liền đá.”

Một thanh niên khác đâm vào bả vai hấn một cái, hưng phấn nói, “Em được đấy, aiz, hôm nay phải mời!”

Trương Tề nhàm chán than nhẹ một tiếng, “Đi ra ngoài chơi một vòng cũng tiêu không còn bao nhiêu, nhưng mà, chút tiền mời các anh vẫn phải có, đợi lát nữa đi cùng em luôn! Aiz, em nói các anh nghe, em vừa đi Vân Thai Sơn chơi, chỗ kia cũng không tồi...”

Những lời nói kế tiếp Ngô Cảnh An không nghe rõ, nhưng này đó đã đủ làm anh “nhiệt huyết sôi trào”, nếu anh đoán không sai, người Trương Tề nói chính là Tưởng Lộ.

Tưởng Lộ ơ là Tưởng Lộ, Trương Tề bảo bối của cậu ở bên ngoài giày xéo cậu như vậy, cậu biết không?

Ông chú không có tiền, ghê tởm.

Ngô Cảnh An khổ sở nhắm nghiền hai mắt, bên tai dường như lại vang lên những lời nói khiến anh đau đến tận xương tủy.

“Anh em nếu ai thấy nhàm chán, có thể tìm Cảnh An giết thời gian.”

“Nếu không, cậu giới thiệu vài người trong giới, tôi cũng không để ý vui đùa cùng cậu một chút, không phải cậu nói, yêu tôi sao?”

“Ngô Cảnh An, nói yêu với một người đàn ông, cậu cũng thật đủ ghê tởm. Có nhớ tôi từng nói không, người chia làm ba bẫy loại, vì sao mãi không nhớ được dạy dỗ, còn dám hi vọng xa vời với tôi, cậu cho là, cậu rốt cuộc ở tầng nào?”

Hô hấp nhanh dần, hai mắt Ngô Cảnh An đỏ bừng, bước chân về phía Trương Tề nhanh hơn.

Những kẻ lừa đảo này, những thứ bại hoại căn bản của xã hội này, đều nên chết đi!

Đi qua bên người một bạn học, đoạt lấy cây gậy trong tay cậu ta, trong tiếng kinh hô của người kia, Trương Tề quay đầu nhìn về phía bên này.

Hấn thậm chí không thấy rõ cây gậy kia nện vào đầu mình như thế nào, người đã ngã xuống.

Ngô Cảnh An ném cây gậy dính máu trong tay đi, nhắc chân đá về phía bụng Trương Tề đang kêu thảm thiết.

Trương Tề thét lên chói tai, Ngô Cảnh An nhấc chân tàn nhẫn đá vào xương sườn hấn vài cái.

“Mày muốn lừa đảo à, đứng lên đi, đứng lên tao cho mày lừa, năm vạn là cái gì, có giỏi mày đi làm ra năm mươi vạn xem, đứng lên đi, đứng lên, mày cái đồ hèn nhát, khốn nạn...” Sự tình phát sinh rất đột ngột, bạn bè Trương Tề cả đám đều bị dọa đến sững sốt, đứng ngốc một bên nhìn Ngô Cảnh An ra tay độc ác không biết làm sao.

Lại cũng vừa may, cậu em vợ Khổng Tân cũng học đại học này, Khổng Tân phụng mệnh mẹ vợ, đưa chút đồ cho cậu em vợ, mới từ trong phòng đi ra, chợt nghe thấy động tĩnh ồn ào bên này, quay đầu nhìn lại, cả người cũng phát ngốc.

Hắn nhìn thấy Ngô Cảnh An giống như mãnh thú phát cuồng, mắt long sòng sọc, miệng mang theo nụ cười dữ tợn, liều mạng đá một thanh niên nằm dưới đất.

Khổng Tân quả thật không thể tin vào hai mắt mình.

Ngô Cảnh An, đó là Ngô Cảnh An sao? Nhìn lầm rồi phải không? Chỉ là người giống Ngô Cảnh An thôi phải không? Mẹ, cậu ta điên rồi!!!

Không đợi Khổng Tân xông lên trước, mấy bạn học của Trương Tề kịp phản ứng, có người tiến lên kéo Ngô Cảnh An, bị anh đâm cho một cái lui lại mấy bước. Mấy người khác thấy tình hình này cũng giật, chửi bậy xông lên trước.

Vài năm Ngô Cảnh An học ở trường nghề kia đánh nhau không ít, cũng coi như có chút công phu, một đá vào đầu gối người xông lên trước, xoay người đâm vào mặt một người khác một cú. Thịnh linh sau lưng bị người đập một cái, thân thể anh lảo đảo tiến về phía trước vài bước mới đứng vững, xoay người bắt lấy nắm tay người nọ kéo về phía trước, nhấc chân lên gối, tốc độ nhanh lực cũng mạnh, người nọ liền té trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Ngô Cảnh An không phải cao thủ, nhưng quả thật biết đánh nhau. Cũng khác mấy tên côn đồ ngu ngốc chỉ biết gơ nắm đấm, anh là lăn lộn trên đường phố vài năm mà đánh ra kinh nghiệm.

Cho nên, lúc nghênh chiến cái loại tiểu bá vương như Hứa Huy, anh cũng không thua quá thảm.

Mấy bạn học còn lại vừa thấy kết quả nghiêng về một bên thế này, sợ hãi không dám liều lĩnh tiến lên, Ngô Cảnh An liếc mắt xem xét những người vây xung quanh, chậm rãi bước đến Trương Tề vẫn còn đang ngã dưới đất.

Anh ngồi xổm người xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn vẻ mặt đầy máu của người thanh niên, “Trương Tề, tao mặc kệ mày là bán hay là cướp, tóm lại, năm vạn, nhốt ra cho tao, một đồng cũng đừng thiếu. Quên nói cho mày biết, mày đừng nghĩ ông đây dễ trêu, lần sau còn để tao nghe thấy mày nói cậu ấy cái gì,” anh vươn một ngón tay ra đè lên miệng vết thương còn đang giật giật, vừa lòng nghe thấy tiếng hấn kêu thảm, buông tay ra, lau máu lên người hấn, đứng lên.

Một hồi đắm đá như vậy, bảo vệ trường học nghe được tin tức đã chạy tới.

Mắt thấy người tới đông đảo, Ngô Cảnh An không ngốc, hảo hán không sợ thiệt trước mắt, không giãy dụa gì thêm mà theo người rời đi.

Khổng Tân đứng phía sau kêu anh vài tiếng đều bị tiếng người sôi trào bao phủ.

Khổng Tân nóng nảy, ban ngày ban mặt lại trước mắt nhiều người, Ngô Cảnh An đánh người ta thành như vậy, việc này không phải nhỏ, phải vào cục cảnh sát là chắc chắn.

Tĩnh táo lại, Khổng Tân biết giờ không phải lúc tự hỏi nguyên nhân Ngô Cảnh An làm như vậy, hấn hoang mang rối loạn lấy di động ra đánh một cuộc điện thoại. Hiện giờ có thể giúp Ngô Cảnh An, cũng chỉ có cậu ta.

Quá xúc động!

Lúc ngồi xổm trong góc phòng đồn công an, Ngô Cảnh An mới tĩnh táo lại tự hỏi hành vi của mình.

Sao có thể giống như tên nhóc mười bảy mười tám tuổi máu nóng dễ xúc động như vậy. Chỉ vì phát tiết cảm xúc, không hề suy xét hậu quả.

Cảnh sát nhân dân hỏi anh trong nhà có những ai, anh đáp không được.

Xúc động mà đánh người, đánh xong, cả một người vì anh chạy trước chạy sau cũng không có.

Chú Cầm và chú Trương không ở đây, dù bọn họ có ở đây, anh cũng không muốn gọi cho họ. Không muốn để họ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, không muốn lại làm họ thất vọng.

Tướng Lộ, anh lại càng sẽ không liên hệ, không muốn để người kia sinh ra áy náy không cần thiết.

Còn có ai, còn có ai có thể tới liếc anh một cái, vì anh mà đưa tiền, đưa cho anh chút đồ.

Trong thành phố này chỉ có một người có quan hệ huyết thống với anh, chỉ tiếc, trong mắt người kia, chỉ có một đứa con trai.

Anh cam chịu nghỉ sang chuyện khác.

Rồi sẽ báo về đơn vị nhĩ, sau đó anh sẽ bị đuổi việc, không có tiền bồi thường hòa giải nói không chừng còn phải ngồi tù một thời gian, cuộc đời của anh còn thật sự nhiều màu nhiều vẻ.

Như vậy, cũng không có gì không tốt!

Ít nhất, rốt cuộc có thể có một lý do để anh kết thúc công việc kia, thoát khỏi địa phương không kém ngục giam là bao kia.

Bảy năm, lãng phí bảy năm, anh thống hận chỗ đó, lại cũng không có dũng khí bước một bước rời khỏi.

Như vậy cũng tốt, cũng tốt, hiện thực lựa chọn giúp anh, đường đời anh sau này có lẽ sẽ càng khó đi, nhưng ít ra có thể hít thở một chút không khí mới mẻ.

Hai mắt Ngô Cảnh An nhắm nghiền.

Anh chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, không nghĩ gì cả, mặc cho số phận.

Anh không hỏi hận chuyện đã làm với Trương Tề, nếu thời gian lùi về đến giây phút kia, anh vẫn sẽ làm như vậy.

Cuộc đánh nhau này đánh rất sảng khoái, đem tức giận tích tụ trong lòng phát ra hết.

Tưởng Lộ có lẽ không phải người bạn tốt nhất của anh, nhưng là người bạn đáng giá kết giao nhất.

Vì người duy nhất đồng ý túc trực bên giường bệnh của anh ba ngày ba đêm, cẩn thận chăm sóc, những nắm tay đó vung ra thật đáng giá.

Nếu Tưởng Lộ có thể nhìn thấy màn kia, có lẽ, cũng sẽ cười xông lên trước, cùng anh sánh vai chiến đấu.

Nghĩ vậy, anh liền nở nụ cười.

Cười thật thoải mái.

Anh trải qua một buổi chiều ở trong tưởng tượng của bản thân.

Chạng vạng, Hứa Huy đem người từ đồn công an mò ra, Ngô Cảnh An nhìn thấy gã, trong nháy mắt hiểu được vì sao mình có thể dễ dàng được thả như vậy. Hứa Huy là ai, Hứa Huy chính là người có năng lực này.

Nếu anh ấu trĩ hơn một chút, có lẽ sẽ bắt người quay về đồn công an.

Lúc này, Ngô Cảnh An mệt mỏi không muốn làm ầm ĩ, đi theo gã cùng ra khỏi khu vực đồn công an.

Ra cửa, Hứa Huy nói, “Lên xe, tôi đưa cậu về!”

Ngô Cảnh An híp mắt nhìn ráng đỏ nơi chân trời, gian nan nói ra bốn chữ, “Tôi ngồi xe bus.”

Ngô Cảnh An đi xuống bậc thang, Hứa Huy tiến lên nắm lấy tay anh, cứng rắn nói, “Lên xe!”

Ngô Cảnh An bình tĩnh nhìn gã, thông thả mở miệng, giọng nói tràn đầy mỗi một, “Hứa Huy, chuyện gì cũng không cần làm, tôi sẽ không tha thứ cũng không cảm kích cậu. Hiện tại chuyện duy nhất mà tôi sẽ làm, đó là đem cậu, từ nơi này,” anh nâng ngón trỏ chỉ vào huyết Thái Dương, “xóa đi, xóa không còn một mảnh. Tôi sẽ coi như chưa từng quen biết cậu. Còn,” anh vô lực thở dài, “cậu muốn làm như thế nào, tùy cậu, tôi nghĩ, giờ không còn gì mà tôi không thể thừa nhận.”

Tránh thoát nắm giữ của Hứa Huy, anh quay đầu, đi đến trạm xe bus phía trước.

Ngô Cảnh An tìm người thay hai ca đêm, chuyện đánh nhau cho rằng phiền phức lại dễ dàng được cho qua.

May mà Trương Tề bị thương không phải quá nặng, sau khi tỉnh lại thấy Hứa Huy vẽ mặt tối tăm đi vào phòng bệnh.

Ngày hôm sau phía trường học rút đơn kiện, chuyện này coi như xong.

Ngô Cảnh An nhận được tin tức cười khổ một phen, xem ra, Hứa Huy quả nhiên là một nhân vật không thể trêu chọc.

Sau buổi trưa nhận được điện thoại của Khổng Tân, Ngô Cảnh An mới biết được lúc đánh người Khổng Tân cũng có mặt, là hắn gọi điện thoại cho Hứa Huy.

Ngô Cảnh An giải thích là tên nhóc kia quá thiếu đánh, lừa một người bạn của anh mấy vạn không trả, anh thật sự không nhịn được mới động tay, chỉ là có chút xúc động, xuống tay hơi nặng.

Khổng Tân kêu lên sợ hãi, “Như cậu mà gọi là có chút nặng à! Nếu không phải nhờ Hứa thiếu, cậu còn phải chịu hình phạt!”

Ngô Cảnh An nửa nói giỡn mà nói, “Có chuyện gì lớn chứ, cậu lại gọi điện thoại cho hắn, cậu xem, tôi khi không lại nợ hắn một lần, một kẻ không có gì như tôi, biết lấy gì trả cho người ta! Em trai à, anh thật sự không muốn trêu chọc loại thiếu gia này. Lần sau đừng gọi, có được không?”

Quả nhiên Khổng Tân ở đầu kia điện thoại mắng anh ăn cháo đá bát cả ngày, cuối cùng cảm giận cúp điện thoại. <ins class=

45. Chương 45: Đối Đối Tượng

Khoai tây thái sợi xong còn chưa cho vào chảo, điện thoại lại vang lên, Ngô Cảnh An vừa nhìn liền thấy, là Tưởng Lộ gọi tới.

Ngô Cảnh An hít sâu một hơi, tiếp điện thoại, “Alo!”

“Đang ở đâu vậy?” Giọng Tưởng Lộ không có sự vui vẻ bình thường, lộ ra vài phần nghiêm túc quỷ dị.

“Ở nhà, đang nấu cơm.”

“Đi ăn cơm đi, tôi mời.”

“Tốt vậy? Cậu phát tài?” “Còn không phải nhờ phúc của cậu, An Tử, cậu được lắm, ra tay cũng không gọi tôi một tiếng? Để cho tôi cũng sáng khoái một chút.”

Ngô Cảnh An cười, “Cậu biết rồi à.”

Tưởng Lộ thở dài một tiếng, “Buổi sáng Trương Tề gọi điện cho tôi, hắn đã nhờ người gửi năm vạn tới tài khoản của tôi. Còn nói cậu... An Tử, cậu không sao chứ?”

Ngô Cảnh An đi ra khỏi phòng bếp, dựa vào trên ghế sa lông, ngón cái và ngón trỏ vuốt vuốt ấn đường. “Không có chuyện gì.”

Đầu kia điện thoại yên tĩnh một hồi lâu mới nói tiếp, “An Tử, ra đây đi, tôi muốn gặp cậu!”

Ngô Cảnh An đồng ý xong cúp điện thoại, đứng dậy cầm ví cùng chìa khóa, đổi giày, mở cửa, đã thấy một người đàn ông cao lớn đứng trước cửa.

Về mặt mờ mịt, ánh mắt ưu thương, trong bàn tay rủ bên người còn cầm di động.

“Tưởng, Tưởng Lộ?”

Ngô Cảnh An kinh ngạc nhìn hắn, “Sao cậu lại ở đây?”

Ánh mắt Tưởng Lộ nhìn anh phức tạp, thật lâu sau vẫn không phản ứng.

Ngô Cảnh An nói, “Cậu làm sao vậy, có chuyện gì lớn đâu chứ?”

Tưởng Lộ vẫn không nói gì, chỉ yên lặng mà nhìn, trong ánh mắt kia cất giấu chút tình cảm mà anh không dám hiểu rõ.

Ngô Cảnh An cúi đầu, ánh mắt lóe lên, “Thôi, đừng nói gì nữa, tôi với cậu không phải anh em sao? Chút chuyện ấy, cũng nên mà. Nếu đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ...”

Ngô Cảnh An nói còn chưa dứt lời, cả người đã bị kéo vào một cái ôm rắn chắc.

Mắt Ngô Cảnh An trợn to, hô hấp ngưng trệ, hai tay treo giữa không trung không biết nên đặt ở chỗ nào.

Tưởng Lộ ôm chặt anh, cánh tay ra sức xiết chặt, dán lên khuôn mặt ấm áp của anh, hần nói: “An Tử, đừng làm cho tôi, đừng làm cho tôi, lại yêu cậu lần nữa, được không?”

“Tôi gần như đã quên, đã đem cậu đặt ở nơi đáy lòng không sờ thấy được, rõ ràng đã cất giấu rất tốt, rõ ràng đã không để cho nó lộ đầu ra, nhưng, cậu, rốt cuộc vì sao cứ phải lòi nó ra? An Tử, tôi thật sự, thật sự muốn làm bạn bè với cậu. Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Những lời nói bên tai làm Ngô Cảnh An hết sức kinh ngạc, từ miệng Tưởng Lộ nói ra, lại dịu dàng đến mức không biết làm sao.

Ngô Cảnh An thả lỏng chân mày nhú chặt, chậm rãi rũ mi mắt, lúc này đây, anh không biết nên nói gì mới đúng.

Bữa tối giải quyết ở nhà hàng gần đó, đó cũng là bữa tối nặng nề nhất trong suốt thời gian anh và Tưởng Lộ quen biết.

Kêu một két bia, Ngô Cảnh An chỉ lo uống, Tưởng Lộ cũng uống cùng anh, thức ăn trên bàn lại động tới rất ít.

Ngô Cảnh An nói: “Cậu cùng Trương Tề kia, đã thật sự chặt đứt rồi? Cắt sạch sẽ?”

Tưởng Lộ nói: “Ừm, chuyện đã thành như vậy, còn có thể không thôi sao?”

Ngô Cảnh An nói: “Thích gì ở hần chứ, chỉ biết tiêu tiền của cậu, chỉ là một kẻ lừa đảo nho nhỏ cũng không nhìn ra.” Tưởng Lộ nói: “Thôi đi, cậu đừng khinh bỉ tôi, đã đủ buồn bực, người đã ba mươi tuổi còn thành ra như vậy.”

Ngô Cảnh An nói: “Tôi cũng chẳng tốt hơn cậu bao nhiêu.”

Tưởng Lộ không nói chuyện, rượu lại uống càng nhiều.

Từ tiệm cơm nhỏ đi ra đã là mười một mười hai giờ tối, trên đường không còn người, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe gào thét chạy qua.

Đêm hè nóng nực, không có lấy một ngọn gió, Ngô Cảnh An đi phía trước, Tưởng Lộ lung la lung lay đi theo phía sau.

Đột nhiên nổi cơn nghiện thuốc lá, Ngô Cảnh An rút thuốc từ trong túi quần ra, xoay người hỏi Tưởng Lộ, “Muốn hút không?”

Tưởng Lộ khoát tay, đầu hấn vẫn còn choáng váng, ánh mắt cũng không mở ra nổi.

Mấy ngày hôm nay vẫn luôn bận việc trong công ty, không rảnh nghỉ ngơi, hơn nữa nhờ trận say rượu này, hấn cũng đem mọi chuyện phát tiết.

Đi đến ven đường, Ngô Cảnh An nhìn về đầu kia đường, lúc này cũng không thể lái xe.

Tưởng Lộ cúi đầu, thân hình lảo đảo, Ngô Cảnh An thật sự sợ giây tiếp theo hấn sẽ ngã xuống.

“Không biết uống còn uống nhiều như vậy!”

Tưởng Lộ cười hắc hắc hai tiếng, cổ họng ập ứng nói: “An Tử, hôm nay tôi rất vui, rất rất vui!”

Ngô Cảnh An liếc hấn một cái, “Đừng say khướt nữa!”

Tưởng Lộ vẫn duy trì nụ cười ngây ngô, bước lên hai bước kẹp lấy Ngô Cảnh An, nằm úp sấp trên lưng anh, Tưởng Lộ nói: “Honey, tôi từng kể cho cậu về mối tình đầu chưa?”

Ngô Cảnh An cắn răng mắng: “Nặng chết, cút ngay!” Anh cũng không có tâm tình hơn nữa đêm còn đi nghe câu chuyện mối tình đầu chưa rụng rặng của người nào đó.

Tưởng Lộ không để ý đến kháng nghị của anh, vẫn chơi xấu nằm ì trên lưng anh, chậm rãi đều đều nói về câu chuyện mối tình đầu với hấn mà nói là sấu triển miên.

“Mối tình đầu của tôi ấy à, ở cách vách nhà tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên, cùng đi học, cùng ngồi chung một cái bô, cùng làm hết tất cả chuyện xấu. Mười bảy tuổi, năm học phổ thông ấy, cậu ta nói cậu ta thích tôi, sau đó, hôn tôi. Khi đó, tôi cũng thích cậu ta, tôi thích cậu ta lắm. Không bao lâu, chúng tôi đến với nhau. Khi đó có cảm giác có thể làm bất kỳ chuyện gì vì cậu ta, thậm chí vì cậu ta mà chết cũng được. Nhưng cậu ta, cậu ta rất kỳ quái, vừa nói yêu tôi, rất yêu tôi, cùng tôi làm những chuyện không nên làm,

lại vừa vui vẻ nói thương yêu với mấy nữ sinh khác. Tôi hỏi cậu ta rốt cuộc muốn thế nào. Cậu đoán cậu ta nói gì không, cậu ta hỏi tôi muốn thế nào nữa, cậu ta nói hai nam sinh ở cùng nhau, không phải cũng chỉ là vui đùa một chút, chơi đùa coi như xong, còn có thể thế nào, chẳng lẽ còn có thể kết hôn sinh con? Đó là mối tình đầu của tôi đó, thời gian tốt đẹp nhất của chúng tôi, mười bảy tuổi, đã bị tên khốn nạn nào phá hủy sạch sẽ.”

Động tác hất tay hần của Ngô Cảnh An dừng lại, tiếng nói của Tưởng Lộ mềm nhẹ khiến người ta đau lòng.

“Người đàn ông thứ hai là bạn đại học năm ba của tôi, đệt, tôi sao lại có thể thích một bạn học chứ! Hần chụp ảnh tôi ngủ, cậu đoán hần giải thích với tôi thế nào, hần nói mỗi ngày đều muốn nhìn thấy dáng ngủ của tôi, đặc biệt mê người, đặc biệt có cảm giác. Hần quần lấy tôi nửa năm, rốt cuộc tôi đáp ứng hần. Những ngày kia tôi trải qua cũng rất vui vẻ, mỗi ngày hần chiều chuộng tôi như chiều chuộng trẻ con, làm cơm cho tôi, giặt quần áo cho tôi, hần nói hần sẽ đối tốt với tôi cả đời, chỉ cần tôi làm một chuyện là được, đó là vĩnh viễn thương hần. Nói rất êm tai phải không? Tôi cũng bị hần mê hoặc, đến thời điểm thanh tỉnh mới cảm thấy thống khổ muốn chết. Tình yêu của hần không duy trì được hai năm, hần yêu một người khác, trẻ tuổi hơn tôi, mê người, gọi cảm hơn. Hần khóc, sám hối với tôi, nói người kia mới là tình yêu đích thực của hần, là tình yêu cuối cùng trên đời này của hần, muốn tôi buông tha hần, tha thứ cho hần. Aiz, thật mẹ nó cầu huyết.”Ngô Cảnh An nhẹ giọng gọi hần, “Tưởng lộ.”

Tưởng Lộ nhắm mắt lại, tựa vào tấm lưng ấm áp, trong mắt có dòng chất lỏng nóng hổi chảy xuống.

“Từ đó về sau, tôi bắt đầu thay đổi. Tôi nghĩ, trên đời này làm gì có yêu đương gì, đều là trò lừa phỉnh người. Cho nên, tôi có người đàn ông thứ ba thứ tư, tôi bị người ta lừa cũng lừa người khác, nhớ rõ có lần cặp với một đứa nhỏ kém tôi bảy tám tuổi, cậu ta vừa mới lên đại học, nhà rất nghèo. Nhưng cậu ta rất mê luyến tôi, thậm chí đem tiền học phí đưa cho tôi, chỉ vì tôi nói tôi thích một cái đồng hồ. Ha ha... đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt của cậu ta, trong suốt đến nỗi có thể soi rõ tất cả những dơ bẩn trong con người tôi. Tôi đem tiền kia ném vào mặt cậu ta, nói một câu chia tay, thay đổi số di động, cứ thế chặt đứt liên hệ. Trương Tề, Trương Tề khiến tôi cảm thấy rất giống cậu ta, rất xinh đẹp, thật đơn thuần, cho dù đơn thuần kia là giả vờ, tôi cũng muốn lừa gạt mình. Những số tiền cho Trương Tề kia, cũng là một loại ý tưởng ấu trĩ mua an lòng. An Tử, cả đời tôi vẫn không thoả mái. An Tử, cậu nói xem người như chúng ta, còn có thể tìm được một người làm bạn thật lòng sao?”

Ngô Cảnh An cũng muốn hỏi những lời này, người như bọn họ, thật sự có thể tìm được bạn sao? Có phải là, ngay cả việc ôm loại ý nghĩ này cũng là buồn cười?

Trên đời này, có mấy người chú Cẩm chú Trương, trên đời này, lại vĩnh viễn không thiếu Trương Tề hay Hứa Huy.

Đến cuối cùng, có thể còn có một chỗ nào đó để cho người như bọn họ hô hấp?

Sai lầm rồi sao? Không thể thay đổi tính hướng của mình là sai lầm của bọn họ sao?

Ngô Cảnh An nhấp nhấp môi, áp chế những buồn khổ không ngừng bốc lên trong lòng, xoay người.

Anh thoáng thấy Tưởng Lộ ra, gương mặt nhìn hẳn thật rõ ràng.

Tưởng Lộ có một gương mặt xinh đẹp, làn da trắng, lông mi dài mà cong, nếu trẻ hơn mấy tuổi, hẳn diện một phen, người qua đường có lẽ sẽ còn nhầm hẳn là phụ nữ.

Tưởng Lộ như vậy cũng có ngày già cả. Ba mươi tuổi, không phải quá lớn, nhưng trái tim bọn họ đã già cả rồi.

Tưởng Lộ cũng muốn có một gia đình, có một người yêu biết nóng biết lạnh, có một người về nhà cùng ăn bữa tối.

Bọn họ có mục tiêu giống nhau, nhưng bọn họ vẫn chưa từng đi cùng nhau.

Thời gian, có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Anh, cũng muốn thử thay đổi.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt mơ hồ của Tưởng Lộ, thông thả lại nghiêm túc mà nói, “Tưởng Lộ, chúng ta đều không còn nhỏ, cậu thu liễm tính tình chơi bời của mình, tôi cũng thử thay đổi, chúng ta, thử lại một lần.”

Ánh mắt Tưởng Lộ nửa híp chậm rãi trợn to, không thể tin được mà nhìn anh. Sợ mình uống quá nhiều nên ảo thính, hẳn thử thăm dò hỏi một câu, “Vừa rồi, cậu có nói gì không?”

Ngô Cảnh An cười, điều thuốc đã đốt vẫn luôn kẹp trên tay, nhẹ thở một vòng khói, nói không chịu trách nhiệm: “Không nghe thấy coi như tôi chưa nói cũng được.” Tưởng Lộ nhú mày, cẩn thận, gần từng tiếng nói: “Cậu có phải, có phải hay không...”

Ngô Cảnh An nói: “Phải.”

Tưởng Lộ trừng lớn hai mắt, miệng cũng hơi mở ra, khó có thể tiêu hóa quả bom Ngô Cảnh An vừa thả xuống.

Cậu ta nói, cậu ta nói, chúng ta, thử lại một lần.

Người đàn ông hẳn thâm thích trong lòng nhiều năm nói với hẳn, chúng ta, thử một lần.

Tưởng Lộ có chút kích động, hẳn vừa khóc vừa cười mà hét to vài tiếng, Ngô Cảnh An lo lắng hẳn đánh thức những người sống ở khu dân cư đối diện, hoảng hốt bịt miệng hẳn.

“Thôi đi, nửa đêm phát điên cái gì, muốn bị người ta ném trứng gà à!” <ins class=“adsbygoogle”

46. Chương 46: Khiêu Khích...

Tướng Lộ kéo tay anh xuống, cười đến ngu ngốc. “Thân mến, thân mến, cậu, cậu muốn yêu tôi có phải không, cậu yêu tôi có phải không, có phải tôi hay không honey, tôi sắp hạnh phúc chết mất.”

Ngô Cảnh An liếc hắn xem thường, “Cậu tưởng cậu còn mười tám à, diễn phim thần tượng cái gì.”

Tướng Lộ bắt mãn bữu môi: “Thân mến, cậu tuyệt đối là cao thủ phá hư không khí. Tôi vui muốn chết, chẳng lẽ không cho tôi phát tiết một chút.”

Ngô Cảnh An dùng ánh mắt nhìn người không bình thường nhìn hắn, “Nhanh cút đi, có lời gì ngày mai nói!”

Tướng Lộ ôm người không tha, ở ven đường khuya không người lão đảo nhảy lên, “Chậm chút.”

“Thân mến, sau này, tất cả mọi chuyện tôi đều nghe cậu, cậu bảo tôi đi hướng Đông thì tôi đi hướng Đông. Sau này, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cậu. Tuyệt đối sẽ không ham chơi nữa, nghiêm túc làm việc, tiền lương sẽ đem hết cho cậu, cam đoan đánh không đánh lại mắng không mắng trả.”

Đến giờ này ngoài đường cả một cái bóng quỷ cũng không có, Ngô Cảnh An cũng không ngăn cản hắn, điên cùng hắn, phụ họa gật gật đầu, “Tốt, tốt, tốt, nói xong chưa, nhanh bắt xe đi về, ngày mai còn đi làm, ngoan, ngoan, đi làm thật chăm chỉ, sau này còn nhờ cậu nuôi tôi đấy!”

“Ừm, tôi muốn nuôi thân mến nhà tôi, cả đời, cả đời.” Tướng Lộ hoan hô vang dội.

Ngô Cảnh An nở nụ cười, có một loại thư thái lâu rồi không thấy chạy dọc thân thể.

Tướng Lộ rất vui vẻ, hắn mãi mãi giống như một đứa nhỏ không lớn, hỉ nộ ái ố viết hết lên mặt.

Ngô Cảnh An bị hắn lây nhiễm, cũng cười với hắn một hồi lâu.

Tướng Lộ trừng mắt nhìn, liền há miệng để lộ một hàm răng trắng nõn chính tề.

Hắn nói, “Thân mến, có thể hay không, hôn một chút?”

Mặt Ngô Cảnh An đại ra.

Tướng Lộ dùng ngón cái và ngón trỏ khum lại thành một khoảng thật nhỏ, “Chỉ một chút, một chút thôi, tuyệt đối chỉ là một chút.”

Ngô Cảnh An bị hấn đùa nở nụ cười, nghĩ nghĩ, anh thoáng ngẩng đầu, nhắm mắt lại.

Tướng Lộ cao hơn anh một chút, nhưng chỉ một chút như vậy cũng đủ đả kích tự tôn nam tính của anh, anh và Tướng Lộ hôn môi nhất định phải hơi ngẩng đầu. Bất mãn dừng lại ở một giây đôi môi mềm mại hạ xuống, Tướng Lộ hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, xua tan buồn bực trong lòng Ngô Cảnh An.

Anh ngửi thấy mùi rượu trên người Tướng Lộ, lại không cảm thấy quá khó chịu, tay chạm vào khuôn mặt anh của Tướng Lộ hơi phát run.

Anh cảm giác được Tướng Lộ rất cẩn thận, giống như sợ cái hôn tốt đẹp này bị phá hỏng, bị ghét bỏ.

Cho nên không dám hôn quá sâu, cho nên chỉ tiếp xúc nhợt nhạt.

Ngô Cảnh An lại cảm thấy nhiều năm như vậy đây là cái hôn lãng mạn nhất của mình.

Nếu đây là phim thần tượng, lúc này chắc sẽ có âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, cảnh vật xung quanh có lẽ cũng đều xoay tròn xung quanh hai người bọn họ.

Bọn họ nhắm hai mắt, bọn họ cảm nhận hô hấp của nhau.

Tất cả tuyệt vời đến mức khiến cho Ngô Cảnh An không muốn trở lại hiện thực.

Bước ra một bước này, anh có lẽ sẽ tìm được nơi mình vẫn luôn truy tìm?

Chỉ tiếc, có một người không nghĩ vậy.

Đêm khuya, một chiếc xe thể thao chạy qua con đường này, người trên xe vừa mới cùng bạn bè uống rượu giải sầu trở về, mở cửa sổ muốn hít thở không khí.

Gã nhìn thấy ven đường có hai người đang ôm hôn, tầm mắt anh nhìn về hướng khác.

Xe vừa mới đi qua, trong đầu gã dường như có một sợi dây đứt phụt.

Gã quát to một tiếng dừng xe.

Liêu Thăng Anh bị gã dọa, sợ tới mức phanh gấp, thân xe theo quán tính lay động một chút, đang muốn mắng chửi người, Hứa Huy ngồi ở ghế phó lái đã mở cửa xe lao ra.

Liêu Thăng Anh sững sốt, chờ đến lúc kịp phản ứng đuổi theo, đã thấy Hứa Huy như phát điên đuổi tới ven đường.

“Hứa Huy!”

Hứa Huy nghẹn một hơi vọt tới bên cạnh hai người đang ôm hôn kia, theo đà mà đá vào sau lưng một người trong đó một cái.

Ngô Cảnh An chỉ cảm thấy sau lưng đột ngột đau nhức, anh kêu thảm một tiếng bổ nhào vào trên người Tưởng Lộ.

Còn không đợi anh hiểu rõ đây là tình huống gì chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng người nào đó giận không kiềm được.

“Ngô Cảnh An, con mẹ nó cậu thiếu đàn ông như vậy sao, ở trên đường tùy tiện kéo một người đàn ông hôn môi, cậu có biết xấu hổ hay không?”

Giọng nói này rất quen, Ngô Cảnh An không cần quay đầu lại. Thậm chí không nghe thấy giọng nói này, người đối xử với anh như vậy, trên đời này có lẽ cũng chỉ có người kia.

Ngô Cảnh An xoa xoa xương sống như bị gã đá gãy, đau đến mức nhăn mặt. Mẹ nó, quá xui xẻo, khó khăn lắm tìm người đàn ông giải miệng thêm cũng bị gã nhìn thấy.

Nhìn thấy thì nhìn đi, thử hỏi gã có tư cách gì đá anh một cái?

Hứa Huy là người đàn ông của anh? Anh sao lại không biết, có ai đến giải thích coi. Vì sao làm như là anh ở sau lưng Hứa Huy ngoại tình, đồ chó đẻ, tốt nhất xương sống của ông đây không có việc gì, nếu có vấn đề tuyệt đối phải đến nhà gã kiểm một khoản.

Đồ! Khốn! Nạn!

Tưởng Lộ cũng bị tình huống này làm mơ hồ, còn một chút cảm giác say cũng bị bừng tỉnh. Hắn đỡ không nổi Ngô Cảnh An, nổi giận đùng đùng chất vấn Hứa Huy, “Cậu là ai, làm cái gì vậy?!”

Ngô Cảnh An thật muốn mắng Tưởng Lộ một câu: cậu là heo à, nhìn không ra đây là gây sự sao, nói cái

quái gì nữa, đánh!

Ngô Cảnh An rút cuộc không dám mắng ra, chỉ đặt ở trong lòng ngẫm lại, ánh mắt phần hận như dao từng cái bắn đến trên người Hứa Huy.

Hứa Huy chưa bị khiêu khích đã một bụng lửa còn chưa phát ra được, chợt nghe tên gian phu kia nói, ngọn lửa trong lòng cứ như gặp xăng, nổ bùng một tiếng.

“Làm gì?! Mày cái đồ tiểu bạch kiểm dám động vào cậu ta, dám trêu đến cậu ta! Ông đây bấm mày ra!”

Hứa Huy vung nắm tay, nổi cơn điên vung về phía mặt Tưởng Lộ.

Tưởng Lộ đẩy Ngô Cảnh An ra, hiể hiể tránh thoát cú đấm này. Hứa Huy còn muốn đánh tiếp, bị Liêu Thăng Anh từ phía sau lưng bắt lấy bả vai ngăn cản.

“Hứa Huy, mày làm gì vậy, mau dừng tay, dừng tay!”

Hứa Huy không để ý tới khuyên can của hắn, liều mạng giãy dụa, đôi mắt bốc lửa trừng Tưởng Lộ.

“Buông tay cho tôi, buông tay! Mày cái đồ vương bát đần, mày dám động vào cậu ta, đi tìm chết đi!”

Liêu Thăng Anh căn bản không biết gã đang nổi điên cái gì, sức lực lớn đến mức hắn khó giữ nổi.

Ngô Cảnh An gắt gao nắm chặt hai nắm tay, mạnh mẽ hô lên một tiếng. “Hứa Huy!”

Thần kỳ là, tiếng gầm giận dữ này của anh khiến Hứa Huy dần dần yên tĩnh, thở hỗn hển, ánh mắt hung ác nhìn anh.

Chờ đến lúc xác định gã yên tĩnh trở lại, Liêu Thăng Anh lúc này mới dám buông tay, lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu nhìn người lên tiếng tìm kiếm một lời giải thích.

Nói là say rượu sau phát điên cũng quá thần kỳ đi!

Liêu Thăng Anh nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái nữa, người nọ là...

“Lão Ngô?”

Liêu Thăng Anh vẫn nhớ rõ anh ta, người một thời gian trước bị Hứa Huy chính thẩm.

Sao lại gặp được dưới tình huống này, lão Ngô này rốt cuộc đắc tội Hứa Huy cái gì, khiến gã nửa đêm còn lao xuống xe đến đánh người.

“Này, rốt cuộc, là xảy ra chuyện gì?”

Ngô Cảnh An liếc hần một cái, đem tầm mắt đặt về trên người Hứa Huy, “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?” Nói cho cùng anh cũng là một tục nhân, bị người ép phải hỏi một vấn đề không thể tục hơn.

Biết rõ không có trả lời, Ngô Cảnh An vẫn muốn hỏi.

Muốn thế nào?

Vấn đề này quả thực làm Hứa Huy muốn cười, gã muốn thế nào Ngô Cảnh An còn không hiểu sao? Gã đã theo sau mộng người ta tám mươi ngày, người ta còn không biết gã muốn gì?!”Tôi muốn thế nào? Ngô Cảnh An, cậu giỏi, cậu nói cho tôi biết, cậu muốn thế nào, không đùa chết tôi thì không được sao?”

Cả cười lạnh Ngô Cảnh An cũng lười, trên đời này có một số người, vĩnh viễn nói chuyện điên đảo trắng đen.

Rốt cuộc ai chơi đùa ai? Tình cảm của anh bị người ta đùa bỡn một vỏ lớn, còn làm bị thương tâm tình của đại thiếu gia người ta? Hóa ra là Ngô Cảnh An anh sai?

Buồn cười!

Tưởng Lộ đi đến bên cạnh Ngô Cảnh An, đỡ anh, “An Tử, người này là ai?”

Hứa Huy ngửa mặt sự thân mật của hai người, mặt mày nhăn nhúm, “Mày cách xa cậu ta ra!” Ánh mắt đối diện với Ngô Cảnh An, ngoại trừ hận còn có rất nhiều tình cảm nói không nên lời, “Cậu không phải luôn miệng nói yêu tôi sao, tình cảm đồng tính luyến ái rẻ mạt như vậy, quay đầu là có thể cùng người đàn ông khác lăn cùng một chỗ, Ngô Cảnh An, cậu được lắm!”

Liêu Thắng Anh xem như nghe hiểu một chút, thì ra đây là người đàn ông của lão Ngô! Cũng không đúng, vậy thì liên quan Hứa Huy cái rắm! Sao lại phát hỏa lớn như thế?

Ngô Cảnh An không muốn nhiều lời với gã, nhiều lời cũng là vô nghĩa, anh giương mắt nhìn Liêu Thắng Anh, “Cậu ta uống nhiều quá, anh đem cậu ta đi đi!”

Hứa Huy nói: “Cậu cho là tôi sẽ bỏ qua cho cậu sao? Đừng mơ mộng hão huyền, Ngô Cảnh An, cậu muốn cùng hắn phải không? Được, vậy cậu với hắn đi chết đi, tôi sẽ cho phép cậu.”

Ngô Cảnh An nhin, lại nhin, nhần nhin nữa, cuối cùng không nhin được. “Hứa Huy, đừng khinh người quá đáng! Đùa giỡn tôi lâu như thế vẫn chưa đủ?! Chỉ vì đấm cậu một cú, còn muốn tôi lấy mạng ra đền??? Tôi cho cậu biết, Ngô Cảnh An tôi cái gì cũng không có, chỉ có cái mạng rách này, có giời thì cậu lấy đi, lấy không được tôi còn thân thiết với người đàn ông này hơn. Tôi không những muốn thân mật với hần, còn cùng hần hôn môi, lên giường, cậu có bản lĩnh hằng ngày cứ đến bắt, tôi cho cậu xem GV miễn phí!”

Thùng thuốc nổ Hứa Huy dễ dàng bị mấy câu của Ngô Cảnh An châm, may mắn Liêu Thắng Anh phản ứng nhanh tiến lên chặn gã kéo về phía sau.

Hứa Huy bị Liêu Thắng Anh ôm lấy từ phía sau, gã chỉ có thể đá mạnh vào không khí phía trước mấy đá, khàn cả giọng quát, “Họ Ngô, cậu lặp lại lần nữa, con mẹ nó cậu lặp lại lần nữa xem. Tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, tôi gặp một lần đánh một lần, Hứa Huy tôi nói được thì làm được! Ngô! Cảnh! An!”

Tiếng rống giận của Hứa Huy bị gió đêm hè thổi bay, chiếc xe thể thao gây chú ý vội vàng biến mất trên đường.

Ngô Cảnh An trừng người đi xa, cúi đầu mắng một tiếng đồ điên, xoay đầu lại liền đối diện với ánh mắt dò hỏi của Tưởng Lộ.

Ngô Cảnh An tức giận, “Cậu cũng cút! Muốn nghe giải thích ngày mai lại liên hệ.”

Khóe mắt Tưởng Lộ mang cười nhìn chăm chú vào anh, “Những gì cậu nói là thật sao?”

Ngô Cảnh An nhướng mày trừng hần, “Cái gì?”

Khóe miệng Tưởng Lộ cười càng tươi, Ngô Cảnh An nhìn thế nào cũng thấy nụ cười kia đáng khinh, “Cậu nói, cậu nói muốn lên giường với tôi, có thật không?” Ngô Cảnh An vô lực nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn không cút, tôi không đảm bảo sẽ không đánh cậu.”

Tưởng Lộ tủi thân, “Không có xe mà!”

Ngô Cảnh An mãnh liệt mở mắt ra, hét lớn: “Cút, dùng chân chạy đi!” <ins class=“adsbygoogle”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gioi-be-thang-toi>